வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள்

ஞா. தேவநேயன்

கழக
வெளியீடு

பக
204

அரசு...

கழக வெளியீடு : ௧௪௯௯

வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள்

***

ஆசிரியர் :
பண்டித புலவ (வித்துவ) இளைக்கலைத் தேர்ச்சியாளன்
ஞா. தேவநேயன், எம். ஏ.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1
திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
1973

© ஞா. தேவநேயன் (1902)

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY. TINNEVELLY, LTD.

Ed 1 March 1973

P31,J3
N73

VERCHORK KATTURAIKAL

Appar Achakam, Madras-1. (I/1)

பதிப்புரை

இந்நூலாசிரியர் மொழிப் பேரறிஞர் தேவநேயனார் அவர்களால் 'செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி' (An Etymological Dictionary of the Tamil Language) எழுதப் பெறுகின்றது. அது பன்னிரு மடலங்களாக வெளியிடப் பெறுவதைத் தமிழ் மக்கள் பேராவலோடு எதிர்பார்க்கின்றனர். அதற்கு முன் 'வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள்' என்னும் இந்நூல் வெளியிடப் பெறுவது ஏற்புடையதே. இக்கட்டுரைகள் எல்லாம் **செந்தமிழ்ச் செல்வி**யின்கண் வெளியிடப் பெற்றவையே. ஆனால், அவை சில திருத்தங்கள் பெற்று நூல் வடிவில் வெளியிடப் பெறுகின்றன.

இக் கட்டுரைகளில் **அம், அர், இல், இள், உ, உம், உய், உல், உள், ஊது, ஏ, ஒல், ஒ** என்னும் உயிர்முதல் வேர்ச் சொற்களும் **கல், குல், சுல், துல்** என்னும் உயிர்மெய்ம்முதல் வேர்ச்சொற்களும் எவ்வெக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன வென்பதை முதற்கண் வரையறை செய்துகொண்டு, பின் அவ்வக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகப் பெற்ற சொற்கள் எவ்வாறு இயல்பாகவும் திரிந்தும் கிளைத்தெழுந்துள்ளன வென்பதை ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்வதும், அவ்வச் சொற்கள் நம் தமிழிலக்கியங்களில் அவ்வப் பொருளில் ஆளப்பட்ட தொடர்களை நூற்குறிப்போடு காட்டுவதும். ஆசிரியர் மொழியியற்றுறையில் எத்துணைப் பயிற்சியும் ஆற்றலும் பெற்றுள்ளனர் என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய விளக்குவனவாகும்.

ஆசிரியரின் மொழிநூற் புலமையினை அவர்கள் முன்பு இயற்றிக் கழகவழி வெளியிடப் பெற்ற கட்டுரை வரைவியல், முதல்தாய்மொழி, உயர்தரக் கட்டுரை இலக்கணம் (2 பகுதிகள்), திரவிடத்தாய், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ஒப்பியல் மொழிநூல் ஆகிய நூல்களே நன்கு புலப்படுத்தும். மேலும், "சொல்லாராய்ச்சித் துறையில் திரு தேவநேயனார் ஒப்பற்ற தனித் திறமையுடையவர் என்றும், அவருக்கு ஒப்பாக இருப்பவர் அருமையாகும் என்றும், யாம் உண்மையாகவே கருதுகின்றேம் என்றும்", தனித்தமிழ்த் தந்தையார் மறைத்திரு மறைமலை

யடிகளார் இதன்கண் காணப்பெறும் சான்றிதழில் கூறியிருப்பது இதனை வலியுறுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இத்தகைய மொழிநூல் ஆராய்ச்சி கைவரப் பெறுதற்குப் பலதுறைகளிலுள்ள பன்னூற்பயிற்சியும் பன்மொழிப் புலமையும் வேண்டும். இவையேயன்றி நினைவாற்றலும், சிந்தனைத் தெளிவும், ஒப்புநோக்கி உண்மை காணும் பண்பும், எல்லையில் பொறுமையும் சிறப்பாக அமைதல் வேண்டும். மொழியியற்றுறையில் இவருடைய கருத்துச் செல்வங்களெல்லாம் விரைவிலே நூலுருவாக வெளிவர இப் பேரறிஞர்க்குப் பெருவளமும், செம்மையான உடல் நலமும், நீடுவாழ்வும் அளிக்குமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்குவோம்.

உலக மொழிகளுள் தமிழ்மொழியே தொன்மை வாய்ந்த தென்பதும், சொல்வளம், பொருள்வளம், கருத்துவளம், கலை வளம் நிறைந்துள்ள தென்பதும் இவ் வேர்ச்சொல் விளக்கக் கட்டுரைகளால் தமிழ் மக்கள் நன்கறிந்து பீடும் பெருமையும் பெறலாம். ஆதலால், ஒவ்வொருவரும் இந்நூலை வாங்கிப் படிக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். பள்ளி, கல்லூரி, பொது நூலகங்களெல்லாம் இதனை வாங்கி மேலும் இதுபோன்ற ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளியிடுதற்கு எங்களுக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளிக்குமாக!

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

அணிந்துரை நல்கியவர்
தமிழக மக்கள் நல்வாழ்வுத்துறை அமைச்சர்
மாண்புமிகு
பேராசிரியர் க. அன்பழகன், எம்.ஏ.

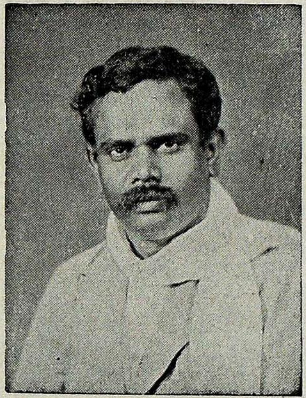

நூலாசிரியர்
மொழிஞாயிறு பண்டித வித்துவான்
பேரறிஞர்
ஞா. தேவநேயன், எம்.ஏ.

அணிந்துரை

மாண்புமிகு பேராசிரியர் **க. அன்பழகன்**, எம்.ஏ.,

மக்கள் நல்வாழ்வுத்துறை அமைச்சர்

"எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்றார் **தொல்காப்பியர்.** ஆயினும், நம்மால் எல்லாச் சொற்களுக்கும் எளிதிற் பொருளுணர்ந்து கொள்ள வியலவில்லை. அங்ஙனம் இயலாமைக்கான நிலைமையை நேர்விப்பது மொழி நூலறிவு நிரம்பாமையேயாகும். மொழி நூலறிவுடையார் ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் அடிப்படையாய் நிற்கும் வேரினை யாய்ந்து தேர்ந்து அதன் பொருளைத் தெள்ளிதின் கண்டுகொள்வர். சொல்லின் வேரே அச்சொல் எம்மொழியைச் சார்ந்ததென்பதை யறுதி யிடுவதற்கான பற்றுக் கோடாகும். இத்தகு ஆய்வுணர்வுப் பயிற்சியைத் தமிழ் அறிஞர்களில் பலர் மேற்கொள்ளாத தன்மை யால் பிறமொழிப் பற்றுளர் பலர் தூய செந்தமிழ்ச் சொற்களாகிய நீர், மீன் போன்றவற்றையும், நீரம், மீனம் என்ற வடசொற்களி னின்று தோன்றியவையெனக் கற்பனையாக உரைக்க முற்பட்ட காலை - மறுப்புரைக்க மாட்டாதவராய் மேற்கொள்ள வேண்டியவ ராயினர். மேலும் வடமொழிப் பற்றுளர் பலரும் வடமொழியின் உறவும் துணையுமின்றித் தமிழ்மொழி தனித்தியங்கும் ஆற்ற லற்றதென்றும் வளமிக்கதாய் வளர்தற்கியலாதென்றும் கூறு வாராயினர்.

"இவள் என்று பிறந்தவளென்றுணராத இயல்புடைய" ளாகிய செந்தமிழ்த் தாய்க்குநேர்ந்த அவலமிது கண்டு ஆற்றாமை மேற்கொண்டு, வடமொழி தென்மொழி ஆகிய தொன்மொழிக ளிரண்டையும் கற்று ஆங்கில மொழிப்புலமையிலும் துறைபோய **பேரறிவாளர் மறைமலையடிகளார்** வடமொழியி னுதவியின்றியே தமிழ் தனித்தியங்கு மாற்றல் பெற்ற தென்பதையும், அவ்வாறு தனித்தமிழ் நடையினில் இயல்பாகப் பயிலும்போதே கருத்துச் செறிவும் தெளிவும் மிகுந்து ஒளி நல்குவதாம் என்பதையும் மாற்றார் வாயடைக்குமாறு நூல்கள் வாயிலாக நடைமுறைப் படுத்திக் காட்டினர்.

புலவர் மாகறல் கார்த்திகேயனார் முதன்முதல் "மொழிநூல்" என்னும் அரிய நூலை எழுதிச் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றின்

அரும் பொருளை நுண்ணிதின் விளக்கினர். அவ்வறிஞர் எழுதிய மொழிநூல் தமிழ்ப் பெரும்புலவர் பலருக்குப் புதியதோர் விழிப் புணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது. அவ்வாறு விழிப்புணர்ச்சி பெற்றுத் தமிழன்னையின் உயர்வற வுயர்ந்த மாண்பினை உலகுக் குணர்த்துவதையே தம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு 'ஒப்பியன் மொழிநூல்' நெறியில் தொண்டாற்றுபவர் **செந்தமிழ்த் திருவாளர் முதுபெரும் புலவர் தேவநேயப் பாவாணர்** அவர்களாவர். ஒரு காலத்தில், பாவாணர் இயற்றிய 'ஒப்பியன் மொழிநூல்' தான் எம்போல்வார் பலருக்கும் தமிழப் பகையையும் அதன் மறைநிலை யையும் கண்டு கொள்ளுதற்குத் துணை செய்தது எனில் மிகை யன்று.

பாவாணர் அவர்கள் 'வேர்ச் சொற் கட்டுரைகள்' என்னுந் தலைப்பில் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி'யில் எழுதிவந்த கட்டுரைகளை நான் இடையிடையே படித்து மகிழ்ந்து அவர்தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்திறன் குறித்து வியந்துள்ளேன். அக்கட்டுரைத் தொகை நூல்வடிவில் இப்பொழுது வெளிவருகின்றது.

இப்பணிக்கு இந்நாளைய தமிழகத்தில் இவரை யொப்பாரும் மிக்காரும் பிறரிலரென்பது மிகையுரையாகாது. பன்மொழிப் புலமையும் நுண்மதி வன்மையும் ஆய்வுத் திறனுமுடைய பாவாணர் அவர்கள் தமிழ்த்தாயின் தனிப்பேறு எனத்தகும் புதல்வர்களுள் தலைசிறந்த ஒருவராவார். இவர்களால் தமிழன்னை தன் பண்டைய மாண்பினைப் பெற்றுப் பாரகமடங்கலும் விருப்புடன் போற்றும் பீடு பெறுவாளென்பது திண்ணம்.

அன்னைத் தமிழுக்கு அணிசெய்யும் அரியநூலை யெழுதிய பாவாணர் அவர்கட்கும், ஆவன புரிந்து அவர்களை ஊக்குவித்து இப்பணியை நிறைவேற்றிய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத் தார்க்கும் தமிழுலகம் பெரிதுங் கடப்பாடுடையதாகும். தனித் தமிழ் மாட்சியினை நிலைநிறுத்தும் இத்தகைய நூல்களை வெளி யிடுவதில் - கழகம் தொடர்ந்து வெற்றி பெறவும் விரும்பி வாழ்த்துகிறேன்.

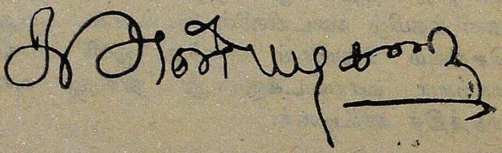

ஆசிரியன் முகவுரை

மொழிகள், இயன்மொழி (Primitive Language), திரிமொழி (Derivative Language) என இருவகைப்படும். வளர்ச்சியடைந்த ஒவ்வோர் இயன்மொழியும், இயற்கைமொழி (Natural Language), வளர்ச்சிமொழி (Developed Language or Articulate Speech) என இரு நிலைகளையுடையது.

வளர்ச்சிநிலை யடைந்த இயன்மொழிகளும் அவற்றினின்று திரிந்த திரிமொழிகளும் பெரும்பாலும், வேர் (Root), அடி (Stem), முதனிலை (Theme) என்னும் மூவகை மூலச்சொற்களையும், அவற்றினின்று திரிந்த பல்வகைத் திரிவுச் சொற்களையுமே, கொண்டுள்ளன.

எ - டு :	வேர்—திரிவு	அடி—திரிவு	முதனிலை—திரிவு
	குல்—குலம்	குழு—குழாம்	குழுவு—குழுவல்
	,, குலை	,, குழம்பு	குழுமு—குழுமல்
		,, குழும்பு	

குல்லுதல் = கூடுதல். குலம் = கூட்டம்.

வேரின் வளர்ச்சியே அடியும், அடியின் வளர்ச்சியே முதனிலையும், ஆகும்.

எ - டு : குல்—குழு—குழுவு (குழுமு).

பல அடிகட்கு வேரும், பல முதனிலைகட்கு அடியும் வேரும், மறைந்திருக்கும் அல்லது இறந்துபட்டிருக்கும்.

வேருக்கு மூலமான முளையும் உண்டு.

எ - டு : உல் (முளை)—குல் (வேர்).

முளைக்கு மூலமான விதையும் உண்டு.

எ - டு : உ (விதை)—உல் (முளை).

உத்தல் = பொருந்துதல். உத்தி = பொருத்தம், சேர்க்கை, விளையாட்டில் இருவர் சேரும் இணை, நுண்மதியொடு பொருந்தும் நிலைமை, நூலமைப்பிற்குப் பொருத்தமான நெறிமுறை.

உ—ஒ. ஒத்தல் = பொருந்துதல், இணைதல். ஒக்கல் = அரத்த வுறவுள்ள இனம், சுற்றம்.

உ—உல்—ஒல். ஒல்லுதல்=பொருந்துதல்.

உல்—உர்—உறு. உறுதல்=பொருந்துதல்.

உர்—ஊர்=கூட்டம், மக்கள் நிலையாகக் கூடிவாழும் மருத நிலக் குடியிருப்பு, குடியிருப்பு.

இங்ஙனம் வேர்ச்சொற்கு முளையும் விதையும் வேறெம் மொழியிலுங் காணவியலாது.

இனி, வேரும், ஆணிவேர், பக்கவேர், கிளைவேர், சிறுகிளைவேர் எனப் பலதிறப்படும்.

குல் என்பது ஓர் ஆணிவேர். அதினின்று குலம், குலவு—குலாவு, குலை முதலிய சொற்கள் பிறக்கும். இவை ஒருவகைப் பொருட்கூட்டம் பற்றியன.

கல் என்பது **குல்** என்பதினின்று திரிந்த **பக்கவேர்.**

அதினின்று கல, கலப்பு, கலப்படம், கலவை, கலம்பு, கலம்பகம், கலம்பம் (கதம்பம்)—கலவு, கலவன், கலசு முதலிய சொற்கள் பிறக்கும். இவை பல்வகைப் பொருட்கூட்டம் பற்றியன.

கல என்னும் சொல்லினின்று, புணர்ச்சியும் கலகமும் கலக்கமும் பற்றி முக்கிளைகள் பிரியும்.

(கல்—) கல

(புணர்ச்சி)	(கலகம்)	(கலக்கம்)
கலவி	கலவு	கலங்கு
	கலகு	கலங்கல்
	கலகி	கலக்கு
	கலகம்	கலக்கம்
	கலாம்	கலுழ்
	கலாய்	கலுழம்-கலுடம்
	கலாவு	கலுழ்வு
	கலாவம்	கலுழ்ச்சி
	கலாபம்	கலுழி
	கலாபி	கலிழ்
	கலாபனை	

இருபாற் கலப்பே கலவி. பலர் கலந்து பொருதலே கலகம். கைகலத்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. நீரும் சேறும்போல வெவ்வேறு பொருள் கலப்பது கலக்கம். இது பொருட் கலக்கம். பல்வேறு கருத்துக்கள் அல்லது நினைவுகள் கலந்து, மனத்தை வருத்துவது அல்லது குழப்புவது மனக்கலக்கம். இங்ஙனம் கலக்கம் இருவகைத்து.

வெண்மையும் செம்மையும் கலந்த பறவையைக் குறிக்கும் கலுழன் என்னும் சொல், நிறக்கலப்புப் பற்றியது. கலுழ்—கலுழன். கலுழ்தல் கலத்தல். கலுழன்—வ. கருட (g).

கூடுதல், பொருந்துதல், ஒத்தல், கலத்தல், போரிடுதல் என்பன தொடர்புடைய கருத்துக்கள்.

ஒ. நோ: பொருதல்=பொருந்துதல், ஒத்தல், போர் செய்தல்.

வேறுபட்ட பல்பொருள் கலக்கும்போது கலக்கம் உண்டாவதால், கலப்புக் கருத்திற் கலக்கக் கருத்துத் தோன்றும்.

ஒ. நோ: குழம்புதல்=கலத்தல், மயங்குதல், குழப்பம்=கலக்கம், மயக்கம்.

மயங்குதல் = கலத்தல், கலங்குதல். மயக்கம் = கலப்பு, கலக்கம், உணர்விழப்பு.

ஒத்தல் என்பது, இருபொருள் அல்லது பல்பொருள் இயலிலும் செயலிலும் பொருந்தி நிற்றல்.

இங்ஙனம், ஒரு கருத்தினின்று மற்றொரு கருத்துத் தோன்றும்போது, ஒரு சொல்லினின்று மற்றொரு சொற்பிறக்க இடமுண்டாகின்றது. கருத்து வேறுபடும்போது சொல்லும் வேறுபடல் வேண்டும். அன்றேல், பொருண் மயக்கம் உண்டாவதோடு மொழியும் வளர்ச்சியுறாது. இதுவே சொல்லாக்க அடிப்படை நெறிமுறை.

உலக மொழிகள் மூவாயிரத்துள்ளும் வேர்ச்சொல் காண்பதற்கு எளிதாகவும் மிகுதியாகவும் இடந்தரும் மொழி தமிழ் ஒன்றே. அஃது இயன்மொழியாதலால், பெரும்பாற் சொற்களின் வேர் வடிவை அல்லது வேருறுப்பை இன்றுந் தாங்கி நிற்கின்றது. இதனாலேயே, "எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே". என்று தொல்காப்பியம் (பெயரியல், 1) வீறுகொண்டு முழங்குகின்றது. இங்ஙனங் கூறும் நிலை வேறு எம்மொழிக்கும் இல்லை. அதனால், வடமொழியாளர் ஒருபாற் சொற்களை இடுகுறியென்

றனர். மேலை வண்ணனை மொழிநூலாரோ, எல்லா மொழியும் இடுகுறித் தொகுதிகளே என்று, தம் இருவகைக் கண்ணையும் மூடிக்கொண்டனர்.

மக்களைப் போன்றே, சொற்களும், குடும்பங் குடும்பமாகவும் குலங் குலமாகவும் இனம் இனமாகவும் கொடிவழி (genealogical) முறையில் இயங்குகின்றன.

வேர் என்னும் உவமையாகுபெயர் பற்றி வேர்ச் சொல்லை வேருக முத்திறப் படுத்திக் கூறினும், மூலமும் திரிவும் என்னும் முறையில், வேர் அடி முதனிலை என்னும் வகையீடும் ஆணிவேர், பக்கவேர், கிளைவேர் என்னும் வகையீடும் ஒன்றேயெனக் கொள்க.

திரவிடமும் ஆரியமும் திரிமொழிகளாதலால், அவற்றி லுள்ள திரிசொற்கள் பல, வேரோ மூலமோ தெரியாவாறு உருமாறியுள்ளன.

எ - டு: மாறு—மாற்றம்—தெ. மாட்ட = சொல்.

காண் (அறி)—வ. ஜ்ஞா.

இடைகழி—(டேகழி)—வ. தேகலீ.

வள்—வர்—வார்—வாரி—இலத். மரெ (mare) = கடல்.

இ—இது—இதோ—ஆங். லோ (lo).

விடை—விடலை—கிரேக். இதலொஸ் (italos).

இனி, மலேயா, சிங்கபுரம், தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய வெளி நாடுகட்குத் தனித்தனியாகவும் குடும்பங் குடும்பமாகவும் தமிழர் சென்று அங்கு நிலையாக வாழினும், அவர்களின் முன்னோராலும் தமிழ்நாட்டு உறவினராலும் அவர்கள் தமிழர் என்றே அறியப் படுதல்போல், தமிழ்ச் சொற்களும் அண்மையிலும் சேய்மையிலும் உள்ள அயன் மொழிகளிற் சென்று வழங்கினும், அவற்றின் மூலத்தினாலும் தொடர்புடைய தமிழ்ச் சொற்களாலும், அவை தமிழ் என்றே அறியப்படும் என அறிக.

எ - டு:	தமிழ்	சமற்கிருதம்
	குலம்	குல
	கதம்பம்	கதம்ப
	கலகம்	கலஹ
	கலுடம்	கலுஷ = கலங்கல்
	கலுழன்	கருட (garuda)

இச் சொற்களெல்லாம் தமிழே என்பதை, மேற்காட்டிய சூல் என்னும் வேரினின்று தோன்றிய கொடிவழிச் சொற்களை நோக்கிக் காண்க.

இங்ஙனம் ஆழ்ந்தாராய்ந்து உண்மை காணாததனாலேயே, வடமொழி தேவமொழியாதலால் வேறெம்மொழியினின்றும் கடன்கொள்ளா தென்னும் ஆரிய ஏமாற்றை, இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பலர்பேதைத்தனமாய் நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தமிழ்ப் பகைவரும் இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, மேன்மேலும் தம் பதவி யுயர்த்துவதிலும் பணம் பெருக்குவதிலுமே கண்ணாயிருந்து, உண்மைத் தமிழாராய்ச்சி யாளர் தமிழ்த் தொண்டு செய்யாவண்ணம் வலுத்த முட்டுக் கட்டையிட்டும் வருகின்றனர்.

வேர்ச்சொற்கள் சிறுவேரும் பெருவேரும் என இருவகைய. அவற்றுள் முன்னவை பன்னூற்றுக் கணக்கின ; பின்னவை ஒரு நூற்றிற்குட்பட்டவை. இவ்வுண்மை என் கடந்த அரை நூற்றாண்டு மொழியாராய்ச்சியிற் கண்டது. சமற்கிருதத்திலும் மேலையாரிய மொழிகளிலும் வேர்ச்சொல்லெனக் காட்டப்படுபவை, பெரும்பாலும் உண்மையான வேர்ச்சொற்களல்ல; உண்மையான சிலவும் தமிழினின்று திரிந்தவையே.

தமிழ், ஆரியச் சூழ்ச்சியினால், நெடுங்கணக்கு முதல் பொருளிலக்கணம் வரை எல்லா நிலைகளிலும் எல்லாத் துறைகளிலும் தருக்கப் பொருளாக்கப் பட்டிருப்பதால், தமிழாசிரியர் எத்துணைப் பெரும்புலவரேனும், மொழியாராய்ச்சியும் நடுநிலை அஞ்சாமை தன்னலமின்மை மெய்யறியவா என்னும் நாற்பண்பும் இல்லாதவர், வேர்ச் சொற்களைத் தொகுப்பது, குருடன் கண்மருத்துவமும் செவிடன் இசையாராய்ச்சியும் சப்பாணி தாண்டவம் பயிற்றலும், செய்வதொத்ததே. கல்விவேறு; ஆராய்ச்சி வேறு.

வாழ்நாள் முழுதும் வேர்ச்சொல் லாராய்ச்சியில் மூழ்கிக் கிடந்த ஒருவன் இருக்கவும், அவனைப் புறக்கணித்துவிட்டு, வேர்ச்சொல் தொகுப்பிற்கு ஒரு குழு அமர்த்த வேண்டுமென்பது, கூட்டுக் கொள்ளையடிக்கும் தன்னலத் தமிழ்ப் பகைவரின் குறும்புத் தனமான கூற்றேயாகும்.

தமிழிலுள்ள இருவகை வேர்ச்சொற்க ளெல்லாவற்றையும் தொகுப்பின், அஃது ஒரு பெரிய அகர முதலியாக விரியும். அப் பணியை ஓர் அரசு அல்லது பல்கலைக் கழகந்தான் மேற்கொள்ள வியலும். அத்தகைய நிலைமை இன்றின்மையால், வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள் என்னும் பெருவேர்ச்சொல் திரட்டொன்றை,

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் வெளியிட முன்வந்தது, மிகப் பாராட்டத் தக்கதாகும். இது தலைசிறந்த தமிழ்த் தொண்டாதலால், தமிழுலகமும் தமிழ் நாட்டரசும் பல்கலைக் கழக நல்கைக் குழுவும் (University Grants Commission), இக் கழகத்திற்குப் பெரும் பொருளுதவிசெய் தாக்கற்குப் பெரிதுங் கடப்பாடுடையன.

காட்டுப்பாடி விரிவு,
உ00ச, கும்பம், கஅ,
1—3—1973.

தேவநேயன்.

CERTIFICATE

The Tamil works on the Study of Tamil words written by Pandit Jna. Devaneyan, B.O.L. on the lines of general philological principles meet a longfelt want in Tamil. In my early days when I was interesting myself in the study of such English works as Arch Bishop Trench's Study of Words, Prof. Max Muller's Science of Language, Prof. Sayce's Comparative Philology etc., my attention turned to making a similar study of Tamil words. Dr. Caldwell's Comparative Study of Dravidian Languages opened up before me a vast and wonderful tract of Tamil knowledge then lay hidden even to great Tamil scholars. Still Caldwell's work as an incipient attempt in an unknown region could not be expected to treat exhaustively of all Tamil words. And this impelled me to write a Tamil Philology myself and publish even one or two essays of it in the first volume of my magazine Jnanasagaram. But I could not continue it, since my activities in other fields as religion, philosophy and literary history absorbed my whole attention. Still I was looking about whether any competent scholar would take up the subject; and I was gratified to a certain extent when Father Jnanaprakasar of Jaffna sent me his interesting work on Tamil Philology. The field being vast and extensive, I was looking forward to some more work on a comprehensive scale founded on ancient classical Tamil and am glad to say that Mr. Devaneyan has met my expectation almost wholly. Tamil scholars may safely rely on his careful treatment of the subject and I dare say they will be greatly benefitted by a diligent perusal of his works. It is my humble opinion that in the Study of Tamil words Mr. Devaneyan stands pre-eminent and has few rivals.

Further Mr. Devaneyan is an impressive teacher and an interesting lecturer as I had on several occasions when I had presided over the annual deliberations of Tamil Sangams to hear him speak to large audiences and engage their attention by flavouring his speech with wit and humour. As a painstaking research scholar I am confident he will bring name and fame to any institution that will engage his services.

Pallavaram, 1949 (Sd.) Maraimalai Adigal.

சான்றிதழ்*

பண்டிதர் ஞா. தேவநேயனர் பி.ஓ.எல். பொதுவாக மொழிநூல் ஆய்வு முறைகளைப் பின்பற்றித் தமிழ்ச்சொல் ஆராய்ச்சி பற்றி எழுதிய நூல்கள் தமிழ்மொழிக்கு நீண்டகாலத் தேவையினை நிறைவு செய்தன. எம்முடைய இளந்தைக் காலத்திலே தலைமைக் கண்காணியார் தவத்திரு திரஞ்சு (Trench) எழுதிய 'சொல்லாராய்ச்சி', பேராசிரியர் மாக்சுமுலர் எழுதிய 'மொழியறிவியல்' பேராசிரியர் சாய்சு எழுதிய 'ஒப்பியல் மொழிநூல்' முதலிய ஆங்கில நூல்களை யாம் பெருவிருப்புடன் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த முறையில் தமிழ்ச் சொற்களை ஆராயவேண்டுமென்று விரும்பினேம். தமிழ்ப் பேரறிஞர்கட்குப் புலப்படாமல் மறைந்துகிடந்த, விரிவாகவும் வியப்பாகவுமுள்ள தமிழ் மொழியறிவுப் பரப்பு பண்டாரகர் கால்டுவெல் எழுதிய 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் ஆய்வு' நூலால் புலப்படலாயிற்று. எனினும் பண்டாரகர் கால்டுவெல் அறியப்படாத வட்டாரத்தில் செய்ததொரு முயற்சியாதலால் தமிழ்ச் சொற்களையெல்லாம் விடாமல் நிறைவாக எடுத்தாராய்ந்துள்ளனர் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இதுவே மொழியியலை ஆராயவேண்டுமென்று எம்மைத் தூண்டியது. எனவே ''ஞானசாகரம்'' (அறிவுக்கடல்) என்னும் எம்முடைய இதழின் முதல் தொகுதியில் அத்துறையில் ஒன்றிரண்டு கட்டுரைகளை எழுதி வெளி யிட்டேம். ஆனல், அப்போது சமயம், மெய்ப்பொருளியல், இலக்கிய வரலாறு ஆகிய துறைகளில் எம்முடைய முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தவேண்டி ஏற்பட்டமையால் மொழியாராய்ச்சித் துறையில் தொடர்ந்து ஈடுபடக் கூடவில்லை. ஆயினும் தகுதியுடைய அறிஞர் யாராவது இத்துறையில் ஆராய்வதற்கு முன்வரக்கூடுமா என்று எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேம். அப்போது யாழ்ப்பாணம் திருத்தந்தை ஞானப்பிரகாசர் தாம் எழுதிய மொழியியல் ஆராய்ச்சி நூலை எமக்கு அனுப்பி வைத்தார். அது ஓரளவு எமக்கு மனநிறைவு அளித்தது. எனினும் மொழியியல் ஆராய்ச்சித்துறை மிகவும் விரிவும் ஆழமு முடையதாதலால் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்று அவற்றைக் கொண்டு நன்கு புரிந்துகொள்ளும் வகையில் மேலும் மொழியியல் ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டுமென்று கருதினேம். அந்த நேரத்தில் திரு. தேவநேயனர் யாம் எதிர்பார்த்ததை ஏறத்தாழ முற்றும் நிறைவேற்றியது கண்டு பெருமகிழ்வுற்றேம். அத்துறையில் அவர் மிகவும் உழைப்பெடுத்து ஆராய்ந்து எழுதியிருப்பவற்றைத் தமிழ் அறிஞர்கள் நன்ருக நம்பலாம்.

சொல்லாராய்ச்சித் துறையில் திரு. தேவநேயனர் ஒப்பற்ற தனித் திறமையுடையவர் என்றும் அவருக்கு ஒப்பாக இருப்பவர் அருமை யாகும் என்றும் யாம் உண்மையாகவே கருதுகின்றேம்.

மேலும் திரு. தேவநேயனர் பதியச் சொல்லும் ஆசிரியரும் இன் புறுத்தும் சொற்பொழிவாளருமாவர். பல தமிழ்க் கழக ஆண்டு விழாக்களில் எமது தலைமையின்கீழ் அவர் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி யுள்ளார். அவை கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய் அமைந்து அவை யோரைக் கிளர்ச்சியுறச் செய்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தின. அவர் வருந்தியுழைத்து ஆராய்ச்சி செய்துவரும் அறிஞர் ஆதலால் அவரைப் பணியில் அமர்த்தும் எந்த நிலையத்துக்கும் அவரால் பேரும் புகழும் கிடைக்கப்பெறும் என்று யாம் முழு நம்பிக்கையோடு கூறுகின்றேம்.

---

* மறைமலையடிகளார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சான்றிதழின் தமிழாக்கம்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
	பதிப்புரை	௫
	அணிந்துரை	௬
	ஆசிரியன் முகவுரை	௭
	மறைத்திரு மறைமலையடிகள் சான்றிதழ் (ஆங்கிலம்)	௧௫
	,, தமிழாக்கம்	௧௬
	நூற்பெயர் குறுக்க விளக்கம்	௧௭
	மொழிப் பெயர்கள்	௧௯

முதற் பகுதி

உயிர் முதல் வேர்ச்சொற்கள்

1.	‘அம்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	1
2.	‘அர்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	8
3.	‘இல்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	16
4.	‘இள்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	23
5.	‘உ’ என்னும் வேர்ச்சொல்	29
6.	‘உம்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	38
7.	‘உய்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	46
8.	‘உல்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	55
9.	‘உல்’ என்னும் வேர்ச்சொல் (உல்²)	65
10.	‘உல்’ (உ) என்னும் வேர்ச்சொல்	78
11.	‘உள்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	87
12.	‘ஊது’ என்னும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல்	95
13.	‘ஏ’ என்னும் வேர்ச்சொற்கள்	100
14.	‘ஒல்’ என்னும் வேர்ச்சொல்	106
15.	‘ஓ’ என்னும் ஒலிக்குறிப்பு வேர்ச்சொல்	113

இரண்டாம் பகுதி

உயிர்மெய்ம் முதல் வேர்ச்சொற்கள்

1.	கல் (கருமைக் கருத்துவேர்)	119
2.	குல்[1] (கூடற் கருத்துவேர்)	132
3.	குல்[1] (தோன்றற் கருத்துவேர்)	145
4.	குல்[2] (வளைதற் கருத்துவேர்)	155
5.	குல்[3] (குத்தற் கருத்துவேர்)	173
6.	குல்[4] (எரிதற் கருத்துவேர்)	181
7.	குல்[5] (துளைத்தற் கருத்துவேர்)	190
8.	சுல்[1] (குத்தற் கருத்துவேர்)	204
9.	சுல்[2] (சுடுதற் கருத்துவேர்)	209
10.	சுல்[3] (சிவத்தற் கருத்துவேர்)	217
11.	சுல்[4] (வளைதற் கருத்துவேர்)	226
12.	சுல்[5] (துளைத்தற் கருத்துவேர்)	244
13.	துல்[1] (பொருந்தற் கருத்துவேர்)	251
14.	துல்[2] (வளைதற் கருத்துவேர்)	268
15.	துல்[3] (துளைத்தற் கருத்துவேர்)	274
16.	துல்[4] (தெளிவுக் கருத்துவேர்)	290
	பிழைதிருத்தப் பட்டி	299

நூற்பெயர் குறுக்க விளக்கம்

அகம். - அகநானூறு
அக. நி. - அகநானூறு நித்திலக் கோவை
அரிசமய. - அரிசமய தீபம்
அரிச். பு. விவா. - அரிச்சந்திர புராணம், விவாக காண்டம்
அருட்பா. நடராஜ - அருட்பா நடராஜபதி மாலை
அழகர் கல. - அழகர் கலம்பகம்
அறநெறி. - அறநெறிச்சாரம்
ஆசாரக். - ஆசாரக்கோவை
இரகு. - இரகு வமிசம்.........
இராசவைத். - இராச வைத்திய மகுடம்
இலக். வி. - இலக்கண விளக்கம்
இறை. - இறையனார் அகப்பொருள்
இறை. உரை - இறையனார் களவியலுரை
ஈடு. - ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி
உபதேசகா. - உபதேசகாண்டம்...
உரி. நி. - உரிச்சொல் நிகண்டு
ஐங். - ஐங்குறுநூறு
ஐந். ஐம். - ஐந்திணை ஐம்பது
ஒளவை. குறள். - ஒளவைக்குறள்
ஒளவை. தனிப்பாடல் - ஒளவையார் தனிப்பாடல் திரட்டு
கந்தபு. - கந்தபுராணம்
கலித். - கலித்தொகை
கல்லா. - கல்லாடம்
கம்பரா. - கம்பராமாயணம்
காஞ்சிப்பு. - காஞ்சிப்புராணம்
காரிகை. - யாப்பருங்கலக்காரிகை
குமர. பிர. திருவாரூ. - குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தத் திரட்டு, திருவாரூர் நான்மணிமாலை
குருபரம். - குருபரம்பரை
குறள். - திருக்குறள்
குறிஞ்சிப். - குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந். - குறுந்தொகை
குற்றா. குற. - குற்றாலக் குறவஞ்சி
குற்றா. தல. - குற்றாலத்தல புராணம்
கூர்மபு. தக்கன்வே. - கூர்ம புராணம், தக்கன் வேள்விப் படலம்
கூளப்ப. - கூளப்ப நாயக்கன் காதல்
கொன்றைவே. - கொன்றை வேந்தன்
கோயிற்பு. - கோயிற்புராணம், பாயிரம்
சங்கர. உலா. - சங்கர சோழனுலா
சி. சி. பரபக்கம் - சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம்
சிபோ.பா.-சிவஞானபோதபாடியம்
சிலப். - சிலப்பதிகாரம்
சிவஞா. - சிவஞானபோதம்
சிவரக. - சிவரகசியம்
சிறுபஞ். - சிறுபஞ்சமூலம்
சிறுபாண். - சிறுபாணாற்றுப்படை
சினேந். - சினேந்திரமாலை
சீவக. - சீவகசிந்தாமணி
சூடா. - சூடாமணி நிகண்டு
சூத. - சூதசங்கிதை
சூளா. - சூளாமணி
சேதுபு. - சேதுபுராணம்
செவ்வந்திப். - செவ்வந்திப் புராணம்
சைவச. - சைவ சமயநெறி
சௌந்தரி. - சௌந்தரியலகரி
ஞானவா. - ஞானவாசிட்டம்
ஞானா. - ஞானாமிர்தம்
தஞ்சைவா. - தஞ்சைவாணன் கோவை
தணிகைப்பு. நாட்டு. - தணிகைப் புராணம், நாட்டுப் படலம்
தண்டலை. சத. - தண்டலையார் சதகம்
தண்டி. - தண்டியலங்காரம்
தமிழ் நா. - தமிழ் நாவலர் சரிதை
தனிப்பா. - தனிப்பாடல் திரட்டு
தாயு. - தாயுமானவர் பாடல்
திணைமாலை. - திணைமாலை நூற்றைம்பது
திரிகடு. - திரிகடுகம்

திருக்காளத். - திருக்காளத்திப் புராணம்
திருக்கோ. - திருக்கோவையார்
திருநூற். - திருநூற்றந்தாதி
திருப்பு. - திருப்புகழ்
திருமந். - திருமந்திரம்
திருமுருகு. - திருமுருகாற்றுப் படை.
திருவள்ளுவ. - திருவள்ளுவமாலை
திருவாச. - திருவாசகம்
திருவாத. - திருவாதவூரர் புராணம்
திருவாலவா. - திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்
திருவிளை. - திருவிளையாடற் புராணம்
திவா. - திவாகர நிகண்டு
திவ். - திவ்வியபிரபந்தம்
தேவா. - தேவாரம்
தைலவ. தைல. - தைலவருக்கச் சுருக்கம்...
தொல். - தொல்காப்பியம்
தொல். எழுத்து - தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம்
தொல். உரி. - தொல்காப்பியம், உரியியல்
தொல். உவ. - தொல்காப்பியம், உவமவியல்
தொல். சொல். சேனா. - தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் உரை
தொல். பொரு. - தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
தொல். மர. - தொல்காப்பியம், மரபியல்
தொல். மெய்ப்பாட் - தொல்காப்பியம், மெய்ப்பாட்டியல்
நள. - நளவெண்பா
நற். - நற்றிணை
நன். - நன்னூல்
நாலடி. - நாலடியார்
நான்மணி. - நான்மணிக்கடிகை
நீதிநெறி. - நீதிநெறி விளக்கம்
நீதி வெண். - நீதிவெண்பா
நெடுநல். - நெடுநல்வாடை
நைடத. - நைடதம்
பட்டினப். - பட்டினப்பாலை
பணவிடு. - பணவிடுதூது
பதிநொ. திருவிடை மும். - பதினொராந் திருமுறை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை
பதிற்றுப். - பதிற்றுப்பத்து
பரிபா. - பரிபாடல்
பழ. - பழமொழி நானூறு
பாக. - பாகவதம்
பாரத. - பாரதம்
பிங். - பிங்கல நிகண்டு
பிரபுலிங். - பிரபுலிங்கலீலை
பிரபோத. - பிரபோத சந்திரோதயம்
பு. வெ. - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறத். ஆசிரியமாலை - புறத்திரட்டு, ஆசிரியமாலை
புறம். - புறநானூறு
பெரியபு. - பெரியபுராணம்
பெருங். - பெருங்கதை
பெரும்பாண். - பெரும்பாணாற்றுப் படை
பொருந. - பொருநராற்றுப்படை
மணி. - மணிமேகலை
மலை. - மலையகராதி
மலைபடு. - மலைபடுகடாம்
மாறன. - மாறனலங்காரம்
மீனாட்சி. பிள்ளைத். - மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்
முல்லைப். - முல்லைப்பாட்டு
யாப். காரிகை. - யாப்பருங்கலக் காரிகை
யாப். வி. - யாப்பருங்கல விருத்தி
யாழ். அக. - யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாயகராதி
வள்ள. - வள்ளலார் சாத்திரம்
விநாயகபு. - விநாயக புராணம்
வி. சிந் - விவேக சிந்தாமணி
விறலிவிடு - விறலிவிடுதூது
வெங்கைக்கோவை. - திருவெங்கைக் கோவை
வெண்பாப். செய். - வெண்பாப் பாட்டியல், செய்யுளியல்
S. I. I. Vol. - South Indian Inscriptions Volume

மொழிப் பெயர்கள்

தமிழ்

இ. - இந்தி
க. - கன்னடம்
ச. - சமற்கிருதம்
து. - துளு, துளுவம்
தெ. - தெலுங்கு
பிரா. - பிராகிருதம்
ம. - மலையாளம்
மராத். - மராத்தி
வ. - வடமொழி

ஆங்கிலம்

AF. - Anglo - French
AS. - Anglo - Saxon
Du. - Dutch
E. - English
F. - French
G. - German
Gael. - Gaelic
Gk. - Greek
Goth. - Gothic
Heb - Hebrew
K. - Kannada
Kur. - Kurukh
L., Lat - Latin
Lith. - Lithuanian
LL. - late Latin
M. - Malayalam
MDu. - middle Dutch
ME. - middle English
MLG. - middle Low German
OE. - old English
OF. - old French
OHG. - old High German
ON. - old Norse
OS. - old Saxon
S., Skt. - Sanskrit
Slav. - Slavonic
T., Te., Tel. - Telugu
T. - Tulu

பல்வகைக் குறிப்புக்கள்

இ. வ. - இலக்கிய வழக்கு
உ. வ. - உலக வழக்கு
எ - டு. - எடுத்துக்காட்டு
ஒ. நோ. - ஒப்புநோக்க
செ. குன்றிய வி. - செயப்படு பொருள் குன்றிய வினை
செ. குன்று வி. - செயப்படு பொருள் குன்று வினை
நாஞ். வ. - நாஞ்சில் நாட்டு வழக்கு
பி. வி. - பிற வினை
யாழ்ப். - யாழ்ப்பாண வழக்கு
c. f., cf. - confer (=compare)

வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள்

முதற் பகுதி

உயிர் முதல் வேர்ச்சொற்கள்

1. 'அம்' என்னும் வேர்ச்சொல்

அம் (பொருந்தற் கருத்து வேர்)

உம்முதல் = கூடுதல், பொருந்துதல்.

உம் — அம்.

அம்முதல் = க. நெருங்குதல்.

அம்—அமல். அமல்தல் = நெருங்குதல்.

"வேயமலகலறை" (கலித். 45)

அம்—அமை. அமைதல் = (1) நெருங்குதல்.

"வழையமை சாரல்" (மலைபடு. 181)

(2) நிறைதல்.

"உறுப்பமைந்து" (குறள். 761)

அமல் = நிறைவு. (ஞானமிர்தம், 34)

(3) போதியதாதல், உளம் நிறைதல்.

அமைவு = பொந்திகை. (திருப்தி)

(4) பொருந்துதல்.

"பாங்கமைபதலே" (கந்தபு. திருப்பர. 9)

அமர்தல் = 1. பொருந்துதல்.

'தன்னமரொள்வாள்" (பு. வெ. 4, 5)

2. ஒத்தல். அமர, ஓர் உவமவுருபு.

அம்—அம்பு—அம்பர் = ஒருவகைப் பிசின் M. ambar.

அமைதி = பொருந்திய தன்மை, இலக்கணம்.

அமல்—அமலை = சோற்றுத்திரளை.

"வெண்ணெறிந் தியற்றிய பாக்கணமலை" (மலைபடு. 441)

அமலை = மிகுதி. அமல்—அமள்—அமளி = மிகுதி. M. amali.

அமை = கெட்டி மூங்கில்.

"சேரே திரட்சி" (தொல். 846)

"அமையொடு வேய்கலாம் வெற்ப" (பழமொழி, 357)

அமலை M. ama. = படைமறவர் திரண்டு ஆரவாரித்தாடும் ஆட்டம், ஆரவாரம். அமளி = ஆரவாரம்.

அம் = [1] நிலத்தொடு பொருந்தும் நீர்.

"அந்தாழ் சடையார்" (வெங்கைக் கோவை, 35)

"செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே"

என்னுங் குறுந்தொகையடிகளை (40) நோக்குக.

அம்—ஆம் = நீர்.

"ஆமிழியணிமலை" (கலித். 48)

"பூமரு தேன்பட்டுப் புனுகுசவ்வா(து)—ஆம் அழன்மற்று"
(நீதிவெண்பா)

அம்—அம்பு = நீர். அம்பு—ambu (S.) அம்—அப் (S). M. ambu.

அம் = [2] அழகு.

"இஞ்சுகவா யஞ்சுகமே" (திருவாசகம், 19, 5)

அம்—அம்மை = 1. அழகு. (பிங்.)

ஆம் = அழகு.

"ஆம்பாற் குடவர் மகளோ" (சீவக. 492)

நீரால் வளம் ஏற்படுவதால் அழகு தோன்றும்.

ஒ. நோ : கார் = நீர், அழகு.

அமரல்=பொலிவு (திவா.)

அமர்தல்=3. அன்பு கூர்தல்.

உளத்தாற் பொருந்துதல், காதலித்தல், விரும்புதல்.

" அமர்தல் மேவல் " (தொல். 863)

" அகனமர்ந் தீதலி னன்றே " (குறள். 92)

"ஆத்திசூடி யமர்ந்த தேவனை" (ஆத்திசூடி, கடவுள் வாழ்த்து)

C/f. L. *amare*, Love. E. amateur, amatory, amiable, amorist, amorous, amour, Paramour etc.

அம்முதல்=உ. கூடுதல், குவிதல்.

அம்—அம்பு—அம்பல்=குவிந்தமொட்டு.

சிலரறிந்து கூறும் புறங்கூற்று.

" அம்பலும் அலரும் களவு " (தொல். 1085)

அம்பல்—அம்பலம்=கூட்டம், கூடுமிடம்.

K. ambala, M. ampalam, Tu. ambila, S. ambara.

"வெள்ளியம் பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தேன்"

(சிலப். பதிகம், 41)

அம்பல்—ஆம்பல்=பகலிற் குவியும் அல்லி, பலகோடி கொண்ட ஒரு பேரெண்.

K. ābal, M. Tu. ambal.

"ஆம்பலந் தீங்குழற் றெள்விளி பயிற்ற" (குறிஞ்சி. 222)

"ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ" (சிலப். ஆய். பா. 2)

இரவில் மலர்வதால் அல்லி என்றும், பகலிற் குவிவதால் குமுதம் என்றும் பெயர் பெற்றிருத்தலும் காண்க.

கும்முதல்=குவிதல்.

அமர்தல்=4. இருத்தல். அமர்வு=இருப்பிடம்.

"அலிபுருடோத்தம னமர்வு" (திவ். பெரியாழ். 4,7,8)

M. amaruka. கிடையமர்தல்=மந்தையை இருத்துதல்.

அமைதல்=(5) தங்குதல்.

"மறந்தவண் அமையாராயினும்" (அகம். 37)

அமர்தல்=5. படுத்தல். அமளி=படுக்கை.

"அமளியங்கட் பூவணைப்பள்ளி" (சீவக. 1710)

M. amali (அமளி)

அமர்தல்=6. வேலையில் அமர்தல்.

T. amaru, K. amar.

அமர்தல்=7. அமைதியாதல், அடங்குதல், படிதல், இளைப் பாறுதல், இசைதல், அணைதல், தாழ்தல்.

அம்மை=2. அமைதி.

"அம்மையஞ் சொல்லா" (சீவக. 3131)

3. சொற்சுருங்கியும் அடி பல்காதும் அடங்கிநிற்கும் பனுவல் வகை.

"சின்மென் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அம்மை தானே அடிநிமிர் பின்றே" (தொல். 1491)

M. ameyuka—amekka.

அமர்—அமரிக்கை=அடக்கம். T. amarika. M. amarcca.

அமர்தல்=8. விளக்கணைதல்.

"விளக்கானது காற்றினுல் அமருமா போல" (குருபரம். 305)

M. amaral. அமர்—அமர்த்து. அமர்த்துதல்=அழா திருக்கச்செய்தல்.

அமை—அமைதி. அமைவன்=முனிவன்.

அமர்தல்=9. அமைதல், ஏற்படுதல்.

வீடமர்தல்=குடியிருக்க வீடு ஏற்படுதல்.

அமைதல்=(6) ஏற்படுதல்.

அமைதல்=(7) சமைதல், பதமாதல், நுகருதற்கேற்ற நிலை மையை யடைதல், அணியமாதல் (ஆயத்தமாதல்).

அமைத்தல்=ஆக்குதல், சமைத்தல்.

"ஐந்து பல்வகையிற் கறிகளும்.........அமைப்பேன்"
(பாரத. நாடுகர. 15)

அமை—சமை. M. camayuka (சமையுக)

ஒ. நோ : இறகு—சிறகு, இளே—சிளே, உருள்—சுருள், உலவு—சுலவு, உழல்—சுழல், எட்டி—செட்டி, ஏண்—சேண்.

சமைத்தல் = ஆக்குதல், பதப்படுத்தல், தகுதியாக்குதல், அணியமாக்குதல். M. camekka (சமெக்க).

சமைதல் = சோறுதல், பெண் பூப்படைதல், மணஞ்செய்யத் தகுதியாதல், தகுதியாதல்.

சமை—சமையம்—சமயம் = ஆதன் (ஆன்மா) இறைவனை யடையத் தகுதியாகும் ஒழுக்கம் அல்லது நெறி.

அரிசி உண்ணச் சமைதலும், பெண் மணக்கச் சமைதலும் போன்றதே, ஆதன் இறைவனை அடையச் சமைதல்.

சமைவு = நிலைமை.

அமைதல் = (8) நேர்தல்.

அமை—அமையம் = நேரம். ஒ. நோ : நேர்—நேரம்,

நேர்தல் = நிகழ்தல்.

"ஆனதோ ரமையந் தன்னில்" (கந்தபு. திருக்கல். 72)

அமையம்—சமையம்.

அமர்தல் = 10. பொருந்துதல், கலத்தல், பொருதல், இருவர் அல்லது இருபடைகள் கலந்தே பொருதலால், கலத்தற் கருத்தில் பொருதற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

ஒ. நோ : கைகலத்தல் = சண்டையிடுதல்.

கல—கலாம், கலகம். பொரு—போர். பொருதல் = பொருந்துதல், போர் புரிதல்.

அமர் M. amar = போர். அமர்—அமரம். அமர்—அமர்த்தல் = போரிடுதல், மாறுபடுதல்.

அமரி = போர்த்தெய்வமான காளி.

"பேதைக் கமர்த்தன கண்" (குறள். 1084)

அமரகம் = போர்க்களம்.

"அமரகத் தாற்றறுக்கும் கல்லாமா" (குறள் 814)

அமர்—சமர்—சமரம். சமம் = ஒப்பு, போர்,

ஒ. நோ : பொருதல்=ஒத்தல், போர்புரிதல். ஒத்தல் ஈண்டுக் கலத்தல்.

"ஒளிறுவாட் பொருப்ப னுடல்சமத் திறுத்த" (பரிபா. 22, 1)

அமர்க்களம்=போர்க்களம், ஆரவாரம். M. amarkkalam.

அம்முதல்=கூ. அமுங்குதல், பதுங்குதல்.

அம்—அம்மி. M. ammi=அமுங்க நெருக்கியரைக்குங் கல்.

அம்முக்கள்ளன்=ஒன்றும் தெரியாதவன்போல் நடிக்குந் திருடன்.

அமர்தல்=11. அமுங்க நெருங்கித் தழுவுதல்.

"அமரப் புல்லும்" (திருக்கோவை, 372)

அம்மு—அமுங்கு—அமுக்கு—அமுக்கி = இரவில் அமுக்குவது போன்ற தோற்றம். (Nightmare)

அமுக்கடி=நெருக்கடி. அமுக்கன்=மறைவாக வினை செய்பவன்.

M. amuṅṅuka (அமுங்ஙுக) amukkuka.

அமுக்கலான்=சிலந்தியை அமுக்கி நலமாக்கும தழை.

அமுக்கம்—கமுக்கம்.

அம்—அமிழ், அமிழ்தல்=நீரில் அமுங்குதல்.

M. amiluka (அமிழுக).

அமிழ்—ஆழ்—ஆழம். ஆழ்—ஆழி.

அமிழ்—அமிழ்த்து—ஆழ்த்து—M. amilttuka (அமிழ்த்துக)

ஆழ்—அழுந்து—அழுத்து—அழுத்தம்.

அழுத்து—அழுத்தி.

அம்—அமை

அமைதல்=(1a) நெருங்குதல், கூடுதல்,

அமை—அவை=கூட்டம். கழகம், ம—வ, போலி.

ஒ. நோ : அம்மை—அவ்வை, குமி—குவி.

அமை, அவை என்பன முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர்.

இமை, சுவை, என்பன முதனிலைத்தொழிலாகு பெயரா யிருத்தலை நோக்குக.

அவை—அவையம்—பேரவை.

'அம்' ஒரு பெருமைப்பொருட் பின்னொட்டு.

ஒ. நோ : மதி—மதியம் (முழுமதி), நிலை—நிலையம், விளக்கு—விளக்கம்.

அவை—சவை—Sabha (S)

ஒ. நோ : இளை—சிளை, ஏமம்—சேமம்.

"அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்" *(925)*

"அவையடக் கியலே அரில்தபத் தெரியின்" *(1370)*

என்று தொல்காப்பியத்திலும்,

"நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து"

என்று தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்திலும், அவை, அவையம் என்னும் இருவடிவுச் சொற்களும் வந்திருத்தல் காண்க.

சபா என்னும் சொல்லை வடமொழியாளர் ச+பா என்று பிரித்து bha, to shine என்று பொருந்தப் பொய்த்தலாகப் பொருளுரைப்பர். பர். சட்டர்சியோ அதை ஒப்புக்கொள்ளாது, sib என்னும் தியூத்தானியச் சொல்லை மூலமாகக் காட்டுவர். sib என்பது உடன்பிறந்தாருள் ஒருவரையோ பலரையோ குறிக்கும் சொல். எருதந்துறைச் சிற்றகராதியை (The Concise Oxford Dictionary) எடுத்துப் பார்க்க. இருவகை மூலமும் எள்ளளவும் பொருந்தாமையை அறிஞர் கண்டு கொள்க.

குறிப்பு: இக் கட்டுரையில் 'அம்முதல்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்கு க, உ என்னுந் தமிழ் எண்களும், 'அமைதல்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்கு வளைவுக் குறிக்குள் ( ) எண்களும், 'அமர்தல்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்குக் குறியில்லாத எண்களும், 'அம்' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுக்குப் பகரக் [ ] குறிக்குள் எண்களும் தொடர்பு தெரியும் பொருட்டுக் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

2. 'அர்' என்னும் வேர்ச்சொல்

அர் (அறுத்தற் கருத்து வேர்)

உல்—உர்—அர். உர்—உர—உரவு—உரசு—உரைசு—உரைஞ்சு; உரசு—உரோசு—உரோஞ்சு. உர்—உரி—உரிஞ்—உரிஞ்சு. உர—உரை—உராய்.

ரகர றகரம் இரண்டனுள்ளும் காலத்தால் முந்தியது ரகரமே. அதன் வல்வடிவே றகரம். றகரம் தோன்றாத முதுபண்டைக் காலத்தில், ரகரமே அதன் தொழிலை ஆற்றி வந்தது.

எ-டு: முரிதல்—முறிதல்=வளைதல்.

"முரிந்து கடைநெரிய வரிந்தசிலைப் புருவமும்" (மணி 18 : 161)

பார் = பாறை.

"இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி கரவென்னும்
பார்தாக்கப் பக்கு விடும்." (குறள். 1068)

இவ்வெடுத்துக்காட்டுக்கள் பிற்காலத்து நூலின வாயினும், சொல்லளவில் முற்காலத்தனவே.

அறுத்தல் என்னும் பொருளில் முதற்காலத்தில் வழங்கிய சொல் 'அர்' என்பதே. அது பிற்கால மொழி நிலையில்,

"ரகார முகாரம் குற்றொற் றாகா" (தொல். 49)

என விலக்கப்பட்டது.

அர்—அரம்=அராவும் இருப்புக்கருவி.

அர்—அரா—அராவு.

அராவுதல்=அரத்தால் அறுத்துத் தேய்த்தல்.

அரம் — அரம்பு — அரம்பம் = மரமறுக்கும் ஈர்வாள். Te. rampamu.

அரம்பு—அரம்பணம்=வெற்றிலை நறுக்கும் கருவி.

அர—அரம்போற் கூரிய பல்லையுடைய பாம்பு.

அர—அரா. அர—அரவு—அரவம்=பாம்பு.

அரங்குதல் = 1. அறுபடுதல்.

2. அம்புபோல் தைத்தல்.

"அம்பு.........அரங்கி முழுக" (சீவக. 293)

3. அழுந்துதல் (உரி. நி.)

4. தேய்தல்

5. வருந்துதல்.

"அரக்கர்கண் அரங்க" (கம்பரா. மூல. 81)

6. உருகுதல்.

"செம்பை அரங்கவை" (உலக வழக்கு.)

7. அழிதல்.

"அரக்கரங் கரங்க" (திவ். திருச்சந். 32)

அரங்கு=1. (அறுக்கப்பட்ட கட்டிடப்பகுதியாகிய) அறை.

"அவ்வீடு அரங்கரங்காகக் கட்டப்பட்டுள்ளது" (உலக வழக்கு)

2. அறைபோன்ற நடன அல்லது நாடகமேடை

3. நாடகசாலை

4. சொற்பொழிவு அல்லது நூலுரைப்பு மேடை

5. அவை

6. பாண்டி அல்லது சில்லாக்கு என்னும் விளையாட்டிற்குக் கீறிய கட்டம்.

7. கவறாட்டிற்கு வரைந்த கட்டம்

8. கவறாடும் இடம்.

அரங்கு—அரங்கம்=1. நாடக சாலை.

"ஆடம்பலமும் அரங்கமும்" (சீவக. 2119)

2. கவறாடும் இடம் (பிங்)

3. படைக்கலம் பயிலும் இடம் (சூடா.)

4. போர்க்களம் (திவா.)

5. அவை (திவா.)

6. ஆற்றிடைக்குறை.

"ஆற்றுவீயரங்கத்து" (சிலப். 10: 156)

7. திருவரங்கம் (திவ். பெரியதி. 5, 7, 1)

அரங்கம்—Skt. ranga.

ஆற்றிடைக் குறைகட்கெல்லாம் பொதுப்பெயரான அரங்கம் என்னும் சொல், திருவரங்கத்திற்குச் சிறப்புப் பெயராயிற்று. ஆற்று நீரால் அறுக்கப்பெற்ற திட்டு அல்லது தீவு என்பது அதன் பொருள்.

அரங்கன் = அரங்க நாயகனுன திருமால். "அரங்கனைப் பாடிய வாயால் குரங்கனைப் பாடேன்" என்றார் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார்.

திருவரங்கம் என்பது பிற்காலத்தில் ஸ்ரீரங்கமென வடமொழியில் திரிந்தது.

அரங்கு—அரக்கு (பி. வி.)

அரக்குதல் = 1. தேய்த்தல்.

"கண்ணரக்கல்" (சினேந். 456)

2. சிதைத்தல் (சூடா.)

3. அழுத்துதல்.

"விரலால் தலையரக்கினான்" (தேவா. 223: 11)

4. வருத்துதல்.

"எல்லரக்கும்.........இராவணன்" (கம்பரா. ஊர்தேடு. 230)

5. கிளை தறித்தல்.

6. வெட்டுதல்.

"தாளும் தோளும் அரக்கி" (விநாயகபு. 42: 4)

7. குறைத்தல்.

"காரரக்கும் கடல்" (தேவா. 46: 8, 8)

8. முழுதுமுண்ணுதல்.

அரக்கு—அரக்கன் = அழிப்பவன்.

அரப்பு = அழுக்குத் தேய்க்கும் கட்டி அல்லது தூள்.

அரம்பு = குறும்பு. அரம்பன் = குறும்பன்

அரமகள் = வருத்தும் பெண்தெய்வம், தேவமகள்.

ஒ. நோ : அணங்கு = வருத்தும் பெண்தெய்வம், தேவமகள்.

அரம்பையர் = தேவமகளிர்.

"அரம்பையர்ச் சேருவரன்றே" (நைடத. விலா. 13)

அரளுதல் = அஞ்சுதல்.

அரள்—அரட்டு—அரட்டன் = துன்புறுத்துவோன். துன்புறுத்தும் குறுநில மன்னன்.

அரட்டமுக்கி = துன்புறுத்தும் குறுநில மன்னனை அடக்கும் செங்கோலரசன்.

அரற்றுதல் = துன்பத்திற் கதறுதல்.

அர்—அரி.

அரிதல் = பொடியாய் நறுக்குதல் அல்லது சிறிய பொருளை அறுத்தல்.

அரிதாள் = கதிரறுத்த நெல்தாள்.

அரிவி—இருவி = அரிதாள்.

அரிவாள்—சிறிதாய் அறுக்கும் வாள்வகை.

அரிவாள்மணை = அரிவாள் பதித்த பலகை அல்லது கட்டை.

அரிவாள் முளைப்பூண்டு—அரிவாள் முனையிலுள்ள தேங்காய் திருகிபோன்ற இலையுள்ள பூண்டு.

அரித்தல் = 1. அரித்தொழுகுதல்.

2. சிறிது சிறிதாய்க் கறையான் (சிதல்) போல் அறுத்தல்.

3. தினவெடுத்தல், புல்லரித்தல், நுண்ணியதாய் வலித்தல்.

4. வெட்டுதல்.

5. அழித்தல்.

கோடரி = கிளையை வெட்டும் வாள். Skt. Kuthara.

கோடரி—கோடாரி—கோடாலி.

அரி, அரிமா = பிறவுயிரினங்களை அழிக்கும் விலங்கு.

கோளரி = கொல்லும் மடங்கல் (Lion)

அரி—Skt. hr.

அரி = அறுக்கப்பட்டது, அறுக்கப்பட்ட சிறுதுண்டு, சிறியது, நுண்மை, மென்மை.

"அரியே ஐம்மை" (தொல். உரி. 58)

அரிநெல்லி = சிறுநெல்லி.

அரிக்குரல் = நுண்ணியதாய் ஒலிக்கும் குரல்.

அரித்தல் = சிறிது சிறிதாய்ச் சேர்த்தல்.

அரிக்கன் = அரிக்கும் சட்டி.

அரிப்பு வலை = அரிக்கும் மீன்வலை.

அரி = பருப்பினும் சிறிய கூல உள்ளீடு.

அரி = அரிசி

அரிசிக்களா = சிறுகளா.

அரிசிப்பல் = சிறுபல்.

அர்—அரு—அருவு.

அருவுதல் = 1. மெல்லெனச் செல்லுதல்.

2. அறுத்தொழுகுதல்.

"கரையை ஆற்றுவெள்ளம் அருவுகிறது" (உ. வ)

3. துன்பப்படுத்துதல்.

"அருவி நோய் செய்து" (திவ். பெரியதி. 9, 7, 6).

அருவு-அருவி = மலையுச்சியினின்று மரஞ் செடி கல் மண்ணை அரித்தொழுகும் நீர் வீழ்ச்சி.

அருவு—அருகு.

அருகுதல் = 1. குறைதல்.

"ஒன்னார் மதிநிலை அருக" (இரகு. யாக. 34).

2. அரிதாதல்,

"அருகுவித் தொருவரை யகற்றலின்" (கலித். 242)

3. அஞ்சுதல்.

"அஞ்செஞ்சாய லருகாதணுகும்" (சிலப். 30: 120)

4. கெடுதல்.

"பருகுவன்ன அருகா நோக்கமொடு" (பொருந. 77)

அரு—அருமை=1. பொருள்முடை.

2. எளிதிற்பெற அல்லது காண முடியாமை.

3. அளவிறந்த பற்று அல்லது மதிப்பு மிகை.

4. பெருஞ்சிறப்பு.

அருமருந்தன்ன—அருமந்தன்ன—அருமந்த—அருமாந்த.

அருமைக்காரன்=கொங்குவேளாளர் பூசாரி.

அருகு—அருக்கு=அருமை.

"விதியின் அருக்கு முன்னி" (திருக்கோவை, 275)

அருக்குதல்=அருமை பண்ணுதல்.

அருக்காணி=அருமை.

"அஞ்சு பேருக்கு அருக்காணித் தங்கை" (உ. வ.)

அரு—அருந்தல்=விலையுயர்வு, பொருளருமை.

அருந்தற்படி—Dearness Allowance

அர—அரை. அரைத்தல்=1. தேய்த்தல்.

2. தேய்த்துத் தூள் அல்லது களியாக்கல்.

அரை—அரைவை.

அரு—அரை=அருகிய அல்லது சிறுத்த இடை; உடம்பிற் பாதி, பாதி.

ஒ. நோ: இடு—இடுகு. இடுத்தல்=சிறுத்தல்.

இடு—இடுப்பு. இடு—இடை=இடுப்பு, நடு.

அர்—அறு—அறை=அரங்கு.

அரைக்கீரை=அறையறையாய் வகுக்கப்பெற்ற பாத்தியில் விளையும் கீரை.

"அறைக்கீரை நல்வித்தும்" (திருமந். 160)

அறை=அறுத்தது, அற்றது,

எ - டு: உறுப்பறை, கண்ணறை, முக்கறை (யன்).

அறை=அறுத்தது, வரம்பிட்டது.

எ - டு: வரையறை.

அறு—அறுதி.

அறு—அறவு=நீக்கம். எ - டு: வரையறவு.

அறு—அற்றம்=ஆடை நீங்குகை, விழிப்பில்லா நிலை.

அறு—அறுவு=தீர்ந்துபோதல்.

"அரிசி அறுவாய்ப் போய்விட்டது" (உ. வ.)

அறு—அறுவு—அறுவடை.

அறு—அறுப்பு=1. கதிரறுப்பு.

2. கைம்பெண் தாலியறுப்பு.

அறுதாலி=கைம்பெண் (தாலியற்றவள்)

அறு—அறுவை=1. அறுக்கப்பட்ட ஆடை, சவளி.

2. அறுப்பு மருத்துவம் (இக்காலப் பொருள்)

அறு—அறுகு=1. அகலப் படர்ந்து ஆழ வேரூன்றிப் பயிரை அழிக்கும் புல்.

2. பிறவுயிரினங்களை அழிக்கும் அரிமா.

அறுகு—அறுகை (அறுகம்புல்).

அறுகிடல்=அறுகம்புல்லைத் தூவி அதுபோல் வேரூன்றிப் படருமாறு மணமக்களை வாழ்த்தல்.

அறு—ஆறு=1. நிலத்தூடறுத் தொழுகும் நீரோட்டம்.

2. வழி.

நில முழுதும் சோலையாயிருந்த பண்டைக்காலத்தில் ஆறுகளே வழிகளாயிருந்தன.

3. சமயநெறி.

4. ஆறென்னும் எண்.

முதற்காலத்திலேயே தெய்வ வழிபாடுகள் அல்லது மதக் கொள்கைகள் அறுவகைப்பட்டிருந்ததினால், ஆறென்னும் நீர் நிலைப்பெயருக்கு ஆறென்னும் எண்ணுப் பொருளும் தோன்

நிற்று. மதம் என்னும் சொற்கு ஆறென்னும் பொருள் இருப்பதும் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

ஆறிருக்கும் ஊர் சில ஆற்றூர் எனப்படும். அப்பெயர் ஆறையென மருவும். எ - டு : பழையாறை.

அறு—அறுவாள்,

அரிவாள் வேறு, அறுவாள் வேறு. காய்கறியறுக்கும் மணை வாளே அரிவாள் எனப்படும். பிற அறுப்பு வாளெல்லாம் அறுவாள் என்றே கூறப்பெறும். மெலிதாய் அறுப்பது அரிவாள் என்றும், வலிதாய் அறுப்பது அறுவாள் என்றும், வேறுபாடறிதல் வேண்டும். தொழிலின் அல்லது வினையின் மென்மையைக் குறிக்க இடையின ரகரமும், வன்மையைக் குறிக்க வல்லின றகரமும், ஆளப்பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

அறுவாள் வகைகள் :

(1) **பன்னறுவாள்.** (Sickle)

பல்—பன். பன் வைத்தது பன்னறுவாள்.

(2) **பாளையறுவாள்.**

தென்னை பனை முதலியவற்றின் பாளையைச் சீவுவது பாளையறுவாள்.

(3) **வெட்டறுவாள்.**

கடா கிளை முதலியவற்றை வெட்டுவது வெட்டறுவாள்.

(4) **கொத்தறுவாள்.**

இஃது ஆட்டுக்கறியை அறுப்பதற்கும் கொத்துவதற்கும் பயன்படுவது.

(5) **வீச்சறுவாள்.**

இது வீசிப் பகைவரைக் கொல்வதற்கு உதவுவது.

இங்ஙனம் பல்வேறு அறுவாட்கள் தமிழ் நாட்டில் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரவும், அவற்றுள் ஒன்றைக்கூட அறுவாள் எனக் குறியாது எல்லாவற்றையும் அரிவாள் என்றே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகர முதலி குறித்திருப்பது வருந்தத்தக்கது.

———

3. 'இல்' என்னும் வேர்ச்சொல்

இல் (இளமைக் கருத்து வேர்)

இல்

உல்—உல்லரி = தளிர். உல்—உலவை = இளந்தழை. உல்—இல்.

இன்மை = மென்மை, நொய்ம்மை, இளமை, சிறுமை. எளிமை, வறுமை, இராமை.

இல்—இல = இலவு, நொய்ய பஞ்சுள்ளது.

இல—இலவு. இலவு - Skt. laghu = கனமின்மை, எளிமை.

இலவு—இலவம் = இலவு, சிறிது (அற்பம்).

M. ilavam. இலவம் (அற்பம்) - Skt. lava.

இல்—இலை = இலைவகைகளுள் மென்மையானது.

இலம் = வறுமை.

"இலம்என் கிளவிக்குப் படுவரு காலை" (தொல். எழுத். 316)

இலம்படுதல் = வறுமையடைதல். இலம்படு—இலம்பாடு = வறுமை,

"இலம்படு புலவர் ஏற்றகைந் நிறைய" (மலைபடு. 576)

இலம்—இலம்பை = வறுமை. இடுக்கண். (யாப்பு.)

"இலம்பா டொற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை."
(தொல். உரி. 62)

இலம்படு—இலம்படை = வறுமை.

"இலம்படை வந்துழி" (கந்தபு. மூவா. 46)

இலை—இலக்கு = வித்தின் முளையூன்றியபின் வரும் முதல் இலைகள்.

இல்—இள்—இள. இளத்தல் = மெல்லிதாதல்.

உடம்பு இளந்துவிட்டது என்னும் உலக வழக்கை நோக்குக,

இளமை = மென்மை, இளம்பருவம், அறிவு முதிராமை.

இளகு—இளகுதல் = மெல்குதல், நெகிழ்தல், உருகுதல். M. இளகு

இளகு—இளக்கு—இளக்கம். M. இளக்கம்.

இளகு—இளஃகு. இளஃகுதல் = தளிர்த்தல்,

"இன்னுயிர் ....இளஃகுமே" (சீவக. 149)

இளக்கரித்தல் = தளர்தல், வேகந்தணிதல், கருமத்தில் விழிப்பின்றி யிருத்தல்.

இளக்கரி—இளக்காரம் = கழிகண்ணோட்டம், மன நெகிழ்ச்சி, மதிப்பின்மை.

இளப்பம் = மதிப்புக் குறைவு, தாழ்வு. M. இளப்பம்.

இளவல் = தம்பி, இளைஞன், முற்றாதது.

இளங்கிளை = தங்கை.

"மாலவற் கிளங்கிளை" (சிலப். 12 : 68)

இளந்தலை = இளமை, எளிமை, கனமின்மை, முற்றா மரப்பகுதி.

இளந்தை—இளமை.

இளந்தாரி = இளைஞன், இளைஞை.

இளந்தேவி = இளவரசி.

இளமட்டம் = இளைஞன். இளமட்டம்—இளவட்டம்.

இளம்படியர் = இளம்பெண்கள்.

"வானிளம்படியர்" (திவ். பெரியாழ். 3, 6, 3)

இளங் கேள்வி = உதவிக் கோயிற் கண்காணியர்.

இளங்கோ = இளவரசன்.

இளங்கொற்றி = ஈன்றணிமை ஆவு.

இளங்கதிர் = எழுஞாயிற்றின் கதிர். M. இளங்கதிர்.

இளங்கம்பு = கம்பு வகை.

இளங்கலையன் = நெல் வகை.

இளங்கருக்கு = சிறிது காய்ச்சிய கருக்கு (கஷாயம்)

இளங்காட்டுத்தரிசு = பத்தாண்டுப் புறம் போக்கு.

இளங்கார் = நெல் வகை.

இளங்கால் = தென்றல், வெற்றிலையிளங்கொடி, இளமைப் பருவம்.

இளங்காலை = வைகறை, இளமைப்பருவம்.

இளங்குரல் = குழந்தையின் குரல்.

இளங்குழம்பு = திண்ணமில்லாத சாறு, ஒருவகைக் குழம்பு.

இளங்கொடி = ஆவின் நஞ்சுக்கொடி, இளம்பெண்.

இளங்கோயில் = பழங்கோயில் பழுது பார்க்கப்படும் பொழுது கட்டப்பெறும் குறுங்காலக் கோயில்.

இளஞ்சாயம் = சிறிது தோய்த்த சாயம்.

இளஞ்சார்வு = குருத் தோலை (யாழ்).

இளஞ்சிவப்பு = வெளிறிய சிவப்பு.

இளஞ்சூடு = சிறிது சுடுகை.

இளஞ்சூல் = முதிராக் கரு.

இளந்தண்டு = முளைக்கீரை.

இளந்தெய்வம் = சிறு தெய்வம்.

இளந்தோய்ச்சல் = தயிர் சிறிது திரைதல், அலகைச் சிறிது பதப்படுத்துதல்.

இளநகை = புன்சிரிப்பு. K. elanage

இளநாக்கடித்தல் = உடன்பாடின்மைபோற் காட்டுதல்.

இளநிலா = அந்தி நிலா.

இளநீர் = முற்ருத தேங்காய்நீர், மணியின் இளநிறம். T. edaniru, K. elaniru, M. இளநீர்.

இளநீர்க்கட்டு = உண்ணுக்கு நோய் (Tonsillitis)

இளநீலம் = வெளிறிய நீலம்.

இளநெஞ்சு = இரக்கமுள்ள மனம்.

இளம்பசி=சிறுபசி.

இளம்பதம்=முற்றாநிலை, சிறிது வெந்த அல்லது காய்ந்த நிலை, இளவரசுப் பதவி.

இளம்பறியல்=முற்றாத நிலையில் பறிக்குங் காய்.

இளம்பிறை=சிறுபிறை.

இளமணற்பாய்தல்=மனமிளகி ஈடுபடுதல்.

இளமழை சிறு பெயல் முகில்.

இளமார்பு=கருப்பூர வகை.

இளமையாடுதல்=திரிபுணர்ச்சியுறுதல்.

"மந்தி.........இளமையாடி யிருக்கும் வனத்து" (சீவக. 2491)

இளவடி=இளம் பதத்தில் வடிக்கை.

இளவணி=காலாட்படை.

"நின்ற இளவணி கலங்கி" (ஈடு. 7, 4, 1)

இளவன்=ஒருவகை நஞ்சு.

இளவாடை=வடக்கிருந்துவரும் மென்காற்று.

இளவாளிப்பு=ஈரம்.

இளவிளவெனல்=பயிர் பசுஞ் செழிப்பாயிருத்தல்.

இளவுச்சி=நண்பகற்கு அணித்தான முற்பொழுது.

இளவெந்நீர்=சிறிது சுடும் நீர்.

இளவெயில்=காலை வெயில்.

இளவெழுத்து=திருந்தா வெழுத்து.

இளவேனில்=வெப்பம் முதிராக் கோடை.

இள—இளை=இளமை. K. ele.

இளைச்சி=தங்கை.

"அகில முண்டார்க்கு நேரிளைச்சி" (திருப்புகழ், 1037)

இளைத்தல்=மெலிதல், சோர்தல், பின்னடைதல், வறுமைப் படுதல், வளங்குறைதல்.

இளைப்பு=சோர்வு, களைப்பு.

இளைது = முதிராதது. இளைது—இளைசு—இளசு.

இளையர் = இளைஞர், வேலைக்காரர்.

இளையவன் = அகவையிற் குறைந்தவன், தம்பி.

இளையவள் = திருமகள்.

இளையன் = தம்பி.

இளையாள் = தங்கை, திருமகள், பின்முறை மனைவி.

இள் = எள்.

எள்ளல் = குறைவாய் மதித்தல், இகழ்தல்.

எள் = 1. மிகச் சிறு கூல வகை.

2. ஒரு சிற்றளவு (8 கடுகு)

K. M. எள். Tu. எண்மெ.

எள்—எண் = எள்.

"எண்ணெ நுணவுப்பெயர்" (தொல். எழுத்து, *308*)

எண்மை = எளிமை.

எள்ள = இகழ, ஓர் உவமவுருபு.

"எள்ள விழைய இறப்ப நிகர்ப்ப" (தொல். உவ. *11*)

எள்—எள்கு. எள்குதல் = 1. இகழ்தல்.

"எள்கலின்றி...ஈசனை வழிபாடு செய்வாள்" (தேவா. *1049: 10*)

2. கூசுதல், ஒடுங்குதல்.

"பழிவந்து மூடுமென் றெள்குதுமே." (திருக்கோவை *92*)

3. அஞ்சுதல்.

"எண்டிசையோரும் எள்க" (சீவக. *1749*)

4. வருந்துதல்.

"செங்களம் பற்றிநின் றெள்கும் புன்மாலை"

(திவ். இயற். திருவிருத், *77*)

எள்கு — எஃகு, எஃகுதல் = நெகிழ்தல், அவிழ்தல், உருகுதல்.

எஃகு—உருக்கு, உருக்கினுற் செய்யப்படும் படைக்கலப் பொது.

ஒ. நோ : இள—இளகு.

எஃகுபடுதல்=இளகின நிலையடைதல்.

"உருகக் காய்ச்சியெறிதற்கு எஃகுபட்டிருக்கும் உலையிணையும்"
(சிலப். 15 : 210. உரை)

எள்—எளி. எளிதல்=எளிமையடைதல்.

"பொருதிறல் வன்மைய திலனு யெளிந்தான்"
(கந்த பு. அக்கினிமுகா. 90)

அளித்தல்=தாழ்த்திக் கூறுதல்.

"எளித்தல் ஏத்தல்" (தொல். பொ. 207)

எளிமை=எளிதாய்ச் செய்யும் நிலை, தாழ்வு, வறுமை, தளர்வு.

எளிய விலை—குறைந்த விலை.

எளியன்=வறியவன், தாழ்ந்தோன், எளிதாய் அடையப் படுபவன்.

எளிவு—எளிய தன்மை.

"உரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே"
(திவ். திருவாய். 1, 3, 1)

எளுமை=எளிமை.

எள்—எய். எய்த்தல்=1. இளைத்தல்.

"எய்த்த மெய்யே னெய்யே னுகி" (பொருந. 68)

2. உடம்பு வருந்துதல்.

"எய்யாமை யெல்லா வறமுந் தரும்" (குறள். 296)

3. குறைவுறுதல்.

"எய்த்தெழு பிறையினை விளைவின் ருக" (இரகு. யாகப். 8)

எய்ப்பு=1. இளைப்பு.

"எய்ப்பானுர்க் கின்புறு தேனளித்து" (தேவா. 189 : 3)

2. வறுமைக் காலம்.

"எய்ப்பினில் வைப் பென்பது" (பழ. 358)

"எய்ப்புழி வைப்பாம் என" (பழ. 136)

எய்ப்பில்வைப்பு = இளைத்த காலத்தில் உதவுதற்கு ஈட்டி வைக்கப்படும் ஏமப்பொருள்.

"அப்பாவென் னெய்ப்பில் வைப்பே" (தாயு, பராபர. 25)

எய்ப்பினில் வைப்பு = எய்ப்பில் வைப்பு (Provident Fund)

"நல்லடியார் மனத் தெய்ப்பினில் வைப்பை" (தேவா. 818 : 2)

எள்—ஏள்—ஏளனம் = இகழ்ச்சி.

ஏள்—ஏளிதம் = இகழ்ச்சி.

ஏள்—ஏசு. ஏசுதல் = இகழ்தல்.

ஏள் = ஏழ்—ஏழை.

ஏழை = 1. வறியவன்.

2. அறியாமை.

"ஏழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி" (கலித். 55 : 23 உரை)

3. அறிவிலான், அறிவிலாள்.

"ஏமுற்ற வரினும் ஏழை" (குறள். 873)

4. பெண்.

"எருதேறி யேழையுடனே" (தேவா. 1171 : 2)

ஏழைமை = வறுமை, அறியாமை.

ஏள்—ஏட்டை = 1. வறுமை.

"ஏட்டைப் பருவத்தும் இற்பிறந்தார் செய்வன" (நாலடி. 358)

2. இளைப்பு.

"வெண்ணிணத்த செந்தடிக்கே யேட்டைப் பட்டு"

(சீவக. 1552)

இன்மை = வறுமை, குறைவு, இல்லாமை.

Cf. E. less, deficient, minus.

வளங்குன்றிய நாடு, செயப்படு பொருள் குன்றிய வினை என்னும் தொடர்ப் பொருள்களையும் ஒப்புநோக்கி யுணர்க.

இல் = இல்லை. இல்—இல்லை. இல், இல்லை என்பன, உள் உண்டு என்னும் வினைகட்கு எதிர்மறையாம். உள் என்னும் வினை மலையாளப் பழமொழிகளில் இன்றும் வழங்குகின்றது.

4. 'இள்' என்னும் வேர்ச்சொல்

இள் (இணைதற் கருத்து வேர்)

உல்—ஒல். ஒல்லுதல்=பொருந்துதல்.

உல்—(இல்)—இள்.

இள்—இழை.

இழைதல் (செ. குன்றிய வி.) 1. நெருங்கிப் பழகுதல்.

அவர்களிருவரும் இப்போது நிரம்ப இழைகிறார்கள் என்பது உலக வழக்கு.

2. கூடுதல்.

"இழைந்தவர் நலத்தை யெய்தி" (சீவக. 2720)

3. பிணைதல்.

பாம்புகள் ஒன்றோடொன்று இழையும். (உ. வ.)

4. மனம் பொருந்துதல்.

"இழையச் சொல்லி" (சீவக. 1593)

இழைத்தல் (செ. குன்றா வி.) = 1. பின்னுதல்,

"பாயிழைத்தல்" (யாழ்ப்பாண உ. வ)

2. பதித்தல்.

"மணியினிழைத்த செய்குன்றின்" (நைடத. நகர, 6.)

3. திரட்டி வைத்தல்.

"பொங்கரி னிழைத்த" (மாறன. பக். 294)

4. செய்தல்.

"இழைத்தவிச் சிற்றிலை" (திவ், நாய்ச். 2. 2)

5. அமைத்தல்.

"பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பாலர்" (சீவக. 4)

6. கூறுதல்.

"கிழவனை நெருங்கி யிழைத்து" (தொல். பொ. 150)

இள்—(இண்)—இணர் = 1. பூங்கொத்து.

"இணரூழ்த்து நாறு மலரனையர்" (குறள். 650)

2. காய்க்குலை.

"இணர்ப் பெண்ணை" (பட்டினப். 18)

3. வழி மரபு.

4. இணரோங்கி வந்தாரை. (பழ. 72)

இண் — இணகு = உவமை.

"இணகிறந் தகன்ற பாசம்" (ஞானு. 45)

இணகு—இணங்கு. (பெ.) = 1. இணக்கம்.

"உள்ளப் பெரு ரிணங்கை யொழிவேனே" (திருப்பு. 288)

2. ஒப்பு.

"இணங்காகு முனக்கவளே" (திருக்கோ. 68)

3. நட்பின—ன்—ள்.

"அவனது இணங்கு" (தொல். சொல். 80 சேனு.)

(வினை) = 1. மனம் பொருந்து.

2. நட்புச் செய்.

இணங்கு—இணங்கல் = உடன்பாடு.

2. இரண்டு.

இணங்கற் பிஞ்சு (உ. வ.)

இணங்கன் = நண்பன்.

"வணங்குவோ ரிணங்கன் வந்தான்" (திருவாலவா. 28 : 27)

இணங்கி = தோழி. (பிங்.)

இணங்கர் = ஒப்பு.

"கற்பிற் கிணங்க ரின்மையான்" (கம்பரா. மீட்சி. 147)

இணங்கலர் = பகைவர். இணங்கார் = பகைவர்.

இணங்கு (செ. குன்றிய வி.)—இணக்கு (செ. குன்று வி.), = இசைவி.

(பெ) = 1. இசைவு.

"இணக்குறுமென் னேழைமைதான்" (தாயு. பராபர. 273)

2. ஒப்பு.

"இணக்கிலாததோ ரின்பமே" (திருவாச. 30 : 1)

இணக்குப் பார்வை = பார்வை விலங்கு.

இணக்கு—இணக்கம்=1. இசைப்பு.

2. பொருத்தம்.

3. நட்பு.

"நல்லிணக்க மல்ல தல்லற் படுத்தும்" (கொன்றைவே.)

4. உடன்பாடு.

5. திருத்தம்.

இணக்கோலை=உடன்படிக்கை முறி.

இணுப்புதல்=ஏய்த்தல். (யாழ்)

இணுப்பு=ஏய்ப்பு. (யாழ்)

ஏய்த்தலாவது பொருந்தச் சொல்லி ஏமாற்றுதல்.

இணைதல். (செ. குன்றிய வி.).=1. சேர்தல்.

"இணைந்துடன் வருவதிணைக்கை" (சிலப். 3 : 18. உரை)

2. உடன்படுதல்.

3. ஒத்தல் (தணிகைப்பு. நாட்டு. 53)

இணைத்தல். (செ. குன்ரு வி.)=1. சேர்த்தல்.

2. கட்டுதல்.

"இணைத்த கோதை" (திருமுரு. 200)

இணை=1. சேர்வு.

2. ஒப்பு.

3. இரண்டு.

4. இரட்டை.

"குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில்நெடில்" (தொல். 1261)

5. துணை.

6. உதவி.

இணைப்பு=1. இசைப்பு.

2. ஒப்பு.

"இணைப்பரும் பெருமை" (திருவாச. 3 : 46)

இணைபிரியாமை = ஆணும் பெண்ணும் துணைபிரியா திருத்தல்.

இணையடித்தல்=முட்டுக்கால் தட்டுதல்.

இணையணை=பலவணை,

"இணையணை மேம்படத் திருந்து துயில்" (சிலப். 4 : 67)

இணைவன் = இணைந்திருப்பவன்.

"இணைவனு மெய்ப்பொருட்கும்" (திவ். திருவாய். 2, 8, 1)

இணைவிழைச்சு = புணர்ச்சி.

"இணைவிழைச்சு தீதென்ப" (இறை. 1. உரை. பக். 9)

இள்—(இய்)—இயை,

இயைதல் (செ. குன்றிய வி.) = 1. பொருந்துதல்.

"என்போடியைந்த தொடர்பு" (குறள். 73)

2. இணங்குதல்.

3. நிரம்புதல்.

"மாக்கடல்கண் டியைய மாந்தி" (திணைமாலை, 100)

(செ. குன்று வி.) = ஒத்தல். (நன். 367).

இயைதல்—இயைத்தல். (செ. குன்று வி.) = பொருந்துதல்.

இயைவு = சேர்க்கை (திவா.).

இயைவு—இயைபு = 1. புணர்ச்சி. (தொல். சொல். 308)

2. பொருத்தம்.

"பண்ணென்னும் பாடற் கியைபின்றேல்" (குறள். 573)

3. இது கேட்டபின் இது கேட்கத்தக்க தென்னும் தொடர்பு முறை (நன். சிறப்புப். விருத்.)

4. எழுத் தொத்துவரும் தொடைவகை. (யாப். காரிகை. உறுப். 16)

5. மெல்லின இடையின மெய்களுள் ஒன்றில் முடியும் செய்யுட்களைக்கொண்ட வனப்பு வகை. (தொல். பொ. 552)

இயை—இசை.

இசைதல் (செ. குன்றிய வி.). = 1. பொருந்துதல்.

2. ஒத்துச் சேர்தல்.

3. உடன்படுதல்.

"விண்பெறினு மிசையார்" (திருநூற். 83)

4. கிடைத்தல்.

"கனக மிசையப் பெறுஅது" (திருவாச. 2 : 39)

5. இயலுதல்.

"இசையா வொருபொருள்" (நாலடி. 111)

இசைத்தல் (செ. குன்ற வி.). =1. கட்டுதல் (திவா.)

2. உண்டுபண்ணுதல்.

"இறுதியை யிசைத்த கந்தனே" (விநாயக பு. 75 : 573)

3. ஒத்தல்.

"கூற்றிசைக்கு மென" (பாரத. இராச. 52)

4. மிகக் கொடுத்தல். (பிங்.)

இசைவு =1. பொருந்துகை.

"இசைவில வெல்லாம்" (பெருங். மகத. 15 : 9)

2. தகுதி.

3. உடன்பாடு.

"மறையோரிசைவினுல்" (பெரியபு. சண்டேசுர. 24)

4. ஏற்றது.

இசைவு கேடு =1. பொருத்தமின்மை. 2. கருமத் தவறு.

இசைகுடிமானம் = நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியாரால் எழுதப்பெறும் திருமண ஒப்பந்தம்.

இசையோலை = ஒப்பந்த வோலை.

இயை—(எய்)—ஏய்.

ஏய்தல் (செ. குன்றிய வி.) =1. பொருந்துதல்.

"ஏய்ந்த பேழ்வாய்" (திவ். பெரியதி. 1, 7, 3)

2. தகுதல்.

"தில்லையூரனுக்கின் றேயாப்பழி" (திருக்கோ. 374)

(செ. குன்றுவி.) =1. ஒத்தல்.

"சேலேய் கண்ணியரும்" (திவ். திருவாய். 5, 1, 8)

2. எதிர்ப்படுதல்.

"ஏயினு ரின்றி யினிது" (ஐங். ஐம். 11)

ஏய்த்தல் (செ. குன்ற வி.). =1. பொருந்தச் சொல்லுதல்.

"பொய்குறளை யேய்ப்பார்" (பழ. 77)

2. ஒத்தல்.

"அல்லிப்பாவை யாடுவனப் பேய்ப்ப" (புறம். 33 : 17)

3. ஏமாற்றுதல்.

ஏய=ஓர் உவமவுருபு. (தண்டி. 33)

ஏய்ப்ப=ஓர் உவமவுருபு. (தொல். பொ. 290).

ஏய்வு=உவமை. (திவா.)

ஏயான்=ஒரு தொழிலைச் செய்தற்குத் தகாதவன்.

"மாவலியை யேயா னிரப்ப" (திவ். பெரியதி. 1, 5, 6)

ஏய்—ஏ=உம்மைச் சொற்போல் எண்ணுப் பொருளில் வரும் ஓர் இடைச்சொல்.

எ - டு : இரண்டேகால்—(எண்ணல்)

கழஞ்சே குன்றி—(எடுத்தல்)

கலனே பதக்கு—(முகத்தல்)

முழமே விரல்—(நீட்டல்)

"தோடே மடலே ஓலை யென்று" (தொல். 1586)

"நிலமே நீரே தீயே."

இயை என்னும் சொல்லின் திரிபான ஏய் என்னும் சொற்குப் பொருந்தல் அல்லது கூடுதற் பொருளுண்மையால், அதன் கடைக்குறையான ஏகார விடைச்சொல், எண்ணுப் பொருளில் வந்ததென வறிக.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், இன் என்னும் வேர்ச் சொல்லின் அடிப்படைப் பொருள் பொருந்துதல் என்பது உணரப்படும்.

———

5. 'உ' என்னும் வேர்ச்சொல்

(உகரச்சுட்டு)

முன்மைச்சுட்டு

உ (முன்மைக் கருத்து வேர்)

உகரத்தை ஒலிக்குங்கால், இதழ் குவிந்து முன்னேக்கு வதால், உகரச்சுட்டு, முதற்கண், பேசுவோனின் முன்னிடத்தைக் குறித்தது.

உதுக்காண் = என்முன் பார்!

உதா, உதோ
உந்தா, உந்தோ } = என் முன்னே!

உதோள், உதோளி = எனக்கு முன்னிடத்தில்.

உந்த = எனக்கு முன்னுள்ள.

உங்கு, ஊங்கு = எனக்கு முன்.

உவன் = எனக்கு முன் நிற்பவன்.

இங்ஙனமே, உவள், உவர், உது, உவை என ஏனைப் பாலிலும் ஒட்டுக.

உகரச்சுட்டு தமிழ்நாட்டில் வழக்கற்றது. ஆயினும், யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்குவதாகத் தெரிகின்றது. இது குடியேற்றப் பாதுகாப்பு என்னும் நெறிமுறைப்பட்டது.

முன் என்னும் சொல் முன்னிடத்தையும், முற்காலத்தையும் உணர்த்துவதுபோல், உகரச்சுட்டும் உணர்த்தும்.

ஊங்கு = முன்பு.

"உணரா வூங்கே" (குறுந். 297)

ஊங்கண் = முற்காலம்.

"ஊங்க ணோங்கிய வுரவோன் றன்னை" (மணி. 21 : 181)

ஊங்கணோர் = முன்னோர்.

"தூங்கெயி லெறிந்தநின் னூங்கணோர் நினையின்" (புறம். 39)

முன்னிலைப் பெயர்

முன்னிலையிடப் பெயர்கள் முன்னால் நிற்பவனைச் சுட்டுவ தால், அவை உகரச்சுட்டடியினின்றே தோன்றியுள்ளன.

முதல்நிலை

எழுவாய்	வேற்றுமையடி
ஒருமை : ஊன்	உன்
பன்மை : ஊம்	உம்

இரண்டாம்நிலை

எழுவாய்	வேற்றுமையடி
ஒருமை : நூன்	நுன்
பன்மை : நூம்	நும்

மூன்றும்நிலை

எழுவாய்	வேற்றுமையடி
ஒருமை : நீன்	நின்
பன்மை : நீம்	நிம்

சில சொற்களின் ஊகாரமுதல், ஈகாரமுதலாகத் திரியும்.

ஒ. நோ : தூண்டு—தீண்டு
தூண்டா விளக்கு—தீண்டா விளக்கு
நூறு—நீறு
பூளை—பீளை
பூறு—பீறு

நாலாம்நிலை

ஒருமை : நீ

பன்மை : நீயிர், நீவிர், நீர்

ஐந்தாம்நிலை

	எழுவாய்	வேற்றுமையடி
இரட்டைப் பன்மை	ஊங்கள்	உங்கள்
	நூங்கள்	நுங்கள்
	நீங்கள்	நிங்கள்

தமிழர் தமக்குள் பிறரை இழிந்தோன், ஒத்தோன், உயர்ந்தோன் என மூவகைப்படுத்தி, அதற்கேற்பப் பெயரும் வினையும் அமைத்த காலத்தில், ஒருமைப் பெயர் இழிந்தோனையும், ஒற்றைப்பன்மைப் பெயர் ஒத்த மதிப்புள்ளோனையும் இரட்டைப் பன்மைப் பெயர் உயர்ந்தோனையும் குறிக்க ஆளப்பெற்றன.

நீயிர், நீவிர், நீர் என்பன செயற்கை முறையில் திரிந்ததனாலும், நீங்கள் என்னும் சொல் வழக்குண்மையாலும், கள்ளீறு பெரு.

உகரச்சுட்டு இற்றைத் தமிழ் நாட்டில் வழக்கற்றது போன்றே, முன்னிலைப் பெயர்களின் பல முன்னை வடிவங்களும் வழக்கற்றன. இவை யெல்லாம் குமரிநாட்டில் வழங்கி வந்தவையே.

உயரச்சுட்டு

நிலத்தினின்று மேலெழும் மரஞ் செடி கொடிகட்கும், மண்ணினின்று விண்ணிற்கெழும் பறவையினங்கட்கும், முன்னேற்றம் மேற்செலவாயிருத்தலால், உகரச்சுட்டு உயரக் கருத்தையும் தழுவலாயிற்று.

உக்கம்=1. தலை.

"உக்கத்துமேலும் நடு" (கலித். 94)

2. கட்டித் தூக்கும் கயிறு.

Te. uggamu, K. ugga, Tu. uggi.

உகத்தல்=உயர்தல்.

"உகப்பே உயர்வு" (தொல். சொல். 306)

உகலுதல்=குதித்தல்.

"உகலியாழ் கடலோங்கு பாருளீர்" (தேவா. 75, 1)

உகளுதல்=குதித்தல்.

"இரலை.........யுகள" (குறுங். 6)

உச்சம்=உயரம். உச்சம்—Skt. ucca.

உச்சி=முடி, மீமிசை. K., M. ucci.

உச்சாணி=எல்லாவற்றினும் உயரமானது.

எ-டு: உச்சாணிக் கிளை.

உத்தரம் = 1. உயரத்திலுள்ள விட்டம்.
2. உயரமான வடதிசை. Skt. uttara.
3. வடவனல் (பிங்.)

உத்தி = திருமகளுருவம் பொறித்த தலையணி.

"தெய்வ வுத்தியொடு" (திருமுரு. 23)

உப்பு = பொருமியெழும் உவர்மண், உப்புக்கல்.

உம்பர் = 1. மேல், மேலே.

"யான்வருந்தி உம்பரிழைத்த நூல்வலயம்"
(பெரியபு, கோச்செங். 5)

2. மேலிடம்.

"மாடத்தும்பர்" (ஞானா. 9, 6)

3. வானம்.

"உம்பருச்சியிற்.........கதிர்பரப்பு கடவுள்"
(திருவிளை. தண்ணீர். 29)

4. தேவருலகம்.

"உம்பரிற் கிடந்துண்ண" (நாலடி. 37)

5. தேவர். M. umbar.

"ஒலியடங்கு முலகாளு மும்பர் தாமே"
(திவ். பெரியதி. 7, 8, 10)

உம்பரார் = தேவர்.

"உம்பரார்க்கு முரைப்பருந் தகைய ராளுர்" (சீவக. 1678)

உம்பன் = உயர்ந்தோன்.

"உம்பரீச ரும்பன்" (ஞானா. பாயிரம். 7, 4)

உம்பர்—உம்பரம்—அம்பரம் = வானம்.

உம்பல் = 1. எழுச்சி (பிங்.)
2. யானை (உயரமான விலங்கு).

"யானைக் கமர ரும்பல்" (திருவள்ளுவ. 36)

உமண் = உப்புமண், உப்பு.

ஊயர் = உயரம், உயர்வு, உயர்த்தி, உயர்ச்சி. M. uyar.

உவ்வி = தலை (திவா.)

உவண் = மேலிடம். (சீவக. 2858.)

உவணம் = 1. உயர்ச்சி (திவா.)

2. பருந்து, கலுழன்.

"உயரவுயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?"
(பழமொழி)

கலுழன்—கருட (வ.)

உவணன் = பருந்து, கலுழன் (திவா.)

உவணம்—சுவணம்—சுபர்ண (வ.)

உவணை = தேவருலகம்.

"ஆதரித் துவணைமே லுறைந்தான்" (சேதுபு. விது. 54)

உவர் = மேலெழும் உப்பு, உவர் நிலம்.

உவப்பு = உயரம் (பிங்.)

உவர்—இவர். இவர்தல் = உயர்தல்.

"விசும்பிவர்ந் தமரன் சென்றான்" (சீவக. 959)

உவச்சன் = காளியை ஏத்தும் பூசாரி.

உவச்சன்—ஓச்சன்.

உறி = உயரக் கட்டித் தூக்கும் தொடர்.

உன்னுதல் = மேலெழுதல்.

ஊர்தல் = ஏறிச்செல்லுதல்.

ஊர்தி = ஏறிச் செல்லும் விலங்கு, பறவை, வண்டி முதலியன.

"ஊர்தி வால்வெள் ளேறே" (புறம். 1)

மோனைத் திரிபு

உ - ஒ - ஓ. ஒய்யாரம் = 1. உள்ளத் துயர்ச்சி.

2. அட்டோலகம் (ஆடம்பரம்)

ஒயில் = 1. ஒய்யார நடை.

= 2. குதித்தாடும் கும்மிவகை.

ஓங்குதல் = உயர்தல்.

ஓங்கு — ஒக்கு (பிறவினை), ஒக்கு — ஒக்கம் = உயர்ச்சி, பெருக்கம்.

ஓங்கல் = 1. உயர்ச்சி.
2. எழுச்சி.
3. மலை.
4. யானை.

ஓச்சுதல் = உயர்த்துதல்.

ஓச்சம் = உயர்வு.

"வெவ்வர் ஓச்சம் பெருக" (பதிற்றுப். 41, 20

ஓவர் = ஏத்தாளர்.

"ஓவரும் பாட" (சீவக. 1844)

பக்கத் திரிபு

உ - அ. உம்பரம்—அம்பரம்.

அண் = மேல், மேல்வாய், அண்ணம் = மேல்வாய்.

அண்ணன் = மேலோன், மூத்த உடன்பிறந்தோன்.

அண்ணல் = தலைவன், அரசன்.

அண்ணுள்வி = அண்ணுவி = விளையாட்டுத்தலைவன்.

அண்ணுத்தல் = மேனோக்குதல், தலைநிமிர்தல்.

அணத்தல் = தலையெடுத்தல்.

அணர்தல் = மேனோக்கிச் செல்லுதல்.

அணர் = மேல்வாய்ப்புறம்.

அணர் = அணரி = மேல்வாய்ப்புறம்.

பின்னைத் திரிபு

உ - இ. ஒ - நோ : புரண்டை—பிரண்டை.

முடுக்கு—மிடுக்கு.

உவர்—இவர்.

இ—ஈ—எ—ஏ (மோனை.)

உ - எ. ஒ - நோ : குழுமு — கெழுமு.

எக்குதல் = வயிற்றுப் பக்கத்தை மேலெழுவித்தல்.

எஃகுதல் = பஞ்சை மேலெழச் செய்தல்.

எட்டுதல் = உயர்ந்து தொடுதல்.

எடுத்தல் = தூக்குதல்.

எண்ணுதல் = மேன்மேற் கருதுதல், மேன்மேல் தொகையைப் பெருக்குதல்.

எத்துதல் = மேனோக்கி வெட்டியிழுத்தல், அல்லது உதைத்தல்.

எத்து = எற்று.

எம்புதல் = எழுதல்.

எவ்வுதல் = குதித்தெழுதல்.

எழுதல் = உயர்தல், படுக்கைவிட்டெழுதல்.

எழும்புதல் = உயர்தல், படுக்கைவிட்டெழுதல்.

ஏ = உயர்ச்சி, பெருமை.

"ஏபெற் றாகும்" (தொல். உரி. 7)

ஏங்குதல் = நுரையீரலை யெழுவித்துப் பெருமூச்சு விடுதல்.

ஏண் = உயர்ச்சி. ஏண்—ஏணி = உயரச் செல்லும் கருவி.

ஏண்—சேண் = உயர்ச்சி.

ஏண்—ஏணை = தொங்கும் தொட்டில்.

ஏத்தாப்பு (ஏத்த யாப்பு) = மேலணியும் வல்லவாட்டு.

ஏத்துதல் = உயர்த்திப் புகழ்தல், வழுத்துதல்.

ஏந்துதல் = உயரக் கையில் தாங்குதல், ஏந்தல் = குடிகளைத் தாங்கும் காவலன்.

ஏப்பம் = வயிற்றினின்று மேலெழுங் காற்று.

ஏர்தல் = எழுதல்.

ஏலுதல் = கையால் அல்லது மனத்தால் ஏந்துதல்.

ஏறுதல் = மேற்செல்லுதல்.

மெய்ம்முதற் சேர்க்கை

உங்கு—(துங்கு)—துங்கம் = உயர்வு.

உங்கு—(புங்கு)—புங்கம் = உயர்வு.

(துங்கு)—தூங்கு—தொங்கு.

தூங்குதல் = நிலத்திற் படாது உயரத்திலிருத்தல், தொங்குதல், தொங்கும் ஏணையில் அல்லது கட்டிலில் உறங்குதல்.

தூங்கு = தூக்கு (பிறவினை).

தூக்குதல் = உயர்த்துதல், தொங்கவிடுதல்.

தூக்கு = தூக்கணம்.

தொங்கு — தொங்கல் = குறை. தொங்கு — தொகு — தொகை = குறை.

உங்கு—நுங்கு—நூங்கு—நூக்கு—நூக்கம் = உயரம்.

உம்—சும்—சும, சுமத்தல் = தலைமேற் பொறை கொள்ளுதல்.

சும—சுமை—சிமை = மலையுச்சி.

சிமை = சிமையம்.

ME. f. AF OF summe, somme f. L. summa, f. *summus*, highest. E. sum.

ME. f. OF sohmet, sommette;
som. top, f. L. summum, neut. g. summus.
E. summit.

சும—(சுமல்)—சுவல் = சுமக்கும் தோட்பட்டை.

உயர்வும் மேலும் குறித்து வடமொழியாளர் ஆளும் உத் (ut, ud) என்னும் முன்னொட்டு தமிழ் உகரச்சுட்டடிப் பிறந்ததே.

எ - டு: உத்துங்கன் (uttunga).
உத்தூளனம் (uddhulana).

துங்கன், தூள் என்பனவும் தமிழ்ச் சொற்களே.

துங்கம்—துங்கன். துகள்—தூள்—தூளி.

பின்மைச்சுட்டு

கால முன்பின்கள் ஒன்றோடொன்று மயங்குவதாலும், குறுக்காக வளரும் விலங்குகளின் (மக்கள் ஏறிச்செல்லும்)

உயர்ந்த உடற்பகுதி முதுகாயிருத்தலாலும், உகரச்சுட்டு பின்புறத்தையும் குறிக்கலாயிற்று.

உப்பக்கம்=பின்பக்கம், முதுகு.

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர்" (குறள். 620)

உம்பல்=வழிப் பிறந்தோன், பின்னோன்.

"நல்லிசைச் சென்றோ ரும்பல்" (மலைபடு. 540)

பண்டைக்காலம் முற்காலம் எனப்படுதலால், அதற்கெதிரான வருங்காலம் பிற்காலம் எனப்படும்.

உத்தரம்=வினாவிற்குப் பின் தரும் விடை அல்லது மறுமொழி.

உத்தரவு=வேண்டுகோட்குப் பின் தரும் விடையோலை.

உம்மை=மறுமை.

"உம்மை எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல்" (நாலடி. 58)

செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினைமுற்றின் உம்மீறும், உகரச்சுட்டடிப் பிறந்ததே.

"ஆறைங் காதம் நம் அகனாட் டும்பர்" (சிலப். 10 : 42)

என்னுமிடத்து உம்பர் என்னும் சொல் அப்பால் என்று பொருள் படுவதாலும், உகரச்சுட்டு தமிழிலும் வழக்கற்றுப் போனதினாலும், அண்மையொடு ஒப்புநோக்கின் முன்மை சிறு சேய்மையாதலாலும், தமிழை அடிப்படையாகக் கொண்ட வடநாட்டு மொழிகளில் உகரம் சேய்மைச் சுட்டாகவே வழங்கி வருகின்றது.

எ - டு: உதர் (இந்தி)=அங்கே.
உங்கு (சாட்டு Jhat)=அங்கே.

உயர்வுக் கருத்தில் மிகுதிக் கருத்தும் கலந்திருத்தலால், உகரச்சுட்டு அல்லது அச்சுட்டடிச் சொல் சிறுபான்மை மிகுதிப் பொருளையும் உணர்த்தும்.

எ - டு: ஊங்கு=மிகுதி (சூடா)
தூங்குதல்=மிகுதல்
நூங்கு=மிகுதி

6. ‘உம்’ என்னும் வேர்ச்சொல்

உம் (கூடுதற் கருத்து வேர்)

உம்முதல் = கூடுதல், இணைதல், உடனிருத்தல், பொருந்துதல், ஒட்டுதல், ஒத்தல்.

உம் என்னும் சொற்குக் கூடுதற் பொருள் இருத்தலாலேயே, அது இன்றும் எண்ணுப் பொருளிடைச் சொல்லாக வழங்குகின்றது.

எ - டு : அறமும் பொருளும் இன்பமும் வீடும்
வந்தும் போயும். ம. உம், க. உம்.

எண்ணும்மை இடைச்சொல் பல பொருள்களை அல்லது சொற்களை ஒன்று சேர்த்தல் காண்க.

உம்மிடைச் சொற்குக் கூடுதற் பொருளிருப்பதை, இருவகைச் சிறப்பும்மைக்கும் பகரமாக (பதிலாக), கூட என்னும் சொல் ஆளப் பெறின் பொருள் மாறாதிருப்பதாலும் அறியலாம்.

எ - டு : புலவர்க்கும் தெரியாத பொருள் =
புலவர்க்குக் கூடத் தெரியாத பொருள்.

புலையனும் விரும்பாப் புன்புலால் யாக்கை =
புலையன்கூட விரும்பாப் புன்புலால் யாக்கை.

யாம், நாம், நீம், தாம் முதலிய மூவிடப் பெயர்களின் பன்மையுணர்த்தும் மகரவொற்றும், உம்மிடைச் சொற்குறையே.

உம்—உமி = கூலங்களில் அரிசி பருப்பொடு கூடியிருக்கும் கூடுபோன்ற மெல்லிய தொலி.

ம. உமி, து. உமி, க. உம்மி, தெ. உமக்க.

உமிதல் = இதழ் (உதடு) கூட்டித் துப்புதல்.

உமி—உமிழ். ம. உமி, உமிழ்; தெ. உமியு, து. ubbi.

உவமை—உவமம்—உவமன்.

உம்—உவ்—உவ—உவமை = ஒப்பு.

உவமை—உவமி. உவ—உவமானம்—உவமானி.

ம்—வ். ஒப்புநோக்க : அம்மை—அவ்வை, செம்மை—செவ்வை.

உவமை—உபமா (வ), உவமானம்—உபமான (வ).

உவத்தல்=உளத்தாற் பொருந்துதல், விரும்புதல்.

உம்—உன்—உன்னு, உன்னுதல்=பேச இதழ் (உதடு) கூட்டுதல். பேச வுன்னுகிறுன் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

ம்—ன். ஒ. நோ : அம்மை—அன்னை, நிலம்—நிலன்.

உன்—உன்னியம்=சொந்தம்.

உன்னியம்—உன்னியன்=சொந்தக்காரன்.

உன்னியர்=சுற்றத்தார்.

உவ—உக. உகத்தல் (1)=விரும்புதல்.

வ்—க். ஒ. நோ : சிவப்பு—சிகப்பு, ஆவா—ஆகா (இடைச்சொல்).

உகத்தல் (2)=இணைதல்.

உக—உகம்=நுகம், இணை.

OE. geoc, E. yoke, OHG. G. Joch, OS., Goth juk, ON. ok, L. jugum, Skt. yuga.

உன்—உல்—உர்.

ன்—ல். ஒ. நோ : திறன்—திறல், செய்வன்—செய்வல்.

ல்—ர். ஒ. நோ : குடல்—குடர், பந்தல்—பந்தர்.

உர்—ஊர்=கூட்டமான மக்கட் குடியிருப்பு.

ம. ஊர், க. ஊர், தெ. ஊரு, து. ஊரு.

ஊர்தல்=நிலத்தொடு அல்லது உடம்பொடு பொருந்தி நகர்தல். ம. ஊர்.

உர்—உரம்=பொருந்தித் தழுவும் மார்பு, செறிவால் ஏற்படும் திடம், உறுதி, வலிமை. ம. உரம்=வலிமை. Skt. uras=மார்பு.

உர்—உர—உரசு. உரசுதல்=பொருந்தித் தேய்த்தல்.

உரசு—உரைசு—உரைஞ்சு. உரைஞ்சுதல்=பொருந்தித் தேய்த்தல்.

உர்—உரை. உரைதல்=உரசுதல். உரைத்தல்=தேய்த்தல்.

உரை—உராய். உராய்தல்=பொருந்தித் தேய்த்தல்.

உராய் — உராய்ஞ்சு. உராய்ஞ்சுதல் = பொருந்தித் தேய்த்தல்.

ம. உரசு, தெ. ராயு.

உர்—உரி—உரிஞ்=உராய்தல்.

உரிஞ்—உரிஞு, உரிஞுதல்=உராய்தல்.

உரிஞ்—உரிஞ்சு, உரிஞ்சுதல்=உராய்தல்.

உர்—உரி=உடம்பொடு பொருந்தியுள்ள தோல். மரப் பட்டை.

உரி—உரிவை=தோல். ம. உரி.

உரித்தல்=தோலைப் பெயர்த்தல்.

ம. உரி, க. உரிச்சு, தெ. ஒலுத்சு.

உரி=பொருந்திய உறவு அல்லது உடைமை.

உரி—உரிமை. உரி—உரித்து.

உர்—உரு. உருத்தல்=ஒத்தல்.

"நின் புகழுருவின கை" (பரிபாடல். 3 : 32)

ர்—ற். ஒ. நோ : ஒளிர்—ஒளிறு. முரி—முறி.

உர்—உறு. உறுதல்=பொருந்துதல், உறழ்தல், நேர்தல், அடைதல், தங்குதல், பெறுதல், வலுத்தல். க. உறு.

உறு—உறுப்பு=பொருந்திய பாகம் அல்லது பகுதி.

உற்றுக் கேட்டல்=பொருந்திக் கேட்டல்.

உறு — உறவு. உறவன், உறவினன், உறவாளி, உறவாடுதல் ; உறல், உறன்முறை ; உற்றார்.

உறாதான்=பொருந்தாதான், பகைவன்,

உருர் = பகைவர். உருமை = பகைமை.

உறு—உறுத்து, உறூஉ.

செவியறிவுறூஉ = செவியுறுத்தும் அறிவுரை.

உறுத்துதல் = அழுத்துதல்.

உறு—உறை. உறைத்தல் = அழுந்திப் பொருந்துதல், நாவைக் கடுமையாய்த் தாக்குதல், காரமாதல்.

உறை = ஓரிடத்திற் பொருந்தியது, இட்டது, இடுவது.

கண்ணுறை = மேலிடுவது, மேலீடு.

கையுறை = காணிக்கை. வாயுறை = உணவு, மருந்து.

செவியுறை = காது மருந்து, அறிவுரை.

உறுதல் = ஒத்தல். உறு—உறழ். உறழ்தல் = ஒத்து மாறுபடுதல், மாறுபட்டுச் சொற்போர் நிகழ்த்துதல், சொற் புணர்ச்சியில் இயல்பும் திரிபுமாதல், பெருக்கல்.

'உறழ'—ஓர் உவமவுருபு. (தொல். 1232)

உறு—உறை. உறைத்தல் = ஒத்தல்.

"இலங்குமுத் துறைக்கும் எயிறு" (ஐங். 185)

உறுநன் = சேர்ந்தவன்.

உறுதல் = நேர்தல், உற்றது, உறுவது.

உற்றுழி, உற்றவிடத்து = துன்பம் நேர்ந்தவிடத்து.

உறு—உறுவல் = துன்பம். உறு—ஊறு = துன்பம்.

உறுகண் = துன்பம், நோய், வறுமை.

உறுதல் = பொருந்தித் தங்குதல், தங்கிக் குடியிருத்தல்.

உறு—உறை, உறையுள் = குடியிருக்கும் வீடு.

உறை = கத்தியிருக்கும் கூடு; தலையணை, மெத்தை முதலியவற்றை மூடும் பை.

உறு—உறவி = உடலில் தங்கும் உயிர், ஆதன் (ஆன்மா)

உறுதல் = செறிதல். மிகுதல், வலிமையுறல்.

உறு = உற. உறப்பு = செறிவு.

"விறப்பும் உறப்பும் வெறிப்பும் செறிவே"
(தொல். உரியியல், 49)

"உறுதவ நனியென வரூஉம் மூன்றும்
மிகுதி செய்யும் பொருள என்ப" (தொல். உரி. 3)

உறு = மிக்க. உறுவன் = மிக்கோன்.

உறு—உறுதி, உறுதலை, ம. உறுதி, தெ. உறுதி, க. உறுபு.

உறு – உறை. உறைதல் = திரைதல், கட்டியாதல், இறுகுதல்.

உறைமோர்—பாலை உறையச் செய்யும் மோர்.

உறைபனி = இறுகிய பனி.

உல்—உள் = பொருந்தியுள்ளது, உள்ளது.

இச்சொல் இப்பொருளில் இன்று சோழ பாண்டி நாடுகளில் வழக்கற்று, சேர நாடாகிய மலையாள நாட்டில் மட்டும் வழங்கி வருகின்றது.

எ - டு: கேளியே உள்ளு, கண்டிட்டில்ல = கேள்விப் பாடாகத்தான் உள்ளது, கண்டதில்லை. ம. உள், க. உள்.

உள் + அது = உள்ளது. உள் + து = உண்டு.

உள்ளது—உளது, உண்டு. ம. உண்டு, து. உண்டு. க. உண்ட்டு.

ஒன்றன்பாற் படர்க்கைக் குறிப்பு வினைமுற்றும், வினையாலணையும் பெயருமாகிய உண்டு என்னும் சொல், இன்று பால் வழுவமைதியாக இருதிணையைம்பால் மூவிட ஈரெண்கட்கும் பொதுவாக வழங்கி வருகின்றது.

இன்றும், அதுவுண்டு, மரமுண்டு, என்பவற்றில் ஒன்றன் பாற் படர்க்கைக் குறிப்புவினை முற்றாகவும், உண்டு பண்ணு (உள்ளது பண்ணு), உண்டாக்கு (உள்ளதாக்கு), என்பவற்றில் ஒன்றன்பாற் படர்க்கை வினையாலணையும் பெயராகவும், ஆளப் பெறுதல் காண்க. ம. உண்டாக்கு.

உள்—உண்மை = உள்ளதாயிருக்கும் தன்மை. 'உள்ளத் தொடு பொருந்தியது' என்னும் பொருள் மொழிநூற்கு ஒவ்வாது. வாய்மை = வாய்ப்பது, நிறைவேறுவது. மெய்ம்மை = உடம்புபோல் உண்மையானது (Substance, Substantiality.)

உண்மை வாய்மை மெய்ம்மை என்னும் சொற்களின் முக்கரணத் தொடர்பு, தன்னேர்ச்சியான (Accidental) போலியே. ம. உண்மம.

உள்—உளி=பொருந்திய இடம், இடம்.

உளி—உழி=பொருந்திய இடம், இடம், அமையம்.

உள்—உடு. ஒ. நோ : தோள்=தொடு, பள்—படு.

உடு- உடன்—கூட. ம. உடன். க. ஒடன்.

உடனே=கூடிய அதே நேரத்தில்.

உடன்—உடந்தை – கூட்டு, கூட்டாளி.

உடன்—உடங்கு=கூட, ஒருங்கு.

உடன்படுதல்=ஒத்திசைதல். உடன்படு—உடன்பாடு—தெ. ஒடபாட்டு.

உடன்படு—உடன்படிக்கை.

உடன்படு—உடம்படு—உடம்படிக்கை.

ம. உடம்படி, தெ. ஒடம்படிக்க, க. ஒடபடிக்கெ. து. ஒடம்படிக்கை.

உடு - ஒடு=கூட. (3ஆம் வேற்றுமை யுருபு).

ஒடு—ஓடு=கூட. (3ஆம் வே. உ.)

உடு—உடை—உடைமை—உடமை. ம. உடம, தெ. ஒடமெ, க. ஒடமெ.

உடை—உடையான், உடையார்.

உடையவன்—ம. உடையவன். தெ. ஒடயடு.

உடைமை=உடன்கொண்டிருப்பது.

உடைமை=உடன்கொண்டிருக்கும் பொருள், சொத்து,

உடுத்தல்=உடம்போடு அணிதல். ம. உடு, க உடு.

உடு—உடுப்பு, உடுக்கை, உடை—ம. உட, க. உடெ.

உடுப்பு—ம. உடுப்பு, தெ, உடுபு, க. உடுபு.

உடு=உடைபோற் கோட்டை மதிலைச் சுற்றியிருக்கும் அகழி.

உடு—உடுவை = அகழி.

ஒ. நோ: "நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தை." (மனோன் மணீயம், தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்.)

உடு—உடும்பு = உடன்சேரச் சுவரைப்பற்றும் ஊருயிரி, க. உடு, து. உடு, ம. உடும்பு, தெ. உடுமு.

உடு—உடல் = உடனிருக்கும் கூடு. ம. உடல், து. உடல், க. ஒடல், தெ. ஒடலு.

உடல்—உடர், உடலம், உடம்பு, உடக்கு. ம. உடம்பு. க. ஒடம்பி.

உடல்வினை = உடலொடு (பிறவியொடு) கூடிய நிகழ்கால நுகர்ச்சிவினை (பிராரத்த கருமம்).

உடன்வந்தி = உடன்வந்த நிகழ்கால நுகர்ச்சிவினை.

உடு—உடன்—உடம்பை = மண்ணொடு கலந்த கலங்கல் நீர்.

உடு—உடல். உடலுதல் = 1. உறழ்ந்து மாறுபடுதல்.

"உடலினே னல்லேன்" (ஐங்குறு. 66)

2. சினத்தல்.

"உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை" (புறம். 77)

உடல் = மாறுபாடு (பு. வெ. 8 : 1).

உடலுநர் = பகைவர்.

உடல்—உடறு. உடறுதல் = சினத்தல்.

உடல்—உடற்று (பிறவினை).

உடற்றுதல்—சினப்பித்தல்.

உல்—உ. ஒ. நோ: பொல்—பொ, குல்—கு.

பொத்தல் = துளைத்தல்.

கு = குறு, சிறு. எ - டு: குக் (கிராமம்.)

உத்தல் = பொருந்துதல், தகுதல்.

உ—உத்தம் = பொருத்தம், தகுதி. உத்தம்—யுக்த(வ)

உ—உத்தி = 1. விளையாட்டிற் கன்னை (கட்சி) பிரித்தற்கு இவ்விருவராய்ச் சேர்தல், 'உத்திகட்டுதல்' என்பது உலக வழக்கு. Tel. uddi,

2. சேர்க்கை.

3. பொருந்தும் முறை.

'நுதலிப்புகுதல்' முதலிய முப்பத்திரு நூலுரை நெறி, முறைகள்.

4. மதிநுட்பம்.

உத்தி—யுக்தி(வ)

உ—உக்கம்=பொருந்திய பக்கம், இடை (waist).

"உக்கம் சேர்த்திய தொருகை" (முருகு. 108)

ஒ. நோ : மருங்கு (பக்கம்)—மருங்குல் (இடை).
M. ukkam.

உக்கம்—உக்கல்=பக்கம். M. ukkal.

உக்கல்—உக்கலை=மருங்கின் பக்கம் (Hips).

குறுக்க விளக்கம்

க.—கன்னடம்.

து.—துளு.

தெ.—தெலுங்கு.

ம.—மலையாளம்.

வ.—வடசொல்.

குரு (Kur)—குருக்கு (Kurukh)

மேற்கோள் நூல்களையும் அவற்றின் பகுதிகளையும் குறிக்கும் குறுக்கங்களின் விளக்கத்தை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகரமுதலியிற் காண்க. விரிவஞ்சி அவை இங்குக் குறிக்கப் பெறவில்லை. இஃது என் ஏனைக் கட்டுரைகட்கும் ஒக்கும்.

7. 'உய்' என்னும் வேர்ச்சொல்

உய் (செல்லுதற் கருத்து வேர்)

உ—உய்.

உய்தல் (த.வி.) = 1. முற்செல்லுதல், செல்லுதல்.

2. நீங்குதல்.

"தாவலுய்யுமோ" (பதிற்றுப். 41 : 17)

3. துன்பத்தினின்று தப்புதல்.

"சார்புடைய ராயினும் உய்யார்" (குறள். 900)

4. ஈடேறுதல்.

"தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ" (தேவா. 5, 1)

5. பிழைத்தல், வாழ்தல்.

"உண்ணுவறுங்கடும் புய்தல் வேண்டி" (புறம். 181)

M. uy.

உய்த்தல் (பி. வி.) = 1. செலுத்துதல்.

"நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு" (குறள். 422)

2. படைக்கலம் விடுத்தல்.

"அம்புய்க்கும் போர்" (கம்பரா. மாரீச 186)

3. நடத்துதல்.

"உய்த்திடு மிச்சை செய்தி" (சி. சி. சி. சி. 1 : 62 சிரம்ப)

4. அனுப்புதல்.

"பட்டிமை யோலை யுய்ப்பான்" (திருவிளை. மெய்க்கா. 13)

5. கொண்டு போதல்.

"கோட்டுவ ருய்த்தன ரோவென" (சீவக. 425)

6. ஆட்சி செலுத்துதல்.

"ஞாலமுழுது முய்த்திடு மகவு" (பாரத. சம்பவ. 10)

7. கொடுத்தல்.

"மீளியாளர்க்கு மிகவுய்த்தன்று" (பு. வெ. 3 : 9, கொளு)

8. அறிவித்தல்.

"அவ்வழி யரசற் குய்த்தார்க்கு" (சீவக. 1407)

9. நீக்குதல்.

"பல்விளக் கிருளின் துன்னற வுய்க்கும்" (திருக்கோ. 175)

10. ஈடேறச் செய்தல்.

"உய்த்த வியோம ரூபர்" (சதாசிவ. 29)

11. நுகர்தல், பட்டறிதல்.

"காதல காத லறியாமை யுய்க்கிற்பின்" (குறள். 440)

K. M. uy.

12. மதியைச் செலுத்தி ஆராய்தல்.

உய்த்தறிதல், உய்த்துணர்தல், உய்த்தலில் பொருண்மை என்னும் தொடர்களை நோக்குக.

உய்தி = 1. நீங்குகை. (புறம். 34, உரை)

2. கழுவாய் (பரிகாரம்)

"செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென" (புறம். 34)

3. ஈடேற்றம்.

"சார்பறுத் துய்தியும்" (மணி. 25 : 5)

உய்வனவு = 1. பிழைப்பு வாழ்வு.

2. செழிப்பு, செழிம்பு.

3. ஈடேற்றம், வீடுபேறு.

உய்யக் கொண்டான், உய்யவந்த தேவநாயனர் முதலிய பெயர்களில் உய்தல் ஈடேற்றத்தை உணர்த்தும்.

உய்தடி = தளிர்த்து வளரும் வேலிக் கொம்பு.

உய்—உயல் = 1. தப்புதல்.

"உயலாகா வூழ்த்திறத்த வென்னார்" (நீதிநெறி. 30)

2. வாழ்தல்.

3. உளதாதல்.

"செல்வ முயற்பால தன்றிக் கெடும்" (குறள். 437)

உயலுதல் = 1. அசைதல்.

"உயலுங் கோதை" (பதிற்றுப். 52 : 17)

2. செல்லுதல், நடத்தல்.

உயல்—துயல். துயலுதல் = அசைதல்.

"துயல் கழை நெடுங் கோட்டு" (சிறுபாண். 265)

உய—உய்வு = செல்லுகை.

உயவு நெய் = வண்டிச் சக்கரத்திற்கு இடும் 'மசகு'.

உய – உயவை = 1. செல்லும் வழி.

2. காடு (பிங்.)

3. காட்டாறு (பிங்.)

உய்—உயா = அசைவால் அல்லது வழிச்செலவால் உண்டாகும் வருத்தம், வருத்தம்.

"உயாவே உயங்கல்" (தொல். சொல். 369)

உய—உயவு. உயவுதல் = வருந்துதல்,

"உண்டெண வுணரா வுயவு நடுவின்" (பொருந. 38)

உயவு—1. வருத்தம்.

"உயவு நோய் கைம்மிக" (கலித். 58)

2. உயிர் பிழைக்கச் செய்யும் வழி.

"உய்யா வருநோய்க் குயவாகும்" (கலித். 139)

உயவு - உயவல் = வருத்தம்.

"சிதாஅ ரோம்பி யுடுத்த யுயவிற் பாண" (புறம். 69)

உய—உயங்கு. உயங்குதல்—வருந்துதல்.

"உயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியை" (தொல். பொ. 146)

2. மெலிதல்.

"உயங்கு சாய் சிறுபுறம்" (அகம். 19)

3. துவளுதல்.

"உயங்கு செங்கழு நீர்" (திருவாத. பு. மண் சுமந்த.4)

உயக்கம் = வருத்தம்.

"உண்ணு வுயக்கத்து" (மணி. 7 : 66)

உய்—ஒய். ஒய்யல் = 1. செலுத்துகை (பிங்.)

2. கொடுக்கை.

ஒய்தல்—I. செ. குன்றிய வினை ;

1. விட்டொதுங்குதல்.

"ஒய்யெனத் தெழித்தாங்கு" (சிலப். 15 : 48 உரை)

2. தப்புதல்.

"ஓடியொளித் தொய்யப் போவான்" (பரிபா. 20 : 39)

II. செ. குன்றுவினை.

1. செலுத்துதல்.

"ஒய்யு நீர்வழிக் கரும்பினும்" (பதிற்றுப். 87 : 4)

2. நீக்குதல்.

"ஒய்யா வினைப்பய னுண்ணுங்கால்" (சிலப். 14 : 33)

3. இழுத்தல்.

"கன்றுகா லொய்யும் கடுஞ்சுழி நீத்தம்" (அகம். 68)

4. கொடுத்தல்.

"வளராத பார்ப்பிற் கல்கிரை யொய்யும்" (நற். 356)

"ஒய் — ஓய் — ஓசு — ஓசுநன் = மீகாமன் (மரக்கலஞ் செலுத்துவோன்.)

உய்—இய்—இயவு = 1. செலவு.

2. வழி.

"இயவிடை வருவோன்" (மணி. 13 : 16)

"இடைநெறிக் கிடந்த இயவுக் கொண் மருங்கின்" (சிலப். 11 : 168)

இயவு—இயவுள் = 1. நடத்தும் தலைமை.

"இயவுள் யானை" (அகம். 29)

2. எப்பொருட்கும் இறைவன்.

M. iyavul.

"பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெய ரியவுள்" (திருமுரு. 274)

3. தெய்வம் (பிங்.)

4. புகழாளன் (திவா.)

5. வழி (அகம். 29, உரை.)

இய—இயவை = 1. வழி (திவா.)

2. காடு (அக. நி.)

இய—இயல். இயலுதல் (செ. குன்றியவி.) = 1. அசைதல்.

"முழவுறழ் தடக்கையி னியல வேந்தி" (திருமுரு. 215)

2. நடத்தல்.

"அரிவை யொடு மென்மெல வியலி" (ஐங்குறு. 175)

3. உலாவுதல்.

"பீலி மஞ்ஞையி னியலி" (பெரும்பாண். 331)

4. நேர்தல்.

"இயன்ற தென்பொருட்டினு லிவ்விடருனக்கு"

(கம்பரா. குக. 40)

5. கூடியதாதல்.

"இயல்வது கரவேல்" (ஆத்திசூடி)

6. செய்யப்படுதல்.

"சிறியவர் கட் செற்று வியன்றதோ ஈா" (நாலடி. 353)

7. பொருந்துதல்.

"வெயிலியல் வெஞ்சுரம்"

8. தங்குதல்.

"மாவியல்கின்ற வீரமகேந்திர புரத்துக்கு"

(கந்தபு. ஏமகூ. 4)

(செ. குன்றாவி.)—1. அணுகுதல்.

"திருந்தடி நூபுர மார்ப்ப வியலி" (கலித். 83 : 16)

2. ஒத்தல்.

"பொன்னியலுந் திருமேனி" (திருவாச. 49 : 6)

3. உடன்படுதல்.

"யாதுநீ கருதிற் றன்னதியன்றனன்"

(ஞானவா. வைராக். 42)

இயல் = 1. செலவு.

"புள்ளியற் கலிமா" (தொல். பொ. 194)

2. ஒழுக்கம் (சூடா.)

3. தன்மை.

"ஈண்டு செலன் மரபிற் றன்னியல் வழாஅது"

(புறம். 25 : 2)

4. தகுதி.

"இயலன்றெனக் கிற்றிலை" (திருக்கோ. 240)

5. மென்மை (சூடா.)

6. ஒப்பு.

"மின்னியற் சடைமாதவர்" (திருவிளை. குண்டோ. 2)

7. உழுவலன்பு.

"தொல்லியல் வழாஅமை" (கலித். 2)

8. இயல்பு.

9. இயற்றமிழ்.

10. நூல்.

11. நூற்பகுதி.

இயல்—இயற்று (பி. வி.)

இயற்றுதல்=1. நடத்துதல்.

"நெஞ்சே யியற்றுவா யெம்மொடு"

(திவ். இயற். பெரிய திருவந். 1)

2. செய்தல்.

"இசையா தெனினும் இயற்றியோ ராற்றல்" (நாலடி. 194)

3. நூல் செய்தல்.

4. படைத்தல்.

"கெடுக வுலகியற்றியான்" (குறள். 1062)

5. ஈட்டுதல்.

"ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க்கு" (குறள். 760)

இயற்று—இயற்றி=1. முயற்சி (பிங்.)

2. ஆற்றல்.

"தனக்கு இயற்றியுள்ள காலத்திலே" (ஈடு. 9, 1, 4)

இயல்—இயல்பு=1. தன்மை. 2. ஒழுக்கம்.

3. வரலாறு. 4. நற்குணம்.

5. நேர்மை. 6. முறை.

இயல்—இயற்கை=1. இயல்பு. 2. தன்மை

3. வழக்கம். 4. நிலைமை.

5. இலக்கணம் 6. கொள்கை.

இய—இயங்கு. இயங்குதல்=1. அசைதல்.

2. போதல். (திவா.)

3. உலாவுதல். (பிங்.)

இயங்கு=செல்லுகை. M. iyṅṅu.

"இயங்கிடை யறுத்த கங்குல்" (சீவக. 1360)

இயங்கு=இயக்கு (பி. வி.)

இயக்கு=போக்கு.

"நீரியக் கென்ன நிரைசெல னெடுந்தேர்" (மலைபடு. 571)

இயக்குதல்=1. செலுத்துதல்.

"தோணி யியக்குவான்" (நாலடி. 136)

2. தொழிற்படுத்துதல்.

3. பழக்குதல்.

4. ஒலிப்பித்தல்.

"கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி யியக்கி" (திருமுரு. 246)

இயக்கம்=1. அசைவு, இயங்குகை.

"நாணகத் தில்லா ரியக்கம்" (குறள். 1020)

2. கண்ணியக்கக் குறிப்பு.

"கண்ணிணை யியக்கம்" (மணி. 25 : 8)

3. வழி.

"எறிநீ ரடைகரை யியக்கந் தன்னில்" (சிலப். 10 : 90)

4. முதனடை, வாரம், கூடை, திரள் என்னும் நால்வகை இசைப்பாட்டியக்கம்.

5. மெலிவு, சமன், வலிவு என்னும் மூவகை இசைநிலை யியக்கம்.

6. மலநீர்க்கழிப்பு.

"சரியக்க நடைவழி......விடுதல்" (காஞ்சிப்பு, ஒழுக்க. 42)

இய்—எய். எய்தல்=அம்புவிடுதல்.

"மன்னுங் கணையாலிவ னெய்திட" (பாரத. சம்பவ. 49)

Te, eyu, K. ey, M, Ṭu, ey.

எய்=1. எய்யப்படும் அம்பு.

"இவளாகத் தெய்யேறுண்டவா றெவன்"

(திருவிளை. பழியஞ். 24)

2. அம்புபோற் கூரிய முள்ளுள்ள பன்றி. (Te. edu. K. ey, M. eyyan, Tu. eyi.

எய்த்தல் = அறிதல்.

"நொந்தவென் றெப்த்தடிச் சிலம்பிரங்கும்" (சீவக. 2683)

எய்யாமை = அறியாமை.

"எய்யா மையே அறியா மையே" (தொல். சொல். 342)

எய் + எய்நன் — எயினன் = அம்பெய்யும் வேடன்.

"கொடுவி லெயினர் குறும்பில்" (பெரும்பாண். 129)

எயினன் = எயின்.

"எயினிடு கடனிது" (சிலப், 12. பாடல் 18. 'அணி முடி')

எயில் = ஏவறை யுள்ள மதில்.

எய் — எயிறு = 1. அம்புபோற் கூரிய பல்.

2. பல்லரணை.

எய் — எய்து. எய்துதல் = 1. நீங்குதல்.

"எய்தலில்லாத் திருவின்" (தஞ்சைவா. 386)

2. அணுகுதல்.

"நெடியோ யெய்த வந்தனம்" (புறம். 10)

3. சேர்தல்.

"தூங்கிறக் கங்கையாள் சூழலெய்தினன்" (பாரத. குருகுல. 39)

4. அடைதல்.

"ஏமம் வைக லெய்தின்று லுலகே" (குறுங். கடவுள்வாழ்த்து)

5. பொருந்துதல்.

"காலத்தோ டெய்த வுணர்ந்து" (குறள். 516)

6. நிகழ்தல்.

"எட்டி குமரன் எய்திய துரைப்போன்" (மணி. 4 : 64)

7. உண்டாதல்.

"மாசெனக் கெய்தவும்" (கம்பரா. சிறப். 6)

8. போதியதாதல்.

"சுனைவாய்ச் சிறுநீரை யெய்தா தென்றெண்ணி" (ஐங். ஐம். 38)

Te. eyidu, M. eydu.

எய் — ஏ = 1. அம்பு.

"ஏமுதலாய வெல்லாப் படைக்கலத் தொழிலுமுற்றி"
(சீவக. 370)

2. அம்பெய்யுந் தொழில்.

"ஏமாண்ட நெடும்புரிசை" (பு. வெ. 5 : 51)

ஏ—ஏவு = அம்பு.

"மாறிலேவு பூட்டி" (கந்தபு. காமதக. 66)

ஏவுதல் = 1. செலுத்துதல்.

2. தூண்டிவிடுதல்.

3. கட்டளையிடுதல்.

ஏ—ஏகு. ஏகுதல் = 1. செல்லுதல்.

2. நடத்தல்.

Te. egu, M. ehu.

ஏ—ஏது = ஒரு கருமம் அல்லது முடிபுசெய்யத் தூண்டுவது. Skt. hetu.

உய் = (அய்)—*Ay* (Skt), to go

Ay, going

Ayana, going; walking, a road, a path; course, circulation: the sun's road north and south of the equator; the half year; way, progress. manner; place of refuge, a treatise, etc.

உய்— இய்—i(Skt), to go, walk; to advance, to arrive at, reach, obtain; to undertake anything; to escape; Perfect tense; iyaya, ஒ. நோ: இயவு, இயல், Infinitive, etum, ஒ. நோ: எ—ஏகு.

cf. Gk. ei-mi, i-men: Lat. e-o, i-mus, i-ttr, &c; Lith, ei-mi, I go; Slav. i-ae, I go; i-ti, to go; Goth. i-ddja, I went.

———

8. 'உல்' என்னும் வேர்ச்சொல்

உல்[1] (எரிதற் கருத்து வேர்)

உல்—உல. உலத்தல் = காய்தல், வற்றுதல், சாதல், அழிதல், முடிதல், கழிதல்.

உல—உலவை = வற்றிய கிளை.

"அலங்க லுலவை யேறி யொய்யென" (குறுந். 79)

உல்—உலர். உலர்தல் = காய்தல், வாடுதல், M. ular.

உலர் — உலறு. உலறுதல் = வற்றுதல், வாடுதல், சினத்தல்.

உலறல் = கடுஞ்சினம் (திவாகரம்.)

உல்—உலை = நெருப்புள்ள அடுப்பு, சமைத்தற்குக் காய்ச்ச வேண்டிய நீர், கொல்லன் உலை. M. ula, K. ole.

உல்—உள்—உண்—உண்ணம் = வெப்பம்.

"உண்ண வண்ணத் தொளிநஞ்ச முண்டு" (தேவா. 510, 6)

உண்ணம்—உஷ்ண (S.), un (Mhr.)

உண்—உண. உணத்தல் = காய்தல்.

மிளகாய்வற்றலை உணந்த மிளகாய் என்பது வடார்க் காட்டு ஆம்பூர் வட்டத்து வழக்கு.

உண—உணத்து, (பிறவினை). 'தலை உணந்துவிட்டது'

'தலையை உணத்து' என்பன நெல்லை மாவட்ட வழக்கு.

உண—உணங்கு. உணங்குதல் = காய்தல்.

"தினைவிளைத்தார் முற்றந்தினை யுணங்கும்" (தமிழ்நா. 154)

M. unaṅṅu (உணங்கு), K. onagu.

உணங்கு—உணக்கு (பிறவினை.)

"தொடிப்புழுதி கஃசா வுணக்கின்" (குறள். 1037)

உல்—உர்—உரு.

உருத்தல்=1. அழலுதல்.

"ஆக முருப்ப நூறி" (புறம். 25,10)

2. பெருஞ்சினங் கொள்ளுதல்.

"ஒருபகலெல்லா முருத்தெழுந்து" (கலித். 39, 23)

3. முதிர்தல்.

"பண்டையூழ்வினை யுருத்தென்" (சிலப். 16, 217)

உரு=நெருப்பு.

K., Tu. uri, to burn ; Lat. uro, to burn ;
Armenian or, fire ; Afghan or, wur ;
Heb. ūr, fire ōr, light.

உரு—உருகு. உருகுதல்=வெப்பத்தால் இளகுதல், மன நெகிழ்தல், மெலிதல்.

M. uruhu.

உரு—உருக்கு (பிறவினை). உருக்குதல் = இளகச் செய்தல், அழித்தல், வருத்துதல்.

உருகு—உருக்கு=எஃகு, உருக்கின பொருள்.

M. urukku, K. urku, T. ukku.

உரு—உரும் — உருமி. உருமித்தல் = வெப்பமாதல், புழுங்குதல்.

உரும் — உருமம் = வெப்பம், வெப்பமிக்க நண்பகல், கோடைக்காலம்.

உரும்—உரும்பு=கொதிப்பு.

"உரும்பில் கூற்றத் தன்னநின்" (பதிற்றுப். 26, 13)

உரு—உருப்பு=1. வெப்பம்.

"கன்மிசை யுருப்பிறக் கனைதுளி சிதறென" (கலி. 16, 7)

2. அடுக்களை.

3. சினத்தீ.

"உருப்பற நிறைத்தநின் யாதலின்" (பதிற்றுப். 50, 16)

4. கொடுமை.

"உருப்பில் சுற்றமோ டிருந்தோற் குறுகி"

(பெரும்பாண். 447)

உருப்பு—உருப்பம் = 1. வெப்பம்.

"அவனுறைந்தன உருப்பமெழ" (அரிச். பு. விவா. 104)

2. சினம்.

உள்—ஒள்—ஒண்மை = 1. விளக்கம்.

"ஒப்பின் மாநக ரொண்மை" (சீவக. 535)

2. இயற்கையழகு.

"ஒண்மையு நிறையு மோங்கிய வொளியும்"

(பெருங். உஞ்சைக். 34. 151)

3. நல்லறிவு.

"ஒண்மை யுடையம் யாம்" (குறள். 844)

ஒண்ணுதல் = ஒள்ளிய நெற்றியுடைய பெண்.

"ஒண்ணுதற் கோஒ உடைந்ததே" (குறள். 1081)

ஒள்—ஒள்ளி = வெள்ளி (சுக்கிரன்), செம்பொன்.

ஒள்ளிமை = அறிவு விளக்கம்.

ஒள்ளியன் = அறிவுடையோன்.

"ஒளியார்முன் ஒள்ளியராதல்" (குறள். 714)

ஒள்ளியோன் = வெள்ளி (சுக்கிரன்).

ஒள்ளொளி = மிக்கவொளி.

ஒன்—ஒட்பு—ஒட்பம் = அறிவு.

"கல்லாதா னொட்பம் கழியநன் றாயினும்" (குறள். 454)

ஒள்—ஒளி = வெளிச்சம், மின்னல், கதிரவன், திங்கள், உடு, நெருப்பு, வெயில், விளக்கு, கண், அறிவு; புகழ் பெருமை, கடவுட்டன்மை.

K. ola, M. oli.

ஒளியவன் = கதிரவன்.

ஒளி—ஒளிர்—ஒளிறு.

ஒளிர்தல் = விளங்குதல்.

"உள்ளத் தொளிர்கின்ற வொளியே" (திருவாச. 37, 5)

ஒளிறுதல் = விளங்குதல்.

"ஒளிறுவாள் மறவரும்" (மணி. 1,68)

உல்—எல் = 1. நெருப்பு.

2. ஒளி.

3. கதிரவன்.

"எற்படக் கண்போல் மலர்ந்த" (திருமுரு. 74)

Cf. Gk. helios, sun.

4. வெயில் (பிங்கலம்)

5. பகல்.

"எல்லடிப் படுத்த கல்லாக் காட்சி" (புறம். 170)

6. நாள் (பிங்கலம்)

எல்—எல்லவன் = 1. கதிரவன்.

"எல்லவன் வீழு முன்னம்" (பாரத. பதினெட். 119)

2. திங்கள் (அகராதி நிகண்டு).

எல்—எல்லார் = தேவர்.

"பனிவானத் தெல்லார் கண்ணும்" (சீவக. 364)

எல்—எல்லோன் = கதிரவன் (பிங்.)

எல்—எல்லி = 1. கதிரவன் (பிங்.)

2. பகல்.

"இரவோ டெல்லியு மேத்துவார்" (தேவா. 344, 8)

எல்லினன் = கதிரவன்.

"புயங்க முண்டுமிழ்ந்த வெல்லினன்"

(கந்தபு. அக்கினி. 223)

எல்—எர்—எரி.

எரிதல் = 1. சொலித்தல் (சுவாலித்தல்).

"எரியுந் தீயொடு" (திவ். திருவாய். 3, 6, 5,)

2. விளங்குதல் (பிரகாசித்தல்).

"எரியுஞ் செம்பொன் மணிமுடி" (சூளா. மந்தி. 6)

3. எரிச்சலுண்டாதல்.

4. பொருமைப்படுதல்.

5. மனம் வருந்துதல்.

6. சினத்தல்.

7. முதிர்தல்.

"எரிகின்ற மூப்பினுலும்" (கம்பரா. மருத்து. 17)

T. eriyu, K. uri, M. eri, Tu, eri.

எரி = நெருப்பு, ஒளி, அளறு (நரகம்)

எரி = நெருப்பு நிறம், சிவப்பு.

எரிநகை = வெட்சிமலர்.

"எரிநகை யிடையிடு பிழைத்த நறுந்தார்" (பரிபா. 13,59)

எரிப்பூ = செம்மலர்.

"எரிப்பூம் பழனம்" (புறம். 249)

எரிமலர் = 1. முருக்குமலர்.

"எரிமலர்ப் பவளச் செவ்வாய்" (சீவக. 2741)

2. செந்தாமரை.

"செல்வ னெரிமலர்ச் சேவடியை" (சீவக. 2741)

எர்—எரு. எருமணம் = செங்குவளை. (பிங்.)

எரு—எருவை = 1. குருதி (திவாகரம்).

2. செம்பு.

"எருவை யுருக்கினு லன்ன குருதி" (கம்பரா. கும்பக. 248)

3. உடல் சிவந்திருக்கும் பருந்து.

"விசும்பா டெருவை பசுந்தடி தடுப்ப" (புறம் 64, 4)

நெருப்பு சிவந்திருப்பதால் நெருப்புக் கருத்தில் சிவப்புக் கருத்துத் தோன்றுமென்பதை அழல்வண்ணன், தீவண்ணன் செந்தீவண்ணன் முதலிய சிவன் பெயர்களால் உணர்க.

"அழல்வண்ணன்" (தேவா. 1055, 5)

"தீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசாராகில்" (தேவா. 1230, 6)

எல்—என்று = கதிரவன்.

"என்றைத் தொட விண்ணிலெழுந் துறலால்" (கந்தபு. விந்தகிரி. 4)

என்று—என்றூழ் = 1. கதிரவன்.

"என்றூழ் மாமலை மறையும்" (குறுந். 215)

2. வெயில்.

"என்றூழ் நின்ற குன்றுகெழு நன்னாட்டு" (சிலப். 14, 121)

3. கோடைக்காலம்.

"என்றூழ்வாடு வறல் போல" (புறம். 75)

எருப்பு (தெலுங்கு) = சிவப்பு.

எரங்காடு = செந்நிலம்.

இல்—இலந்தை = செம்பழமுள்ள முட்செடி. இலந்தை இரந்தை (இலந்தை)

"இரந்தையின் கனி" (சேதுபு. காசிப. 46)

இல்—இர்—இரத்தி = இலந்தை.

"இரத்தி நீடிய வகன்றலை மன்றத்து" (புறம். 34, 62)

இர்—இராகி = சிவந்த கேழ்வரகு, M., T., K., Tu. ragi.

உல்—அல்—அலத்தம் = 1. செம்பருத்தி.

2. செம்பஞ்சுக் குழம்பு.

அலத்தம்—அலத்தகம் = செம்பஞ்சுக் குழம்பு.

அலத்தம்—அலத்தை = செம்பஞ்சு.

அல்—அலந்தல் = செங்கத்ரி.

அலந்தல்—அலந்தலி = செங்கத்ரி

அலத்தம், அலத்தகம் என்னும் தென்சொற்களை ஆரியப் படுத்துவான் வேண்டி முறையே, அ—லக்த, அ—லக்தக என உடலை இரு துண்டாய் வெட்டுவதுபோல், இரு கூறாய்ச் சிதைத்துப் பொருள் கூறுவர் வடமொழியாளர்.

அல்—அர்—அரக்கு = 1. சிவப்பு. Skt. rakta.

2. சாதிலிங்கம்.

3. செம்மெழுகு. Skt. raksha.

அரக்காம்பல்=செவ்வாம்பல் (பிங்.)

அரக்குக் காந்தம்=செங்காந்தக் கல்.

அரக்குச் சாயம்=செஞ்சாயம்.

அரக்குநீர்=1. அரத்தம்.

"புண்ணிடை யரக்குநீர் பொழிய" (சூத. முத்தி. 7, 25)

2. சாதிலிங்கம் கலந்த நீர்.

"அரக்குநீர்ச் சிவிறியேந்தி" (சீவக. 2657)

3. சிவந்த ஆலத்தி நீர்.

"அரக்கு நீர் சுழற்றி" (விநாயகபு. 80, 277)

அரக்கு மஞ்சள்=செம்மஞ்சள்.

அரக்கு (செம்மெழுகு) –M. arakku; K., Tu. aragu. Hindi, lakh; Skt, laksha, raksha; E, lac.

அரக்கு—அரக்கம்=

1. அரத்தம்.
2. அரக்கு. (பதிற்றுப்பத்து, 30, 27)

அர்—அருணம்=1. சிவப்பு.
2. சிந்தூரம்.
3. செம்மறியாடு.

அருணமலை=நெருப்புப் பிழம்பாய் நின்றதாகக் கூறப் பெறும் செம்மலை.

அருணமலை—அண்ணாமலை (திருவண்ணாமலை).

அருணம்—அருணன்=புறப்படும்போது சிவந்து தோன்றும் கதிரவன்.

அர்—அரத்தம்=1. சிவப்பு.

"அரத்த வேணியர்" (கந்தபு. முதனூ. 82)

2. குருதி.

"அரத்தமுண் டொளிரும் வாளவுணர்" (நைடத. கனன்று. 14)

3. பவழம் (திவா.)

4. செம்பருத்தி.

5. செம்பரத்தை.
6. செங்கழுநீர்.
7. செவ்வாடை வகை.
8. அரக்கு (திவா.)

அரத்தம்—அரத்தன் = செவ்வாய்க் கோள் (பிங்.)

அரத்தம்—அரத்தகம் = செம்பஞ்சுக் குழம்பு.

"அரத்தக மருளச் செய்த சீறடி" (சீவக. 2459)

இனி, அலத்தகம்—அரத்தகம் என்றுமாம்.

அரத்தம் (குருதி)—Skt. rakta.

அரத்தம் (சிவப்பு)—OE, read OS, rod, E. red, OHG. rot, ON rauthr, Coth, rauths, L, rufus, rubeus.

ஓவிய வேலைப்பாடமைந்த செந்நிறப் பட்டாடை பண்டை நாளில் அரத்தப் பூம்பட்டாடை யெனப்பட்டது.

"அரத்தப் பூம்பட் டரைமிசை யுடீஇ" (சிலப். 14, 86)

வடமொழியிலுள்ள சொற்களெல்லாம் வடசொல்லே யென்று இடைக் காலத்தில் ஒரு தவறான கருத்து மக்கள் மனத்தில் வேரூன்றியிருந்ததினால், அரத்தம் என்னும் தென்சொல்லின் வடசொல் வடிவான ரக்த என்பதையே மூலமாகக் கொண்டு, அதைத் தமிழ் முறைக்கேற்ப இகரம் முன்னிட்டு இரத்தம் எனச் சொல்லவும் எழுதவும் தலைப்பட்டனர். இது, அரங்கன் என்னும் தென்சொல்லை ரங்கன் என்னும் வடசொல் வடிவின் திரிபாகக் கொண்டு, இரங்கன் என்று தமிழில் தவறாக எழுதுவ தொத்ததே. திவாகரம் (8 ஆம் நூற்றாண்டு), பிங்கலம் (10 ஆம் நூற்றாண்டு?), சூடாமணி (16 ஆம் நூற்றாண்டு) முதலிய சொற்றொகுதிகள் (நிகண்டுகள்) இடைக்காலத்தனவாதலின், அவற்றுள்ளும் இரத்தம் என்னும் வடிவு இடம் பெற்றுள்ளது. இது பிற்கால இலக்கியங்கள் அவ்வடிவை யாள இடந் தந்துவிட்டது. ஆயினும், இது மொழிநூலறிவாராய்ச்சி மிக்க காலமாதலாலும், இலக்கிய வழுவைக் களைதற்கு ஒரு கால வரம்பின்மையானும், இனி, தனிச்சொல்லாயினும் தொடர்ச் சொல்லாயினும் இரத்தம் என்னும் வடிவை அரத்தம் என்றே திருத்தி ஆளுதல் தக்கதாம். அரத்தம் என்பதை நிலைச் சொல்லாகக் கொண்டு இருவகை வழக்கிலும் பெரும்பான்மையாக வரும் தொடர்ச் சொற்கள், அரத்தக்கட்டி, அரத்தக் கட்டு, அரத்தக் கண்ணன், அரத்தக் கலப்பு, அரத்தக் கவிச்சு,

அரத்தக் கழிச்சல், அரத்தக் கறை, அரத்தக் கனப்பு, அரத்தக் காட்டேறி, அரத்தக் காணிக்கை, அரத்தக் குழல், அரத்தக் குழாய், அரத்தக் குறைச்சல், அரத்தக் கொதிப்பு, அரத்தக் கொழுப்பு, அரத்தக் கோமாரி, அரத்தக் குமுதம், அரத்தக் குன்மம், அரத்தச் சிவப்பு, அரத்தச் சுரப்பு, அரத்தச் சுருட்டை, அரத்தச் சூறை, அரத்தப் பலி, அரத்தப் பழி, அரத்தப் பிண்டம், அரத்தப் பித்தம், அரத்தப் புடையன், அரத்தப் பெருக்கு, அரத்தப் போளம், அரத்த மடக்கி, அரத்த மண்டலம், அரத்த மண்டலி, அரத்த மாடன், அரத்த மானியம், அரத்த முடி, அரத்த மூத்திரம், அரத்த மூலம், அரத்த வடி, அரத்த வலிப்பு, அரத்த வழலை, அரத்த வள்ளி, அரத்த விந்து, அரத்த விரியன், அரத்த வுறவு, அரத்த வெட்டை, அரத்த வெறி, அரத்த வேர்வை, அரத்த வோட்டம் என்பன.

அர் — அரளி = செம்பருத்தி.

நெருப்பு சிவந்த பொருள்களுள் ஒன்று. அதனால் நெருப்பு நிறம் என்பது செந்நிறத்தைக் குறிக்கும். செந்நிறமான சிவனை அழல் வண்ணன் என்றும், தீ வண்ணன் என்றும், தேவாரம் குறித்தல் காண்க.

"அழல் வண்ணன்......" (தேவா. 1055, 5)

"தீ வண்ணர் திறமொருகாற் பேசாராகில்"

(தேவா. 1230, 6)

சிவந்த பொருட் பெயர்களே பண்பியாகு பெயராகச் செந்நிறத்தை உணர்த்துவதுமுண்டு.

எ - டு: பவழவாய் = சிவந்த உதடு.

குருதிக் காந்தள் = செங்காந்தள்.

இம்முறையிலேயே, அரக்கு, அரத்தம் என்னும் பெயர்களும் செந்நிறத்தை யுணர்த்தும்.

எல் என்னும் சொற் போன்றே, அதற்கு மூலமான உல் என்னும் வேர்ச் சொல்லும் நெருப்பை யுணர்த்து மென்பது முந்தின கட்டுரையிற் கூறப்பட்டது.

அலத்தம், அரத்தம் என்னும் சொற்கட்கு மூலமான அல், அர் என்பனவும்; இலந்தை இலத்தி என்னும் சொற்கட்கு மூலமான இல், இர் என்பனவும்; எல்லி, எரி, என்னும் சொற்கட்கு மூலமான எல், எர் என்பனவும்; ஒன்றேபொன்று

தொடர்புடையனவாய், உல் என்னும் அடி வேரினின்று தோன்றி, நெருப்பையோ, நெருப்பின் நிறத்தையோ, அந் நிறமுள்ள பொருள்களையோ, உணர்த்துமென்பதும்; அரத்தம் அரக்கு, அலத்தகம் என்னும் சொற்கள் இலந்தை, இரத்தி என்பன போன்றே தூய தென்சொற்கள் என்பதும்; இதுகாறும் கூறியவற்றால் தெற்றெனத் தெரிந்து கொள்க.

அரக்கு என்பது சிவப்பு நிறத்தையும், அரக்கம் என்பது அரக்கு, அரத்தம் முதலிய செந்நிறப் பொருள்களையும் குறிப்பதனாலும்; அமெரிக்கப் பழங்குடி மக்களுள் ஒரு சாரார் செவ்விந்தியர் எனப்படுவதாலும்; அரக்கர் என்னும் வகுப்பார் பழங் காலத்தினராகத் தொல்கதைகள் கூறுவதனாலும், அரக்கன் என்னும் பெயர் செந்நிறம் பற்றிய அரக்கு என்னுஞ் சொல்லினின்று திரிந்திருப்பதாக அறிஞர் சிலர் கருதினர். அஃது அரக்கு என்னும் வினைச் சொல்லினின்று திரிந்ததாகும். அரக்குதல் = வருத்துதல், அழித்தல். ''எல்லரக்கும் அயில் நுதிவே லிராவணனும்'' (கம்பரா. ஊர்தேடு. 230.) அரக்குகின்றவன் அரக்கன்; அரட்டுகின்றவன் அரட்டன் என்பதுபோல். அரக்கரெல்லாம் மக்களை வருத்தினவராகவே கூறப்படுவர். அரக்கன் என்பது மீட்டல் (இரட்சித்தல்) என்று பொருள்படும். ரக்ஷஸ் என்னும் வடசொல்லினின்று திரிந்ததன்று.

9. உல் என்னும் வேர்ச்சொல்

உல்[2] (வளைதற் கருத்து வேர்)

உல்—உலம்=1. உருண்டு திரண்ட கல். "உலஞ் செய்த......தோளான்" (சீவக. 2915). 2. திரட்சி. "உலங் கொள் சங்கத்தார்கலி" (தேவா. 112 : 8).

உலம்—உலவு. உலவுதல்=1. சுற்றுதல். 2. திரிதல். 3. உலாவுதல். "ஒருங்குதிரை யுலவுசடை" (திருவாச. 38 : 1).

உலவு—உரவு. உரவுதல்=உலாவுதல். "உரவுநீ ரழுவத் தோடு கலம்" (பெரும்பாண். 350).

உல்—உல—உலக்கை=1. உரலிற் கூலம் முதலியன குற்றும் உருண்டு நீண்ட கருவி. "மிளகெறி யுலக்கையின்" (பதிற்றுப். 41). 2. ஒரு படைக்கலம். "உலக்கை சூலம் வேல்" (கந்தபு. சதமுகன். 15) 3. உருண்ட வெருகன் கிழங்கு.

ம. உலக்க. க. ஒலக்கெ.

உலண்டு=உருண்டு நீண்ட கோற்புழு.

உல—உலவை=1. சுற்றி வீசும் காற்று. (திவா.) 2. ஊதை (வாத) நோய். "வழுத்துலவைக் குலமுழுதும்" (தைலவ. தைல. 88). உலவையான்=காற்றுத் தெய்வம். (கந்தபு. அரசு. 7).

உலவு—உலகு=1. உருண்ட ஞாலம். 2. உருண்ட அல்லது சுற்றிவரும் கோள். ம. உலகு.

உலகு—உலகம்=1. பெரிய உலகு. 2. ஞாலம். (பிங்). 3. உலகப் பொது. (திவ். திருவாய். 6 : 10 : 1). 4. நிலப் பகுதி. "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" (தொல். அகத். 5). 5. மக்கட் டொகுதி. 6. நன்மக்கள். "உலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுச்சீர்", (திருமுரு. 124). 7. உயி ரினங்கள். "உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு" (திருமுரு. 1).

8. உயர் குணம் (பிங்.). 9. ஒழுக்கநடை. "ஒழுக்க நடையே யுலகம தாகும்". (மாறன, 320).

உலகம் — வ. லோக. இ. லோக்.

'லோக' என்னுஞ் சொற்கு வடவர் கூறும் பொருட் கரணியம் பார்க்கப்படுவது என்பது. இதன் பொருந்தாமையை அறிஞர் காண்க.

"காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே" என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா (541) 'காலம்' என்னும் சொல்லைத் தென்சொல்லாகவே கொள்ளுதலையும் நோக்குக.

உலம் வருதல் = 1. சுழலுதல். 2. நெஞ்சு உழலுதல். "உயிர்க்கும் உசாஅம் உலம்வரும்" (கலித். 145 : 4).

உலம்வா — உலமா. உலமருதல் = 1. சுழலுதல். 2. உழலுதல். "புலம்பியா முலமர" (கலித். 83 : 2).

உலம்வரல் — உலமரல் = 1. உழலுதல். 2. துன்பம். (சூடா.).

உல் — உலா = 1. சுற்றி வரல். 2. அரசன் நகர்வலம் சுற்றிவரும் பவனி. "போந்தானுலா" (சங்கர. உலா.). 3. அரசனுலா பற்றிய பனுவல். "கலிவெண்பா வுலீவாம்". (வெண்பாப். செய். 27). உலாமடல் = ஒரு பனுவல். (இலக். வி. 857).

உலா — உலாம் = ஓர் உவமவுருபு. "வேயுலாந் தோளினார்" (சீவக. 1581).

உலா — உலாவு. உலாவுதல் = 1. சுற்றி வருதல். "நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்" (பெரியபு. பாயி. 1). 2. பவனி வருதல். 3. சூழ்தல். "தூசுலாய்க் கிடந்த" (சீவக. 550). 4. பரவுதல். "உயிரென ஒலாய தன்றே" (கம்பரா. ஆற்றுப். 20). 5. இயங்குதல். "வந்துலாய்த் துயர் செய்யும் வாடை" (பு. வெ. 8 : 16, கொளு).

ம. உலாவு.

உலா — உலாத்து. உலாத்துதல் = (செ. குன்றிய வி.) உலாவுதல். (செ. குன்றா. வி.). 1. உலாவச் செய்தல். 2. பரவச் செய்தல். ம. உலாத்து.

உலாத்துக் கட்டை = கதவு நின்றுடுஞ் சுழியாணி. உலாத்து — உலாத்தி. கொண்டை யுலாத்தி = ஒரு குருவி.

உலா—உலாஞ்சு. உலாஞ்சுதல்=1. தலை சுற்றுதல். 2. அசைந்தாடுதல். கப்பல் உலாஞ்சுகிறது. (உ. வ.).

உல்—உலு—உலுக்கு. உலுக்குதல்=1. அசைத்தல். 2. அசைத்து உதிர்த்தல். தெ., க. உலுக்கு.

அசைத்தல் என்பது, ஒன்றை வலமும் இடமும் அல்லது முன்னும் பின்னும் பன்முறை விரைந்து சாய்த்தல். சாய்தல் வளைதல் வகைகளுள் ஒன்று.

உலு—உலுத்து. உலுத்துதல்=அசைத் துதிர்த்தல்.

உலு—உலுப்பு. உலுப்புதல்=அசைத் துதிர்த்தல்.

உல்—உள்—உழல். உழலுதல்=1. சுழலுதல். (பிங்.). 2. காற்றியங்குதல். ''சிறுகாற் றுழலும்''. (கல்லா. கண.). 3. அலைதல். ''ஆட்பார்த் துழலும் அருளில்கூற் றுண்மை யால்'' (நாலடி. 20). 4. நிலைகெடுதல். 5. துன்புறுதல்.

உழல்—உழலை=1. சுழன்று வரும் செக்குலக்கை. 2. உருண்டு நீண்ட குறுக்குமரம். ''உழலை மரத்தைப் போற் றொட்டன'' (கலித். 106). 3. கணைய மரம். ''வேழம்........ உழலையும் பாய்ந்திறுத்து'' (பு. வெ. 12, வென்றிப். 8).

உழலைத்தடி (உழலைமரம்)=மாட்டின் கழுத்திற் கட்டும் கழுந்து.

உழல்—உழற்சி=1. சுழற்சி. 2. அலைகை. 3. வருத் தம்.

உழல்—உழற்று. உழற்றுதல்=1. சுழற்றுதல். 2. அலையச் செய்தல். ''என்னை யவமே யுழற்றி'' (திருக்கோ. 100, உரை).

உழல் — உழறு. உழறுதல் = அலைதல். ''உழறலர் ஞானச் சுடர் விளக்காய்'' (திவ். இயற். திருவிருத். 58). உழல்—உழன்றி=மாட்டின் கழுத்திற் கட்டும் கழுந்து.

உழிதல்=1. அலைதல். ''உழிதலை யொழிந்துள ருமையுந் தாமுமே'' (தேவா. 553 : 10). 2. வளைதல்.

உழி—உழிஞை=பகையரண் முற்றும் (சூழும்) மறவர் சூடும் கொற்றான் மாலை. ''உழிஞை முடிபுனைந்து'' (பு. வெ. 6 : 1). 2. உழிஞைத்திணை. (தொல். பொ. 64.).

ம. உழிஞ்ஞ.

உழிதருதல் = 1. திரிதல். உன்மத்தம் மேற்கொண் டுழிதருமே'' (திருவாச. 5 : 7). 2. இடமாறியலைதல். ''மண் மேல்........உழிதரக் கண்டோம்'' (திவ். திருவாய். 5 : 2 : 1).

உல்—உர் - உருள். உருளுதல் = 1. புரளுதல். ''திண் வரை யுருள்கிலேன்'' (திருவாச. 5 : 39). 2. உருண்டு திரளுதல். 3. புரண்டழிதல். ''உலகெலா முருளு மின்றென்'' (சீவக. 2452). ம., க. உருள்., தெ. உரலு.

உருள் = 1. தேர்ச்சக்கரம். ''உருள்பூந் தண்டார்'' (திருமுரு. 11). 2. வண்டி. (திவா.). 3. சகடமீன். (சூடா.). ம., க. உருள்.

உருள்—உருளி = 1. வட்டம். ''உருளி மாமதி'' (சீவக. 532). 2. சக்கரம். ''வல்வா யுருளி கதுமென மண்ட'' (பதிற்றுப். 27 : 11). க. உருளி.

உருள்—உருளை = 1. சக்கரம். ''சகடிரு சக்கர வுருளைக ளுய்க்கவே'' (பாரத. வேத்திர. 50). 2. உருண்ட கிழங்கு வகை. 3. கமலை யேற்றத்தில் வாற்கயிறு படும் உருளை.

ம. உருள.

உருளை—உருடை—ரோதை—L. rota, wheel.

ஒ. நோ. புருள்—புருளை—புருடை—பிருடை.

உருடை = வண்டி. ''உருடையூடு திரியும்'' (சேதுபு. முத்தீர். 42).

உருள்—உருண்டை = 1. உருண்டையான பொருள். 2. கவளம். 3. திரட்சி.

உருண்டை—உண்டை. தெ. உண்ட. ''அண்டப்பகுதியி னுண்டைப் பிறக்கம்'' (திருவாச. திருவண்.).

உருள் — உருட்டு 1. உருட்டுகை. 2. சக்கரம். ''உருட்டோட வோடிய தேர்'' (குலோத். கோ. 212). 3. திரட்சி. 4. வெருட்டு. 5. புரளும் குரலிசை. 6. மலைச் சரிவு. 7. ஏமாற்றுகை. உருட்டுப் புரட்டு. பொய்யும் புரட்டும் உருட்டும் திருட்டும்.

உலம்—அலம் = 1. கவைக்கால் அல்லது கொடுக்குள்ள தேள். (திவா.). 2. நளியோரை (விருச்சிகராசி).

அலவன் = கவைக்கால் நண்டு. ''ஆடு மலவனை யன்ன மருள்செய'' (சீவக. 516).

அலம்[2] = சுழற்சி, துன்பம். ''அலமகல் முத்தியுண்டாம்'' (சூத. எக்கிய. பூ. 2 : 8). அலக்கண் = துன்பம். (பிங்.).

அலம்—அலவு. அலவுதல் = வருந்துதல். ''அன்பனைக் காணா தலவுமென் னெஞ்சன்றே'' (சிலப். 18 : 17).

அலவு—அலகு = 1. வளைந்த குறடு. 2. உயிரிகளின் கொடிறு. ''அரணை அலகு திறக்காது.'' (பழமொழி). 3. தாடை. 4. வளைந்த நெற்கதிர். ''அலகுடை நீழலவர்'' (குறள். 1034).

அலகு—அலக்கு = துறட்டுக் கோல்.

உல்—அல்—அல்லல் = துன்பம். ''அழிவின்கண் அல்லலுழப்பதாம் நட்பு'' (குறள். 787).

ம. அல்லல். க. அல்ல. தெ. அல்லரி.

அல்—அல்லா. அல்லாத்தல் = துன்பமுறுதல்.

''வயவுநோய் நலிதலி னல்லாந்தார்'' (கலித். 29).

அல்லாடுதல் = 1. அலைதல். 2. தொந்தரவு படுதல்.

தெ., க. அல்லாடு.

அல்—அல்லை = துன்பம். அல்லைதொல்லை = மிக்க துன்பம்.

அலத்தல் = 1. துன்ப முறுதல். ''அலந்தாரை யல்லனோய் செய்தற்றால்''. (குறள். 1303). 2. வறுமைப் படுதல். ''அலந்தவர்க் குதவுதல்''. (கலித். 133).

அலந்தோன் = துன்பமடைந்தவன். (திருமுரு. 271). கறிக்கு அலந்தவன் என்பது உலக வழக்கு.

அலந்தை = துன்பம். அலந்தை — அரந்தை = துன்பம். அலந்தலை = 1. துன்பம். (திவா.). 2. கலக்கம். ''இவள் பேச்சும் அலந்தலையாய்'' (திவ். பெரியாழ். 3 : 7 : 1).

அலங்குதல் = 1. அசைதல். ''அலங்குளைப் புரவி'' (புறநா. 2). 2. மனந் தத்தளித்தல். 3. இரங்குதல் (பிங்.). ம. அலங்ங. து. அலங்கு. தெ., க. அல்கு.

அலங்கல் = அசையும் பூமாலை. அலக்குதல் = அசைவித்தல். ''சங்கலக்குந் தடங்கடல்வாய்'' (தேவா. 739 : 3).

அலக்கழிதல் = வருந்துதல். ''நானலக் கழிந்தேன்'' (தேவா. 507 : 3).

அலக்கழித்தல்=1. அலைத்து வருத்துதல். (பணவிடு. கண்ணி. 177). 2. கெடுத்தல். "தக்கன் பெருவேள்வியங் கலக்கழித்து" (தேவா. 236 : 1).

அலசுதல்=(செ. குன்றிய. வி.) 1. அலைதல். "இறு துசுப் பலச வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாங்கு" (மணி. 9 : 7). 2. வருந்துதல். "திருஷ்டம் பலச நோற்கின்றான்" (கம்பரா. சூர்ப்ப. 18). 3. சோர்தல்.

ம. அலசுக. தெ., க. அலச்சு.

(செ. குன்றா வி.) 1. ஆடையை நீரிற் கசக்கிக் கழுவு தல். 2. வாயடங்குமாறு திறம்படக் கடிந்து பேசுதல். அவனை நன்றாய் அலசிவிட்டான். (உ. வ.).

து. அலசு. தெ., க. அலச்சு.

அலசடி=துன்பம்.

அலம்புதல்=(செ. குன்றிய வி.) அலைதல். "வண்டலம்புஞ் சோலை" (திவ். திருவாய். 2 : 8 : 11). (செ. குன்றா வி.) 1. அலைத்தல். (திவ். பெரியாழ். 4 : 2 : 1). 2. கழுவுதல். "வடிம்பலம்ப நின்றான்" (புறநா. 9, உரை).

அலப்புதல்=1. வாயசைத்தல். 2. வீண் பேச்சுப் பேசுதல். 3. பிதற்றுதல். "அலப்பிய தக்கன் பெருவேள்வி" (தேவா. 236 : 1).

அலுங்குதல்=சிறிது அசைதல். அலுக்குதல்=சிறிது அசைத்தல்.

அலுங்கு — அனுங்கு. அனுங்குதல் = 1. அசைதல். 2. வருந்துதல். "பஞ்சனுங் கடியினார்" (சூளா. நகர. 25).

அலுக்கு — அனுக்கு. அனுக்குதல் = 1. அசைத்தல். 2. வருத்துதல்.

அல்—அலு. அலுத்தல்=1. அசைதல். 2. களைத் தல். 3. சோர்தல். அலுத்துப் புலுத்து=மிகக் களைத்து.

க. அல. தெ. அலயு.

அலுப்பு=தளர்வு, களைப்பு.

ம., தெ., க. அலுப்பு.

அலு—அலுவல்=1. உடல் தளரச் செய்யும் வேலை. 2. வேலை. "சமயமிதுவென் றலுவலிட்டு" (மீனாட்சி. பிள்ளைத். 70.)

அல்—அலை. அலைதல்=1. அசைதல். "அலைந்தன நாகம்" (கந்தபு. முதனுட். 50). 2. திரிதல். "புசிப்புக் கலைந்திடல்" (தாயு. சித்தர். 5). 3. வருந்துதல்.

ம., தெ. அல., க., துளு. அலெ.

அலைத்தல்=1. அசைத்தல். "காலலைத் தலைய வீழ்ந்து" (திருவிளை. பழியஞ். 8). 2. அலையச் செய்தல். 3. வருத்துதல். "பெருமுலை யலைக்குங் காதின்" (திருமுரு. 50). 4. அடித்தல். (கலித். 128). ஆறலைத்தல்=அடித்து வழிப் பறித்தல். வன்கண்ண ராட்டிவிட் டாறலைக்கு மத்தம்" (ஐந். ஐம். 34).

அலைச்சல்=1. திரிதல். 2. நீள்வழிச் சென்ற வருத்தம்.

அலை=அலைந்து செல்லும் நீர்த்திரை.

ம., தெ. அல. க., துளு. அலெ.

அல்—அலை—அசை.

அசைதலாவது, இடமும் வலமும் அல்லது மேலுங் கீழும் சாய்தல். சாய்தல் வளைதல் வகைகளுள் ஒன்று; வளைதலின் தொடக்கம் எனினுமாம். பொழுது சாய்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

அசைதல்=1. நுடங்குதல். "அசையியற் குண்டு" (குறள். 1098). 2. ஆடுதல். (பிங்.). 3. இயங்குதல். "அவனன்றி யோரணுவு மசையாது" (தாயு. எங்கு. 1). 4. மெல்லச் செல்லுதல். 5. விட்டுப் போதல். "அசைந்திடா தொழிகவென" (ஞானவா. சிகித். 70). 6. நீங்குதல். "அசையாது நிற்கும் பழி" (ஆசாரக். 74). 7. ஓய்தல். "நடைமெலிந் தசைஇய நன்மென் சீறடி" (சிறுபாண். 32). 8. கலங்குதல். "அந்தக னசைந்து நின்ருன்" (கந்தபு. சிங்க. 310). 9. இளைப்பாறுதல். "புன்மேய்ந் தசைஇ" (பு. வெ. 1 : 11). 10. சோம்புதல். "இலமென் றசைஇ யிருப்பாரை" (குறள். 1040). 11. தங்குதல். "கல்லென் சீறூர் எல்லியி னசைஇ" (அகநா. 63). 12. கிடத்தல். "குறங்கின் மிசை யசைஇய தொருகை" (திருமுரு. 109).

தெ. அசியாடு.

அசைத்தல் = 1. ஆட்டுதல். "நந்திபிரான் திருப் பிரம்பை யசைத்தருள" (காஞ்சிப்பு. மணிகண். 34). 2. அசைத்துக் கட்டுதல். "புலித்தோலை யரைக்கசைத்து"

(தேவா. 322 : 1). 3. அலகசைத்துத் தின்னுதல். 4. நாவசைத்துச் சொல்லுதல். "சேடனுயிர நாவினலு மசைக் கினும்" (குற்ரு. தல. திருக்குற்ரு. 70). 5. தட்டுதல். "கதவஞ் சேர்த் தசைத்தகை" (கலித். 68). 6. வருத்துதல். "உயங்குநாய் நாவின் நல்லெழி லசைஇ" (சிறுபாண். 17).

அசை=1. அசைச் சொல். 2. செய்யுளுறுப்பு வகை. 3. தாளக் காலப்பகுதி. "கொட்டு மசையும்" (சிலப். 3 : 16, உரை.). 4. விலங்குகள் இரை மெல்கை. 5. சுவடித் தூக்கு.

அசைவு=1. சலனம். 2. தளர்வு. 3. சோம்பு. 4. நிலைமை கெட்டு வருந்தும் வருத்தம். "இளிவே யிழவே யசைவே" (தொல். மெய்ப்பாட். 5), 5. தோல்வி. "அசை வில படை" (தேவா. 568 : 6).

அசைவு செய்தல்=உண்ணுதல். "நஞ்சினை யசைவு செய்தவன்" (தேவா. 568 : 6).

அசை—வ. அச்—அசன (உணவு).

அசை—அசங்கு. அசங்குதல்=அசைதல்.

"சங்கர நான்முகர் கைத்தலம் விண்டசங்க"
(கம்பரா. இராவணன் வதை. 28)

அசங்கு—அசக்கு. அசக்குதல்=அசைத்தல். "அகடசக் கரவின் மணியா" (கந்தபு. கடவுள்வா.).

ஒ. நோ : OE *Scacan*, OS *Skakan*, ON *Skaka*, E. Shake.

அசக்கு—அயக்கு. அயக்குதல்=அசைத்தல். "குன்றுக ளயக்கலின்" (கம்பரா. சேதுப. 10).

அசை — அயை — அயர். அயர்தல் = 1. தளர்தல். "அயலார்போ லயர் வேனே" (திருவாச. 32 : 9). 2. உணர் வழிதல். அயர்ந்து உறங்குகிருன். (உ. வ.). 3. மயக்க மடைதல். 4. மறத்தல். "ஆயா தறிவயர்ந்து" (பு. வெ. 10, காஞ்சி. 2). 5. அறிவிழத்தல். "ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை மறந்தென" (சிவஞா. 8). 6. மதி மயங்குதல். "அணைவுறு வைகலி னயர்ந்தனன் மயங்கி" (சிலப். 3 : 173). 7. வழிபடுதல். "பலிசெய் தயரா நிற்கும்" (திருக்கோ. 348). 8. தெய்வமேறி யாடுதல். "சுறவ முண்மருப் பணங்கயர் வனகழிச் சூழல்" (பெரியபு. திருக்குறி. 7). 9. விளையாடுதல். "பிரிவி லாய முரியதொன் றயர" (குறுந். 144). 10. தளரு மளவு வேலை செய்தல். 11. செய்தல். (திவா.).

ம. அயர்(க்க). தெ. அயிலு.

அயர்தி=1. சோர்வு. 2. மறதி. அயர்—அசர்.

அயர்தி—அசர்தி—அசதி.

அசரப் போடுதல்=தளரவிடுதல், காலந்தாழ்த்துதல்.

அயை—அயா=தளர்ச்சி. (திவா.).

அயாவுயிர்த்தல்=(செ. குன்றிய வி.) 1. களைப்பு நீங்கல். 2. வருத்தந் தீர்தல். ''அமரர் கற்பம் புக்கயா வுயிர்த்த தன்றே'' (சீவக. 600). 3. நெட்டுயிர்த்தல். ''அழுதன ளேங்கி யயாவுயிர்த் தெழுதலும்'' (மணி. 21 : 26). (செ. குன்று வி.) இளைப்பாற்றுதல். ''எம்மைச் சுமந் தயாவுயிர்த்த வாண்மை'' (சீவக. 2947).

அயா—அயாவு. அயாவுதல்=வருந்துதல். ''மானயா நோக்கியர்'' (சீவக. 1822).

அயை—ஆய். ஆய்தல்=1. அசைதல். ''ஆய்மறியே'' (திருக்கோ. 125, உரை). 2. சோர்தல். 3. வருந்துதல். ''ஐய விடைமடவா யாய'' (திணைமாலை. 17). 3. கொண்டா டுதல். ''ஆயு மடுதிறலாற்கு'' (பு. வெ. 4 : 16).

ஆய்=வருத்தம். (அக. நி.).

ம., க, து. ஆய்.

அல் — ஆல். ஆலுதல் = 1. சுற்றுதல். 2. சுற்றி யாடுதல். ''கரைநின் ருலு மொருமயில் தனக்கு'' (மணி. 4 : 11). 3. களித்தல். (திவ். திருமாலை. 14, வியாக்.) 4. தங்கு தல். (கலித். 36 : 2, உரை). க. ஆல்.

ஆல்—ஆலை=1. சுற்றியாடும் கரும்பாலை. ''ஆலை நீள் கரும் பன்னவன் ருலோ'' (திவ். பெருமாள். 7 : 1). 2. கரும்பு. ''ஆலை யஞ்சிலை வேள்'' (கந்தபு. காமதக. 90).

ஆலைபாய்தல்=1. ஆலை யாட்டுதல். ''ஆலைபா யோதை'' (சேதுபு. நாட்டு. 93). 2. அலைவுறுதல். 3. மனஞ் சுழலு தல். ''நெஞ்ச மாலைபாய்ந் துள்ள மழிகின்றேன்'' (அருட்பா, விண்ணப்பக்கலி, 406.).

ஆலைமாலை=தொந்தரவு.

ஆல்—ஆலா=வட்டமிட்டுப் பறக்கும் பறவை வகை.

கம் (நீர்)+ஆலை=கம்மாலை—கமலை=கிணற்று நீரிறைக்கும் காளை யேற்றம். முதற் காலத்தில் கமலை சுற்றிவரும் அமைப்பாயிருந்தது. இக்காலத்தும் தொண்டை நாட்டின் தென்பாகத்தில் சுற்றுக் கவலை ஆடுதல் காண்க.

காளை யேற்றத்தைக் கமலை யென்பது பாண்டிநாட்டு வழக்கு; கவலை யென்பது சோழ கொங்கு நாட்டு வழக்கு.

தெ. கபிலெ, க. கபிலெ, கபலி, ம. கப்பி, து. கபி.

கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் வகரம் பகரமாகத் திரிவதால், அதைத் துணைக் கொண்டு கவலையைக் கபிலை என்று திரித்து, அதை வடசொல்லாகக் காட்டியுள்ளது சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகரமுதலி.

'கபிலை' என்பது குரால் (புகர்நிற ஆன்). ஆவைக் கட்டி நீரிறைக்கும் வழக்கம் தமிழகத்தில் இல்லை. கவலை என்னும் தென்சொல்லை வடசொல்லாக்கவே, கபிலை என்னும் வடசொல்லை ஆண்டுள்ளனர் தமிழ்ப்பகைவர். கம் என்பதும் தென் சொல்லே. அம்=நீர். அம்—கம்.

இனி, கருமம் என்பதன் குறுக்கமான கம் என்னுஞ் சொல், முதல் தொழிலான பயிர்த் தொழிலைக் குறித்தது எனினுமாம்.

ஆல்—ஆலத்தி=வழிபாட்டிலும் கண்ணெச்சில் கழித்தலிலும், விளக்கு முத்து சோறு முதலியவற்றைச் சுற்றி யெடுத்தல். "கூத்தும் ஆலத்தியுங் கண்டு" (சீவக. 2468, உரை).

ஆலத்தி யெடுத்தல், ஆலத்தி சுற்றுதல், ஆலத்தி வழித்தல் என்பன உலக வழக்கு.

"மரமதைக் கண்டு மாதர் மரமொடு மரமெடுத்தார்" (தனிப்பா. 2 ஆம் பாகம்). மரமொடு மரம்=ஆலத்தி.

"வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டுங் கையிலே" (ஈடு, 1 : 8 : 9).

முத்தைத் தட்டில் வைத்துச் சுற்றுதல் முத்தாலத்தி. "முத்தாலத்திகொண் டெண்ணாயிர மடவார்சூழ" (தமிழ்நா. 240).

சோற்றுருண்டையைத் தட்டில் வைத்துச் சுற்றுதல் சோற்றாலத்தி (அன்னாலத்தி).

ஆலத்தி—வ. ஆரத்தி.

ஆலத்தி—ஆலாத்தி.

"ஆலாத்தி சுழற்ற லென்கோ" (சௌந்தரி. 103.)

ஆலத்தி—ஆளத்தி=மெலிவு சமன் வலிவு என்னும் முந் நிலைகளிலும் இசை வட்டமிட்டுப் பாடுதல்.

"மகரத்தி னொற்றுஞ் சுருதி விரவும்
பகருங் குறினெடில்பா ரித்து—நிகரிலாத்
தென்னா தெனாவென்று பாடுவரே லாளத்தி
மன்னாவிச் சொல்லின் வகை."

"குன்றாக் குறிலைந்துங் கோடா நெடிலைந்து
நின்றூர்ந்த மங்கரந் தவ்வொடு—நன்றாக
நீளத்தா லேழு நிதானத்தா னின்றியங்க
ஆளத்தி யாமென் றறி"

என்பன அடியார்க்கு நல்லாருரை மேற்கோள் (சிலப். 3 : 26).

ஆளத்தி—வ. ஆலப்தி.

ஆல்—ஆள்—ஆழி=1. வட்டம். (பிங்.). 2. மோதிரம். "ஆழிவாய் விரலில்" (சீவக. 833). 3. கணவனைப் பிரிந்த மனைவி இழைக்குங் கூடற் சுழி. "ஆழியாற் காணாமோ யாம்" (ஐந். ஐம். 43). 4. சக்கரம். (பிங்.). 5. குயவன் சக்கரம். "மட்கலத் தாழியென்ன" (கம்பரா. வாலிவ. 37). 6. சக்கரப் படைக்கலம். "ஆழியெழச் சங்கும் வில்லுமெழ" (திவ். திரு வாய். 7 : 4 : 1). 7. கட்டளைச் சக்கரம். "ஆழி வேந்தன்" (கம்பரா. தைல. 70). 8. கட்டளை. "ஆழி நிற்குதி யல்லை யேற் பழிவரும்" (உபதேசகா. சிவவிரத. 16).

ஆழிமால்வரை = சக்கரவாளமலை. "ஆழிமால் வரைக் கப்புறம் புகினும்" (புறத். ஆசிரியமாலை).

ஆல்—ஆர்—ஆரம்=1. பறவைக் கழுத்து வட்ட வரி. 2. பதக்கம். (திவா.).

ஆள்—ஆடு. ஆடுதல்=1. அசைதல். "ஆடுகழை" (கலித். 41). 2. உலாவுதல். "இளமழை யாடும்" (ஷ 41). 3. சுற்றுதல். பம்பரம் ஆடுகிறது. 4. சுற்றி வருதல். செக்காடுகிறது. 5. நடஞ்செய்தல். "அம்பலத்தாடுவான்" (பெரியபு. கடவுள்.). 6. கூத்தாடுதல். (பிங்.). 7. நாடகம் நடித்தல். 8. விளையாடுதல். "அகன்மலை யாடி" (மணி. 10 : 55). 9. அலைதல். "ஆடித் திரிந்து நான் கற்றதுங் கேட்டதும்" (தாயு. சச்சிதா. 5). 10. சண்டையில் திரிதல். "வருந்தி—ஆடினாள் பாடினான்" (ஔவை. தனிப்பாடல்).

11. அளவிற்கு மிஞ்சி அதிகாரஞ் செலுத்துதல். 12. ஒரு துணைவினை. எ - டு: நீராடு, போராடு, சொல்லாடு, மல்லாடு, சேருடு, நீருடு.

ம., தெ., க., து. ஆடு.

ஆடு—ஆடகன் = ஆடுவோன் (நடிகன், விளையாடி).

ஆடு—ஆட்டு = 1. கூத்து. "பாட்டு மாட்டும் விரைஇ" (மதுரைக். 616). 2. விளையாட்டு. "அன்ன வகை யாட் டயர்ந்து" (பரிபா. 10 : 97). 3. அசைப்பு. ஓர் ஆட்டு ஆட்டினான். 4. ஆடுவிப்பு. ம. ஆட்டு.

ஆட்டு—ஆட்டம் = 1. அசைவு. 2. உலாவல். "அஞ்சன மேனியை யாட்டங் காணேன்" (திவ். திருவாய். 10 : 3 : 3). 3. கூத்தாட்டு. 4. விளையாட்டு. 5. நாடக நடிப்பு. 6. ஒருமுறை நாடகமாடுகை அல்லது விளையாடுகை. ஒரு நாளைக்கு எத்தனை ஆட்டம்? 7. அளவிற்குமிஞ்சி அதிகாரஞ் செலுத்தம். ஆடாத ஆட்டம் ஆடினான். 8. அலைக்கழிப்பு. என்னை ஆட்டங்காட்டுகிறான். 9. முரண்டு. ஊருக்குப் போக வேண்டுமென்று ஒரே ஆட்டம் ஆடினான். ம. ஆட்டம். தெ., க., து. ஆட்ட.

ஆட்டு — ஆட்டகம் = நீராட்டுச்சாலை, "ஆட்டகத்தி லானைந் துகந்தார் போலும்" (தேவா. 720 : 4).

ஆட்டு—ஆட்டை = ஒருமுறை விளையாட்டு. எ - டு: முதலாட்டை, கடைசியாட்டை.

ஆட்டு—ஆட்டாளி = கருமத்தலைவன். உங்கள் கருமங் களுக்கெல்லாம் நான் ஆட்டாளியா? (உ. வ.).

ஆடு—ஆடி = 1. கூத்தாடி. "மணிப்பை யரவினாடி" (பாரத. அருச்சுனன்றவ. 113.) 2. விளையாடி. 3. உருவ நிழலாடுங் கண்ணாடி. "பொன்னி னாடியிற் பொருந்துபு நிற்போர்" (மணி. 19 : 90). 4. பளிங்கு. "விதிமா ணாடியின் வட்டங் குயின்று" (மணி. 8 : 47).

கண் + ஆடி = கண்ணாடி. ம. கண்ணாடி.

ஆடு—ஆடை = 1. அசையும் மெல்லிய துணி. 2. உடை (பிங்.). 3. ஆடை போற் பரக்கும் காய்ச்சிய பாலேடு. "ஆடைதனை யொதுக்கிடும்" (அழகர்கல. 87).

பால் + ஆடை = பாலாடை.

பனை + ஆடை = பனையாடை—பன்னாடை.

பனையரையில் ஆடை போன்றிருப்பதால், நெய்யரி பனையாடை யெனப்பட்டது.

பன்னாடை = 1. பனை தெங்கு முதலியவற்றின் மட்டையடியில், அலசலான முரட்டுச் சணல் துணிபோல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் உறுப்பு. 2. அலசலான முரட்டுத் துணிவகை (W.). 3. நல்லதைத் தள்ளி அல்லதைக் கொள்ளும் பேதை அல்லது முட்டாள்.

பன்னாடை நெய்யரியாகப் பயன்படுத்தப் பெறுவதாலும், சாற்றைப் போக்கிச் சக்கையைப் பற்றிக் கொள்வதாலும், பயனுள்ளதை விட்டுவிட்டுப் பயனற்ற செய்தியைப் பற்றிக் கொள்ளும் பேதைக் குவமையாயிற்று.

"அன்னம் ஆவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடம்ஆ டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமா ணாக்கர்"

என்பது நன்னூற் பாயிரம் (38).

பனையுறுப்பின் பெயர் தென்னை யுறுப்பிற்கானது ஒப்புமை பற்றி யென்க. ஒ. நோ : எண்ணெய் = எள் நெய், வேறு நெய்.

பல்வகைப்பட்ட வளைதற் கருத்தே இக் கட்டுரை மூலச் சொல்லின் அடிப்படைக் கருத்தென்றும், ஏனையவெல்லாம் அதினின்று தொடர் முறையாய்க் கிளைத்த கிளைக் கருத்துக்களென்றும், அறிந்து கொள்க.

ஆரத்தி, ஆலத்தி என்னும் வடமொழித் தென்சொற் றிரிபுகளை, ஆ—ரத்தி, ஆ—லப்தி எனச் சிதைத்து, வெவ்வேறு மூலப் பொருளைக் கட்டிக் கூறுவது உத்திக்கும் உண்மைக்கும் பொருந்தாது.

———

10. 'உல்' (உ) என்னும் வேர்ச்சொல்

உல்³ (உள்ளொடுங்கற் கருத்துவேர்)

உல்—உல்கு. உல்குதல்=உள்வளைதல், ஒடுங்குதல், சிறுத்தல்,

உல்—உல்லி=ஒல்லி. உல்லி—ஒல்லி. ஒல்லொல்லி=மிக மெலிந்த ஆள்.

உல்லாடி—ஒல்லியான ஆள்.

உல்லாடி—ஒல்லாடி=மெல்லிய ஆள்.

உல்—உள்—உள்கு. உள்குதல்=உள்ளழிதல், ஒடுங்குதல், மனந்தளர்தல்.

"சிந்தையுள்கி" (இரகு. அயனுதய. 20)

உள்கு—உளுக்கு—உளுக்கா.

உளுக்காத்தல்=1. சுவர் கீழிறங்குதல்.

2. கீழிருத்தல், ஒடுங்கியிருத்தல், இருத்தல்.

"சோளேந்திர சிங்கனை உளுக்காக்கப் பண்ணுகிறேன்"
(ஈடு, 6, 4, 9.)

உளுக்கா—உளுக்கார். உளுக்கார்தல் என்பது இன்றும் நாட்டுப்புற வழக்காம்.

உளுக்கார்—உட்கார். உட்கார்தல் = கீழ் அல்லது இருக்கையில் இருத்தல்.

எங்ஙனம் அமர்ந்திருப்பினும், நிற்கும் நிலையினும் உட்கார்ந்திருக்கும் இருப்பு உருவ அளவில் ஒடுங்கியிருத்தல் காண்க.

உட்கார்—உட்கார்த்து (பிறவினை.) உட்கார்த்துதல்= உட்காரவைத்தல்.

உள்கு—உட்கு. உட்குதல்=1. அஞ்சுதல். K. ugi.

"நண்ணாரும் உட்குமென் பீடு." (குறள். 1088)

2. நாணுதல்.

"சேரன்.........உட்காதே". (தமிழ்நா. ஔவை)

உட்கு—உக்கு. ஒ. நோ : மட்கு—மக்கு.

உக்குதல்=1. மெலிதல்.

துயரத்தால் மெலிதலை உக்கிப்போதல் என்பர்.

2. உளுத்தல், உரங்கெடுதல்.

உக்கின் மரம் என்பது உலக வழக்கு. M. ukku.

உக்கு—உக்கம்=ஒடுங்கிய இடை. M. ukkam.

"உக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை" (திருமுரு. 108)

உக்கல்=1. உளுத்தது 2. பதனழிவு.

உக்கம்—உக்கல்—ஒக்கல்=இடுப்பு (எனினுமாம்).

உக்கல்—உக்கலை — ஒக்கலை = இடுப்பு (எனினுமாம்). M. ukkal.

உக்கி=இருகாதையும் இருகையால் மாறிப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தெழும் தோப்புக்கரணம் என்னும் தண்டனை வகை.

உக்கிடு=நாணத்தைக் குறிக்கும் குறிப்புச்சொல்.

உடுக்கு—இடையொடுங்கு பறை.

உடுக்கு—உடுக்கை=இடையொடுங்கு பறை.

"நிலையாய் உடுக்கை வாசிப்பான்' (S. I. I. ii, 254)

உடுக்கை—Skt. Hudukka.

உடு—இடு—இடை=ஒடுங்கின அல்லது சிறுத்த உறுப்பு.

இடு—இடுப்பு=இடையின் பக்கம்.

இடு—இடுகு. இடுகுதல்=ஒடுங்குதல், சிறுத்தல்.

இடுகு—இடுக்கு=ஒடுங்கிய இடைவெளி.

இடுக்கு—இடுக்கல்=ஒடுங்கிய இடைவெளி.

இடுக்குதல்=ஒடுக்கி அல்லது நெருக்கிப்பிடித்தல்.

இடுக்கு—இடுக்கி=நெருக்கிப் பிடிக்கும் கருவி.

இடுக்கம்=நெருக்கம், இடைவெளியொடுக்கம்.

இட்டளம்=நெருக்கம், தளர்வு.

"பரமபதத்தில் இட்டளமுந் தீர்ந்தது" (ஈடு, 3, 8, 2)

இட்டறுதி=இக்கட்டான சமையம், வறுமை.

இட்டிடை=1. சிறுத்த இடை.

"இட்டிடையின் மின்னிப் பொலிந்து" (திருவாச. 7 : 16)

2. சிறிது.

"இட்டிடை யிடைதனக்கு" (கந்தபு. தெய்வ. யா. 183)

3. இடையூறு.

"மிகுபிணி யிட்டிடைசெய" (திருப்பு. 1053)

இட்டிடைஞ்சல்=வறுமை, துன்பம்.

இட்டிது=1. சிறிது.

"ஆகா றளவிட்டி தாயினும்" (குறள், 478)

2. அண்மை.

"இட்டிதாக வந்துரைமினோ" (தேவா, 1240 : 2)

இட்டிமை=சிறுமை, ஒடுக்கம்.

இட்டிய=சிறிய (ஐங்குறு. 215)

இட்டு=சிறிது. இட்டிடை=சிறிய இடைவெளி.

இட்டேறி=சிறிய வண்டிப்பாதை.

இட்டி=சிறு செங்கல்.

இட்டி—இட்டிகை=மிகச்சிறிய செங்கல்.

இடுக்கண்=துன்பம், இரக்கம்.

இடுக்கணி=நெருக்கமான (இடுக்கான) இடம்.

இடுக்கிடை=நெருக்கம்

இடுகுதல்=1. ஒடுங்குதல்.

"கண்களை யிடுகக்கோட்டி" (சீவக. 2086)

2. சிறுகுதல்.

"இடுகிடைத்தோகாய்" (கம்பரா. சித்திர. 19)

இடுங்குதல்—உள்ளொடுங்குதல்.

" கண்ணிடுங்கி " (திவ். பெரியதி. 1, 3, 4)

இடும்பை=1. துன்பம்.

" ஏமஞ்சாலா இடும்பை " (தொல். பொ. 50)

2. வறுமை.

" இடும்பையால் அடர்ப்புண்டு " (திவ். பெரியதி. 1, 6, 5)

3. நோய்.

" கரப்பிடும்பை இல்லாரைக் காணின் " (குறள், 1056)

4. தீமை.

" பூதம்...இடும்பை செய்திடும் " (மணி 1: 22)

இடுவல்—இடுக்கு.

இண்டு=மிகச்சிறிய இடைவெளி அல்லது துளை.

இண்டும் இடுக்கும் என்பது உலகவழக்கு.

உச்சட்டை=ஒல்லி.

உச்சட்டை—ஒச்சட்டை=ஒல்லி.

உச்சட்டை—உஞ்சட்டை=ஒல்லி.

உஞ்சட்டை—ஒஞ்சட்டை=ஒல்லி.

உச்சந்தம்=தணிவு. உச்சந்தம்—ஒச்சந்தம்=தணிவு.

உறத்தல்=மிகச் சிறிதாதல்.

"உறக்குந் துணையதோர் ஆலம்வித் தீண்டி" (நாலடி. 38)

உற—உறகு. உறகுதல்=ஒடுங்கித் தூங்குதல்.

" பறவை யரையா வுறகல் " (திவ். பெரியாழ், 5, 2, 9)

K. oragu.

உறகு—உறங்கு. உறங்குதல்=1. ஒடுங்குதல்.

" தண்டலைக்கா வுறங்கின " (தமிழ்நா. 132)

2. தூங்குதல்.

" உறங்குவது போலுஞ் சாக்காடு " (குறள். 339)

3. சோர்தல்.

4. தங்குதல்.

“ தாமரை யுறங்குஞ் செய்யாள் ” (கம்பரா. நாட்டுப். 6)

K. oṛan'gu, M. uraṅṅu,

உறங்காப்புளி = இரவில் இலைகுவியாத புளிய மரம்.

உறங்கு—உறக்கு (பிறவினை). M. uṛakku.

உறங்கு—உறக்கம் (தொழிற்பெயர்). M. uṛakkam

உறண்டுதல் = மெலிதல், நோய்தல்.

உறண்டு—உறட்டு (பி. வி.).

உறட்டலன் = மெலிந்தவன், உடல்வற்றியவன்.

உறை = மிகக் குறைவானது.

“ உறைவிற் குலா நுதலாள் வில ” (திருக்கோவை, 266)

உறையிடுதல் = பேரெண்ணைக் குறிக்க ஒன்று என்னும் சிற்றெண்ணைக் குறியாய்க் கொள்ளுதல்.

“ உறையிடத் தேய்ந்திடும் இவ்வந்தி வானத் துடுக்குலமே ”
(அஷ்டப். திருவேங்கடத் தந்தாதி, 34)

உல்—ஒல்—ஒல்லட்டை = ஒல்லியானவன்.

ஒல்—ஒல்கு. ஒல்குதல் = 1. தளர்தல்.

“ ஒல்க வுள்ள மொடு ” (புறம். 135 : 8)

2. மெலிதல்.

“ ஒல்குதேவியை ” (கந்தபு. காமதகன. 61)

3. குழைதல்.

“ ஒல்கு திம்பண்டம் ” (சீவக. 62)

4. சுருங்குதல்.

“ ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர் ” (குறள். 136)

5. ஒதுங்குதல்.

“ பொன்னலங்கல் காலசைப்ப வொல்கி” (சீவக. 595)

6. வறுமைப்படுதல்.

“ஒல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார்” (கலித். 25)

7. மனம் அடங்குதல்.

"ஒல்காதார் வாய்விட்டுலம்புப" (நீதிநெறி. 72)

ஒல்கு—ஒஃகு, ஒஃகுதல்=பின்வாங்குதல், தோற்றல்.

"ஏற்ற தெவ்வருக் கொல்கினன்"

(கம்பரா. பள்ளியடை. 106)

ஒல்கு—ஒற்கு. ஒற்குதல்=1. குறைதல்.

"ஒற்கா மரபிற் பொதியி லன்றியும்" (சிலப். 25: 117)

2. தளர்தல்.

"ஒற்கா வுள்ளத் தொழியா னுகலின்" (மணி. 15 : 18)

ஒற்கு—ஒற்கம்=1. குறைவு.

"ஒற்கமில் வளன்" (கந்தபு. மேரு. 70)

2. தளர்ச்சி.

"ஒற்கத்தி னூற்றாந் துணை" (குறள். 414)

3. வறுமை. (தொல். சொல். 360)

4. அடக்கம்.

ஒற்கமின் றூர்தைவா யங்காத்தல்" (நீதிநெறி. 23)

ஒஞ்சுதல் = நாணுதல். ஒஞ்சு—ஒஞ்சி. ஒஞ்சித்தல்= நாணுதல்.

ஒஞ்சு—ஒச்சம் (தொ. பெ.)=1. குறை, குறைவு.

2. நாணம்

ஒச்சித்தல்=நாணுதல்.

ஒச்சியம்=கூச்சம்.

ஒச்சி—ஒசி. ஒசிதல்=1. நாணுதல்.

"கண்ணரக்கி நோக்கா தொசிந்து" (சீவக. 2511)

2. சாய்தல்.

"வாயருகு வந்தொசிந்து" (சீவக. 595)

3. நுடங்குதல்.

"மாந்துண ரொசிய வேறி" (சூளா. இரத. 44)

4. முறிதல். 5. ஒய்தல்.

6. வருந்துதல்.

"நுண்ணிடை யொசியப் புல்லினன்" (சீவக. 989)

ஒசிந்தநோக்கு = ஒதுக்கப் பார்வை.

ஒடு—ஒடுங்கு. ஒடுங்குதல் = 1. சுருங்குதல்.

2. குவிதல்.

"தாமரையின் தடம்போ தொடுங்க"

(திவ். இயற். திருவிருத். 76)

3. ஒதுங்குதல்.

"மேலையோன் புடைதனி லொடுங்கியே"

(கந்தபு. தாரகன் வதை. 164)

4. அடங்குதல்.

"என்னிதயமு மொடுங்கவில்லை" (தாயு. ஆனந்தமா. 9)

5. கீழ்ப்படிதல்.

6. உள்ளொடுங்குதல், உட்கலத்தல்.

ஒடுங்கி = ஆமை.

ஒடுக்கு = 1. கலங்களின் அதுக்கு. 2. அடக்கம்.

ஒடு—ஒடி. ஒடிதல் = முறிதல். ஒடித்துக்கேட்டல். = விலையைக் குறைத்துக் கேட்டல்.

ஒடி—ஒசி (மேற்காண்க). ஒ. நோ: குடவன்—குசவன், பிடி—பிசி (பொய்).

பொய் சொல்லுதலைப் பொய் பிடித்தல் என்பது சேலம் வட்டார வழக்கு.

ஒடுங்கு—அடங்கு—அடக்கு—அடக்கம். அடங்குதல்—1. சுருங்குதல், உள்ளமைதல், உட்படுதல், கீழ்ப்படிதல், புலனொடுங்குதல், உறங்குதல், சாதல். ஒடுங்கு—ஒதுங்கு—ஒதுக்கு—ஒதுக்கம்.

ஒதுங்குதல் = 1. ஒடுங்குதல். 2. விலகுதல். 3. வறுமையடைதல். 4. சாதல்.

ஒதுங்கு—அதுங்கு—அதுக்கு—அதுக்கம்.

அதுங்குதல் = உள்ளொடுங்குதல், கலம் நெளிதல்.

அதுக்குதல் = வாயிலடக்குதல், அமுக்குதல்.

அதுக்கு = ஒடுக்கு, கலநெளிவு.

ஒதுங்கு—ஒருங்கு. ஒருங்குதல் = 1. ஒடுங்குதல்.

"உரமொருங்கியது......வாலியது மார்பு"

(கம்பரா. யுத்த. மந்திர. 90)

2. அழிதல்.

"நமரெல்லாரும் ஒருங்கினர் சமரில்"　(பிரபோத, 38 : 1)

ஒ. நோ : விதை - விரை.

ஒருங்கு—ஒருக்கு. ஒருக்குதல்=1. அடக்குதல்.

"மனத்தை யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே"

(பதினொ. திருவிடைமும். 24)

2. அழித்தல்.

"இன்றொருக்கினே னித்தனைவீரரை"　(கம்பரா. பிரமா. 195)

இனி, ஒடுங்கு—ஒருங்கு என்றுமாம்.

ஒ. நோ: அடுப்பங்கடை—அடுப்பங்கரை, படவர்—பரவர்.

ஒன்று சேர்தலைக் குறிக்கும் ஒருங்கு என்னும் சொல்லும், ஒடுங்குதலைக் குறிக்கும் ஒருங்கு என்னும் சொல்லும், வெவ்வேரும். ஒன்று சேர்தற்கருத்திற் சாதற்கருத்திற் கிடமின்மை காண்க.

ஒல்கு—அல்கு. அல்குதல்=1. சுருங்குதல்.

2. அழிதல்.

"அளியினாற் றொழுவார் வினை யல்குமே"　(தேவா. 168 : 10)

3. தங்குதல் (பிங்).

ஒ. நோ : ஒதுங்குதல்=புகலடைதல். ஒதுக்கு=1. பிறர் வீட்டிற் குடியிருக்கை.

2. புகலிடம்.

ஒதுக்கிடம்=1. ஒதுங்குமிடம். 2. தங்கும் விடுதி.

3. அண்டிவதியுமிடம்.

ஒதுக்கம்=இருப்பிடம்.

"ஏற்றினுக் கொதுக்கம் செல்வ னின்னிணை மலர்ச்சேவடி

கொடுத்த"　(சீவக. 3100)

ஒதுக்கக்கருத்தில் தங்கற்கருத்துத் தோன்றிற்று.

அல்கல்—1. குறைவு.

"அல்கலின் மொழிசில வறைந்து"

(நைடத. அன்னத்தைக் கண். 60)

2. வறுமை. (திவா)

3. தங்குகை (அகம். 20).

அல்குநர் = தங்கும் குடிகள்.

"அல்குநர் போகிய ஊரோ ரன்னர்" (கலித். 23)

அல்கு—அஃகு. அஃகுதல் = 1. அளவிற் குறுகுதல். (நன். 60)

2. சுருங்குதல்,

"கற்பக் கழிமடம் அஃகும்" (நான்மணி. 20)

3. குவிதல்.

ஆம்பல்......மீட்டஃகுதலும்" (காஞ்சிப்பு. திருக்கண். 104)

4. நுண்ணிதாதல்.

"அஃகியகன்ற வறிவு" (குறள். 175)

5. மனங்குன்றுதல்.

6. கழிந்துபோதல்.

"அல்லாயிர மஃகினவால்" (கம்பரா. அதிகா. 69)

அஃகல் = 1. சிறிதாகை (திவா.) 2. வறுமை (திவா).

அல்கு—அற்கு. அற்குதல் = நிலைபெறுதல்.

"அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வம்" (குறள், 333)

தங்கற்கருத்தில் நிலைபேற்றுக் கருத்துத் தோன்றும்.

அற்கு —அற்கம் = அடக்கம்.

"அற்கமொன்றும் அறிவுறுள்" (திவ். திருவாய். 6, 5, 4)

குடிகள் அரசனுக்கு அடங்கி வரி கொடுப்பதால், உல்கு என்னும் சொல் தென் சொல்லாகவு மிருக்கலாம். சுல்க (Sulka) என்னும் வடசொல் மணமகட் கொள்ளும் பரிசத்தையே சிறப்பாய்க் குறிக்கும். உல்கு என்னும் சொல்லேனும், சுல்க என்னும் வடசொல்லின் திரிபான சுங்கம் என்னும் சொல்லேனும், தமிழிற் பரிசத்தைக் குறிப்பதில்லை. 'உல்கு' தென்சொல்லாயின், உல்கு-சுல்க(வ.)—சுங்கம் என்று திரிந்திருத்தல் வேண்டும். தென்சொல்லின் திரிபான வடசொல்லினின்று திரிந்த சொல்லும் பிற்காலத் தமிழில் வழங்கும்.

எ - டு: தென்சொல்	வடசொல்	தென்சொல்திரிபு
அரத்தம்	ரக்த	இரத்தம்
திரு	ஸ்ரீ	சீ

11. 'உள்' என்னும் வேர்ச்சொல்

உள் (துளைத்தற் கருத்து வேர்)

உ—உல்—உள்.

உள் என்பது ஈண்டுத் துளைத்தற் கருத்துள்ள வேர்ச் சொல்.

உல்=1. தேங்காயுரிக்கும் கூரிய கருவி. 2. கழு. துளைத்தற்குக் கூரிய கருவி வேண்டும்.

உல்—இல்—இல்லி=துளை, சிறுதுளை.

இல்=துளைபோன்ற சிறுவீடு, வீடு.

ஒ. நோ: புரை=துளை, அறை, வீடு.

இல்—இல்லம்=பெருவீடு, வளமனை. 'அம்' பெருமைப் பொருட் பின்னொட்டு. ம. இல்லம்.

உல்—உர்—உரல்=உலக்கையாற் குத்துதற்கேற்ற குழியுள்ள கல், ம. உரல், து. ஒரல், க. ஒரளு, தெ. ரோலு.

உல்—உலை. உலைதல்=உட்குலைதல்.

உள்ளிறங்குமாறு குத்துதலும் ஒருவகைத் துளைத்தல். அங்ஙனங் குத்துங்கருவி கூராயிருத்தல் வேண்டும்.

உல்—உள்—உளி. உள்—அள்=கூர்மை. அள்—அளி =குத்தும் உறுப்புள்ள ஈ, தேனீ, குளவி, வண்டு. அளி—வ. அலி.

உள்—உளி=கூரிய பல்வேறு கருவி, ம., க., து. உளி; தெ. உலி. உளி—உசி ஊசி. ஒ. நோ: இளி—இசி.

ஊசி=கூர்மை, கூரிய தையற்கருவி, எழுத்தாணி, கழு, துலைமுள், இருப்பு நெருஞ்சில், குயவர் மட்கலம் அறுக்குங் கருவி, சிறுமை.

குத்தூசி, கோணியூசி, தையலூசி, வகுவூசி; ஊசிக் கணவாய் (மீன்). ஊசிக்கழுத்தி (மீன்), ஊசிக்களா, ஊசிக்

காது, ஊசிக்காய் (தேங்காய்), ஊசிக்கார் (நெல்), ஊசிக்கால் (தூண்), ஊசிச்சம்பா, ஊசித்தரை (அவரை), ஊசித் தூற்றல், ஊசித் தொண்டை, ஊசிப்பாலை, ஊசிப்புழு. ஊசிமல்லிகை, ஊசிமிளகாய், ஊசிமுல்லை, ஊசிவேர் முதலிய கூட்டுச் சொற்கள் தொன்றுதொட்ட வழக்காம். நெசவுத் தையலும் முதன்முதல் நிகழ்ந்த இடம் பண்டைத் தமிழகமே.

ஊசி—வ. சூச்சி.

உளி – உளியம் = உளிபோற் கூரிய உகிர்களையுடைய கரடி.

உளி – உகிர் (வ. நகம்) M. uhir, K. ugur, Tu. uguru, Te. goru (கோரு).

உள்—உளு = மரத்தைத் துளைக்கும் புழு. உளுத்தல் = புழுவால் துளைக்கப்படுதல். உளு—உசு. ம. உளும்பு.

உள்—அள் = 1. வாய். அள்ளூறுதல் = வாயூறுதல்.

2. காது. அள்குத்து = மகமதியப்பெண்டிர் அணியும் காதணி வகை.

உள் = உள்ளிடம், இடம், 7ஆம் வேற்றுமை யுருபு, உள்ளிருக்கும் மனம், நீருள் மூழ்கிச் செல்லும் பறவை (Snipe) K., M. உள், inside.

உள்—உள்ளல், உள்ளான் (Snipe).

"உள்ளும் ஊரலும்" (சிலப். 10 : 117)

"வாளைமீன் உள்ளல் தலைப்படலும்" (திரிகடு. 7)

"உள்ளானும் வலியானும் எண்ணிக் கொண்டு"
(குற்ளு. குற. 85 : 1)

தெ. உல்லாமு, க. உல்லங்கி.

உள்—உள்ளம்—உளம் = உள்ளிருக்கும் மனம்.

உள்ளுதல் = கருதுதல், நினைத்தல். உள்ளல் = கருத்து.

உள்—உள்கு. உள்குதல் = நினைத்தல். உள்கு—ஊழ்கு. ஊழ்குதல் = (வ.) தியானித்தல்.

"நின்றனை யுள்கி யுள்ள முருகும்" (திருவாச. 5 : 50)

"புனிதன பங்கய மூழ்கி" (கோயிற்பு. பாயி. 7)

உள்ளாளம் = உடம்பசையாமல் உள்ளடக்கமாகப் பாடும் பாட்டு.

உள்—உள்ளி = நிலத்திற்குள்ளிருக்கும் பூண்டுவகை. ம., து. உள்ளி; தெ. உல்லி.

உள்—உளவு = உள்ளிருந்து துப்பறிதல். உளவு—உளவன் = துப்பாள். து. உளவு; க., தெ. ஒலவு.

உளகு = உட்டுளையுள்ள யாழின் தண்டு.

உளகன் = உட்பட்டவன்.

"பல்வினைக்கே யுளகரெல்லாம்" (திருநூற். 61)

உளர்தல் = உட்கிளைத்தல், குடைதல், கோதுதல்.

உளம்புதல் = புதரைத் தட்டி வேட்டை விலங்கைக் கிளப்புதல்

"கைம்மா வுளம்புநர்" (கலித். 23)

உளைதல் = உட்குடைதல். ம. உள.

உளை—உளைவு, உளைச்சல்.

உளு—உழு—உழுதல் = நிலத்தை மேனுக்காகத் துளைத்தல். ம., க. உழு; து. ஊட் (ud).

உழு—உழவு—உழவன்.

உளு—உகு. உகுதல் = உள்ளிருந் தொழுகுதல், சுரத்தல், சிந்துதல், சிதறுதல், உதிர்தல், தேய்தல், குலைதல், கெடுதல், சாதல்.

உகு—உகை. உகைத்தல் = உள்ளழுத்துதல், பதித்தல். க. ugu.

"நீலமொன் றுகைக்கு நிறைந்த கணையாழி" (பணவிடு. 97)

உகு—(உகள்)—அகள்—அகழ். அகழ்தல் = தோண்டுதல் க. agal (அகழ்).

அகழ் = 1 அகழி. க. agal (அகழ்).

"வையையும் ஒருபுறத் தகழாம்" (திருவிளை. திருநகரப். 17)

2. குளம்.

"நீர் நசைஇக் குழித்த வகழ்" (பெரும்பாண். 108)

அகழ்—அகழி. க. agalu (அகழு), தெ. அகட்த (agadta).

அகழான் = அகழெலி

அகள்—அகடு = 1. உள்.

"செழுங்தோட்டகட்டின் அடைகிடக்கும்"

(கூர்மபு. தக்கன்வே. 57)

2. வயிறு. தெ. கடுப்பு.

"அகடாரார்" (குறள். 936)

3. நடு.

"மதிபகடு தோய்" (தாயுமா. சச்சி. 6)

4. நடுவுநிலைமை.

"அகடுற யார்மாட்டும் நில்லாது" (நாலடி. 2)

அகள்—(அகண்)—அகணி = 1. உட்புறம்.

"கடுக்காயில் அகணி நஞ்சு, சுக்கிற் புறணி நஞ்சு" (பழமொழி)

2. உட்புறத்தோடு கூடிய புறநார்.

3. அகநாடாகிய மருதநிலம். (சூடா).

4. நெல்வயல்.

"அகணிபின் கரைபுரளும் எங்கணும்" (அரிசமப. குலசே. 8)

அகழ்ப்பை—அகப்பை. Te. agıpa, K. agape.

ஒ. நோ : கேழ்ப்பை—கேப்பை.

அகம் = உள், உள்ளிடம், இடம், வீடு, மருதம், மனம், மார்பு, காமவின்பம், அகப்பொருள், அகநானூறு.

ம. அகம், K. ஆகெ (age).

அகம்—அகம்பு—உள்.

அகரம் = மருதநிலத்தூர், ஊர். (பிங்.)

உகு—(உகல்)—உவல்—அவல் = 1. பள்ளம்.

"அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ" (புறம். 187)

2. விளைநிலம்.

"மெல்லவ லிருந்தவூர் தொறும்" (மலைபடு. 450)

3. குளம்.

உவல்—உவன்றி = நீர் நிலை.

"வாய்த்தலைக்கும் உவன்றிக்குமாகப் பங்கொன்றும்"

(S. I. I. ii, 521)

உவனித்தல் = ஈரமாதல்.

உவல்—உவறு. உவறுதல் = சுரத்தல்.

"உவறு நீருழக்கி" (சீவக. 966)

உவறு — உவற்று (பி. வி.) உவற்றுதல் = சுரக்கச் செய்தல்.

"ஒண்செங் குருதி யுவற்றியுண் டருந்துபு" (அகம். 3)

உவறு—ஊறு. ஊறுதல் = சுரத்தல்.

ம., க. ஊறு, தெ. ஊரு.

ஊறு — ஊற்று. தெ. ஊட்ட, க. ஊட்டெ, து. ஊட்டி. ஊற்றுதல் = ஒழுகச் செய்தல், வார்த்தல். ம. ஊத்து; மராட்டி, ஒத்து.

உவல்—(உவன்று)—ஊன்று. ஊன்றுதல் = பள்ளத்தில் அல்லது குழியில் நடுதல் அல்லது நட்டுதல், நிலைபெறுதல், நிலைநிறுத்துதல்.

ஊன்று—ஊன்றி (க்கம்பு). ஊன்று—ஊற்றம் = நிலைபேறு. ம. ஊன்னு, தெ. ஊனு.

உவல்—உவள் – உவளகம் = 1. அரண்மனையின் உட்புறம்.

"உவளகந் தனதாக வொடுங்கினான்" (சீவக. 243)

2. பள்ளம் (பிங்.)
3. தடாகம் (பிங்.)
4. அகழி.

"உவளகங் கண்ணுற் றுவர்க்கட லிஃதென்"
(குமர. பிர. திருவாரூ. 32)

உள்—உண். உண்ணுதல் = உட்கொள்ளுதல்.

உண்—உணா, உண, உணவு, ஊண், உண்டி.

உண்—ஊட்டு (பி. வி.)—ஊட்டம் = 1. உண்பிக்கை.

2. வளமான உணவு (nutrition).

ஊட்டு—ஊட்டி = 1. ஊட்டும் உணவு.

2. வளமான அல்லது வலுவுறுத்தும் உணவு.
3. குழந்தைகட்கு ஊட்டும் சங்கு.
4. சங்குபோன்ற குரல்வளையுறுப்பு (Adam's apple)

உள்—(உளை)—உடை. உடைதல்=உட்குலைதல், விரிதல், பிளத்தல்.

உள்—ஊள்—ஊளை = தொள்வு, தொய்வு, உலைவு, பதனழிவு, பதனழிந்த மோர், அதையொத்த காதுச்சீழ்.

ஊளைச்சதை=ஊழற்சதை.

ஊழுறுதல்=குடைதல்.

"காழியர் மோதகத் தூழுறு விளக்கமும்" (சிலப். 6 : 37 அரும்)

ஊள்—ஊழ், ஊழ்த்தல்=1. உட்குலைதல், பதனழிதல்.

"அருவிடந்த பழம்......ஊழ்த்து" (மலைபடு. 174-80)

2. விரிதல், மலர்தல்.

"இணரூழ்த்து நாறு மலரனையர்" (குறள். 650)

3. முதிர்தல்.

"காந்த ளூழ்த்துச் சொரிவபோல்" (சீவக. 1742)

4. நாறுதல் (பிங்)

ஊழ்—ஊசு. ஒ. நோ : காழ்—காசு. தொள்—தொளர்—தளர். தொள்—தொய். நொள்—நொய்—நொய—நொச. நோள்—நோய்—நோ.

ஊழ்—ஊழல்=குலைவு, தாறுமாறு, உலைவு நாற்றம். ஊழில்=அருவருப்பான சேறு (பிங்.) ஊழலித்தல்=பதனழிதல், சோர்தல்.

உள்—ஒள்—ஒழுகு. ஒழுகுதல்=துளை வழியாய்ச் சிந்துதல்,

ஒள்—ஓள்—ஓளை. ஓளைவாய்=சாளைவாய்.

ஓள்=ஓட்டு. ஓட்டுதல்=கையைத் துளைக்குள் இடுதல்.

ஓள்—ஓட்டை=துளை.

ஒழுகு—ஒழுக்கு. ஒழுகுதல்=1. சிந்துதல்.

2. ஒழுக்குப்போல் நீள்தல், நேராதல்.

"வார்தல் போதல் ஒழுகல் மூன்றும்,
நேர்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள" (தொல். 800)

3. நீள்தல்போற் காலால் நடத்தல், வண்டி செல்லுதல்.

ஒ. நோ: நெடு—நட. கம்பியை நீட்டிவிட்டான் என்னும் வழக்கையும் நோக்குக.

4. ஒழுக்க முறையில் நடத்தல்.

ஒழுகு—ஒழுக்கு—ஒழுக்கம்—நடை, செலவு, நடத்தை, வரிசை.

ஒழுகு=நிலம், கோயில் முதலியவற்றின் ஒழுங்கான வரலாறு அல்லது கணக்கு.

"நாடு பிடித்தார்க்கு ஒழுகைக் காட்டி"

(திவ். திருமலை. 3, வியா)

கோயிலொழுகு=கோயிலுடைமை வரலாறு.

ஒழுகு—ஒழுங்கு—ஒழுங்கல்=ஒழுங்காயிருக்கை.

ஒழுகு—ஒழுகை=1. வண்டி.

"உப்பொ பொழுகை யெண்ணும்" (புறம். 116)

2. வண்டி வரிசை.

"பெருங்கயிற் றொழுகை" (பெரும்பாண். 64)

ஒழுங்கு—ஒழுங்கை=1. நீண்ட இடைகழி.

2. மண்டபநடை, முகப்பு.

ஒள்—ஒளி. ஒளிதல்=துளைக்குள் அல்லது பள்ளத்துள் மறைதல்.

ஒளி—ஒழி—ஒழிதல்=மறைதல், நீங்குதல், சாதல்.

ஒ. நோ: மாய்தல்=மறைதல், இறத்தல்.

ஒழி—ஓய். ஒ. நோ: வழி—வாய். ஓய்தல் = வேலையொழிதல், மரங் காய்ப்பொழிதல். கால் வலிமையொழிதல்.

ஓய்வு—ஓவு—ஓ=ஒளிவு, சென்று தங்குகை, ஒழிவு.

உள்—உடு—அகழி (பிங்.)

உடு—உடுவை=அகழி, நீர்நிலை.

உடு—ஊடு=துளைவழி, வழி.

ஊடு—ஊடை=நெசவின் குறுக்கிழை.

உள்—உரு—உருவு. உருவுதல்=துளையூடு செல்லுதல், மூடின கையூடிழுத்தல்.

உருவ = துளைநெடுக, முற்றும், நன்றாக.

ஒ. நோ: E. through—thorough, thoroughly.

"புயவலியை நீயுருவ நோக்கைபா" (கம்பரா. குலமுறை. 26)

இதுகாறும் காட்டிய சொற்களெல்லாம், துளைத்தல், துளைக்குங் கருவி, துளை, துளைக்குட் செல்லல், துளையினின்று வருதல், துளையூடுருவுதல் ஆகிய பெருங்கருத்துக்களையும் அவற்றின் கிளைப்புக்களையுமே கொண்டு ஒரே தொடர்புற் றிருத்தல் காண்க.

துளையெனினும் பள்ளமெனினும் ஒக்கும்.

சில சொற்கள் அணிவகையிற் பொருளுணர்த்தும். அவற்றை அறிதல் வேண்டும்.

எ - டு: குடைதல் = 1. துளைத்தல்—(பருப்பொருள்)

2. துளைத்தல்போல் நோவுறுத்தல் — (அணிப் பொருள்)

---

12. 'ஊது' என்னும் ஒலிக் குறிப்புச் சொல்

ஊ—ஊது.

மாந்தன் மொழி இயற்கை மொழி (Natural Language), செயற்கை மொழி (Artificial Language) என இருநிலைப்படும். சுட்டுச் சொற்கட்கு முந்தியது இயற்கை மொழி; பிந்தியது செயற்கை மொழி. இவை முறையே முழைத்தல் மொழி (Inarticulate Speech), இழைத்தல் மொழி (Articulate Speech) எனவும் படும்.

இயற்கை மொழியைச் சேர்ந்த எழுவகை யொலிகளுள், ஒப்பொலி (Imitative) என்பது ஒன்றும். அஃது அஃறிணை யொலியும் உயர்திணை யொலியும் என இருவகை.

எ - டு:

அஃறிணையொலி: கூ, கூவு (coo), கரை (cry, crow), ஊள்—ஊளை (howl), பிளிறு (blare), இம்—இமிர் (hum).

உயர்திணையொலி: சப்பு (sup, sip), துப்பு (spit), முக்கு, விக்கு (hiccup), ஊம் (hum), ஆம் (haw), மூசு, ஊது.

உயர்திணை யொலிகள், வாயொலி, மூக்கொலி, மூச்சுக் காற்றொலி என மூவகையாம். சப்புதலும் துப்புதலும் வாயொலி யுடனும், முக்குதலும் ஊங்கொட்டுதலும் மூக்கொலியுடனும், மூசுதலும் ஊதுதலும் மூச்சுக் காற்றொலியுடனும் நிகழும்.

மூச்சுக் காற்றும் மூக்குவழி வருவதும் வாய்வழி வருவதும் என இருவகைத்து. மூசுதல் மூக்குவழிக் காற்றாலும், ஊதுதல் வாய்வழிக் காற்றாலும் நிகழும். மூசுதலாவது, செவியுறுமாறு காற்றை வெளிவிட்டும் உள்ளிழுத்தும் உரக்க மூச்சு விடுதல். மூசுமூசென்று இளைக்கிறான் என்னும் வழக்கை நோக்குக. மூசு—மூச்சு. ஒ. நோ: பேசு—பேச்சு. ஊதுதலாவது, நெருப் பெரித்தலும் விளக்கணைத்தலும் சூடாற்றுதலும் தூசுகளைப் போக்குதலும் முதலிய செயல்கட்கு, வாய்வழிக் காற்றை வெளி விடுதல்.

காற்று வெளிவரும் ஓசை, பெரும்பாலும் சகர வொலி யாலும், சிறுபான்மை சகரத்திற்கு ஒருபுடையினமான தகர வொலியாலும், குறிக்கப்படும். மூசு என்னும் சொல்லும், காற்பந்திற்குக் காற்றடிப்பதைக் குறிக்கும் புசுக்கு என்னும் ஒலிக் குறிப்பும், சகரத்தையுடையன. Gas என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லிலும் சகரமிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. வான் எல்மாந்து (Van Helmont) என்பவர் gas என்னும் சொல்லை, khaos (chaos) என்னும் கிரேக்கச் சொல்லினின்று திரித்தார் என்பது, அத்துணைப் பொருத்த முடைத்தன்று. காற்றின் தொழிலைக் குறிக்கும் வீசு, விசிறு, விசுக்கு (whisk) என்னும் சொற்களும் சகரத்தைக் கொண்டுள்ளன.

நெருப்பெரித்தற்குக் காற்றை ஊதும்போது, ஊகாரத் தையே ஒலித்தற்கேற்ற இதழ் குவிவும், சகர தகரம் போன்ற உரசொலிகளையே (Fricatives) ஒலித்தற்கேற்ற வாய்நிலையும், அமைந்திருத்தலால், அந்நிலையில் வாய்வழிக் காற்றை வெளி விடுஞ்செயலை, ஊசு, ஊது என்னுஞ் சொற்களே குறிக்க முடியும். ரகரம் உருளொலியாதலால் (Trill) அத்துணைப் பொருத்தமான தன்று.

காற்றை வெளிவிடும்போதும் உள்ளிழுக்கும்போதும் அமையும் வாய்நிலை, ஏறத்தாழ ஒன்றே. அதனால் வெயிலில் அலைந்தவன் இளைப்பாற உட்காரும்போது வாய்மொழிக் காற்றை வெளிவிடுதலையும், உறைப்பான உணவை யுண்பவன் வாய்வழிக்காற்றை உள்ளிழுத்தலையும், ஊசு என்னும் ஒரே சொல் குறிக்கலாயிற்று.

'ஊசென்று உட்கார நேரங் கிடையாது,' 'ஊசு ஊசென்று அவ்வளவு சோற்றையும் உண்டுவிட்டான்,' என்னும் வழக்கு களை நோக்குக.

நெருப் பெரித்தல் போன்ற செயலிற் காற்றை வெளி விடுதலை, ஊது என்னுஞ் சொல் குறித்தது. சகர தகரம் ஒன்றற் கொன்று போலியாக வரும்.

எ - டு: ஓசை—ஓதை, நத்து—நச்சு.

ஊதுதல்=1. நெருப்பெரிக்க ஊதுதல். ஊது—ஊத்து, (தொ. பெ.)

2. விளக்கவிக்க ஊதுதல்.
3. சூடாற்ற ஊதுதல்.
4. நோவு தீர ஊதுதல்.

5. துகள் நீக்க ஊதுதல்.
ஊதிப்போடுதல் = எளிதில் வெல்லுதல்.
உன்னைக் கசக்கி ஊதி விடுவேன் என்னும் வழக்கை நோக்குக,

6. ஊதாங்குழ லூதுதல்.

ஊதாங்குழல், ஊதாங்குச்சி என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

7. இசைக்குழ லூதுதல்.

ஊதி, ஊதிலி (மகுடி), ஊது கொம்பு முதலியன துளையுள்ள இசைக் கருவி வகைகள். ஊதல் என்னும் சொல், எக்காளம், தாரை, கொம்பு முதலியன ஊதிச்செல்லும் ஊர்வலம் பற்றி ஆரவாரத்தையுங் குறிக்கும். ஒ. நோ: E. fanfare—fonfaronade.

8. தட்டான் பொன்னை ஊதிப் புடமிடுதல்.

ஊதுகட்டி, ஊதுவெள்ளி என்பன சொக்கவெள்ளியைக் குறிக்கும் பெயர்கள்.

9. உலைத்துருத்தி அல்லது இசைத்துருத்தி யூதுதல்.

இசைத்துருத்தியின் பெயர் பின்வருமாறு திரியும்.

துருத்தி—துத்தி—தித்தி.

10. ஊத்தாம்பை யூதுதல்.

ஊத்தாம்பை ஊத்தாம் பெட்டி, ஊத்தாம் பேழை என்றும் சொல்லப் பெறும்.

11. காய்களை முட்டம்போட்டு ஊதிப் பழுக்க வைத்தல்.

12. நோயாளி யுடம்பிற்குள் ஊதி மந்திரித்தல்.

13. வண்டு ஒலித்தல்.

"சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" (திருவா. *10 : 1*)

14. வண்டு ஊதித் தேனை நுகர்தல்.

15. வண்டு ஊதி மரத்தைத் துளைத்தல்.

16. உடல் வீங்குதல்.

ஊத்தம் = வீக்கம். தெ. ஊத. ஊதல் = வீக்கம்.

ஊதை = வளிநோய் (வாதம்). ஊத்து = வளிநோய்.

ஊதுகணை, ஊதுகரப்பான், ஊதுகாமாலை, ஊதுமாந்தம் என்பன ஊதுநோய் வகைகள்.

ஊதுசுருட்டை, ஊதுவழலை, ஊதுவிரியன் என்பன உடம்பை ஊதச்செய்யும் நச்சுப்பாம்பு வகைகள்.

17. மிகுதல்.

ஊத்தப்பம், ஊதுமாக்கூழ் என்பன எழும்பும் சிற்றுண்டி வகைகள்.

ஊது—ஊதியம் =1. செலவிற்குமேல் மிகுந்த வரவு.

"முதலிலார்க் கூதிய மில்லை" (குறள். 449)

2. பயன்.

"ஊதியங் கருதிய வொருதிறத் தானும்" (தொல். பொ. 41)

ஊதியம் வேறு ; சம்பளம் வேறு.

ஊதிய இழப்பு—வ. லாபநட்டம்.

ஊது—ஊதாரி = துகளை ஊதிப் போக்குவதுபோல் செல்வத்தையெல்லாம் வீண் செலவு செய்தழிப்பவன்.

"கொடையிலாத வூதாரி" (திருப்புகழ்)

ஊதாரி படுதல் =கேடுறுதல்.

"உடலூதாரிபட் டொழிய" (திருப்பு. 904)

ஊதாரி என்னுஞ் சொல்லை, உதார என்னும் வடசொல்லினின்று திரிந்ததாகச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகர முதலி காட்டியிருப்பது, உண்மைக்கு மாறானதும் முற்றும் பொருத்தமற்றதுமாம். உதார என்னும் வடசொல் ஈகைத் தன்மையைக் குறிப்பதாகும், ஊதாரி என்னும் தென் சொல்லோ அழிப்பாளியைக் குறிப்பதாகும். அழிப்பாளி வீண்செலவு செய்பவனே யன்றி அளிப்பாளியல்லன். தமிழுக்கு இம்மியும் உதவாது பிறமொழிவளர்ச்சிக்கு ஏராளமாய் வாரிக் கொடுக்கும் தமிழ அரசனை அல்லது செல்வனை, ஊதாரியெனின், அது மிகப்பொருத்தமே.

ஊது—ம., க., தெ., து. ஊது.

ஊது—ஊத்து—ம. ஊத்து =ஊதுகை.

ஊது—ஊத்தம்—தெ. ஊத =வீக்கம்.

ஊது—ஊதை—1. காற்று (திவா.)

2. வாடைக் காற்று.

"பனிப்புலர் பாடி......ஊதையூர்தர" (பரிபா. 11 : 84)

3. வளிநோய்.

''தலைவலி பன்னமைச்ச லூதை'' (தைலவ. தைல. 7)

ஊதை—Skt. vata (வாத.)

ஊசு, ஊது என்னும் சொற்களிலுள்ள சகர தகரங்கள் வாய்வழிக் காற்றுப்பறிதலை உணர்த்துதலால், அவை ஆரிய மொழிகளிலும் வட திராவிடமொழிகளிலும் உள் c, t என்பன போல் வெடி(ப்புத்) தகைப்பொலிகள் (Plosive Stops) ஆகா வென்றும், இரட்டித்தவிடத்தே அங்ஙனமாகுமென்றும், அறிந்துகொள்க.

தமிழ் குமரிநாட்டில் தோன்றிய தொன்மூதியன்மொழி யாதலின், அந்நிலமிருந்த இடத்தை யொட்டிய தென்னாட்டுத் தென்கோடியில் வழங்கும் தமிழொலிகளை, தமிழ் வாயிலாகத் தான் அறிய முடியுமே யன்றிப் பிற வடநிலத் திரிமொழிகள் வாயிலாய் அறிய முடியாதென்றும், அங்ஙனம் அறிய முயல்வார் குன்று முட்டிய குருடர்போல இடர்ப்படுவாரென்றும், அறிந்து கொள்க.

hoot, v. i. & t., & n, 1. Make loud sounds.................. (of steam whistle or motor car or driver) Sound (intr)...... [ME *huten*, imit.''

''*hooter*, n. In vbl senses, esp. siren, steam whistle, esp. as signal for work to beg n or cease, [ER]''

என்று 'எருதந்துறை நடப்பு ஆங்கிலச் சிற்றகர முதலி' (The Concise Oxford Dictionary of Current English) கூறு வதரல், ஊது என்னுஞ் சொல்லொடு hoot என்னும் சொற்கு ஒருமருங்கு தொடர்பிருக்கலாமோ என ஐயுற இடமேற் படுகின்றது.

ஊது—பூது—பூத்து. பூத்துப் பூத்தென்று அடுப்பூதிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்பது உலக வழக்கு.

ஊது—ஓது. ஓதுதல்=1. காதிற்குள் ஊதுவது போல், சமய குரவன் அருமறை மந்திரத்தைச் சமைந்த மாணவனுக்குச் சொல்லுதல்.

2. மருமச் செய்தியை ஒருவன் இன்னொருவன் காதிற்குள் மெல்லச் சொல்லுதல்.

———

13. ‘ஏ’ என்னும் இரு வேர்ச்சொற்கள்

ஏ 1. ‘(தன்மைப் பெயரடி)’

தன்மைப் பெயர்கள்

(முதல்நிலை)

எண்	எழுவாய்	வேற்றுமையடி
ஒருமை :	ஏன்	என்
பன்மை :	ஏம்	எம்
இரட்டைப் பன்மை :	(ஏங்கள்)	எங்கள்

இவற்றுள், ‘ஏங்கள்’ என்பது ஏனையீரிடத்து இரட்டைப் பன்மைக் கொத்த வடிவேயன்றி, அவற்றைப் போல் உயர்வு குறித்ததன்று. அதுவும் அடியோடு வழக்கற்றது. ‘ஏன்’ ‘ஏம்’ இரண்டும் இன்று பெயராகவன்றித் தன்மை வினைமுற்றீருகவே வழங்கிவருகின்றன.

எ - டு: வந்து+ஏன்=வந்தேன்
வந்து+ஏம்=வந்தேம்

இவ்வீறுகள் பின்வருமாறு திரியும்.

ஏ—என்—அன்—அல்.

எ - டு: வந்தென், வந்தனென்
வருவன்
வருவல்

ஏம்—எம். M. ஏன் ; K. என், ஏனு, ஏனெ, எ ; Te னு, னி.

எ - டு: வந்தெம், வந்தனெம். M. ஓம் ; K. எவு, ஏவு, ஏவெ ; Te மு, மி.

(இரண்டாம் நிலை)

	எழுவாய்	வேற்றுமையடி
ஏன்—	யான்	என்
ஏம்—	யாம்	எம்
ஏங்கள்—	யாங்கள்	எங்கள் M. எங்ஙள்.

Te. ஏனு, ஏ ; K. யான், ஆன்.

M. ஞாங்கள் ; Te. ஏமு, மேமு ; K. ஆம், ஆவு.

யகரம் மொழி முதலெழுத் தன்மையாலும், எகரத்திற்கும் யகரத்திற்கு முள்ள நெருங்கிய தொடர்பினாலும், 2ஆம் நிலை வடிவுகளும் முதல்நிலை வடிவுகள் ஒத்தே வேற்றுமையடி கொண்டன.

(மூன்றும் நிலை)

எழுவாய்	வேற்றுமையடி
யான்— நான்	நன்
யாம்— நாம்	நம்
யாங்கள்—நாங்கள்	நங்கள்

M. ஞான் ; K. நானு, நா ; Te. நேனு, நே.

M. நாம், நோம், நம்மள் ; Te. மனமு ; K. நாவு.

இவற்றுள், நன் என்னும் வேற்றுமையடி இற்றைத் தமிழில் வழக்கிறந்தது. அது தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய திரவிட மொழிகளில் இன்றும் வழங்குகின்றது. அது குடியேற்றப் போற்றிக்காப்பின் (Colonial Preservation) பாற்படும்.

இற்றை வழக்கில் இல்லாத பழஞ்சொற்களும் சொல் வடிவு களும், முழுகிப்போன குமரிக்கண்ட உலகவழக்கிலும் இறந்து பட்ட இலக்கிய வழக்கிலும் இருந்தன என்றறிதல் வேண்டும்.

நங்கள் என்பது இற்றை இலக்கிய வழக்கில் உள்ளது.

"நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே"
(திவ். பெருமாள். 7, 3)

"நங்கள் வரிவளை யாயங்காளோ" (திவ். திருவாய். 8, 2, 1)

கூர்மதிவாய்ந்த குமரிக்கண்டப் பொதுமக்கள், யகர முதல் நகர முதலாகத் திரிந்த நிலையைப் பயன்படுத்தி, பன்மை வடிவில் அவ்விரு முதலுக்கும் பின்வருமாறு வேறுபாடு காட்டித் தமிழைப் பண்படுத்தியுள்ளனர்.

யாம், யாங்கள் = தனித் தன்மைப் பன்மை அல்லது படர்க் கையுளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை.

நாம், நாங்கள் = முன்னிலையுளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை.

இக்கால வழக்கில், 'யாங்கள்' என்னும் சொற்குப் பகரமாக (பதிலாக), 'நாங்கள்' என்பது தவருக வழங்கி வருகின்றது. இதற்கு யாவடிச்சொல் வழக்கற்றுப் போனதே காரணம். தன்னையும் தன்னுேடிருக்கும் பிறரையும் மட்டும் சேர்த்துக் குறிப்பது தனித் தன்மைப் பன்மையாம்.

நாம் என்னும் பெயரினின்று 'ஆம்' ஈறு தோன்றியுள்ளது. அது 'அம்' என்று குறுகவுஞ் செய்யும். இவ்விரண்டும் தன்மையொடு முன்னிலையை உளப்படுத்தும்.

எ - டு: நாம் வந்தாம்

நாம் வந்தம், நாம் வந்தனம்.

'ஆம்' ஈறு 'ஓம்' என்றும் திரியும். இது செய்யுள் வழக்கில் படர்க்கையையும், உலக வழக்கில் முன்னிலை படர்க்கை யிரண்டையும், உளப்படுத்தும்.

எ - டு: யாம் (நானும் அவனும், நானும் அவரும், யாமும் அவனும், யாமும் அவரும்) வந்தோம்—செய்யுள் வழக்கும் உலக வழக்கும்.

நாம் (நானும் நீயும், நானும் நீரும்) வந்தோம்—உலக வழக்கு.

"அம்ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்
எம்ஏம் ஓம்இவை படர்க்கை யாரையும்
உம்ஊர் கடதற இருபா லாரையும்
தன்னுெடு படுக்கும் தன்மைப் பன்மை" (நன். 332)

"உம்ஊர் கடதற" (கும், டும், தும், றும்).

ஏகாரவடியினின்று தோன்றுமையால் இங்குக் குறிக்கப் பட்டில.

ஏ 2. (வினச்சொல்லடி)

ஏ=எந்த. எ - டு: ஏவூர்=எந்தவூர். இது தெலுங்க வழக்கு. இப்பெயரெச்ச வழக்கு இற்றைத் தமிழில் அற்றது.

'ஏ' ஈற்று வின வெழுத்தாகவும் வரும்.

எ - டு: வந்தானே=வந்தான.

ஏது=1. எது 2. எப்படிக் கிடைத்தது.

ஏ—ஏவன், ஏவள், ஏவர், ஏது, ஏவை.

ஏன் = என்ன காரணம் பற்றி K., M. en.

ஏ—யா. யா = யாவன், யாவள், யாவர், யாவது, யாவை.
யா = யாவை. யாவர்—யார்—ஆர். யாவது—யாது.

M. யாவன், யாவள், யாவர் (யார், ஆர்), யாது, யரவ.

K. யாவனு, யாவளு, யார், யாவது, யாவவு,

Te. எவடு, ஏதி, எவரு, ஏதி, ஏவி.

யா—யாங்கு, யாண்டு = எங்கு. யாங்கு—யாங்கண்.
K. hege. (ஹேகெ) Te. eda. (ஏட).

யாங்கு—யாங்கனம்—யாங்னம்—யாங்ஙன்

யா—ஆ—ஓ. ஆவும் ஓவும் ஈற்றுவினா வெழுத்துக்கள்.

எ-டு: அவனா, வந்தானா
அவனோ, வந்தானோ

"ஆஎ ஓஅம் மூன்றும் வினா அ" (தொல். 32)

ஏ—எ = எந்த. எ-டு: எக்காலம், எப்படி.

K., M. e.

எ—எம்மை = 1. எவ்வுலகம்.

"எம்மை யுலகத்தும்" (நாலடி. 132)

2. எப்பிறப்பு.

"எம்மைக் கேமாக" (கம்பரா. சடாயுவுயிர். 99)

எவ்வது (= எவ்வாறு)

எ—எந்த.

எந்தா, எந்தோ, எதா, எதோ, எதோள்,
எதோளி = எங்கு.

எங்கு, எங்கே (where) எங்கைக்கு (whither) M. எங்ஙு.

எங்கு—எங்கண், எங்கு—எங்கிட்டு.

எங்கு—எங்கனம்—எங்ஙனம்—எங்ஙன்.

எம்பர் = எங்கு.

"எம்பருமின்மையின்" (பெருங். நரவாண. 2 : 13)

எது—எத்து—எஃது. Te. edi, M. endu.

எ—எவ்—எவன், எவள், எவர், எது, எவை.

எவ் = எவை. எவன் = என்னது., என்ன.

எவன், யாது என்னும் இரு சொற்களுள், முன்னது முற்றும் அறியாப் பொருள் பற்றியும், பின்னது சிறிதறிந்த பொருள் பற்றியும், வினாவாய் வரும்.

எ - டு : காராமணி என்பது எவன் ?
இப்பயறுகளுள் காராமணி என்பது யாது ?

"யாதெவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்"

"அவற்றுள்,
யாதென வரூஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாதலு முரித்தே" (தொல். 514, 515)

எவன் = 1. எம்மாந்தன் (உயர்திணை)
2. என்னது (ஒருமை)
3. என்ன (பன்மை)
} அஃறிணை.

எங்கு — எங்குற்றை = எவ்விடம்.

எங்குற்றைக்கு = எவ்விடத்திற்கு.

எங்குற்றை — எங்குத்தை — எங்கித்தை.

"எங்கித்தைக் கன்மமெலாஞ் செய்தாலும்" (சி. சி. 10 : 6)

எங்குற்றைக்கு — எங்குத்தைக்கு.

"எங்குத்தைக்குச் செலுமிது"
(பதினொ. நம்பி. திருநா. திருவே. 5)

எவ் — எவண் = எங்கு.

எவன் — என் = எது, என்னது, என்ன, M. enna.

என் — என்னை, என்னே, என்னோ.

என் — என்னவன், என்னவள், என்னவர், என்னது, என்னவை.

என்னவன் = 1. யாவன்.
2. எத்தகையன்.

என்னவன் — என்னன்.

"என்னன் எவ்விடத்தன்" (இரகு. யாக. 90)

"என்னவர் தங்கட்கேனும்" (கந்தபு. கிரவுஞ். 4)

என்னத்தான் = எக்குலத்தான் (வடார்க்காட்டு வழக்கு)

என்னர் = யாவர்.

"அருக்தொடைச் சித்திரமதனை யென்னரே யளந்தறிபவர்"
(இரகு. திக்கு. 196)

என்னரும் = எதும், சிறிதும், எவ்வளவும்.

"என்னருங் கருதான்" (பெருங். நரவாண. 2 : 41)

என்னோரும் = 1. எத்தன்மையோரும்.

2. எல்லாரும்.

"என்னோருமறிய எடுத்துரைத்தன்று"
(பு. வெ. 9 : 6, கொளு)

என்னது — எந்து = 1. என்ன.

"அதெந்துவே" (திருவாச. 29)

Te., M. endu

2. எவ்வாறு.

"செயலாம் வழிமற் றெந்தோ" (தணிகைப்பு. பிரம. 4)

M. endu, K. entu.

இனி, எது—எத்து—எந்து என்றுமாம்.

என்னது—எற்று (என்+து—) எற்றுக்கு.

என்ன. M. enna.

என்ன—என்னவோ—என்னமோ.

என்று = எப்போது.

M. enru; K. endu.

என்றூழி = என்றைக்கும்.

என்—எனை = என்ன, எந்த, எத்தகைய.

எனைத்து = எவ்வளவு.

எனையவன்—எனையன், எனைவன் = யாவன்.

"எனைவராயினு" (பெருங். வத்தவ. 3 : 22)

தன்மைப் பெயரடியும் வினச்சொல்லடியுமான ஏயிரண்டும், உயர்வும் எழுச்சியும் குறித்த ஏ யென்னும் உரிச்சொல்லினின்று தோன்றியிருக்கலாம்.

"ஏபெற் றாகும்" (தொல். 788)

குறிப்பு: தன்மைப் பெயரின் ஏகாரவடி அண்மைச் சுட்டான ஈகாரத்தின் திரிபாகவும், வினச் சொல்லின் ஏகாரவடி எழுச்சி குறித்த ஏகாரமாகவும், இருக்கலாம்.

14. 'ஒல்' என்னும் வேர்ச்சொல்

ஒல் (பொருந்தற் கருத்து வேர்)

உல்—ஒல்.

ஒல்லுதல் = பொருந்துதல், ஒத்தல், உடன்படுதல், இயலுதல்.

ம. ஒல்லு.

ஒல்லுநர் = நண்பர். ஒல்லார் = பகைவர்.

ஒல்—ஒர் = ஒரு. ஒர்—ஒராங்கு.

ஒர்—ஒரான். ஒரானொரு = ஏதோ ஒரு, a certain.

ஒர்—ஒரி. ஒரித்தல் = ஒற்றுமையாயிருத்தல்.

ஒர்—ஒரு. க. ஒர், ம. ஒரு.

ஒரு—ஒருக்கு. ஒருக்குதல் = ஒன்றுசேர்த்தல்.

ஒருக்கு—ஒருக்க = ஒருமுறை, ஒன்றுபோல், என்றும்.

ஒருக்கு—ஒருக்கம் = ஒரு தன்மை.

ஒரு—ஒருங்கு.

ஒரு + அந்தம் = ஒருவந்தம் (ஒருதலை).

ஒரு + கணி = ஒருக்கணி—ஒருக்களி.

ஒரு + சரி = ஒருச்சரி—ஒஞ்சரி.

ஒரு—ஒருத்தன். Kur. ஒர்த்.

ஒரு—ஒருத்தி. தெ. ஒர்த்தி.

ஒரு—ஒருத்து = மனவொருமைப்பாடு.

ஒருதலை = உறுதி, தேற்றம்.

ஒரு + படு = ஒருப்படு

ஒரு—ஒருமை. ம. ஒரும, தெ. ஒரிம.

ஒருமை—ஒருமி. ம. ஒருமி.

ஒரு—ஒரே. ஒரு—ஒரோ. ஒரோவொரு= ஏதோவொரு.

ஒர்—ஓர். ஓர்தல்=உற்றுநோக்குதல், ஆராய்தல்.

ஓர்—ஓரட்டும்=எல்லாம்.

ஓர்—ஓரான். ஓரானொரு=ஏதோவொரு.

ஓர்—ஓராம்=முதலாம்.

ஒர்—ஓர்மை=ஒற்றுமை, துணிவு.

ஓர்மை—ஓர்மி. ஓர்மித்தல்=மனந்திடப்படுதல்.

ஓர்மி—ஓர்மம்=மனத்திடம், திடாரிக்கம்.

ஓர்—ஓராங்கு=ஒருசேர.

ஓர்—ஓரம்=பொருந்திய பக்கம், ஒருபக்கம், விளிம்புப் பக்கம். ம. ஓரம், தெ. ஓர, க. ஓர.

ஓர்—ஓரை=விண்மீன் கூட்டம்.

ஓர்படியாள்—ஓர்ப்படியாள் (இராசி)

ஒல்—ஒன். ஒன்னுதல்=பொருந்துதல்.

ஒன்னார்=பகைவர்.

ஒன்—ஒன்று. ஒன்றுதல்=பொருந்துதல்.

ஒன்றார்=பகைவர்

க. ஒந்து, தெ. ஒனரு.

ஒன்று=1 (முதலெண்) ம. ஒன்னு, தெ. ஒண்டு க. ஒந்து, து. ஒஞ்சி. L. unus, E. one.

ஒன்றுக்கு (இடக்கரடக்கல்)=சிறுநீர் கழிக்க.

ஒன்று—ஒன்றி. ஒன்றித்தல்=பொருந்துதல், ஒற்றுமைப்படுதல்.

ஒன்றி=தனிமை. க. ஒண்ட்டி, தெ. ஒண்டு.

ஒன்று+மை=ஒற்றுமை. ஒன்று—ஒற்றை.

ஒன்று—ஒற்று. ஒற்றுதல் = பொருந்தச் சேர்த்தல் அல்லது தாக்குதல், அல்லது பார்த்தல்.

தெ. ஒத்து, க. ஒத்து.

ஒற்று—ஒற்றன்

ஒற்று—ஒற்றடம். ஒற்று—ஒத்து—ஒத்தடம்—ஒத்தணம். தெ. ஒத்தடமு, க. ஒத்தட.

ஒற்று—ஒத்து = ஊமைக் குழல்.

ஒற்று—ஒற்றி—ஒற்றித்தல் = ஒற்றையாயிருத்தல், ஒற்றுமைப்படுதல்.

ஒற்றிக்கிரட்டி = ஒன்றிற்கிரண்டு. ஒற்றி = பொருந்த வைக்கும் அடைவு.

ஒல் = ஒள்—அள்—அள்ளுதல் = செறிதல். ம. அள்ளு.

அள்—அள்ளல் = நெருக்கம்.

அள்—அள்ளை = பக்கம்

அள்—அள—அளவு. அளவுதல் = கலத்தல். அளவு—அளாவு.

அளத்தல் = 1. கலத்தல்.

2. அளவளாவுதல் (கல்லா. 18 : 36)

3. அளவிடுதல்.

ம. அள, க. அள.

அள—அளவி.

அள—அளவு. ம. அளவு, க. அளவு, து. அல.

அள—அளவை.

அளவு—அளபு—அளபெடை.

அள்—(அய்)—அயல் = அருகு, பக்கம் புறம்பு. ம. அயல்.

அயல்—அசல் = புறம்பு.

அள்—அளை. அளைதல் = கலத்தல், கூடியிருத்தல்,

"ஆர்வமோ டளைஇ" (தொல். பொ. 146)

அள்—அளி. அளிதல் = கலத்தல்.

"சிறியார்களோ டளிந்தபோது" (கம்பரா. ஊர்தே. 154)

அள்—அண்—அண்ணு. அண்ணுதல் = கிட்டுதல்.

அண்—அண்மை, அண்ணிமை, அணிமை, அணுமை.

அண்—அண்மு. அண்முதல்—கிட்டுதல். அண்மு—அண்பு.

அண்—அணன் = பொருந்தியவன்.

"சீரணனை" (திவ். இயற். நான். 67)

அண்—அணவு. அணவுதல் = அணுகுதல், தழுவுதல், தட்டுதல்.

அணவு—அணுவு. அணுவுதல் = கிட்டுதல்.

"அருக்கன் மண்டலத் தணுவும்" (தேவா. 693 : 1)

அண்—அணுகு—அணுக்கம் = நெருக்கம்.

அண்—அணை. அணைதல் = சேர்தல். அணைத்தல் = தழுவுதல்.

அணை = அணைக்கட்டு.

ம. அண. க. அணெ.

அண்—அண்டு—அண்டுதல் = கிட்டுதல்.

தெ. அண்ட்டு, து. அண்ட்டு, க. அட்டு.

அண்டு—அண்டை = பக்கம். தெ. அண்ட, க. அண்டெ.

அண்—அடு. அடுத்தல் = நெருங்குதல். ம. அடு.

அடு—அடுக்கு = அடுக்கம் = வரிசை.

அடுக்கு—அடுக்கல் = பக்கமலை.

அடு—அடர்—அடர்த்தி.

அடு—அடர்—அடவி = மரம் செறிந்த காடு.

அடவி—அட்டவி (வ.).

அடு—அடுத்த (பெ. எ.), அடுத்து (வி. எ.).

அடு—அடை—அடைவு—அடவு—அட்கு. அடை—அடைமானம்.

ஒள்—ஒண்ணு. ஒண்ணுதல் = பொருந்துதல்.

ஒண்ணார் = பொருந்தார், பகைவர்.

ஒண்ணு = ஒன்று.

"அரியும் சிவனும் ஒண்ணு, அறியாதவன்
வாயில் மண்ணு" (பழமொழி)

ஒண்—ஒண்டு. ஒண்டுதல்=சார்தல்.

ஒண்டுக்குடி=ஒட்டுக்குடி.

ஒண்டு—ஒண்டி=தனிமை.

ஒண்டியாள், ஒண்டிக்காரன், ஒண்டிக்கடை, ஒண்டிசண்டி முதலிய வழக்குக்களை நோக்குக.

ஒண்டு—ஒட்டு, ஒட்டுதல்=பொருந்துதல்.

ம. ஒட்டு, க. ஒட்டு, து. ஒட்டு.

ஒட்டார்=பகைவர்.

ஒட்ட=நெருங்க, ஒக்க, அடியோடு.

ஒட்டுக்குடி=ஒண்டுக்குடி.

ஒட்டுக்கும்=முழுதும்.

ஒட்டல்=1. சேர்தல்.

2. உடன்பாடு (திவா.).

3. உள்ளொடுங்குதல்.

"ஒட்டற் கவுள்" (கோயிற்பு. கடரா. 30)

ஒட்டப்போடுதல்=வயிறு ஒட்டுமாறு பட்டினியிருத்தல் அல்லது இருக்கச் செய்தல்.

ஒட்டு—ஒட்டை=ஒத்த அகவை அல்லது உயரம்.

ஒட்டை—ஒட்டை=ஒத்த அகவை அல்லது உயரம்.

இவன் அவனொட்டை, இவன் அவனோட்டை என்னும் வழக்குக்களை நோக்குக.

ஒட்டு—ஒட்டம்=கவருடலில் எதிரியுடன் ஒட்டிக் கூறும் பந்தயம்.

ஒட்டு—ஒட்டாரம்=முற்கூறியதையொட்டியே இறுதி வரை மாறுது நிற்றல் (பிடிவாதம்).

ஒட்டு=ஒன்றையொட்டியிடும் சூள் (ஆணை).

"ஒட்டு வைத்தேனும் மேல்வாரீர்"

(அருட்பா, 6, வருக்கமாலை, 89)

ஒட்டு என்பது பிறர் ஒன்றைச் செய்யவிடுவதைக் குறிக்கும் துணைவினை. இது பெரும்பாலும் எதிர்மறையிலேயே வரும்.

எ - டு: தூங்கவொட்டார் = தூங்கவிடார்.

இதில் ஒட்டுதல் என்பது உளம்பொருந்துதலை அல்லது இசைதலை உணர்த்தும்.

ஒட்டு—அட்டு. அட்டுதல் = ஒட்டுதல்.

ஒ—அ ஒப்புநோக்க: கொம்பு—கம்பு, மொண்டை—மண்டை, தொண்டையார் பேட்டை—தண்டையார் பேட்டை.

அட்டு என்னும் திரிபும் அதன் மூலமான ஒட்டு என்பது போன்றே (அதே பொருளில்) துணைவினையாம். ஆயின், இது முன்னிலையிடத்திற்குரிய உடன்பாட்டு ஏவல் வினையாகவே வரும். ஒட்டு என்பதோ மூவிடத்தும் பெரும்பான்மை எதிர் மறையிலும் சிறுபான்மை உடன்பாட்டிலும் வரும்.

எ - டு: அவன் வரட்டு = அவனை வரவிடு (ஒருமை)

அவன் வரட்டும் = அவனை வரவிடும். (பன்மை)

அவன் வர	வொட்டேன்	தன்மை
,, ,,	வொட்டோம்	
,, ,,	வொட்டாய்	முன்னிலை
,, ,,	வொட்டீர்	
,, ,,	வொட்டான்	படர்க்கை
,, ,,	வொட்டார்	

அவன் வர வொட்டுவேன், அவன் வரவொட்டுவோம் என்பன உடன்பாடு.

ஒல்—ஒ. ஒ. நோ. நல்—ந. பொல்—பொ. ந = நல்ல.

எ - டு: நக்கீரன். பொத்தல் = துளைத்தல்.

ஒத்தல் = போலுதல், பொருந்துதல். ம. ஒ.

ஒ—ஒக்க = ஒருசேர, போல, ம. ஒக்க.

ஒ—ஒக்கல் = இனம், இனத்தார்.

ஒக்கல்—ஒக்கலி. ஒக்கலித்தல் = இனத்தாருடன் உறவாடுதல்.

ஒக்கல் = பொருந்திய பக்கம், மருங்குல், இடுப்பு.

ஒக்கல்—ஒக்கலை = இடுப்பு.

ஒக்க (தெ.) = ஒரு.

ஒக்க + இடு = ஒக்கிடு.

ஒ—ஒத்து (வி. எ.)—ஒத்துக்கொள், ஒத்துக்கொடு.

ஒ—ஒத்து—ஒத்தாசை.

ஒ—ஒத்து—ஒத்திகை = ஒத்துப்பார்க்கும் நாடகப் பயிற்சி, ஒத்திகை—ஒத்திக்கை.

ஒ—ஒப்பு—ஒப்பனை = உவமை, சமம், அழகு.

ஒப்பு—ஒப்பம். ம. ஒப்பம், க. ஒப்ப.

ஒப்பு—ஒப்பந்தம் தெ. ஒப்பந்தமு, க. ஒப்பந்த, து. ஒப்பந்த.

ஒப்பு—ஒப்பாரி = ஒப்பு. க. ஒப்பாரி.

ஒப்பு—ஒப்பிதம் = பொருத்தம். தெ. ஒப்பிதமு.

ஒப்பு—ஒப்படி = அறுவடை. தெ. ஒப்பிடி (Obbidi).

ஒப்பு—ஒப்பன் = மெருகிடப்பட்டது.

"ஒப்பன் திருவடிக்காறை" (S. I. I. ii, 7)

ஒப்பு—ஒப்புரவு = உயர்ந்தோரோடொத்தொழுகல்.

ஒப்பு—ஒப்புவி—ஒப்பி.

ஒப்பு—ஒப்புக்கொள், ஒப்புக்கொடு.

ஒ—ஒம்பு. ஒம்புதல் = இசைதல், உளம் பொருந்துதல்.

ஒ—ஒவ்வு. ஒவ்வுதல் = ஒத்தல், பொருந்துதல்.

ஒ—ஓ—ஓவு = சித்திரம்.

"ஓவுறழ் நெடுஞ்சுவர்" (பதிற். 68 : 17)

ஓவு—ஓவி = சித்திரம்.

"ஓவி நல்லார்" (திவ். பெரியதி. 2, 8, 7)

ஓவு—ஓவம் = சித்திரம்.

"ஓவத் தன்ன வுருகெழு நெடுநகர்" (பதிற். 88 : 28)

ஓவு—ஓவியம் = சித்திரம்.

ஒட்டு—ஒடு—ஓடு. ஓடுதல் = ஒத்தல், பொருந்துதல்.

ஓடு—ஓடாள்வி—ஓடாவி = சித்திரக்காரன்.

ஓடு—ஓட்டம் = ஒப்பு.

ஓட்டம்—ஆட்டம் = ஒப்பு.

எ-டு: குரங்காட்டம் ஓடுகிறான்.

———

15. 'ஓ' என்னும் ஒலிக்குறிப்பு வேர்ச்சொல்

ஊ—ஓ.

உரத்த ஓசையைக் குறிக்கும் எழுத்தொலி அல்லது ஒலிக் குறிப்பு 'ஓ' என்பதாகும்.

"ஓவென வையகத் தோசைபோ யுயர்ந்ததே" (சீவக. 1843)

ஓ—கோ, ஓ—சோ.

கோவென்றலறினன், சோவென்று மழை பெய்தது என்பன உலக வழக்கு.

சேய்மை விளிக்குச் சிறந்த ஒலி ஓகாரமே.

எ-டு: அண்ணே!, ஓ அண்ணு!

'ஒல்' என்பது ஈற்று விளியுருபாகும்,

எ-டு: சாத்தா வோல்!

இலக்கணஞ் சாரா உலக வழக்கில், ஓகார அடிப்பிறந்த ஓர் அசையும் அதன் திரிபும் தனி விளியொலிகளாகும். அவை யாவன :—

ஓய்—வேய்—வே.

கதிர் முற்றிய நிலங்களிற் படிந்துண்ணும் பறவைகளை ஓவென்று கத்தி ஓட்டுவதால், பறவையோட்டுதல் ஓப்புதல் எனப்பட்டது.

"கழனிப் படுபுள் ஓப்புநர்" (புறம். 29 : 13)

'ஓ' என்பது ஓர் ஒலிக்குறிப்பாதலால், ஒல் என்பது ஒலிப்பெயராயிற்று.

ஒலுறுதல்=ஒலிபெறுதல்.

"ஒலுறு பெருக்கின்" (இரகு, நகர. 42)

ஒல்—ஒலம்=1. ஓசை (பிங்.)

2. என்றும் ஓசையிடும் கடல்.

3. அடைக்கலம் வேண்டும் கூக்குரற்சொல்.

"ஞானநாயகனே ஓலம்" (கந்தபு. சூர. வதை. 460)

Te. ōla, M. ōlam,

ஓலோலம்—ஆலோலம்=ஓவெனக் கத்திப் பறவைகளைத் துரத்தும் குறிப்புச் சொல்.

"பூவைகாள் செங்கட் புள்ளினங்காள் ஆலோலம்" (கந்தபு. வள்ளி, 51)

லோலோ எனப் பாடிக் குழவியைத் தூங்கவைத்தல், இலக்கணஞ்சாரா உலக வழக்கில் லோலாட்டு எனப்படும்.

லோலாட்டு—ஓலாட்டு=தாலாட்டு.

ஓல்=தாலாட்டு.

"ஓலுடனுட்டப் பாலுட னுண்டு" (இறை 2 உரை)

ஒ - ரோ: ரோரோ—ரோராட்டு—ராராட்டு—ஆராட்டு=தாலாட்டு.

லாலாட்டு—தாலாட்டு. லால்—தால்.

ஓ—சோ. சோ என்பது விலங்கு பறவைகளைத் துரத்தும் குறிப்பசை.

ஓப்பு—சோப்பு. சோப்புதல்=ஈயோட்டுதல்.

ஈச்சோப்பி=ஈ யோட்டும் கருவி.

அரசன் கொலுவீற்றிருப்பைக் குறிக்கும் ஓலக்கம் என்னும் சொல், ஒல்லகம் (=கூடுமிடம்) என்பதன் திரிபன்றுயின் ஓலகம் (=ஆரவாரமான இடம்) என்பதன் திரிபாகவே யிருத்தல் வேண்டும்.

ஓல்—ஓலகம்—ஓலக்கம்.

Te. ōlagamu K., Tu. ōlaga, M. ōlakkam.

ஒட்டோலக்கம்=1. பேரவை.
2. ஆரவாரம்.

Te. oddōlagamu, K. oddolaga.

ஒட்டோலக்கம்—அட்டோலக்கம்=
1. ஆரவாரம்.
2. உள்ளக்கிளர்ச்சி.

ஒல்—ஒது. ஒ. நோ : மெல்—மெது.

K., Tu., M. ōdu.

ஓதுதல் = 1. படித்தல்.

"ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்" (குறள். 834)

ஒ - நோ : படுதல் = ஒலித்தல். படு—படி.

2. சொல்லுதல்.

"ஓதலிய சுகர் போல" (தாயு. ஆகார. 32)

3. மன்றுடுதல்.

"இயல்போ டஞ்செழுத்தோதி" (திருவா. 41 - 7)

ஓது—ஓதை = 1. பேரோசை (திவா).

2. எழுத்தொலி (பிங்).

ஓதை—ஓசை. M. ōsa.

ஓசை—ஓசனி. ஓசனித்தல் = பறவை சிறகடித்தல்.

"ஓசனிக்கின்ற வன்னம்" (சீவக. 2652)

ஒல்—ஒல். ஒல் என்பது ஓர் ஒலிக்குறிப்பு.

'ஒல்லென வொலித்தல்' என்பது இலக்கிய வழக்கு.

"ஆய ரொல்லென வொலிப்ப" (சீவக. 438)

ஒல்—ஒலி, ஒலித்தல் = 1. ஓசையிடுதல்.

"ஒலித்தக்கா லென்னும் உவரி" (குறள். 763)

2. வெளுத்தல்.

"ஊ ரொலிக்கும் பெருவண்ணார்"

(பெரிய பு. திருக்குறிப்பு. 113)

வண்ணார் ஏதேனும் ஓர் ஒலியிட்டு வெளுப்பது வழக்கமாதலால், ஒலித்தற் சொல் வெளுத்தற் பொருள் கொண்டது.

3. துப்புரவாக்குதல்.

"உதிர் துகளுக்க நின்னுடை யொலிப்ப" (கலித். 81, 31)

ஒலி = 1. இசை (திவா.)

2. காற்று (திவா.)

3. சொல்.

"மின்னுருவமு மொலியும் ஆகாயத்துள" (பரிபா. 431)

ஒலி—ஒலியல் = 1. ஆடை (பிங்.)

2. ஆறு.

"அவ்வொலியிற் றொப்பாகுவதோ வுவராழியதே" (கந்தபு. காளீத்தி. 6)

ஒலி = ஒலியன் = 1. ஆடை (கோயிலொ. 88)

2. தனியுயிரொலி—Phoneme. (இக்காலப்பொருள்)

ஒலி = ஒலிசை = மணமகனுக்கு மணமகள் சுற்றத்தார் திருமணத்தின் நான்காம் நாள் கொடுக்கும் வரிசை.

ஒல்லென = ஒல்லென்று சொல்லும் அளவில் விரைவாக, சுருக்காக, சட்டென.

"வல்வினை.........ஒல்லென வொப்ப" (ஞானா. 1, 33)

ஒல்—ஒல்லே = சுருக்காக, விரைவில்.

"நங்கை யென்னோ டுரையாய் நனியொல்லே" (சீவக. 898)

ஒல்—ஒல்லை = 1. சுருக்காய் (திவா.)

2. உடனே.

"ஒல்லைக் கெடும்" (குறள். 563)

ஒல்—வல் = விரைவு (சூடா.)

'வல்லெனல்' ஒரு விரைவுக் குறிப்பு.

ஒல்லே—வல்லே = விரைவாக.

"ஒன்றின ஒன்றின வல்லே செயிற்செய்க" (நாலடி. 4)

ஒல்லை — வல்லை = விரைவாக.

"வளவரை வல்லைக் கெடும்" (குறள். 480)

ஓ—ஒ—ஒய்.

ஒய்யென = விரைவாக.

"ஒய்யென வந்தே டெடுத்தனன்" (கலித். 37)

ஒல் — கொல் = ஓர் ஒலிக்குறிப்பு.

"கொல்லென்று சிரித்தார்கள்" என்பது உலக வழக்கு.

கோல்—கல். கல்லெனல் = பேரோசைக் குறிப்பு.

"கல்லென் பேரூர்" (சிலப். வட்டுவவரி. 12)

"கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலற" (நாலடி. 25)

கல் — கல.

'கலகலவென்று சிரித்தல்' என்பது உலக வழக்கு.

கலகலவெனல்—கலகலெனல்.

கல்—கலி. கலித்தல்=ஒலித்தல்.

"கடவுட் பராவி நமர்கலிப்ப" (திருக்கோவை, 279)

கலி=1. ஒலி. (தொல். சொல். 349)
 2. கடல் (பிங்.)

ஆர்கலி=1. ஓசை நிறைந்த கடல். (திருவாச, 18 : 2)
 2. வெள்ளம் (நெடுநல், 3)

'கலின்', 'கலீர்' முதலியன ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்.

ஒல்—சொல்=1. ஒலி
 2. ஒலிவடிவான பேச்சு.
 3. மொழியுறுப்பான கிளவி.

சொல் ஒலி வடிவாயிருத்தலையும், ஒலி என்னும் சொற்குச் சொல் என்னும் பொருளும், ஓதை யென்னும் சொற்கு எழுத்தோசை யென்னும் பொருளும் உண்மையையும் நோக்குக.

ஒலி, ஓசை என்னும் இரு சொற்களும் ஓகார அடிப்படையிற் பிறந்திருப்பினும் ஒலி என்பது எழுத்தொலி போன்ற மெல்லோசையையும் ஓசை என்பது இடியோசையும் கடலிரைச்சலும் போன்ற வல்லோசையையும் குறிக்கும் வழக்காற்றை அறிதல் வேண்டும்.

கொல் என்னும் ஒலிக்குறிப்பு கல், கல, கலி எனத் திரிதல் போன்றே, சொல்லென்னும் ஒலியும் சல், சல, சள எனப் பல வாறுகத் திரியும்.

சொல்லுதல் என்னும் வினை பேசுதல் அல்லது உரைத்தல் என்னும் சிறப்புப் பொருளில் வழங்கிய பின், அதன் அடிப்படையான ஒலிப்புப் பொருள் மறைந்துவிட்டது; ஆயினும், 'பல்லி சொல்லுதல்,' 'பல்லி சொல்லிற்குப் பயன்' என்னும் வழக்குண்மையை நோக்கித் தெளிக.

———

முதற் பகுதி

முற்றும்.

இரண்டாம் பகுதி

உயிர்மெய்ம் முதல் வேர்ச்சொற்கள்

1. கல் (கருமைக் கருத்து வேர்)

அடிக்கருத்து (கருமை)

குல்—குலவு. குலவுதல்=கூடுதல், கலத்தல். கலத்தற் கருத்தினின்று மயக்கக் கருத்தும், மயக்கக் கருத்தினின்று இருண்மைக் கருத்தும், இருண்மைக் கருத்தினின்று கருமைக் கருத்துந் தோன்றும்.

கல்+து=கஃறு—கருமைக் குறிப்புச் சொல்.

"கஃ றென்னுங் கல்லத ரத்தம்" (தொல். எழுத். 40, உரை).

கல்—கன்—கன்னல்=கரிய வகையான கரும்பு (திவா.)

கன்னங்கரிய, கன்னங்கறேல் (கன்னங்கரேர்) என்னும் வழக்குக்களை நோக்குக.

கல்—கால்=கருநிறம். "கால்தோய் மேனிக் கண்டகர்" (கம்பரா. உயுத். வானர. 21).

கல்—கள்—கள்வு—கள்வன்=1. கரிய யானை (பிங்.); 2. கரியவன் (பிங்.); 3. கருநண்டு. "புள்ளிக் கள்வன்" (ஐங். 21); 4. நண்டு வடிவான (கடக) ஓரை.

கள்வன்—களவன்=கருநண்டு. "புள்ளிக் களவன்" (கலித். 84 : 10).

கள்—கள (நன். 165, மயிலை.)—களா (திவா.)—களவு (ம. களவு. க. களவெ.)—களவம்=கரிய கனிவகை, அதை யுடைய செடி. கள—களம்.

"காக்கையிற் கரிது களம்பழம்" (தொல். சொல். 79, உரை)

களவம்—களகம் = கரிய பெருச்சாளி (திவா.), காரோதிமம் (Black Swan).

திவ்வியப் பிரபந்தம் பெரிய திருமொழி 6, 9, 10 வியாக்கியானத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ள 'களகம்' என்னும் ஓதிமப் பெயர், காரோதிமப் பெயராகவே யிருத்தல் வேண்டும்.

கள் — களம் = 1. கருமை (திவா.), 2. முகில். "கனைக் களமென" (அரிசமய. பரகா. 44).

களம்—களர் = கறுப்பு (சூடா.)

களவு—(களகு)—களங்கு = கருப்பு, கரும்புள்ளி, கறை.

"திங்கள் .... உடற்களங்கால்" (பிரபுலிங். கைலாச. 6).

களங்கு—களங்கம் = 1. கறுப்பு (திவா.), 2. கரிய மறு (திவா.), 3. கரும்புள்ளியாகிய வயிரக் குற்றம். "காக பாதமுங் களங்கமும் விந்துவும்" (சிலப். 14 : 180), 4. குற்றம் (பிங்.) 5. துரு. (சூடா.), 6. (கரிய) அடையாளம். "களங்கமொன் றிட்டு மண்ணுறுத்தி" (கந்தபு. மார்க்கண். 133). 7. (கருமைக்கு இனமான) நீலம் (சங். அக). களங்கம்—Skt. *Kalanka*.

களங்கம் — களங்கன் = 1. மறுவுள்ள மதி (திவா.), 2. குற்றமுள்ளவன்.

கள்—காள்—காளி = 1. கூளித்தலைவியாகிய கரிய பாலை நிலத் தெய்வம். 2. கரிய மணித்தக்காளி (இராசவைத்.).

காள் — காளம் = 1. கருமை. "காளமாகிருளை" (சீவக. 2245). 2. முகில் (சது.). 3. பெருமழை (உவின்சிலோ அகர முதலி). காளம்—வ. கால.

காள் + ஆம்பி = காளாம்பி (கருங்காளான்).

காள் + ஆன் = காளான் (காளாம்பி, ஆம்பி).

முதலிற் கரிய ஆம்பியையே குறித்த காளாம்பி, காளான் என்னும் இருபெயர்களும், பின்னர் வெள்ளாம்பிக்கும் காராம்பிக்கும் பொதுப்பெயராகிவிட்டன.

"ஆவுதை காளாம்பி போன்ற" (களவழி. 36). இதிற் 'காளாப்பி' வெள்ளாம்பியைக் குறித்தது. காளான் என்று இருவகை யாம்பியையுங் குறிப்பது இற்றைய யுலகவழக்கு. காராம்பியைப் பேய்க் காளான் என்பர்.

அம்+காளி=அங்காளி.

அம்+காளி+அம்மை=அங்காளியம்மை—அங்காளம்மை—அங்கம்மை.

"அங்காளம்மைத் தெய்வம் அகப்பைக் கூர்வழியாய் வரும்"

அங்காளம்மை—தெ. அங்காளம்ம.

காளம்—காளகம்=கருமை. "காளக வுடையினள்" (சீவக. 320). காளகம்—வ. காலக்க.

காளி—காளிமை=கறுப்பு. "காளிமைப் பிழம்பு போத" (கம்பரா. உயுத். நாகபா. 217).

காளிமை—வ. காலிமா.

காளிமை=காளிமம்=கறுப்பு. "தனது காளிமங் கழிப்ப." (கந்தபு. திருநகரப். 72), காளிமம்—வ. காலிமன்.

காளி—காளிகம்=கரிய மணித்தக்காளி. (மலை.).

காளிகம்—காளிக்கம்=கருஞ்சாயம் (யாழ். அக.). காளிக்கம்—வ. காலிக்க.

காள்—காழ்=1. கருமை. "கதுப்பு விரித்தன்ன காழக நுணங்கறல்." (சிறுபாண். 6). 2. கரிய மரமாகிய இரும்பிலி (மலை.). 3. குற்றம். "எக்காழு மிகந்துல இன்பமுற" (காஞ்சிப்பு. கழுவாய். 300).

காழ்—காழகம்=கருமை. "காழக மூட்டப்பட்ட" (சீவக. 1230).

கள்—(கர்)—கர—கரந்தை=நீல நிறமுள்ள பூவகை, அதையுடைய பூடு.

(கர்)—கரம்—கரம்பு=கரிசல் நிலம்.

கரம்பு—கரம்பை=1. கரிய பழமுள்ள சிறுகளா (மலை.), 2. வறண்ட களிமண். 3. கரிசல் நிலம். "இருநிலக் கரம்பைப் படுநீருடி" (பெரும்பாண். 93). 4. பயிரிடாத கரிசல் நிலம். "விடுநிலக் கரம்பை விடரளை நிறைய." (பதிற்றுப். 28).

5. வண்டற் களிமண்ணிலம்.

கர்—கரி=1. கரிந்தது. 2. அடுப்புக்கரி. 3. யானை.

4. கண்ணிலிடு மை. "கரி போர்க்கினுரே." (சீவக. 626).
5. மரவைரம்.

கரி—கரியன்=கரிய திருமால்.

கரி—தெ., த., ம., து., கரி.

கரி—கரிது—கரிசு=1. கருமையானது. 2. குற்றம். "வினைகரிசறுமே" (தேவா. 129 : 1). 3. தீவினை (பாவம்). "கரிசினை மாற்றி" (சைவச. பொது. 568).

கரிதல்=1. கருமையாதல். 'கரிந்த நீள்கயல்" (திருவிளை. விருத்தகு. 20.) 2. கரியாதல். "கரிகுதிர் மரத்த கான வாழ்க்கை" (அகநா. 75). 3. தீய்தல். "காயெரிக் கரியக் கரிய" (கம்பரா. மிதிலை. 81).

கரி—கரிச்சான்=கரிக்குருவி.

கர்—கரு. கருத்தல்=கறுப்பாதல். கருமா= 1. யானை (பிங்.) 2. பன்றி. "கருமாலுங் கருமாவாய்" (பெரியபு. திருஞான. 1003).

கரு—கருகு. கருகுதல்=1. நிறங்கறுத்தல். 2. இருளு தல், "கருகு கங்குலிற் போதரும்" (உபதேசகா. கைலை. 46) 3. பயிர் தீதல்.

கருகு—கருக்கு=மருந்துச் சரக்கைக் கருக்கிக் காய்ச்சிய சாறு (Decoction)

கருகு—கருகல்=1. தீந்து போகை. 2. கருகின பொருள், 3. இருள் என்னும் பச்சைக் கற்குற்றம். (சிலப். 14 : 184. உரை), 4. மங்கலொளி, 5 பொருட்டெளிவின்மை.

கருக்கு—கருக்கம்=கார்முகில்.

"கருக்கமெல்லாங் கமழும் பொழில்" (தேவா. 884 : 8)

கருக்கு—கருக்கல்=1. காரிருள், 2. மங்கிருட்டு, விடியற் கருக்கல், 3. வானத்தில் முகில் படிதல். வானம் கருக்கலிட்டிருக் கின்றது என்பது உலக வழக்கு. கருக்கல் ம. கருக்கல்.

கரு—கருப்பு=கருமை, இருள், இருண்டு தோன்றும் பேய், இருட்காலம் போன்ற பஞ்சம்.

கருப்பு—தெ. கருவு.

கருப்பு—கருப்பை=1. காரெலி, எலி.

"அணிலொடு கருப்பை யாடாது" (பெரும்பாண். 85)

2. கருங்காய்ப்பனை (யா.)

கரு—கரும்பு=முதிர்ச்சியால் இருண்ட செங்கரும்பு. நாணற் கரும்பு, வேழக் கரும்பு, வரிக் கரும்பு (இராமக் கரும்பு) என்னும் வழக்குகளில், கரும்பு என்பது பொதுப்பெயர்.

கரும்பு—து. கரும்பு, ம—கரிம்பு, க. *kabbu*.

கரு—கருள்=1. கறுப்பு "கருடரு கண்டத்து............ கையிலையார்" (தேவா. 337 : 4), 2. இருள் (பிங்.), 3. குற்றம். "கருடீர் வலியால்" (சேதுபு. முத்தீர்த். 5). கருள்—க்ருஷ்(வ)

கர்—கறு. கறுத்தல்=கருநிறமாதல். கறுகறுத்தல்= 1. மிகக் கருத்தல், 2. மிகச் சினத்தல்.

கறுகறு—ம. கறுகறு.

கறு—கறுப்பு=1. கருமை (பிங்.), 2. கறுப்புப் புள்ளி, 3. கறை, 4. தழும்பு. "கைத்தலத் துணை கறுப்புற" (உப தேச. சிவபுண்ய. 315), 5. குற்றம். "உள்ளக் கறுப்பினை யறுத்து" (சிவதரு. சிவதரும. 25), 6. பேய். "கறுப்பென் னிலோ போய்ப் பணிகுவார்" (அறப். சத. 30). 7. இராகு (சூடா.), 8. கரு வைரம், 9. வெகுளி.

"கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள" (தொல். சொல். 372)

சினக்கும் போது, கருநிற மக்கள் முகம் மிகக் கருத்தலும் செந்நிற அல்லது பொன்னிற மக்கள் முகம் மிகச் சிவத்தலும் பற்றி, கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள் பெற்றன. முகத் தினுங் கண் சிவத்தல் விளங்கித் தோன்றுவதாம்.

கறுப்பு—ம. கறுப்பு.

கறுப்பு—கறுப்பன்= 1. கரியவன், 2. மும்மாதத்தில் விளையும் கார்நெல்வகை. கறுப்பன்—ம. கறுப்பன்.

கறுப்பி= 1. கரியவள், 2. கறுப்பாய் என்னும் காளி, 3. கருவண்டு. கறுப்பி—ம. கறும்பி.

கறுத்தை= 1. கரியவள், 2. கருங்காளை.

கருவல்= 1. கருமை, 2. கரிய—வன்—வள்—து., 3. சினப்பு.

கறுவு=1. சினம் (திவா), 2. வயிர்த்த பகை.

கறுவு—கறுமு. கறுமுதல்=சினத்தல்.

கறு—கறை= 1. கருநிறம். "கறைமிடறு" (புறநா. 1 : 5) 2. இருள். "கறைபட்டு பொழில்" (தேவா. 624 : 8), 3. மாசு. "பற்கறைகள் மாற்றல்" (காசிக. இல்லொழுக். 27), 4. குற்றம்

"பிறக்கப் பிறக்கக் கறையேறுகை" (திவ்.திருப்பா. 21, வியா),

5. கருங்காலி வகை.

கறை— ம. கற, தெ. கர, க. கறே.

கறு—கறள்=கறை. க. கறள்.

கரு—கார்= 1. கருமை, 2. கரியது. 'களங்கனியைக் காரெனச் செய்தாரு மில்." (நாலடி. 103), 3. முகில். "கார் கலந்த மேனியான்" (திவ். இயற். பெரிய திருவந். 86), 4. மழை. "கார்பெற்ற புலமேபோல்" (கலித். 38), 5. நீர் (பிங்.) 6. கார்ப் பருவம். "காரு மாலையும் முல்லை" தொல். பொ. 6) 7. கார் நெல், காரரிசி. (பதார்த்த. 799), 8. கருங்குரங்கு (பிங்.), 9. வெள்ளாடு என்னுங் காராடு (பிங்.) 10. மயிர் (பிங்.), 11. கருங்குட்டம். "காரக்குறைந்து" (கலித். 65), 12. இருள். "காரடு காலை" (பரிபா. 12 : 85), 13. அறிவு மயக்கம். "களவென்னுங் காரறிவாண்மை" (குறள். 287), 14. பசுமை. "காரார் குருந்தோடு" (திணைமாலை. 1|2), 15. அழகு (பிங்), 16. கார்க்குவளை காலுங் கனல். (பு. வெ. 12, பெண்பாற். 11), 17. ஆருச் சினம் (பிங்.).

கார்—ம., து., க. கார், தெ. காரு.

கார்—காரி= 1. கருமை (பிங்.), 2. கருநிறமுடையது (திவா.), 3. காக்கை (திவா.), 4. கரிக்குருவி. "கட்சியுட் காரி கலுழ்ம்." (பு. வெ. 1 : 3), 5. கரிய எருது. "சுரி நெற்றிக்காரி" (கலித். 101 : 21), 6. காரீயம் (சங். அக), 7. வாசுதேவன், "செங்கட் காரி" (பரிபா. 3 : 81), 8. வேந்தன் (தேவர்கோன்), 9. கருங்கோள் (சனி). "காரி வாரத்தில்" (குற்ரு. தல. மூர்த்தி 30).

கள்—(கண்)—(கண்கு)—கங்கு = கருந்தினை (பிங்), கங்கு— வ. கங்கு.

கங்கு—கங்குல் = கரிய இரவு.

"கங்குலும் பகலுங் கண்டுயி லறியாள்"

(திவ். திருவாய். 7 : 2 : 1)

கள்—(கய்)—கயம் = கரிக்குருவி.

"கோக்கயம்" (திருவாலவா. 60 ; 13)

கயம்—கயவு = கருக்குருவி (பிங்.)

கயம்—கசம். காரிருளை இருட்டுக்கசம் என்பது நெல்லை வழக்கு.

காள்—காய் = காயம் = 1. கரிய வானம்.

"விண்ணென வரூஉங் காயப்பெயர்" (தொல். எழுத். 305)

காயம்—காசம் = வானம்.

"காசமாயின வெல்லாங் கரந்து" (கம்பரா. மருத்து. 40)

காசம்—ஆகாச (வ.)

2. கரிய மலர்வகை.

"காய மலர்நிறவா" (திவ். பெரியாழ். 1 : 5 : 6)

காய்—காயா. காயாம்பூ = காயமலர். "காயாம்பூ வண்ணனிவை கழறுமன்றே" (கூர்மபு. இராமனவதா. 1.) காயா—காசா = 1. காயாம்பூ. "காசா கடன்மழை யனையானை" (கம்பரா. கங்கை. 53), 2. எருமை (பிங்.)

காய்—காயல் = 1. கரிய உப்பங்கழி (சூடா.), கழிமுகம் (பிங்.), 2. பொருநை (தாம்பிரபரணி) முகத்திலுள்ள ஓர் ஊர். "தென்காயற் பதியானே" (தனிப் பாடல்).

காயல்—ம. காயல்.

கிளைக் கருத்துக்கள்

1. கன்னலமுது

கன்னல் = கரும்பு (திவா.), சருக்கரை (திவா.), கற்கண்டு (திவா.), மணற்பாகு (பிங்.), கன்னலமுது (பாயசம்). மூவகைக் கரும்புள் கரிய செங்கரும்பே இனிமை மிக்கும் பெருவழக்காகவும் இருத்தல் காண்க.

2. வயிரம் (வைரம்) அல்லது முதிர்ச்சி.

ஒருசார் மரவயிரம் கருநிறத்தது. "வெள்ளை சூவை (வெளிறு), கறுப்பு வயிரம்" என்பது ஒரு மரபுச் சொலவு. கரி = மரவைரம். கருங்கரி = முதிர்ந்த இறைச்சி. கருங்காய் = முற்றிய காய்.

காழ்த்தல்=1. வயிர்த்தல், முற்றுதல். "காழ்த்த மரம் (திரிகடு. 75). 2. மனவைரங் கொள்ளுதல். "காழ்த்த பகைவர் வணக்கமும்" (திரிகடு. 24). காழ்= 1. மரவைரம் (திவா.) 2. மனவுறுதி. "காழிலா மம்மர்கொள் மாந்தர்" (நாலடி. 14). காழ்ப்பு= 1. வைரம் (பிங்.) 2. மனவைரம். "காழ்ப்பு மாட்கை மதத்தோடு" (சேதுபு. மங்கல. 15 . காய்த்தல்= 1. முற்றுதல், முதிரலிளைதல் "காய்நெல்லறுத்து" (புறநா. 184). 2. தழும்புண்டாதல். காய்ப்பு= 1. தோலின் தடிப்பு, 2. தழும்பு. கறுப்பு = தழும்பு. கறுத்தல் = முற்றுதல். "கௌவை கறுப்ப" (மதுரைக் 271 . கறுவு =வயிர்த்த சினம். "கறுவொடும் பிரகலாதன் கதழ்சினம்" (கூர்மபு. அந்தகா. 86).

கறு=மனவைரம். "அரக்கன் ....கறுவுடையான்" (கம்பரா. கும்பக. 357). கறம்=வயிர்த்த பகை.

3. நஞ்சு.

பாம்பின் நஞ்சுகலந்த அரத்தம் கருநிற மடைந்துவிடுவதாலும், சில நச்சுப் பொருள்கள் கருநிறமாயிருப்பதாலும், கருமைக் கருத்தில் நச்சுக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

களம்= நஞ்சு (பிங்.) களம்—கரம்= நஞ்சு. "கரம் போலக் கள்ளநோய்" (சிறுபஞ். 62). கரம்—Skt. *gara*. களங்கம்=ஒருவகை இயற்கை நஞ்சு. கறை= நஞ்சு. "கறையுறு பகுவாயுரகம்" (ஞாஞ. பாயி. 7 : 5). காரி= நஞ்சு. "காரியுண்டிக் கடவுள தியற்கையும்" (மலைபடு. 83). காளம்= நஞ்சு (திவா). கரி= நஞ்சு (மூ. அ.)

4. கறை.

ஆடையிற் பற்றுங் கறை பெரும்பாலும் கருநிறமாயிருப்பதால், கறுப்பு, கறை, களங்கம் முதலிய கருமைப் பெயர்கள் மாசும் மறுவுமான புள்ளிகளையும் பொட்டல்களையுங் குறித்தன.

களங்கம்—களங்கன்= திங்கள் (திவா.)

5. குற்றம்.

ஒரு கறை அதையுடைய பொருட்குக் குற்றமாதலாலும், கறுப்பு நிறம் பெரும்பாலும் மக்களால் வெறுக்கப்படுவதாலும் கறைக் கருத்திலும் கறுப்புக் கருத்திலும் குற்றக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

கள்ளம் = குற்றம். களங்கம்—களக்கம் = குற்றம். "களக்க மில்லாதோன்" (திருவாலா. 50 : 8). கரில் = குற்றம். கரில்—அரில் = குற்றம். "அதங்கோட் டாசாற் கரிறபத் தெரிந்து" (தொல். பனம். சி. பா.), கரிசு, கருள், கறுப்பு, கறை, காழ் முதலிய குற்றங் குறித்த சொற்கள் முன்னரே கூறப்பட்டன.

6. சினம்.

"கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள" என்று தொல்காப்பியம் (855) 'கறுப்பு'ச் சொல்லைச் 'சிவப்பு'ச் சொல்லொடு சேர்த்துக் கூறுவதால், கறுப்பு என்பது இதில் நிறம் பற்றிய சொல்லாகவே யிருத்தல் வேண்டும். வெண்களமர், கருங்களமர்; வெள்ளாளர், காராளர்; வெள்ளொக்கல், காரொக்கல் என்று தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் எதிரிணைச் சொற்கள், பண்டை நாளிலும் இன்று போன்றே தமிழருட் பொன்னருங் கரியரும் இருந்தமையை உணர்த்தும். ஆகவே, அவ்விருசாராரும் சினந்தபோது அவர் முகம் சிவந்தும் கறுத்தும் போனமை உய்த்துணரப்படும். கறு, கறுவு, கறுமு முதலிய சொற்கள் இவ்வகையிற் சினங்குறிக்கத் தோன்றியவை யாகும்.

7. பஞ்சம்.

உணவின்றியும் ஒரு தொழிலும் நடைபெறுதும் உள்ள பஞ்சக்காலம் இருண்ட இராக்காலம் போன்றிருத்தலால், பஞ்சம் கருப்பெனப்பட்டது.

8. மறைப்பு.

கரிய நிறமும் கரிய இருளும் பொருள்களையும் அவற்றின் வடிவங்களையும் மறைப்பதால், கருமைக் கருத்தில் மறைவு அல்லது மறைப்புக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

கர்—கர. கரத்தல் = 1. மறைதல். "கரந்துறை கணக்கும்" (மணி. 2 : 26), 2. மறைத்தல். "தன்னுளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்" (புறநா. 1 : 8). கரப்பான் = பகலில் மறைந்து திரியும் பூச்சி. கரவு = மறைவு. Gk. *Kruptos* (hidden, secret.)

9. கொற்றொழில்.

இரும்பு கருநிறமாயிருப்பதால், அக்கனியத்தின் பெயரும், ஐவகைக் கொல்லுள் ஒன்றான இரும்படிப்புத் தொழிலின் பெயரும், அத்தொழிலைச் செய்வோன் பெயரும், கரு என்னுஞ் சொல்லை அடைமொழியாகப் பெற்றன.

கரும்பொன் = இரும்பு. "கரும்பொனியல் பன்றி" (சீவக. 104.) கருந்தாது = இரும்பு. 'கருந்தாது கொட்கு மிருஞ்சிலை" (ஞாஞ. 57 : 29). கருங்கொல் = இரும்பு (சூடா.) கருங் கொல்லன் = இரும்படிப்போன். கருமகன் – கருமான் — கருமன் (பிங்.) = இருப்புக்கொல்லன், "கருமகக் கம்மியன்" (கம்பரா. பம்பா. 37) ம. கருமான். E. *Blacksmith.*

10. கருமம்.

வினைசெய்து காய்ப்பேறும்போது, செந்நிறத்தார் அல்லது பொன்னிறத்தார் கை மிகச் சிவந்தும், கருநிறத்தார் கை மிகக் கறுத்தும், தோன்றுவது இயல்பு. "செய்தகை சேவேறும், செய்யாதகை நோவேறும்" என்பது பழமொழி. இது செந் நிறத்தார் கையைக் குறித்தது. கருநிறத்தார் கை கருங்கை யெனப்படும். "கருங்கை வினைஞர்" (பத்துப். 4 : 223).

"கொன்றுவாழ் தொழிலினும் வன்பணித் தொழிலினும்
கன்றிய தொழிற்கை கருங்கை யெனப்படும்" (திவா.)

கருங்கை என்பதற்கு வலிய கை என்று பொரு ளுரைப்பர் அடியார்க்கு நல்லார்: அப்பொருள் இருவகை நிறத் தார்க்கும் பொதுவாகும். கருநிறத்தாராயின், கருங்கை என்பது கருமையையும் வலிமையையும் ஒருங்கே உணர்த்தும். கருநிறத் தாரின் பெரும்பான்மை பற்றியே, கருங்கை யென்பது செங்கை யையும் தழுவிற்றென அறிக.

கருத்தல் = கை கருக்க வினை செய்தல், வினை செய்தல், செய்தல.

ஒ. நோ : செய்தல் = கை சிவக்க வினை செய்தல், வினை செய்தல், செய்தல்.

கரு — கரும் — கருமு — கருமம் — கம்மம் — கம் — கம்மாளன். கம் — கம்மியம் — கம்மியன் கருமம் — வ. கர்மன்.

கரு — கருவி. கரு — கரணம் = செய்கை, கருவி. கரணம் — வ. கரண.

கருத்தல் என்னும் வினை வழக்கிறந்தது.

11. இழிவு.

கருங்குலம் (கருஞ்சாதி) = கீழ்மக்கள். கருங்கூத்து = இழிந்த வகையான நாடகம். கருநிலம் = பண்படாத நிலம். கருமகள் = சண்டாளி.

12. தீமை.

கருங்கண் = கண்ணேறு (Evil eye.). கருந்தொழில் = கொலை வினை. கருநாள் = கரிநாள்.

13. சிறப்பு.

கருந்தனம் = சிறந்த செல்வம். கருஞ்சரக்கு = கூலம், பல சரக்கு.

14. கடை.

கருந்தலை = தொடக்கம், முடிவு.

சிறுகிளைக் கருத்துக்கள்

1. குற்றக் கருத்தின் கிளை

களக்கம் — களக்கர் = 1. கீழோர், 2. ஒரு வேட்டுவக் குலத்தார்.

கீழ்மக்களும் ஆறலைக்கும் வேட்டுவரும் குற்றவாளிகள் என்னும் வகையில் ஒரு வகுப்பாராவர்.

2. மறைவுக் கருத்தின் கிளைகள்

1. களவு

களவென்பது ஒருவன் பொருளை இன்னொருவன் மறைவாகக் கவர்தல். கள்—கள்ளம் = திருட்டு. கள்ளம்—கள்ளன்.

கள் + தல் = கட்டல் (திருடுதல்), "கட்போ ருளரெனின் (சிலப். 5 : 115). கள்வு—கள்வம் = திருட்டுச் செயல். கள்வன் = திருடன். கள்வு — களவு—களவன். களவு—களவாளி — களவாணி. களவு — கயவு (பிங்).

கள்ளம்—ம. கள்ளம், தெ. கல்ல.

கள்வன்—ம. கள்வன், து. கள்வே, வ. கலம, களவு—ம., க., து. களவு· Gk. *Klepto* (to Steal), L. *clam* (Secretly).

கரத்தல் = கவர்தல். கரவு = களவு (திவா). கரவர் = கள்வர் (பிங்.) கரவடம் = களவு (திவா.) கரவடர் = திருடர் (திவா.) கரவடநூல் = களவுநூல். (சிலப், 16 : 180, அரும்).

2. வஞ்சனை

வஞ்சனை யென்பது ஒன்றை உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்தல்.

கள்ளம்=வஞ்சனை. "கள்ளம் பிறவோ பசப்பு" (குறள். 1184). களவு=வஞ்சனை. "நங்களவ றுத்துநின் ருண்டமை" (திருவாச. 5 : 35). கரவு=வஞ்சனை. "களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு" (குறள். 288). கரவடம்=வஞ்சகம். "மனத்திலே கரவடமாம் வேடம்" (தண்டலை. சத. 29.)

3. பொய்

பொய்யாவது சொல்லால் ஒன்றை மறைத்தல். கள்ளம்= பொய். "கள்ளமே பேசி" (தேவா. 1115 : 6). கரவு=பொய். "கரவெனு முன்ற னூலில்" (திருவாத. பு. புத்த. 55).

4. ஈயாமை

ஈயாமையாவது ஒருவன் தன் பொருள் நுகர்ச்சியைப் பிறருக்கு மறைத்தல்.

கரத்தல்=கொடாதிருத்தல் (பிங்.) கரு—கரும்—கருமு. கருமுதல்=பிசினித்தனம் பண்ணுதல். கருமி=கஞ்சன்.

5. கரைதல்

கரைதலாவது ஒரு பொருள் சிறிது சிறிதாய் மறைதல்.

கர—கரை. கரைதல்=சிறிது சிறிதாய்க் கரத்தல், உருகுதல். கர—ம. கரக்கு, தெ., க. து. karagu.

6. நீக்குதல்.

நீக்குதலென்பது ஒன்றை ஓரிடத்தில் இல்லாவாறு மறைத்தல்.

கள் + தல் = கட்டல் (களை பறித்தல்). கள் — களை. களைதல்=நீக்குதல். கள்—ம., க. கள்.

7. கள்.

கள் என்பது உணர்ச்சியை அல்லது புலனை மறைப்பது.

கள்=மது, கள்—ம., க. கள். தெ. கல்லு, து. கலி. களித்தல்=கட்குடித்தல், மதுவுண்டல். களி=கட்குடியன்.

கட்கருத்தின் கிளை.

கள்—களி. களித்தல் = 1. கட்குடித்து மகிழ்தல். 2. கள்ளுண்டு வெறி கொள்ளுதல். "களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல்" (குறள். 929). 3. மகிழ்தல்.

களி= 1. கள்ளுண்டு மகிழ்கை. 2. கள்ளுண்டு வெறி கொள்கை. ''சான்றோர் முகத்துக் களி'' (குறள். 923) 3. உள்ளச் செருக்கு, 4. மகிழ்ச்சி, 5. மதிமயக்கம் (திவா), 6. யானை மதம். ''கால வேகங் களிமயக் குற்றென'' (மணி 4 : 44), கள் =1. கள்ளிற்கினமான தேன், ''கள்ளார்ந்த பூங் கொன்றை'' (தேவா. 158 : 1), 2. தேனுண்ணும் வண்டு. ''கள்ளின மார்த் துண்ணும் வண்கொன்றையோன்'' (திருக் கோவை, 295).

களி—களிறு=1. மதங் கொண்ட ஆண் யானை. ''வேழக் குரித்தே விதந்துகளி றென்றல்'' (தொல். 1533). 2. ஆண் பன்றி. ''கேழற் கண்ணும் கடிவரை யின்றே'' (தொல். 1534.)

---

2. குல்[1] (கூடற் கருத்துவேர்)

அடிக்கருத்து (கூடல்)

குல்—குலம்=1. கூட்டம். "பூமனைவாய் வாழ்கின்ற புட்குலங்காள்" (நள. 37), "மாளிகைக் குலந்துகைத்து" (தணிகைப்பு. சீபரி. 373). 2. பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் கூடிய குடும்பம். 3. மரபுவழிக் குடும்பம். "குலந்தாங்கு சாதிகளனைத்திலும்" (திவ். திருவாய். 3 : 7 : 9), "மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தி" (ஐங், 259). 4. உயர்மரபுவழிக் குடும்பம். "குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்" (குறள். 959), 5. உறவினர் தொகுதி. "குலத்தைக் கெடுக்குங் கோடரிக் காம்பு." 6. நாடு மொழி தொழில் மதம் பற்றிய வகுப்பு (Community) அல்லது குடும்பம். 7. ஆரியர் வகுத்த பிறவி வகுப்பு (சாதி). "குலம் குப்பையிலே, பணம் பந்தியிலே." 8. பால் (வருணம்). "குலம் நான்காகப் பகுத்த வகையால் தெரிந்த அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளரெனச் சொல்லப்பட்டாரிருக்கும் நான்காய் வேறுபட்ட தெருக்களும்" (சிலப். 14 : 212, அடியார்க்குநல்லாருரை). 9. இனம் (Species). "ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" (திருமந், 2104). 10. கொங்கு வேளாளர் குலப்பிரிவு. தூரன்குலம். 11. குடும்பம் குடியிருக்கும் வீடு (பிங்). 12. அரசன் வீடாகிய அரண்மனை (திவா.). 13. இறைவன் வீடு போன்ற கோயில். "தேவகுலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்" (மணி. 26 : 72). குலம்—குலன்.

குலம்—வ. குல, Gael. *clann*, E. *clan*.

குல்—குலை= 1. காய்த்திரள். வாழைக்குலை. 2. பூங்கொத்து. "நீடுகுலைக் காந்தள்" (பெரும்பாண். 371), 3. ஈரற்குலை, "வீரர் குலைக ளற்றிட" (அரிச். 4. வேட்டஞ். 48).

குலை—ம. குல, தெ. கொல (gola), க. கொலெ (gole).

குல்—குல—குலவு. குலவுதல்=1. கூடுதல். 2. கூடி மகிழ்தல். "பாரிடங் குலவிச் செல்ல" (கந்தபு. தாரக. 18). 3. நெருங்கியுறவாடுதல்.

குலவு – குலாவு. குலாவுதல்=1. மகிழ்தல். "மறையோர் குலாவியேத்துங் குடவாயில்" (தேவா. 763 : 2). 2 கொண்டா

டுதல் (பிங்). 3. நட்பாடுதல். 4. நிலைபெறுதல். "குலாய கொள்கைத்தே" (சீவக. 1007). ம. குலாவு.

குல்—கல்—கல. கலத்தல்=கூடுதல், கூட்டுறவாதல், பொருந்துதல். கூடிப்பேசுதல், கூடியறிதல்.

கல—து. கல, தெ. கலயு, க. கலசு, ம. கலருக. கல—கலப்பு=கூடுகை, கலக்கை, நட்பாகை. தெ., க. கலப்பு.

கலப்பு—கலப்படம்—தெ. கலப்படமு.

கலங்காவரிச்சு=கலவாமல் இடைவிட்டுக் கட்டிய வரிச்சுக் கட்டு.

கல—கலவை=1. பல்பொருட் கலப்பு. 2. விரை (மண) நீர் கலந்த சந்தனக் குழம்பு. "தழுவிய நிலவெனக் கலவை" (கம்பரா. கடிமணப். 51). 3. கலந்தவுணவு. "கலவைக ளுண்டு கழிப்பர்" (நாலடி. 268). 4. மணல் கலந்த சுண்ணும்பு.

கல—கலவு. கலவுதல்=கலத்தல். "கனியின் றிரளுங் கலவி" (சூளா. சீய. 230). கலவு—கலவல்=கலக்கை (பிங்). கலவன் = கலப்பானது. கலவங்கீரை = கலவைக்கீரை. கலவினர்=உற்றுருறவினர். "கலவினர் பழிகரக்கு மேதை" (தணிகைப்பு. திருநாட்டு. 142).

கலவு—கலாவு. கலாவுதல்=கலத்தல். "வானத்து வீசு வளி கலாவலின்" (குறிஞ்சிப். 48).

கல—கலம்பு—கதம்பு—கதம்பம்=1. கூட்டம். 2. கலப்புணவு. 3. மணப்பொடிக் கலவை. 4. பன்மலர் மாலை. ஒ. நோ: சலங்கை—சதங்கை.

கலம்பு—கலம்பகம்=1. பூக்கலவை. "கலம்பகம் புனைந்த வலங்கலந் தொடையல்" (திவ். திருப்பள்ளி. 5). 2. பல்வகைச் செய்யுளும் பதினெண் தலைப்புங் கலந்த பனுவல்வகை (இலக். வி. 812.)

கல்—கலுழ். கலுழ்தல்=பொருந்துதல். "கண் முத்த மாலை கலுழ்ந்தனவே" (திருக்கோவை. 397).

கலுழ்—கலுழன்=வெண்ணிறமுஞ் செந்நிறமுங் கலந்த பறவையினம்.

"கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினன்" (கம்பரா. திருவவ. 13). கலுழன்—வ. கருட (garuda).

குல்—குள்—கள். கள்ளுதல்=1. கூடுதல், பொருந்துதல், ஒத்தல். 'கள்ள' ஓர் உவமையுருபு. "கள்ளக் கடுப்ப" (தொல். பொ. உவம. 11).

கள்—களம்=1. கூட்டம். 2. கூடுமிடம். 3. நெற் களம். "காவ லுழவர் களத்தகத்துப் போரேறி" (முத்தொள். 65). 4. போர்க்களம். "ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழிய" (புறநா. 2 : 15). 5. அவை. 6. இடம் (திவா.).

களம்—களமர்=1. மருதநில மாக்கள். "கருங்கை வினை ஞருங் களமருங் கூடி" (சிலப். 10 : 125). 2. போர் மறவர். "கள்ளார் களம ரிருஞ்செரு மயக்கமும்" (மதுரைக். 393). களமன்—வ. கலம.

களம்—களமம்=(மருத நிலத்து) நெல். களமம்—வ. கலம.

களம்—களன்=அவை. "களனஞ்சி" (குறள். 730).

களம்—களர்=கூட்டம் (சூடா.).

களர்—களரி=1. அவை. "அரங்கேற்றுங் களரியிலே" (திருக்கை). 2. போர்க்களம். "பூசற் களரியிலே" (பு. வெ. 2 : 6. கொளு. உரை). 3. நாடகம் கல்வி மல் முதலியன பயிலும் அரங்கு. 4. வழக்கு மன்றம் (கோயிலொழுகு. 64). 5. தொழிற்சாலை.

களம்—களன்—கழனி=1. மருதநிலம் (பிங்.). 2. வயல். "கழனியுழவர்" (புறநா. 13 : 11). 3. சேறு.

கள—(களகு)=களகம்=1. நெற்கதிர். "வண்களக நிலவெறிக்கும்" (திவ். பெரியதி. 6 : 9 : 10). 2. சுண்ணும்புச் சாந்து. "களகப் புரிசைக் கவினுர்..........காழி" (தேவா. 112 : 3.).

களகம்—களபம்=1. கலவை (சூடா.). 2. சுண்ணச் சாந்து. "நுண்களபத் தெளிபாய" (திருக்கோவை. 15). 3. கலவை மணச் சாந்து. "புலிவிரா யெறிந்திடக் களபம் போக்குவார்" (இரகு. இரகுவுற். 26).

ஒ. நோ : மண்டகம்—மண்டபம், வாணிகம்—வாணிபம்.

களகு—கழகு = கழகம். கழகு—கழகம் = 1. பேரவை. "கழகமேறேல் நம்பீ" (திவ். திருவாய்.6 : 2 : 6). 2. புலவரவை (திவா.). 3. கல்வி பயிலும் இடம். "கந்தனை யனையவர் கலை

தெரி கழகம்'' (கம்பரா. நாட்டுப். 48). 4. படைக்கலம் மற்போர் முதலியன பயிலும் இடம். (திவா.) 5. கவருடும் இடம். ''கழகத்துக் காலை புகின்'' (குறள். 937). ம. கழகம்.

கழகம் என்னுஞ் சொல், இயல்பாக ஓர் அவையை அல்லது அவைக்களத்தைக் குறிக்குமேயன்றி, கவருடும் அரங்கைக் குறிக்காது ''கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து'' (திருவிளை. திருநாட். 56), நாட்டாண்மைக் கழகம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் முதலிய வழக்குகளை நோக்குக. திருக்குறளிற் சூது என்னும் அதிகாரத்திலேயே, கழகம் என்னும் சொல் சூதாடரங்கைக் குறிக்கலாயிற்று. கல—கள—களகு—கழகு—கழகம்.

கள்—கட்சி=1. போர்க்களம். ''கட்சியுங் கரந்தையும் பாழ்பட'' (சிலப். 12. உரைப். 25). 2. ஒரு கொள்கை பற்றிய கூட்டம். 3. மரமடர்ந்த காடு. ''கலவ மஞ்சை கட்சியிற் றளரினும்'' (மலைபடு. 235).

கள்—கண். கண்ணுதல் = பொருந்துதல், ''புடைகண்ணிய வொளிராழியின்'' (இரகு. யாக. 17).

கண் — கண, கணத்தல் = கூடுதல். கண — கணம் = 1. கூட்டம் ''கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலற'' (நாலடி. 25), ''மான்கணம் மறலா'' (சிலப். 13 : 6). 2. படைப் பகுதி. கணம்—வ. கண (gana).

கணவர் = கூட்டத்தார். ''பூத கணவர்'' (கந்தபு. திருக் கயி. 8). ஆளுங் கணத்தார் = ஊராட்சியவையார்.

கணம்—கணன் = தொகுதி. ''கணனடங்கக் கற்றுணு மில்'' (சிறுபஞ். 31).

கணம் — கணகம் = 27 தேர்களும் 27 யானைகளும் 81 குதிரைகளும் 135 காலாட்களுங் கொண்ட படைப்பிரிவு (பிங்.).

கணம்—கணந்துள் = கூட்டமாக வாழும் பறவையினம். ''இருந்தோட் டருஞ்சிறை நெடுங்காற் கணந்துள்'' (குறுந். 350).

கள் — கட்டு. கட்டுதல் = சேர்த்தல், பொருத்துதல், புனைதல், பிணித்தல், பூட்டுதல், உடுத்தல், தொடுத்தல், அமைத்தல், திரள்தல், நென்மூட்டை கட்டி அரசிறையாகச் செலுத்துதல், தாலி பூட்டி மணத்தல், செலவொடு வரவு பொருந்துதல், ஒத்தல், பொய்யாகப் புனைதல், மூடுதல், தடுத்தல், அடக்குதல்.

ம., தெ., க., து. கட்டு.

கட்டு=1. பிணிப்பு. "கட்டவிழ்தார் வாட்கலியன்" (அஷ்டப். நூற்றெட். காப்பு). 2. மலப்பிணிப்பு. "கட்டறுத் தெனையாண்டு" (திருவாச. 5 : 49). 3. மூட்டை. 4. கட்டடம் (பிங்.). 5. கட்டுப்பாடு. 6. கட்டளை. "கட்டுடைக் காவலிற் காமர் கன்னியே" (சீவக. 98). 7 காவல். "மதுவனத்தைக் கட்டழித்திட்டது" (கம்பரா. திருவடி. 18). 8. அரண். "கட்டவை மூன்று மெரித்த பிரான்" (தேவா. 386 : 7). 9. மதிப்பு. "கட்டோடு போனாற் கனத்தோடு வரலாம்". 10. நெல்லைக் கட்டிக் கூறுங் குறி. "கட்டினுங் கழங்கினும்" (தொல். பொ. 115). 11. பொய்யுரை. "கருமங் கட்டளை யென்றல் கட்டதோ" (கம்பரா. கிட். அரசி. 16).

கட்டு—கட்டம்=1. கவருட்டத்திற்கு வரையும் அறைகள். (பெருங். மகத. 14 : 56). 2. காடு (திவா.). 3. மோவாய்க் கட்டை (பிங்.). தெ. கட்டமு (gaddamu).

கட்டு — கட்டகம் = காந்தக்கல். "நலமலி கட்டகம்" (ஞானா. 55 : 13).

கட்டு—கட்டடம்=வீடு கட்டுதல். பொத்தகங் கட்டுதல், பொன்னணியிற் கற்பதித்தல். கட்டடம்—தெ. கட்டடமு.

கட்டு—கட்டணம்=1. பாடை. 2. செலுத்தும் பணம். கட்டணம்—க. கட்டண.

கட்டு—கட்டளை=1. செங்கல் முதலியவற்றின் அச்சு. "கட்டளை கோடித் திரியின்" (அறநெறி. 56). 2. உருவங்கள் வார்க்குங் கருவி. 3. ஒன்றுபோல் அமைத்த உருவம். "காட்டி வைத்ததோர் கட்டளை போல" (பெருங். உஞ்சைக். 33 : 113). 4. உவமை (பிங்). 5. உரைகல். "சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனின்" (குறள். 986). 6. ஒழுங்கு. 7. கட்டுப் பாடு. 8. சமய நெறிமுறைகளை யுணர்த்தும் நூல். 9. கோயிலிற் சிறப்பாக ஓர் அறஞ்செய்தற்குச் செய்யப்படும் ஏற்பாடு. 10. (தெ. கட்டட, க. கட்டளே) அதிகாரியின் உத்தரவு அல்லது ஏவல்.

கட்டு—கட்டாடி=குறிசொல்வோன்.

கட்டு—கட்டாப்பு=1. வேலியடைத்த நிலம். 2. தடவை.

கட்டு—கட்டாயம்=தப்பாமற் செய்ய வேண்டிய நிலைமை. தெ. கட்டாயமு (kaddayamu), க. கட்டாய (kaddaya).

குள்—(குய்)—குயில். குயிலுதல்=செறிதல் (திவா.).

குல்—(குர்)—குரல்=1. சேர்க்கை. "குரலமை யொரு காழ்" (கலித். 54 : 7). 2. கொத்து. "கமழ்குரற் றுழாய்" (பதிற்றுப். 31 : 8). 3. கதிர். "வரகினிருங் குரல்" (மதுரைக். 272). 4. பெண்டிர் கூந்தல். "நல்லார் குரனூற்றம்" (கலித். 88). 5. மகளிர் குழல் முடிக்கும் வகைகளுள் ஒன்று. (பு. வெ. 9 : 35. உரை).

குர்—குரு—(கரு)—கருவி=தொகுதி. "கருவி தொகுதி" (தொல். சொல். உரி. 56). It. *gruppo*, F. *groupe*, E. *group*.

குர்—குறி=அவை. "குறிகூட்டி" (சோழவமி. 55). பெருங் குறி=ஊர்ப்பேரவை. (S. I. I. iii, 175 : 22).

குள்—குழு=1. கூட்டம் (திவா., பிங்.). 2. தொகுதி.

"இந்தனக் குழுவை" (ஞானா. 63 : 11). குழு—குழூஉ. ம. குழு.

குழு—குழுவு. குழுவுதல்=கூடுதல். "மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்" (குறுந். 31), "குமரரு மங்கைமாருங் குழுவலால்" (கம்பரா. வரைக. 28). குழு—குழுவல்=கூட்டம்.

குழு—குழும்பு=திரள். "களிற்றுக் குழும்பின்" (மதுரைக். 24).

குழும்பு—குடும்பு=1. காய் கனிக்குலை (பிங்.). 2. பண்டை ஊரவைத் தேர்தலுக்கு வகுத்த ஊர்ப்பகுதி (ward).

குடும்பு—குடும்பம்=பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் சேர்ந்த கூட்டம். "குடும்பத்தைக் குற்ற மறைப்பா னுடம்பு" (குறள். 1029). குடும்பம்—வ. குட்டும்ப.

குழுவு—குழுமு. குழுமுதல்=கூடுதல். "மாத ரெண்ணி லார் குழுமி" (காஞ்சிப்பு. பன்னிரு. 134). 2. கலத்தல். "கொன்றையுந் துளவமுங் குழுமத் தொடுத்த" (சிலப். 12, து. ப. மடை. கo).

குழுமு—குழுமல்=கூட்டம் (பிங்).

குழுமு—குழுமம்—குழாம்=1. கூட்டம். "மயிற்குழாத் தொடும் போகுமனனம்" (கந்தபு. திருநகரப். 31), 2. அவை. "சான்றோர் குழாஅத்துப் பேதைபுகல்" (குறள். 840).

குழு—குழம்பு. குழம்புதல்=பலவகைப் பொருள் கூடுதல்.

குழுமு—கழுமு. கழுமுதல்=1. சேர்தல். "பெண்டிர்........ செந்தீக் கழுமினர்." (பு. வெ. 7 : 28). 2. பொருந்துதல். "கழுமிய காதல்" (பு. வெ. 10, முல்லைப். 5, கொளு). 3. திரளுதல். "மென்புகை கமழு சேக்கை" (சீவக. 1350). 4. கலத்தல். "கழுமிய ஞாட்பு" (தொல். சொல். 351, உரை.)

குழு—கெழு. கெழுதகை = நட்புரிமை. "கிள்ளிவளவனொடு கெழுதகை வேண்டி" (மணி. 25 : 14).

கெழுதகைமை=நட்புரிமை. "நட்பிற் குறுப்புக் கெழுதகைமை" (குறள். 802).

கெழு—கெரு=நட்பு. "ஒருவன் கெழியின்மை கேட்டாலறிக" (நான்மணி. 63). க. கெளெ.

கெழு—கெழுவு. கெழுவுதல்=1. பொருந்துதல். "மங்கையைக் கெழுவின யோகினர்" (தேவா. 951 : 5). 2. நிறைதல். "கெழுவிய காதலை யென்று" (தணிகைப்பு. களவு. 530). 3. பற்றுக்கொள்ளுதல் (சூடா.).

கெழுவு—நட்பு. "கேளிர் மணலின் கெழுவு மிதுவோ" (பரிபா. 8 : 63).

கெழுவு—கெழுமு. கெழுமுதல்=1. கிட்டுதல். "ஒன்னுதார் படைபுகழுமி" (பு. வெ. 3 : 12, கொளு). 2. பொருந்துதல் "தேரோடத் துகள் கெழுமி" (பட்டினப். 47). 3. நிறைதல். "கெழுமி யெங்கணுமாய்க் கிளரொளிச் சடையனை" (வள்ள. சத்தியஞான. பதியியல், 9).

குள்—கூள். கூளுதல்=திரளுதல். "கூண்டன கரிகள்" (இரகு. மீட்சி. 42).

கூளம்=பலவகைத் தாளும் வைக்கோலுங் கலந்த மாட்டுணவு.

கூளப்படை=பலவகையினர் கலந்த கூட்டுப்படை, (ஈடு. 6 : 6 : 1 அருக).

கூள்—கூளி=1. கூட்டம் (பிங்). 2. குடும்பம் (பிங்.).

கூளியன்=கூட்டாளி, நண்பன் (சூடா.)

கூள்=கூடு. கூடுதல்=ஒன்று சேர்தல், திரளுதல், பொருந்துதல், நட்புறுதல், மிகுதல்.

ம., தெ., க., து.—கூடு.

கூட = உடன். ம., தெ., க., து. கூட.

கூடு—கூட்டம் = கூடுகை, திரள், அவை, இனத்தார், நட்பினர்.

ம. கூட்டம், தெ. கூட்டமு, க., து. கூட்ட.

கூட்டம்—குட்டம் = 1. திரள். "அழற்குட்டம் போல்" (சீவக. 10 : 79). 2. அவை. "படைக்கலம் பிடித்துக் குட்டத்துக்குச் செல்லப் பெருர்" (T. A. S. i, 9.).

கூடல் = 1. கூடுதல். 2. பொருந்துகை. 3. ஆறு கடலொடு கூடுமிடம். "மலியோதத் தொலிகூடல்" (பட்டினப். 98). கூடலூர் (Cuddalore). முக்கூடல் = மூவாறுகள் கூடுமிடம். 4. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அவன் வருங் குறியறிய மணலில் இழைக்கும் கூடற்சுழி "நீடலந் துறையிற் கூடலிழைத்தது" (திருக்கோவை. 186). 5. புலவர் கழகம். 6. கழகமிருந்த மதுரை. "கூட னெடுங்கொடி யெழவே" (கலித். 31). 7. தோப்பு. "செயலைக் கூடலே" (இரகு. தேனுவந். 70).

கூட்டு = திரள், இனம், நட்பு, உறவு, துணை, கலப்பு, கலவை, சேர்ப்பு, ஒப்பு, கூட்டுத்தொழில், கூட்டுக்கறி. ம. கூட்டு.

கூட்டர் = தோழர், இனத்தார், ம. கூட்டர்.

கூட்டரவு = கூடிப் பழகுதல். "போத மிக்கவர் கூட்டரவு" (ஞானவா. முமுட். 25).

கூட்டாளன் = கூட்டாளி. ம. கூட்டாளன்.

கூட்டாளி = நண்பன், பங்காளி, ஒத்தவன், ம. கூட்டாளி.

கூட்டுறவு = கூடியுறவாடல், கூடித் தொழில் செய்தல். கூட்டுறவுக் கழகம் = (Co-operative Society).

கூட்டுச்சொல் = ஒரு சொற்றன்மைப்பட்ட இணைச் சொல் (Compound word).

கூட்டெழுத்து = 1. விரைவாகக் கூட்டி யெழுதுங் கையெழுத்து (running hand). 2. பலமெய் இணைந்த வடவெழுத்து (Conjunct consonant).

குன்—கொள். கொள்ளுதல் = பொருந்துதல். "கொள்ளாத கொள்ளா துலகு" (குறள். 470).

கொள்—கொள்ளை = 1. கூட்டம். "கொள்ளையிற் பலர் கூறலும்" (கந்தபு. விண்குடி. 14). 2. மிகுதி. "கொள்ளைமா மதத்த நால்வாய்க் குஞ்சரம்" (பாகவ. 1 : 15 : 14).

கொள்ள = நிரம்ப. உணவு கொள்ளக் கிடைத்தது. கொள்—கோள் = குலை. "செழுங்கோள் வாழை" (புறநா. 168 : 13). "கோட்டெங்கிற் குலைவாழை" (பட்டினப். 16).

கோள்—கோட்டி = 1. கூடியிருக்கை. "தன்றுணைவி கோட்டியினி னீங்கி" (சீவக. 1035.) 2. கூட்டம் (பிங்). 3. அவை. "தோமறு கோட்டியும்" (மணி. 1 : 43).

கோள்—கோடு—கோடகம் = பல தெருக் கூடுமிடம் (பிங்). கோடு — கோடி. கோடித்தல் = கட்டுதல், அமைத்தல். "கடிமண்டப முன் கோடிப்ப" (காஞ்சிப்பு. திருமண. 4.).

கிளைக் கருத்துக்கள்

1. ஒப்புமை.

கள்ள, கடுப்ப என்பவை தொல்காப்பியத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ள உவமையுருபுகள் என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. கணத்தல் = கூடுதல், பொருந்துதல், ஒத்தல். குரங்கு கணக்க ஓடுகிறான் என்பது நெல்லை வட்டார உலகவழக்கு. கூட்டு = ஒப்புமை. "மடங்கல் கூட்டற வெழுந்தெரி வெகுளியான்" (கம்பரா. அதிகாய. 1). கெழுவ என்பது ஓர் உவமையுருபு (தொல். பொ. 286, உரை) குழு—கெழு - கேழ் = ஒப்பு. "கேழே வரையு மில்லோன்" (திருக்கோவை. 269). கொள்ளுதல் = ஒத்தல் "வண்டினம் யாழ்கொண்ட கொளை" (பரிபா. 11 : 125) "இனம் இனத்தோடே, வெள்ளாடு தன்னோடே" என்னும் முறைமை பற்றிக் கூடுதற் கருத்தில் ஒப்புமைக் கருத்துப் பிறந்தது.

2. பன்மை.

பன்மை பல்பொருட் கூட்டமாதலால், கூடுதலைக் குறிக்கும் கள்ளுதல் என்னும் வினைச் சொல்லினின்று 'கள' என்னும் பன்மையுருபு அமைக்கப்பட்டது.

எ - டு: மக்கள் (மக+கள்), மரங்கள், விலங்குகள்; யாங்கள், நீங்கள், அவர்கள்.

3. நிறைவு

பன்மையால் நிறைவுண்டாகும். கழுமுதல் = நிறைதல். கெழுவுதல் = நிறைதல்.

4. மிகுதி

அளவிற்கு மிஞ்சின பன்மையே மிகுதி. கூடுதல் = மிகுதல். கழுமுதல் = மிகுதல்.

ஒ. நோ : நிரம்ப = நிறைய, மிக.

5. கோது

ஒரு நீர்ப் பொருட் கலத்தில் கசண்டு அடியில் தங்கிச் செறிவதனாலும், கழிபொருளான குப்பையிற் பலவகைப் பொருள் கலப்பதாலும், செறிதல் அல்லது கலத்தற் கருத்தினின்று கழி பொருட் கருத்துத் தோன்றிற்று. கூளம் = திப்பி, மண்டி (dreg = sediment) ஒ. நோ : மண்டு—மண்டி, மண்டுதல்—செறிதல். கூளன் = பயனற்றவன். "உழை பேணுக் கூளன்" (திருப்புகழ், 109) கூளி = குற்றம் (சூடா.) குப்பை கூளம் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

6. கணக்கு

கூட்டல் கழித்தல் பெருக்கல் வகுத்தல் என்னும் நால்வகைக் கணக்குள், முதலாவது தோன்றியது கூட்டற் கணக்கே.

கூடு—கூட்டல். கணத்தல் = கூடுதல். கண—கணக்கு = கூட்டு, கூட்டுத்தொகை, மொத்த அளவு, அளவு, வரம்பு, கூட்டற்கணக்கு, கணக்கு. கணக்கு—கணக்கன், கணக்கப் பிள்ளை.

7. புணர்ச்சி

காதலன் காதலியர் மெய்யுறக் கூடல் புணர்ச்சி. "பெரிதாற்றிப் பெட்பக் கலத்தல்" (குறள். 1276), "கலவியான் மகிழ்ந்தாள் போல்" (சிலப். 7 : 24, கட்டுரை). "கூடலிற் காணப்படும்" (குறள். 1327) "காமக் கூட்டங் காணுங்காலை" (தொல். பொ, கள. 1). கணவன் = கூடுவோன். கடுவன் = ஆண்குரங்கு.

8. பொருத்து

கூளி = பொலி காளை. உறுப்புக்கள் அல்லது அவற்றின் பகுதிகள் ஒன்றோடொன்று கூடுவது பொருத்தாகும். கலவு = உடலின் மூட்டுவாய். "கலவுக்கழி கடுமுடை," (அகநா. 3).

கள்—களம் = உடல் முண்டத்தைத் தலையொடு பொருத்தும் உறுப்பாகிய 1. கழுத்து. 2. தொண்டை. "பாடுகள

மகளிரும்'' (சிலப். 6 : 157). கள்—(கண்டு)—கண்டம் = கழுத்து, தொண்டை. ''காராருங் கண்டனை'' (தேவா. 1071 : 1).

களம்—வ. *gala*. L. *collum*. கண்டம் வ. கண்ட (kantha.)

கண்—கணு. கட்டு—கட்டாணி = அணிகளின் கடைப்பூட்டாணி. குயில்—கயில் = பூண்கடைப்புணர்வு (திவா). கயில்—கயிறு = கட்டுவது. ம. கயறு.

9. நெயவு.

நெடுக்கிழையுடன் ஊடையைப் பொருத்திப் பின்னுவது நெயவு. குயிலுதல் = 1. நெய்தல். ''ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்'' (தொல். சொல். 74, உரை). 2. பின்னுதல். குயில்—குயினர் = தையற்காரர் (பிங்). கோடி—கோடிகம் = ஆடை. கோடிகர் = ஆடை நெய்வோர் (பெருங். இலாவாண. 8 : 67).

10. போர்

மாறுபட்ட இருவர் அல்லது இரு கூட்டத்தார் கலந்தே போர் செய்வர். கைகலத்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. கல—கலகு = கலகம். கலகித்தில் = கலகஞ்செய்தல். கலகம்—கலாம். கலாய்த்தல் = சினத்தல், மாறுபடுதல். கலாவுதல் = சினத்தல். கலாவு—கலாவம்—கலாபம் = கலகம். ஐதர் கலாபம். கலாபித்தல்—கலகஞ்செய்தல். கலாபி—கலாபனை—தெ. கலாபன. கூட்டம் = போர் (திவா).

11. கலங்கல்

நீரும் மண்ணுங் கலத்தல் கலங்கல். கல—கலகு—கலங்கு—கலங்கல். கல—கலுழ். கலுழ்தல் = கலங்கல். கலுழ் = நீர்க்கலக்கம். கலுழி = கலங்கனீர். கலுழ்—கலிழி = கலங்கினீர். கலுழி—கலிழி. கலுழ்—கலுழம்—கலுடம்—வ. கலுடி.

12. கலக்கம்

ஒரு வழியோடு பிறவழிகள் கலக்கும்போதும், அமைதியான மனத்திற் துயர் கலக்கும்போதும் ஒரு செய்தி பற்றிப் பல கருத்துக்கள் எழும்போதும் மனங் கலங்கும். கலங்கு—கலக்கு—கலக்கம். கலக்கு (பிறவினை)—ம. கலக்கு, க. கலக்கு, தெ. கலத்சு. கலக்கு (பெயர்)—க. கலக்கு, தெ. கலக்குவ. கலக்கம் (தொழிற்பெயர்)—ம. கலக்கம், தெ. கலக்க.

கலுழ்தல் = மனங் கலங்குதல். கலவரித்தல் = கலங்குதல். கலதை, கலவரம், கலவரை என்பன கலக்கங் குறிப்பன. கலவரம்—தெ. கலவரமு, க. கலவள. கழுமுதல் = மயங்குதல். குழம்புதல் = கலங்குதல். ம. குழம்பு. குழம்பு — குழப்பு — குழப்பம் = தாறுமாறு, அமைதியின்மை. கோழம்பம் = குழப்பம்.

13. திரட்சி

பலபொருள்கள் ஒன்றுகச் சேரின் திரட்சியுண்டாகுமாதலால், கூடுதற் கருத்தில் திரட்சிக் கருத்துத் தோன்றும். குள் — குளம்பு = விலங்குகளின் திரண்ட காலுகிர். குழு — குழை = திரண்ட காதணி. குழு—கழு—கழுகு = பெரும்பறவை. கழு முரகு = மிகப் பெரிது. குள்—குண்டு—கண்டு = கட்டி, நூற்றிரளை. கண்டு—கண்டம் = பெரிய துண்டு. கணைக்கால் = திரண்ட கெண்டைக்கால். கணை = திரண்ட பிடி. கணையம் = திரண்ட எழு. குறடு = திண்ணை. குண்டை (காளை), குண்டாந்தடி, குண்டடியன் (ஆண்சிவிங்கி), குண்டுக்கழுதை என்பனவும் திரட்சி பற்றியனவே.

14. பருமை

திரட்சியாற் பருமையுண்டாம்.

குரு = பருமை. "குரூஉக் களிற்றுக் குறும்புடைத்தலின்" (புறநா. 97). கூளி = பெருங்கழுகு. கூளிப்பனை = தாளிப்பனை.

15. கனம்

திரட்சியாலும் பருமையாலும் கனமுண்டாம். குரு = கனம். "பசுமட் குரூஉத் திரள்" (புறநா. 32). (குல்)—கல் = கனமுள்ளது. க., ம., கல். தெ., து., கல்லு.

16. பெருமை

பரு—பெரு. பருப்பொருட் கருத்தான பெருமை கனத்தினின்று, நுண்பொருட் கருத்தான பெருமை கனம் தோன்றும். குரு—குருக்கள், குருசில்—குரிசில், குரவன், குருமகன், கனம் பொருந்திய, கனவான் முதலிய சொற்களையும் வழக்குகளையும் நோக்குக. கலந்தை = பெருமை.

சிறுகிளைக் கருத்துக்கள்

பொருத்தற் கருத்தினின்று, கட்டுதல், அமைத்தல், புனைதல், செலுத்துதல், அணிதல், மணத்தல் முதலிய பல கருத்

துக்கள் தோன்றும். அவை யாவும் முற் கூறப்பட்டன. திரட்சிக் கருத்தினின்று திண்மை, உறுதி, திறமை ஆகிய கருத்துக்கள் தோன்றும்.

திண்மை குழம்பு=திண்ணிய சாறு. குட்டி—கட்டி. கூளியர்=படைமறவர்.

உறுதி கட்டு=உறுதி. கட்டி—கெட்டி. [கட்டனை=திமிசு]

திறமை கெட்டி—கெட்டிக்காரன். கட்டாணி=திறவோன். தெ. கட்டாணி.

குறிப்பு :—கும் — கும்மல் — குமியல் — குவியல், கும்—கும்பு—கும்பல், கும்பு—குப்பு—குப்பல், குப்பை, கும்பு—கும்பை முதலிய சொற்கள் குவிதற் கருத்தோடு கூடற் கருத்தையுங் கொண்டனவேனும், அவை உம் என்னும் உயிர்முதல் வேர்ச்சொல்லினின்று திரிந்தனவாதலின், இங்குக் கூறப்பட்டில. உயிர்மெய்ம்முதல் வேர்ச் சொற்கள் முடிந்த பின், 'பின்' முதலிய சில உயிர்முதல் வேர்ச்சொற்கள் விளக்கப் பெறும்.

3. குல்[1] (தோன்றற் கருத்து வேர்ச்சொல்)

தோன்றற் கருத்தினின்று, இளமை, மென்மை, சிறுமை, குறுமை முதலிய கருத்துக்கள் கிளைக்கும்.

குல் — குன் — குன்னி = சிறுபிள்ளை, சிற்றுயிரி, சிறு பொருள். 'நன்னியுங் குன்னியும்' என்பது பாண்டி நாட்டு உலக வழக்கு.

குல்—குள்—குளகு=1. இளந்தழை. "வாரணமுன் குள கருந்தி" (கலித். 42). 2. விலங்குணு. "மறிகுள குண்டன்ன மன்ஞ மகிழ்ச்சி" (நாலடி. 17). "இலைநுகர் விலங்கு ணவே குளகென வியம்ப லாகும்." (சூடா. 6 : 32). 3. தழையுடை. "குளகரைச் சுற்றிய குறமடந்தையர்" (காசிகண். 44 : 16). 4. இலைக்கறி. (W).

குளகு — குளகன் = இளைஞன். "குளகன் வந்துழி" (கந்தபு. குமார. 1).

குள—குழ=இளமையான. "மழவுங் குழவும் இளமைப் பொருள" (தொல். உரி. 14). குழ—வ. குட (guda).

குட என்னும் வட சொல்லினின்று குழ என்னுந் தென் சொல் திரிந்துள்ளதாகச் சென்னைப் ப. க. க. த. அகர முதலி தலைகீழாகக் காட்டியுள்ளது.

குழ—குழவு=இளமை.

குழவு—குழவி=1. இளஞ்சேய், கைக்குழந்தை. "ஈன்ற குழவி முகங்கண் டிரங்கி" (மணி. 11 : 114). 2. யானை, ஆவு, எருமை, கடமை, மரை, குரங்கு, முசு, ஊகம் முதலிய விலங்கின் இளமைப் பெயர். (தொல். மரபியல், 19—23). 3. ஓரறி வுயிரின் இளமைப் பெயர். "வீழில் தாழைக் குழவி" (தொல். மரபியல், 24, உரை). 4. ஒரு குறுமைப் பொருள் முன் னொட்டு. "குழவித் திங்கள்" (தொல். மர. 24, உரை).

ஒ. நோ : E. *cule*, F. *cule*, L. *culus*, *cula*, *culum*.— *clim. suf*. E. *cule*—*cle*, *cel* etc.

குழ — குழந்து — குழந்தை=1. கைப்பிள்ளை. "குழந் தையை யுயிர்த்த மலடிக்கு" (கம்பரா. உருக்கா. 65). 2. நடை

பழகுஞ் சிறுபிள்ளை. 3. இளம்பருவம். "குழந்தை வெண் மதி" (கம்பரா. ஊர்தேடு. 209).

ஒ. நோ : OE. *cild*, E. *child*. c=k.

குழவு—குழகு=1. குழந்தை. "குழகென வெடுத்துகந்த வுமை" (திருப்பு. 106). 2. இளமைச் செவ்வி. "கொம்மைக் குழகாடுங் கோலவரை மார்பர்" (சீவக. 2790). 3. அழகு. "கொன்றை சூடிக் குழகாக............விளையாடும்" (தேவா. 468 : 7).

குழகு—குழகன் =1. இளைஞன். "நின்மணக் குழகன்" (திருவிளை. திருமண. 44). 2. அழகன். "கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன்" (திருவாச. 3 : 12). 3. முருகன். (பிங்.). 4. பிறர்க்கிணங்குபவன். "குரவை கோத்த குழகனை" (திவ். திருவாய். 3 : 6 : 3).

குழமகன் =1. இளம் பருவத் தலைவன். "குழமகனைக் கலி வெண்பாக் கொண்டு...... விளங்க வுரைத் தாங்கு" (இலக். வி. 858). 2. பெண்டிர் குழமகனைப் புகழும் பனுவல். (தொன். 283). 3. மரப்பாவை. "உத்தரியப் பட்டுங் குழமகன் றனக்கு நல்கி" (பாரத. நிரைமீ. 136).

குழ—குழை=தளிர். "பொலங்குழை யுழிஞை" (புறம். 50). க. கொழச்சி.

குழ—குழலை—குதலை=1. மழலைச் சொல். "தம் மக்கள் மழலைச்சொற் கேளா தவர்" (குறள். 66). 2. இனிய மொழி. "குதலைச் செவ்வாய்க் குறுந்தொடி மகளிர்" (சிலப். 30 : 114). 3. அறிவிலான், (திவா.).

ஒ. நோ : மழ—மழலை—மதலை=குழந்தை, மகன், மழலை மொழி.

குழ—குழந்து—கொழுந்து = 1. இளந்தளிர். "ஏற்ப விரீஇய இலையுங் கொழுந்தும்" (பெருங். இலாவாண. 2 : 143). 2. இளமையானது. "பிறைக்கொழுந்து" (நைடத. அன். தூது. 12). 3. மென்மை. "வாழையுற்ற—கோதிலா மடலே போலக் கொழுந்துள செவிய தாகி" (சூடா. 12 : 150). 4. மென்மையான மருக்கொழுந்து. "கொழுந்து செவ்வந்தி" (கந்தபு. இந்திரன்கயி. 42). 5. படையின் முன்னணி. "சேனை யின் கொழுந்துபோய்க் கொடிமதின் மிதிலை யி னெல்லை கூடிற்றே" (கம்பரா. எழுச்சி. 24). 6. கவரிநுனி. "கொழுந் துடைய சாமரை" (கம்பரா. கோலங். 25).

ம. கொழுந்நு.

கொழுந்து — கொழுந்தாடை = கரும்பின் நுனித்தழை. குழ—குத—கத—கதலி—கசளி=கெண்டைக் குஞ்சு.

குல்—குர்—குரு. குருத்தல்=1. தோன்றுதல். "அதி னின்று மொருபுருடன் குருத்தான்" (விநாயகபு. 72 : 4) 2. வேர்க்குரு உண்டாதல்.

குரு — குருத்து=1. இளந்தாள், இளந்தோகை, இளவோலை. 2. கரும்புநுனி. "குருத்திற் கரும்புதின் றற்றே" (நாலடி. 211). 3. காதுக்குருத்து. 4. இளமை. 5. வெண்மை. (பிங்.). 6. யானை மருப்பின் உட்பகுதி. "ஆளி நன்மான் ......வேழத்து வெண்கோடு வாங்கிக் குருத்தருந்தும்" (அகம். 381).

ம. குருத்து.

குருத்து—குருந்து=(பிங்.). 1. குழந்தை. 2. வெண் குருத்து.

குருந்து—கருந்து=மரக்கன்று. (உ. வ.). குரு—குருகு. 1. பனங்குருத்து. "குருகு பறியா நீளிரும் பனைமிசை" (பரிபா. 2 : 43) 2. இளமை (சூடா.). 3. விலங்கின் குட்டி, "சிங்கக் குருகு" (திவ். திருப்பா. 1, வியா.). 4. வெண்மை. (திவா.).

வெண்மைக் கருத்து, பனங்குருத்தி னின்று தோன்றிற்று.

ம. தெ., து. குரு.

குருகுக்கிழங்கு = இளங்கிழங்கு.

குரு—குரும்பை= 1. தென்னை பனைகளின் இளங்காய். "இரும்பனையின் குரும்பைநீரும்" (புறம். 24 : 2). 2. இளநீர். "குன்றுங் குரும்பையும் வெறுத்தநின் னிளமுலை" (கல்லா. 52:8)

ம. குரும்ப, க. குரும்பெ.

குரு—குருள்—குருளை =1. குழந்தை. "அருட் குருவாங் குருளை" (சி. சி. பரபக். பாயிரம். 4). 2. நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி முதலியவற்றின் குட்டி.

"நாயே பன்றி புலிமுயல் நான்கும்
ஆயுங் காலை குருளை யென்ப"

"நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே"

(தொல். மரபியல், 8, 9.)

3. பாம்பின் குட்டி. "சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை" (குறுந். 119).

ஒ. நோ : குட்டி = சிறுபெண், E. *girl*, female child.

M. E. *gurle*, *girle*, *gerle*, perh. cogn. with LG. *gor*, child.—C. O. D.

குருமன் = ஒருசார் விலங்கின் இளமைப் பெயர்.

குருமன் — குருமான். 'குட்டிகுருமான்' என்பது உலக வழக்கு.

குரு—கரு = 1. சூல். "மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்" (புறம். 34). 2. முட்டை. 3. முட்டைக்கரு. "புறவுக்கரு வன்ன புன்புல வரகின்" (புறம், 34). 4. பிறப்பு. "கருவைத் துடைப்ப" (பிரபுலிங். கொக்கி. 15). 5. உடம்பு. "கருவுள் வீற்றிருந்து" (திவ். திருவாய். 5 : 10 : 8). 6. குழந்தை. "சோரர்தங் கருவைத் தங்கள் கருவெனத் தோளி லேந்தி" (பாரத. நிரை. 116). 7. குட்டி. "காசறைக் கருவும்" (சிலப். 25 : 52). 8, வினைமுதற் கரணியம் (நிமித்த காரணம்) "கருவா யுலகினுக்கு" (திருவாச. 10 : 14). 9. அச்சுக்கரு. "திருவுருவினைக் கருவினுற் கண்டு" (திருவிளை. இரச. 9.). 10. நடு. "உள்ளூர்க் கருவெலா முடல்" (கம்பரா. கிங்கரர். 44). 11. உட்பொருள். 12. அடிப்படை. "கருவோ டிவரடி.......... காணுமையின்" (இரகு. நகரப். 20). 13. நுண்ணணு. "கரு வளர் வானத்து" (பரிபா. 2 : 5). 14 கருப்பொருள். "தெய்வ முணவே.........கருவென மொழிப" (தொல். அகத். 18).

ம. கரு.

கரு = நடு. ஒ. நோ: ME, E. *core*.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகர முதலி, கரு என்னும் தூய தென்சொல்லைக் கருப்பம் (garbha) என்னும் வடசொல்லினின்று திரித்துள்ளது. வடசொல்லே தென் சொல்லினின்று தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

குள்—குட்டு—குட்டம் = குரங்குக்குட்டி. "தங்குட்டங்களை ....மந்திகள் கண்வளர்த்தும்" (திவ். பெரியாழ். 3 : 5 : 7),

க., மராத்., குட்ட (gudda).

குட்டம்—குட்டன் = 1. சிறுபிள்ளை. "என் சிறுக்குட்டன்" (திவ். பெரியாழ். 1 : 4 : 9). 2. இளமகள். "குயிலெனப்

பேசுமெங் குட்டனெங் குற்றது'' (திருக்கோ. 224). 3. ஆட்டுக் குட்டி. (திவா).

ம. குட்டன், க. குட்ட (gudda).

குட்டு—குட்டி= 1. நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி ஆகிய வற்றின் குட்டி. (தொல். மர. 10). 2. ஆட்டுக்குட்டி. 3. சிறுமி. (உ. வ.). 4. கடைசிப் பிள்ளையின் பொதுப் பெயர். கடைக் குட்டி (உ. வ.).

ம. குட்டி. க. குட்டி (guddi).

ME. *kide*, E. *kid*, *kiddy*.

5. கரு அல்லது சினை.

எ - டு: குட்டிபடுதல்=சினைப்படுதல்.

ஓரறிவுயிர்ப் பெயரின் இளமைப்பொருள் முன்னொட்டு. எ - டு: குட்டிப் பிடவம், குட்டிவிளா (பிள்ளை விளாத்தி). 6. சிற்றப்பன் சிற்றன்னையர் பெயர் முன்னொட்டு. எ - டு: குட்டியப்பன், குட்டியாத்தாள்.

குள்—குய்—குய்ஞ்சு—குஞ்சு=1. பறவையின் இளமைப் பெயர். எ - டு: கோழிக்குஞ்சு, புருக்குஞ்சு. ''காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு'' (பழமொழி). 2. மீன், எலி, அணில் முதலியவற்றின் இளமைப் பெயர். 3. குழந்தை அல்லது சிறு வன் ஆண்குறி, 4. சிறியது.

ம. குஞ்னு. க. கூசு (குழந்தை).

குஞ்சு—குஞ்சான் =குழந்தை அல்லது சிறுவன் ஆண்குறி.

குஞ்சு—குஞ்சி=1. பறவையின் இளமைப் பெயர். ''கரிய குஞ்சியின் ரூக மார்பசி'' (சி. சி. பர. மாயாவாதிமறு. 1.). 2. சிற்றப்பன் சிற்றன்னையர் பெயர் முன்னொட்டு. எ - டு: குஞ்சியப்பன், குஞ்சியாத்தை, குஞ்சியாச்சி, குஞ்சியாய் (யாழ்ப்.) 3. குழந்தை அல்லது சிறுவன் ஆண்குறி. 4. சிறியது.

குஞ்சு—குச்சு—கொச்சு =சிறியது.

கொச்சுப் பையன் =சிறுவன். ம. கொச்சு.

கொச்சு—கொச்சன் =சிறுவன்.

குய்—குயம் =இளமை. (திவா.).

குயம்—கயம்=1. இளமை. (திவா.). 2. மென்மை (பிங்.).

"கயவென் கிளவி மென்மையுஞ் செய்யும்" (தொல். உரி. 24)

கயந்தலை = 1. குழந்தையின் மெல்லிய தலை.

"முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ" (கலித். 86 : 2)

2. யானைக்கன்று.

"துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறெனவு முரைத்தனரே"
(கலித். 11)

சிறுபிள்ளைகளைக் கன்றுகயந்தலை யென்பது பாண்டி நாட்டு வழக்கு.

சிறுமைக் கருத்தும் குறுமைக் கருத்தும்

குஞ்சுக் கடகம் = சிறிய ஓலைப்பெட்டி.

குஞ்சுச் சிப்பி = சிறிய முத்துச் சிப்பி. குஞ்சுப் பெட்டி = சிறிய பெட்டி. (யாழ்ப்.).

குஞ்சம் = 1. குறள். (திவா.). 2. குறளை. (திவா.). 'குப்ஜ' என்னும் வடசொல்லை இதற்கு மூலமாகச் சென்னைப் ப. க. க. த. அகர முதலியிற் குறித்திருப்பது தவறு. வளைந்தது என்பதே வடசொற் பொருள். 3. குன்றிமணி. (திவா.).

குஞ்சன் = குறளன் (பிங்.).

குஞ்சி = குன்றிமணி. குஞ்சிப் பெட்டி = சிறுபெட்டி. குஞ்சிக்கூடை = சிறுகூடை (W.). குஞ்சு — கொஞ்சு—கொஞ்சம் = சிறிது. "கொஞ்சநதங் கின்பந் தந்து" (திருப்பு. 609).

ம. கொஞ்சம், தெ. கொஞ்செமு, க. கொஞ்ச, து. கொந்ர.

கொஞ்சன் = புல்லன் (அற்பன்). "வஞ்சன் கொஞ்சன்" (திருப்பு. 609).

கொச்சு = சிறிது, சிறிய.

கொசு = மிகச் சிறிய ஈவகை. கொசு — கொசுகு. "கொசுகீ......எய்திடம்" (காசிகண். 40 : 17).

கொசுகு—கொதுகு. "கொதுகருக் கண்ணி ஞேன்பிகள்" (தேவா. 381 : 9).

ம. கொதுகு.

குள்—குண்—குணில்=1. குறுந்தடி. "கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்" (ஐங்குறு. 87). 2. பறையடிக்குங் குச்சு. "குணில்பாய் முரசினிரங்கு மருவி" (புறம். 143).

குதலி—கதலி=சிறுகாய் வாழை. மொந்தன் வாழைக்கு எதிரானது. "நெட்டிலைப் பைங்கதலி" (திருக்காளத். பு. தாருகா. 15).

குருவி=1. சிறு பறவை வகை. "குருவி சேர்வரை" (சீவக. 2237). 2. குன்றிமணி. (மலை.).

குருவிக்கண்=1. சிறுகண். 2. சிறுதுளை. குருவித்தலை=சிறுதலை. குருவித் தேங்காய்=சிறு தேங்காய்.

குள்—குள்ளம்=1. குட்டை. 2. குறள்.

குள்ளல்=குள்ளம். குள்ளை=குள்ளம்.

குள்ளன்=1. குட்டையன். 2. குறளன்.

ம. குள்ளன். குள்ள—வ. குல்ல (kh)—குல்லக, குல்ல—க்ஷுல்ல—க்ஷுல்லக.

குள்ளை—கூழை=1. குட்டை, குட்டையானது. "நாய் கூழைவாலாற் குழைக்கின்றது போல" (திவ். திருவாய். 9 : 4 : 3). 2. மதிக் குறைவு. "கூழை மாந்தர்தஞ் செல்கதி" (தேவா. 462 : 9). 3. கூழைத் தொடை. "ஈறிலி கூழை" (காரிகை. உறுப். 19). 4. குள்ளப் பாம்பு.

தெ. கூள, க. கூழெ, மராத். கூள (kh).

குள் — குள்கு — குட்கு — குக்கு. குக்குதல்=உடம்பைக் குறுக்கி வைத்தல். ஒ. நோ: வெள்கு—வெட்கு, சுள்—சுள்கு—சுட்கு—சுக்கு. குக்கு—குக்கல்=சிறுநாய் வகை. "குக்கலைப் பிடித்து நாவிக் கூண்டினி லடைத்து வைத்து" (வி. சிந்.).

தெ. குக்க, வ. குக்குர.

குக்கல்—குக்கன்=சிறுநாய் வகை (திவா.).

குக்கர்=நாய்போ லிழிந்தோர். "குடிமையிற் கடைமைப் பட்ட குக்கரில்" (திவ். திருமாலை. 39).

குட்டம் = 1. குறுமை. 2. செய்யுளடிக் குறுமை. "குட்டமும் நேரடிக் கொத்தன வென்ப" (தொல். செய். 114).

குட்டான்=1. சிறு படப்பு. 2. சிறிய ஓலைப்பெட்டி. குட்டான் கட்டுதல்=பறவை கொத்தாதபடியும் அணில் கடியாத படியும் காய்களின்மீது மூடி கட்டுதல்.

குட்டான்—கொட்டான்=சிறுநார்ப் பெட்டி அல்லது ஓலைப்பெட்டி.

கொட்டான்+காய்+சில் = கொட்டாங் காய்ச்சி—கொட் டாங்கச்சி.

குட்டி=சிறியது. குட்டிக்கலகம், குட்டிக்கிழங்கு, குட்டிச் சாத்தன், குட்டிச்சுவர், குட்டித் திருவாசகம், குட்டித் தொல் காப்பியம், குட்டிப்பல், குட்டிமணியம், குட்டியாண்டவன், குட்டி விரல், குட்டித் தெய்வம் (சாமி) என்பன சிறுமை குறித்தன.

குட்டு—குட்டை=1. குறுகிய உருவம். 2. குட்டேறு (சிறிய காளை). "குட்டேற்றைக் கோவர்த்தனனைக் கண்டீரே" (திவ். நாய்ச். 14 : 2). 3. சிறு துணி. எ-டு: தலைக் குட்டை, கைக்குட்டை. தெ. குட்ட (gudda). 4. சிறுகுளம். 5. குட்டை மரம் (தொழுமரம்). 6. குறுணி. (தொல். சொல். 400, உரை).

குட்டை—கட்டை=1. உயரக் குறைவு. எ-டு: ஆள் கட்டை, கட்டைமண். 2. அகலக் குறைவு. எ-டு: அகலக் கட்டை. 3. நீளக் குறைவு. எ-டு: கட்டைவிரல், கட்டைத் துடைப்பம், துடைப்பக் கட்டை. 4. மதிப்புக் குறைவு. எ-டு: விலைக்கட்டை, கட்டைப்பொன். மாற்றுக் கட்டை. 5. ஓசைக் குறைவு. எ-டு: கட்டைக் குரல் (சாரீரம்). 6. ஒருவகை இசைக் குற்றம்.

> "தனிபடு கட்டை யெட்டின் றகுதியிற் றிகழும் பொல்லா
> வினிமையில் சுரத்தைக் கண்டாங் கிருந்தவர் வியந்தா ரில்லை"
>
> (திருவால. 57 : 26)

7. திறக்குறைவு. எ-டு: கட்டைமதி (புத்தி).

இதன் மூலத்தை அறியாது, மரக்கட்டை, விறகுக்கட்டை, செப்புக்கட்டை முதலியவற்றின் தடிப்பத்தைக் குறிக்கும் கட்டை யென்னும் சொல்லோடு இணைத்துள்ளது, சென்னைப் ப. க. க. த. அகரமுதலி.

குரு—குறு=1. சிறு. 2. குறுகிய. ம. குறு.

குறு—குற்றி=சிறு குச்சு. குற்றி—குச்சி—குச்சு.

குறு+இல்=குற்றில்—குச்சில். ஒ. நோ:

முறம்+இல்=முற்றில்—முச்சில்.

குச்சில்—குச்சு. குச்சுவீடு=சிறு கூரைவீடு.

குறு—குற்று—குற்றம்=குறைவு, தவறு.

குறு—குறை—குறைவு, குறைச்சல்.

குறுமகன் — குறுமான் = சிறுவன். குறுஞ்சிரிப்பு—குஞ் சிரிப்பு.

குறு—குறள். 1. குறுமை. "குண்டைக் குறட் பூதம்" (தேவா. 944 : 1). 2. குறட்பூதம். (பிங்). 3. ஈரடி உயர முள்ள குள்ளன். "தேரை நடப்பனபோற் குறள்" (சீவக. 631). 4. சிறுமை. "வரகின் குறளவிழ்ச் சொன்றி" (பெரும்பாண். 193). 5. இருசீர் கொண்ட குறளடி. 6. ஈரடி கொண்ட குறள்வெண்பா. 7. குறள் வெண்பாவாலான திருக்குறள். "உலகங் கொள்ள மொழிந்தார் குறள்" (திருவள்ளுவ. 33). ம. குறள்.

குறள்—குறளி=1. குறியவள். "ஒரு தொழில் செய்யுங் குறளி வந்து" (சீவக. 1653, உரை). 2. சிறிய குறளிப் பேய். "வாயிலிடிக்குது குறளியம்மே" (குற்ரு. குற. 71). 3. குறளி வேடிக்கை. 4. கற்பழிந்தவள் (சூடா.).

குறள்—குறளை=1. குள்ளம். (W). 2. சிறுசொல், கோட்சொல். "பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில் சொல்லென" (மணி. 30 : 68). 3. வறுமை. "குறளையுள் நட்பளவு தோன்றும்" (திரிகடு. 37). 4. பழிச்சொல்.

ம. குறள.

குறு—குறில்=குற்றுயிரெழுத்து.

குறுணி=பதக்கினும் குறைந்த முகத்தலளவு.

குறும்பு=1. சிறு துணுக்கு. எ-டு: புகையிலைக் குறும்பு. 2. சிறுமலை. 3. சிறுமலை யரண். "குறும்பல் குறும்பிற் றதும்ப வைகி" (புறம். 177). 4. மலையரணிலுள்ள குறுநில மன்னர். "குறும்படைந்த வரண்" (புறம். 97). 5. வேந்த ருக்குப் பகைவரான குறும்பரசர். "வேந்தலைக்கும் கொல் குறும்பும் இல்லது நாடு" (திருக்குறள், 735). 6. குறும்பர சரின் வலிமை, வலிமை. "அரவுக் குறும்பெறிந்த சிறுகட்டீர்வை" 7. குறும்பரசர் போர். 8. குறும்பரசரின் குறும்புத்தனம், தீய விளையாட்டு. 9. குறும்பரசர் ஆண்ட பாலைநிலத்தூர்.

10. பாலை நில மாந்தர். 11. குறும்பர் என்னும் வகுப்பார். எ - டு: காட்டுக் குறும்பு, நாட்டுக் குறும்பு.

குறும்பாடு=குறும்பர் மேய்க்கும் ஆடு.

குறும்பன்=குறும்புத்தன முள்ளவன்.

குறு—குறுகு. குறுகுதல்—குட்டையாதல்.

ம. குறுகு, தெ. குருச்ச.

குறுகு—குறுக்கு=1. குறுமை. "நீண்ட நெடுமையும் அகலக் குறுக்குங் காட்டா" (தாயு. சிதம்பர. 13). 2. நீளத்திற்கு எதிரான அகலம். 3. குறுக்களவு. "நெடுமையுங் குறுக்கு நூற்றெட் டங்குலம்" (காசிகண். சிவ. அக. 17). 4. முதுகின் குறுக்கு. குறுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது; நிமிர முடியவில்லை (உ. வ.). 5. ஊடு, இடை. நான் பேசும்போது குறுக்கே ஒன்றும் சொல்லாதே. (உ. வ.). 6. மாறு, எதிர்ப்பு. அவன் எதற்குங் குறுக்காகப் பேசுவான் (உ. வ.).

குறுக்கு—குறுக்கம்=1. குறுமை. "ஐ ஒளக் குறுக்கம்" (நன். 99). 2. $\frac{3}{4}$ முதல் 7 செய் (ஏக்கர்) வரை வெவ்வேறிடத்தில் வெவ்வேறு வகையாக வழங்கும் நில அளவு.

குறுவை—குறுகிய காலத்தில் விளையும் நெல்.

குறுமல்=பொடி (பிங்.).

குல்—குன்—குன்று.

குன்றுதல்=1. குறைதல். 2. சுருங்குதல். 3. தளர்தல். 4. நிலைகெடுதல். "குன்றி னனையாருங் குன்றுவர்" (குறள். 965).

குன்று=சிறுமலை. குன்று—குன்றம்=பெருங் குன்று. ம. குன்னு—குன்னம். தெ., க. கொண்ட. குன்றி=சிறிய குன்றிமணி. "குன்றுவ குன்றி யனைய செயின்" (குறள். 965). ம. குன்னி.

குன்—குன்னு. குன்னுதல்=குக்குதல், உடம்பு சுருங்குதல்.

குன்—குன்னு. குன்னுத்தல்=உடம்பு குளிரால் ஒடுங்குதல். "குன்னுக்க வென்பாரு முளர்" (நெடுநல். 9, உரை).

குன்—குன்னி=சிறியது, நுண்ணியது.

4. குல்[2] (வளைதற் கருத்து வேர்)

அடிக்கருத்து (வளைதல்)

வளைதற் கருத்து, இயன்முறையில் வளைவு, சுருட்சி, வட்டம், வளையம், உருண்டை, உருளை முதலிய பண்புக் கருத்துக்களையும்; செயன் முறையில் வளைதல், சுருள்தல், திரிதல், சூழ்தல், சுற்றுதல், சுழலுதல், உருளுதல் முதலிய வினைக்கருத்துக்களையும் தழுவும்.

வளைவு என்னும் பண்பின் பெயரும், வளைதல் என்னும் வினையின் பெயரும், அப்பண்பையும் வினையையுங் கொண்ட பொருள்களை ஆகுபெயராகக் குறிக்கும்.

கோணல், சாய்தல் என்பன வளைதலின் முந்திய நிலைகளாதலின், அவையும் அதனுள் அடங்கும்.

குல்—குலவு. குலவுதல்=1. வளைதல். ''குலவுச்சினைப் பூக்கொய்து'' (புறநா. 11 : 4). 2. உலாவுதல். ''எம தன்னையை நினைத்தே குலவினனே'' (சிவரக. விசயை. 14).
L. *Curvus*, E. *Curve*.

குலாவுதல்=வளைதல். ''குலாவணங்கு வில்'' (யாப். வி. 22).

குல்—குலுத்தம்=வளைந்த காயுள்ள கொள். வ, குலுத்த (guluttha).

குலுக்கை=உருண்டு நீண்ட குதிர். குலுக்கை—குலுப்பை.

குல்—குள்—குளம்=1. வளைந்த நெற்றி. ''திருக்குள முளைத்த கட்டாமரை'' (கல்லா. 31 : 9). 2. வெல்லவுருண்டை. (சூடா.). வ. குல (gula). குளம்—குளகம்=வெல்லவுருண்டை.

குளியம்=1. உருண்டை. (அக. நி.). 2. (மாத்திரை) மருந்து (பிங்.).

குளிகை=மாத்திரை யுருண்டை. வ. குளிகா (gulika).

குளியம்—குழியம்=1. வளைதடி. 2. மணவுருண்டை.

(சிலப். 14 : 171. அரும்.). திரட்சி. (திவா.).
L. *globus*, *glomus*. E. *globe*.

குழலுதல்=சுருளுதல். "கடைகுழன்ற கருங்குழல்கள்" (சீவக. 164). குழல்=மயிர்க்குழற்சி. "குழலுடைச் சிகழிகை" (சீவக. 1092). ம. குழல்.

குள்—(குய்)—குயம்=வளைந்த அரிவாள். "கொடுவாய்க் குயத்து" (சிலப். 10 : 30).

குல்—(குர்)—குரங்கு. குரங்குதல்=வளைதல். "இலைப் பொழில் குரங்கின" (சீவக. 657). குரங்கு=வளைவு. "குரங் கமையுடுத்த மரம்பயி லடுக்கத்து" (சிலப். 10 : 157). 2. கொக்கி. OE. *cranc*, *crinc*, E. *crank*.

குரவை=வட்டமாக நின்று பாடியாடுங் கூத்து.

Gk. *koros* (orig. a dance in a ring). L. *chorus*, E. *chorus*, *choir*, *quirs*.

குருளுதல்=சுருளுதல். "குருண்ட வார்குழல்" (திரு விளை. திருவாலி. 1 : 3). குருள்=1. மயிர்ச்சுருள். 2. பெண் டிர் தலைமயிர் (பிங்.). வ. குருல. LG. *Du*. O. *Fris*. *krul*, G. *krol*, OE. *crol*, *crul*, E. *curl*.

குருகு=1. வளையல். "கைகுவி பிடித்துக் குருகணி செறித்த" (கல்லா. 44 : 22). 2. வளைந்த கழுத்துள்ள நீர்ப் பறவைப்பொது. 3. நாரை. "வான்பறைக் குருகின் நெடுவரி பொற்ப" (பதிற்றுப். 83 : 2). 4. ஓதிமம் (அன்னம்). "நீரொழியப் பாலுண் குருகிற் றெரிந்து" (நாலடி. 135).

குரகம்=நீர்வாழ் பறவைப் பொது. AF., OF. *grue* (crane) OHG., OS. *krano*, OE. *cran*, E. *crane*.

குரங்கு — குறங்கு = கொக்கி. குறங்கு — கறங்கு. கறங்கல்=1. வளைதடி (அக. நி.). 2. சுழற்சி (பிங்.). கறங்குதல்=1. சூழ்தல். "கறங்கிருள் மாலைக்கும்" (திருவள். 34). 2. சுழலுதல். "பம்பரத்து..........கறங்கிய படிய" (கந்தபு. திருநகரப். 28). ம. கறங்ஙு.

கறங்கு=காற்றாடி. "காண்முகமேற்ற.................கறங்கும்" (கல்லா. கணபதி). கறங்கோலை=ஓலைக்காற்றாடி. "கறங் கோலை கொள்ளிவட்டம்" (திருமந். 2313).
ON. *hringr*, OHG., OS., OE. *hring*, E. *ring*.

குர்—குறு—குறள்—குறண்டு. குறண்டுதல்=1. வளைதல். 2. சுருண்டு கொள்ளுதல். குறண்டல்=கூனல்.

குறடு=வளைந்த பற்றுக் கருவி, குறடுபோற் பற்றும் நண்டு. தெ. கொரடு.

குறழ்தல்=குனிதல். "அவனுங்கே பாராக் குறழா" (கலித். 65 : 10.)

குறு—கிறு—கிறுக்கு=தலைச்சுற்று, கோட்டி (பைத்தியம்) கிறுக்கன்=பித்தன். தெ. கிருக்கு.

கிறுகிறுத்தல்=சுற்றுதல், தலைச்சுற்றல் மயக்கமாதல். தெ. கிரகிர (giragira). கிறுகிறுவாணம்=காற்றாடி போற் சுற்றும் பொறிவாணம்.

Gk. *guros*, E. *gyrate*.

குல்—குன்—குனி. குனிதல்=1. வளைதல். "குனிவளர் சிலை" (சீவக. 486). 2. உடம்பு வளைதல். 3. வணங்குதல் (சூடா.).

குனித்தல்=வளைத்தல். "குனித்த புருவமும்" (தேவா. 11 : 4). ம. குனி. க. குனி.

குனுகுதல்=சிரிக்கும்போது முதுகு வளைதல். தெ. குங்கு.

குள்—குண்டு=உருண்டை, உருண்டையான மணி, உருண்டையான வெடிகருவி (shot, bouk).

தெ. குண்ட, க., மரா. (மராட்டி) குண்ட (gunda), குண்டூசி. குண்டுச்சம்பா, குண்டுமல்லிகை என்பவற்றில் குண்டு என்னுஞ் சொல் உருட்சி பற்றியது. உருட்சிக் கருத்தும் திரட்சிக் கருத்தைத் தோற்றுவிக்குமாதலால், குண்டு, குண்டன், குண்டை, குண்டாந்தடி, குண்டடியன், குண்டுக்கழுதை என்பவற்றை வளைவுக் கருத்து வேரடிப் பிறந்தனவாகவும் கொள்ள இடமுண்டு.

குண்டான்=உருண்டவடிவான கலம். குண்டான் சட்டி என்பது வழக்கு. குண்டான்—குண்டா. மரா. குண்டா (g).

ஒருவன் சுருண்டு கிடக்கும் நிலை குண்டக்க மண்டக்கம் என்றும், ஒருவனைத் தலையுங்காலுஞ் சேர்த்துச் சுருட்டிக் கட்டும் வகை குண்டு ருட்டுக் கட்டு என்றும், சொல்லப்படும்.

குண்டு—குண்டலம்=1. வட்டம். 2. சுன்னம். 3. வட்டமான காயம் (ஆகாயம்). 4. வளைந்த காதணி. வ. குண்டல.

குண்டலி=1. மூல நிலைக்கள (ஆதார) வட்டம். (ஔவை. குறள் நினைப்புறு. 2). 2. தூயவுலகைத் தோற்றுவிக்கும் மூல மாயை (சி. போ. பா. 2 : 2, பக். 133). இதன் விளக்கத்தை என் 'தமிழர் மதம்' என்னும் நூலுட் காண்க.

குண்டலி (தூயமாயை)—வ. குண்டலினி.

குண்டி=1. உருண்டு திரண்ட புட்டம். 2. குண்டி போன்ற அடிப்பக்கம். ம. குண்டி, க. குண்டெ, தெ. குட்டெ.

குண்டு—கண்டு=நூற்பந்து. கண்டு—கண்டகம்=வட்ட மான மரக்கால்.

கண்டு—கண்டி=வட்டமான ஒருகலம், ஒரு முகத்தலளவு, ஒருநிறை. ம. கண்டி, தெ., து. கண்டி (kh), மரா. கண்டில்(kh).

கண்டி—கண்டிகை=1. தோட்கடகம் (சூடா.). 2. ஒரு வகைப் பறை (பிங்.).

கண்டிகை—கடிகை—1. நாழிகை வட்டில். 2. நாழிகை (24 நிமைய நேரம்) (திவா.). 3. நேரம். 4. சடங்குகட்கு மங்கல நேரங் குறிப்பவன். "கண்ணனொடு கடிகையும் வருகென" (சீவக. 2362). 5. தோட்கடகம். "கடிகைவா ளார் மின்ன" (சீவக. 2808). கடிகை—வ. கட்டிகா (ghattika).

இவ் வட சொற்கு நாழிகைப் பொருளேயன்றிக் கடகப் பொருளில்லை.

கடிகை+ஆரம்=கடிகையாரம்—கடிகாரம்.

ஒ. நோ : வட்டு—வட்டாரம், கொட்டு—கொட்டாரம்.

குளம் — குணம் — குணகு. குணகுதல் = வளைதல். குணக்கு=வளைவு. 'நாய்வாலைக் குணக்கெடுக்கலாமா ?' என் பது உலக வழக்கு. குணக்குதல்=வளைத்தல்.

குணலை=நாணத்தால் உடல் வளைகை. "கூச்சமுமாய்ச் சற்றே குணலையுமாய்" (பணவிடு 310).

குணகு—குணங்கு. குணங்குதல்=வளைதல்.

குணகு—குணுகு. குணுகுதல்=வளைதல். குணுக்குதல்= வளைத்தல். குணுக்கு=இளமகளிர் காதிலணியும் கனத்த ஈய அல்லது பித்தளை வளையம்.

குணம்—குடம்=1. உருண்ட வடிவான நீர்க்கலம் (பிங்.). 2. குடக்கூத்து. "நீணில மளந்தோ னாடிய குடமும்" (சிலப்.

6 : 55). 3. குடஞ்சுட்டு என்னும் ஆவு (சூடா). 4. கும்ப வோரை (பன்னிருபா. 163). 5. உருண்டு திரண்ட வண்டிக் குடம் (hule). 6. குடதாடி என்னும் தூணுறுப்பு. 7. திரட்சி.

ம. குடம், தெ. குடமு, க. குட, வ. குட்ட.

குணங்கு—குடங்கு. குடங்குதல்=வளைதல்.

குடங்கு—குடங்கர்=1. குடம். "குடங்கர் கொணர்ந் திடா" (கந்தபு. தேவகிரி. 24). 2. குடிசை. "குடங்கருட் பாம்போடு டனுறைந் தற்று" (குறள். 890). 3. கும்பவோரை (சூடா.).

குடிசை என்னும் பொருளில், குடங்கர் என்னுஞ் சொல்லைக் குட்டங்கக (kutangaka) என்று திரிப்பர் வடமொழியாளர். ஆட்டுக் குடில் போன்ற அரையுருண்டை வடிவான குடிசைகளில் குழுவரும் பன்றியாடிகளும் போன்ற அநாகரிக மாந்தர் இன்றும் வதிந்து வருதல் காண்க.

குடம்—குட=வளைந்த (திருமுரு. 229, உரை).

குட—குடவு=வளைவு. குடவுதல்=வளைவாதல்.

குடவியிடுதல்=வளைத்து அகப்படுத்துதல். "குடவியிடு மரிவையர்கள்" (திருப்பு. 514).

குணக்கு—குடக்கு—குடக்கம்=வளைவு. குடக்கு—குடக்கி= வளைவானது.

குணகு—குடகு—குடகம்—கடகம்=1. வட்டம் (பிங்.). 2. வட்டமான கேடகம் (திவா.). 3. தோள்வளை. "கடகஞ் செறித்த கையை" (மணி 6 : 114). 4. பெருவிரலும் சுட்டு விரலும் வளைந்து வளையம் போல் ஒன்றோடொன்று உகிர்கவ்வ, மற்ற மூன்று விரல்களும் நிமிர்ந்து நிற்கும் இணையாவிணைக்கை. (சிலப். 3 : 18, உரை). 5. பனையகணியால் முடையப்பட்ட வட்டமான பெரும் பெட்டி. (புறநா. 33, உரை). இச்சொல் இன்றும் நெல்லை வட்டாரத்திற் பெருவழக்காக வுள்ளது. 6. ஒரு நகரைச் சூழ்ந்திருக்கும் மதில் (பிங்.). 7. மதில் சூழ்ந்திருந்த ஒரிசாத் தலைநகரம் (Cuttack).

கடகம் (தோள்வளை)—வ. கட்டக.

குடம்—குடந்தம்=1. குடம் (பிங்.). 2. மெய்வளைத்துச் செய்யும் வழிபாடு. "குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி"

(திருமுரு. 229). 3. நால்விரல் முடக்கிப் பெருவிரல் நிறுத்தி நெஞ்சிடை வைக்கை. (திருமுரு. பக். 47, அடிக்குறிப்பு).

"நால்விரன் முடக்கிப் பெருவிர னிறுத்தி
நெஞ்சிடை வைப்பது குடந்த மாகும்."

குடந்தம் படுதல்=வணங்கி வழிபடுதல். "குடந்தம் பட் டெதிர் நின்றிடும்" (காஞ்சிப்பு. கழுவாய். 96).

குடந்தை=வளைவு. "குடந்தையஞ் செவிய கோட்டெலி" (புறநா. 321).

குடம்பை=1. முட்டை (பிங்.). "குடம்பை தனித் தொழியப் புட்பறந் தற்றே" (குறள். 338). 2. புழுக்கூடு. "வரியுடல் சூழக் குடம்பை நூல் தெற்றி" (கல்லா. கணபதி துதி, 26). 3. பறவைக் கூடு. "குடம்பை முட்டையுங் கூடு மாகும்." (பிங். 10 : 352).

குடம்பை—குதம்பை=1. காதுச் சோணைத் துளையை விரி வாக்குவதற்கு இடும் ஓலைச்சுருள் அல்லது சீலைச்சுருள். "சீலைக் குதம்பை யொருகாது" (திவ். பெரியாழ். 3 : 3 : 1). 2. ஓலைச் சுருள் போன்ற பொற் காதணி. "திருக்குதம்பை யொன்று பொன் இருகழஞ்சே எட்டு மஞ்சாடி" (S. I. I. ii, 143).

குடம்பை—குரம்பை=1. பறவைக் கூடு. 2. சிறுகுடில். "இலைவேய் குரம்பை" (மதுரைக், 110). 3. நெற்கூடு (Larn). "நெற்குவை குரம்பையி னிரப்பு வித்தனர்" (கந்தபு, நாட்டுப். 26). 4. கூடு போன்ற உடம்பு. "பொருத்திய குரம்பை தன்னைப் பொருளெனக் கருத வேண்டா" (தேவா. 488 : 1). ம. குரம்பு.

குடலை=உருண்டு நீண்ட பூக்கூடை.

குட—குடா=1. வளைவு. "எண்கின் குடாவடிக் குருளை" (மலைபடு. 501). "குடாவடி யுளியமும்" (சிலப். 25 : 50). 2. வளைகுடா அல்லது விரிகுடா என்னும் வளைகடல். 3. மூலை.

குடா—குடாப்பு=கோழி, ஆட்டுக்குட்டி பன்றி முதலிய வற்றை அடைக்கும் அரையுருண்டை வடிவான கூடு.

குடா—குடாரி=வளைந்த யானைத் தோட்டி (பிங்.).

குட—குடி=1. வளைந்த புருவம் (பிங்.). 2. குடம்பை போன்ற குடிசை அல்லது வட்டமான வீடு. "சிறுகுடி கலக்கி"

(கந்தபு. ஆற்று. 12). குடிக்கூலி=வீட்டு வாடகை; முதற் காலத்தில் எல்லா நாட்டு வீடுகளும் வட்டவடிவாகவே இருந்தன. 3. ஒரு குலத்தார் தெரு அல்லது வீட்டுத்தொகுதி. எ - டு: செக்காரக்குடி அல்லது வாணியக்குடி. 4. ஊர். எ - டு: காரைக்குடி. குடிக்காவல்=ஊர்க்காவல். 5. வீட்டிலுள்ள மனைவி. எ - டு: அவனுக்கு இருகுடி. 6. குடும்பம் (வீட்டிலுள்ள கணவன் மனைவி மக்கள்). "ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்" (புறநா. 183). 7. சரவடி. எ - டு: சேக்கிழார் குடி. 8. குலம் (பிங்.). 9. குடிகள். "கோனோக்கி வாழுங் குடி" (குறள். 542). 10. குடியிருப்போர். 11. வதிதல் அல்லது தங்குதல். "என் சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே" (தாயுமா. தேசோமயானந்தம்). குடியானவன்=நிலையாக ஓரிடத்தில் வதியும் உழவன் அல்லது வேளாளன். குடியிருத்தல்=வீட்டிலிருத்தல், நிலையாக வதிதல், குடிபுகுதல், குடிவருதல், குடிபோதல், குடியேறுதல், குடிகொள்ளுதல் முதலிய தூய தமிழ் வழக்குகளை நோக்குக.

குடி (குடிசை, வீடு)—ம. குடி, வ. குட்டி (kuti).

OE. *cot*, MDU., MLG., ON. *kot*, E. *cot*.

OE. *cote*, MLG. *kote* ; R. *cote*.

குடிகை (குடி+கை)=1. சிறுவீடு (குடிசை). "உண்டு கண் படுக்கு முறையுட் குடிகையும்" (மணி. 6 : 63). 2. சிறு கோயில். "குச்சரக் குடிகைக் குமரியை மரீஇ" (மணி. 18 : 152). கை என்பது ஒரு சிறுமைப் பொருட் பின்னொட்டு (Dimunitive suffix).

ஒ. நோ : கன்னி—கன்னிகை. குடிகை—வ. குட்டிகா.

குடிகை—குடிசை=குடில். தெ. குடிசெ. (g).

குடிசை—குடிஞை=குடில். "தூசக் குடிஞையும்" (பெருங். இலாவாண. 12 : 43).

குடில் (குடி+இல்)=1. ஆட்டுக்குட்டிகளை அடைக்குங் கூடு. 2. குடிசை. "என்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில்". (பாரத. உத்தி. கிருட். 80). இல் என்பதும் ஒரு சிறுமைப் பொருட் பின்னொட்டாம்.

ஒ. நோ : தொட்டி—தொட்டில், புட்டி—புட்டில்.

குடி—குடில்=வட்டவடிவாகத் தோன்றும் காயம் (ஆகாயம்)—திவா.

குடில்—குடிலம் =1. வளைவு. ''கூசும் நுதலும் புருவமுமே குடிலமாகி யிருப்பாரை'' (யாப். வி. மேற்கோள்). 2. காயம் ஆகாயம்)—சூடா.

குடில்—குடிலை =1. மூல மந்திரமாகிய ஓங்காரம். ''குடிலை யம் பொருட்கு'' (கந்தபு. கடவுள்வா. 14). 2. தூயமாயை. (சி. போ. பா. 2 : 2).

குண்டலி, குடிலை என்னும் மெய்ப்பொருளியற் சொற்கட்கு வடமொழியில் வேறு மூலமில்லை.

''ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்தவைம் பூதங்கள்
ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசரம்
ஓங்காரா தீதத் துயிர்மூன்று முற்றன
ஓங்கார சீவ பரசிவ ரூபமே''

என்னும் திருமந்திரத்தை (2677) ஆழ்ந்தெண்ணி, பேருலகத் தோற்றுவாய்க்குக் குடிலை என்னும் பெயர்த் தோற்றக் கரணியத்தை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. குடிலை—வ. குட்டிலா (Kutila).

குன் — கூன் =1. வளைவு. ''கூனிரும்பினிற் குறைத்து'' (நைடத. நாட்டுப். 10). 2. முதுகுக்கூனல் (திவா.). 3. கூனன் அல்லது கூனி. ''கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடும்'' (புறநா. 28). 4. பக்கக் கூனலுள்ள பெருங்கலம். ''குருதி சாறெனப் பாய்வது குரைகடற் கூனில்'' (கம்பரா. கிங்கர. 40). 5. கூன் போற் செய்யுளில் அளவிற்கு மிஞ்சி வரும் அசை அல்லது சீர். ''சீர் கூனுதல் நேரடிக் குரித்தே.'' (தொல். பொ. செய். 48).

கூன்—கூனல் =1. வளைவு. கூனலங்காய் = புளியங்காய். ''கூனலங்காய் தினையவரை'' (திருவிளை. நாட்டு. 42). 3. முதுகு வளைவு. ''கூனற்கிழவன் கொடுக்கும் பணய மதில்'' (விறலிவிடு.).

கூன்—கூனி =1. வளைந்த சிறிய இருல்வகை. ''கூனி கொத்தி.........கொக்கிருக்கும்'' (குற்ரு. குற. 94) 2. வான வில்.

கூன் — கூனை =1. நான் மூலையிலும் கூனுள்ள தோல் நீர்ச்சால். ''விழுந்த பேரைக் கூனைக்கொண் டமிழ்த்துவார் போல்'' (குற்ரு. குற. 28). 2. நீர்ச்சால் போன்ற பெருமிடா. ''கரும்பேந்திரத் தொழுது சாறகன் கூனையின்'' (கம்பரா. ஆறு செல். 49).

குள்—கூள். (கூளுதல்=வளைதல்) கூளி=வளைந்த பச்சைவாழைப் பழவகை. கூழாங்கல் = தேய்ந் துருண்ட சிறு கல்.

கூள்—கூண்டு=1. வளைந்த வண்டி முகடு. எ-டு: கூண்டு வண்டி. 2. வட்டமான பறவைக் கூண்டு. எ-டு: கிளிக் கூண்டு. 3. விலங்குகளை அடைத்து வைக்கும் கூண்டு போன்ற அமைப்பு. எ-டு: புலிக்கூண்டு. 4. நீண்டு உருண்டிருக்கும் எலிக்கூண்டு. 5. உருண்டையான புகைக் கூண்டு.

கூண்டு—கூடு. ஒ. நோ: பூண்டு—பூடு.

கூடு=1. வட்டமான நெற்கூடு. "கூடுவிளங்கு வியனகர்" (புறநா. 148). 2. வட்டமான அல்லது உருண்ட அல்லது உருண்டு நீண்ட பறவைக் கூடு. 3. விலங்குக் கூடு. "கூடார் புலியும்" (சீவக. 2328). 4. ஆளை அடைத்து வைக்கும் சிறைக் கூண்டு அல்லது அறை. "படிக்காச னென்னுமோர் பைங்கிளி யைக் கூட்டிலடைத்து வைத்தாய்" (படிக்காசுப் புலவர் தனிப் பாடல்). 5. சான்றியக்கூடு (Witness box). 6. முகக்கூடு—முக்காடு. 7. மைப்புட்டி, மைக்கூடு. (நெல்லை வழக்கு). 8. படைக்கலவுறை. 9. கருவிக்கூடு. எ-டு: கண்ணடிக் கூடு. 10. உயிருக்குக் கூடுபோன்ற உடம்பு. "கூட்டைவிட் டுயிர்போவதன் முன்னமே" (தேவா. 376 : 2). 11. உள்ளீ டற்ற பதர். 12. பூச்சிக் கூடு. 13. சதைப்பற்றின்றி நோய்ந்த வுடம்பு. 14. எலும்புக் கூடு.

ம. கூடு. தெ., க., து. கூடு (gudu).

கூடல்—கூடலி. கூடலித்தல்=வளைதல், கிளர்ந்து வளை தல். "குறுவெயர்ப் புருவங் கூடலிப்ப" (திவ். பெரியாழ். 3 : 6 : 8).

கூடு—கூடாரம்=வண்டிக் கூண்டு. கூடாரவண்டி= கூண்டுவண்டி. கூடாரப்பண்டி (சிலப். 6 : 120. அரும்.).

கூடு—கூடை=வட்டமான மூங்கில் முடைவு.

கூள்—கூர். கூர்தல்=வளைதல். "மெய்கூர்ந்த பணி யொடு" (கலித். 31 : 6).

குள்—கொள்=வளைந்த காயுள்ள பயற்றுவகை.

"காயுங் கோணக்காய் சொல்லடா மைத்துனு
கதையும் விடுவித்தேன் கொள்ளடா மைத்துனு"

என்பது சிறுர் சொல்லும் விடுகதைப் பாட்டு.

குல்—கொல்—கோல். கோலுதல் = 1. வளைத்தல். "நெடுங்காழ்க் கண்டங் கோலி" (முல்லைப். 44). 2. திரட்டி வைத்தல். "கோலாப் பிரச மன்னுட்கு." (திருக்கோ. 110).

கோல்=1 உருட்சி. 2. திரட்சி. "கோனிற வளையினுர்க்கு" (சீவக. 209). 3. உருண்டு திரண்ட குடைக் காம்பு. "அருள் குடையாக வறங்கோலாக" (பரிபா 3 : 74). 4. துலாக் கோல் (பிங்.). 5. செங்கோல். 6. அளவுகோல் "கோலிடை யுலக மளத்தலின்" (கம்பரா. நகரப். 11). 7. ஊன்றுகோல். 8. கம்பு. "அலைக்கொரு கோரு" (கலித். 82). 9. மரக்கொம்பு. (சூடா). 10. பிரம்பு. 11. யாழ்நரம்பு. "கோல்பொரச் சிவந்த" (சீவக. 459).

ம. கோல், தெ. கோல, க. கோல், து. கோலு. கோல்—கோலி=உருண்ட விளையாட்டுக் கருவி.

ம., தெ. கோலி (g), து. கோளி (g), மரா. கோலீ (g). கோல்—கோலை=மிளகு. (தைலவ. தைல. 135).

கொட்பு=1. வளைவு. 2. சுழற்சி. "கொட்புறு கலினப் பாய்மா" (கம்பரா. மிதிலை. 13). 3. மனச்சுழற்சி (சீவக. 540, உரை). 4. சுற்றித் (திவா). 5. நிலையின்மை. "கொட்பின்றி யொல்லும்வா யூன்று நிலை" (குறள். 789).

கொள்—கொட்டு=1. வட்டமான நெற்கூடு. 2. பிரப் பங் கூடை. ஒ. நோ : வள்—வட்டு.

கொட்டு—கொட்டம்=1. வட்டமான மாட்டுத்தொழுவம். 2. நூற்குங் கொட்டை (சிறுபாண். 106, உரை). ஒ. நோ : வட்டு—வட்டம். கொட்டம் (தொழுவம்)—வ. கோஷ்ட (g, th), தெ. கொட்டமு, கொட்டம்—கொட்டாரம்=வட்டமான களஞ்சியம். ஒ. நோ : வட்டம்—வட்டாரம். ம. கொட்டாரம், தெ. கொட்டாரமு, க., து. கொட்டார. மரா. கோட்டார (th), வ. கோஷ்டாகார (th, g).

கொட்டம்—கொட்டகை=சாய்ப்புப் பந்தல். "கொட்ட கைத் தூண்போற் காலிலங்க" (குற்ரு. குற. 84 : 4).

ஒ. நோ : வட்டம்—வட்டகை. க. கொட்டகெ (g), து. கொட்ய. வ. கோஷ்டக (g). ஒ. நோ : ME. E. *Cottage.*

கொட்டுதல்=கலத்தைச் சாய்த்துக் கவிழ்த்து உள்ளடக் கத்தைச் சிந்துதல் அல்லது சொரிதல்.

கொட்டு—கொட்டில்=1. மாட்டுத் தொழு. "ஏறு கட்டிய கொட்டி லரங்கமே" (தனிப்பாடல்). 2. கொட்டகை, "கொட் டில் விளங்குதேர் புக்கதன்றே" (சீவக. 471). 3. விற்பயிற் றும் இடம். "கல்லூரி நற்கொட்டிலா" (சீவக. 995). 4. குடிசை. "பன்னூறுருயிரம் பாடிக் கொட்டிலும்" (பெருங். உஞ்சைக். 43. 199). ம. கொட்டில்.

கொட்டு—கொட்டை=1. உருண்ட வடிவம். 2. பஞ்சுச் சுருள். "கொட்டைத் தலைப்பால் கொடுத்து" (திவ். பெரி யாழ். 3 : 5 : 1). 3. உருண்ட தலையணை. "நெட்டணை யருகாக் கொட்டைகள் பரப்பி" 4. உருண்டு திரண்ட விதை. 5. அது போன்ற உறுப்பு. (testicle). 6. தாமரைக் கொட்டை. "தாமரை வள்ளிதழ் பொதிந்த கொட்டை போல" (பெருங். உஞ்சைக். 38 : 258). 7. ஆமணக்கு. 8. பூசணிப் பிஞ்சு. 9. பாதக் குறட்டின் குமிழ். "பவழக் கொட்டைப் பொற்செருப் பேற்றி" (பெருங். மகத. 22 : 202). 10. ஆடைத்தும்பு முடிச்சு. 11. "கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கி" (பொருந. 155). 12. காதுவளர்க்குந் திரி. 13. நூற் குங் கதிர் அடி. ம. கொட்ட, தெ., க., து. கொட்டெ.

கொள்—கொள்கு—கொட்கு. கொட்குதல்=1. சுழலு தல். "வளிவலங் கொட்கு மாதிரம்" (மணி. 12 : 91). 2. சூழவருதல். "காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கும்" (புறநா. 43 : 3). 3. திரிதல். "கொடும்புலி கொட்கும் வழி" (சிறுபஞ். 80). ஒ. நோ : வெள்—வெள்கு—வெட்கு.

கொட்கு—கொக்கு=வளைந்த கழுத்துள்ள நீர்ப்பறவை வகை. "பைங்காற் கொக்கின்" (புறநா. 342). ஒ. நோ: சுள்—சுள்கு—சுட்கு—சுக்கு. ம. கொக்கு, தெ., கொக்கெர க. கொக்கரெ. து. கொர்ங்கு, பிரா. கொக்கை. பிரா.=பிரா கிருதம்.

கொக்கு—கொக்கி=1. வளைந்த கொளுவி. 2. இருப்புத் துறட்டி. ம. கொக்க. தெ. கொக்கி, க., து. கொக்கெ. Du. hock, MLG. hok, OE. hoc, E. hook.

கொக்கி—கொக்கில்=அணிகலக் கொக்கிவாய். கொக்கு— கொக்கை=கொக்கி (யாழ்ப்).

கொக்கு—கொக்கரை = 1. வளைவு. 2. வைக்கோல் வாருங் கருவி (rake). 3. வில் (அக. நி). 4. வலம்புரிச் சங்கு (திவா). 5. வட்டமான தாளக் கருவி. 6. வளைந்து சூழும் வலை. 7. வளைந்து வளைந்து செல்லும் பாம்பு.

ம. கொக்கர, தெ. கொக்கெர, க. கொக்கெ.

கொக்கு—கொக்கட்டி = குறுகி வளைந்த பனங்கிழங்கு (யாழ்ப்).

கொள்—கொண்டி = கொக்கி, கொளுவி.

கொள்—(கொண்) கொடு—கொடுமை = 1. வளைவு (சிலப். 11 : 20). 2. மனக்கோட்டம். "கொடுமையுஞ் செம்மையும்" (பரிபா. 4 : 50) 3. தீமை. "கூனுஞ் சிறிய கோத்தாயுங் கொடுமை யிழைப்ப" (கம்பரா. மந்திரப். 1). 4. முறைகேடு. "கொடியோர் கொடுமை" (தொல். பொ. 147). 5. தீவினை. 6. கொடும்பாடு. "கொடுமை பல செய்தன" (தேவா. 945 : 1). ம. கொடும.

கொடுவாள் = வளைந்த வெட்டறுவாள். கொடுமரம் = வில். கொடுங்கை = 1. மடித்த கை. 2. கட்டிடத்தின் வெளிப் புறம் நீண்டு வளைந்துள்ள உறுப்பு. "மரகதக் கொடுங்கை சுற்றமைய வைத்தனன்" (தணிகைப்பு. வள். 12).

கொடுக்காய்ப்புளி = பன்மடி வளைந்த காயுள்ள மரவகை.

கொடுவரி = வளைந்த வரியுள்ள வேங்கை. கொடுவா யிரும்பு = தூண்டில் முள். "கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி" (அகநா. 36 : 2).

கொடு—கொடுக்கு = 1. தேள், நட்டுவாய்க்காலி முதலிய வற்றின் வளைந்த கொட்டும் உறுப்பு. 2. ஆடையின் அழகுத் தொங்கல். "கச்சை புனைந்ததிலே விட்டான் பெருங் கொடுக்கு" (திருவாலவா. 30 : 9). 3. கிழிந்த ஆடைத் தொங்கல். கோலுங் கொடுக்கும் என்பது உலகவழக்கு. ON. *Krokr*, F. *Croc*, ME. *Croc*, E. *Crook* ம. கொடுக்கு.

கொடுக்கு—கொடுக்கன் = தேள்வகை. கொடுக்கன்—கொடுக்கான்.

கொடுக்கு—கொடுக்கி = 1. கதவையடைத்து இடும் இருப்புக் கொக்கிப்பட்டை. 2. கொடுக்குப் போன்ற முள்ளுள்ள தேட்கொடுக்கிச் செடி.

கொடு—கொடுப்பு = குறடுபோன்ற அலகு.

கொடு—கொடி = 1. வளைந்து படரும் நிலைத்திணை வகை. ஒ. நோ: வல்—வல்லி = கொடி. வள்—வள்ளி = கொடி. 2. கொடி போன்ற மகளிர் கழுத்தணி. 3. ஆடவர் அரைஞாண். 4. கொடிபோலுங் கயிறு. 5. நீளம். "பழன வெதிரின் கொடிப்பிணை யலளே" (ஐங்குறு. 91). 6. ஒழுங்கு. "கருங்கொடிப் புருவம்" (சீவக. 658). 7. வாய்க்கால், கிளை வாய்க்கால். 8. வழிமரபு, கொடிவழி. 9. கிளையடுப்பு, கொடி யடுப்பு. 10. துணிக்கொடி. 11. மூதேவியின் காக்கைக் கொடி, காக்கை. "சேட்டைக் குலக்கொடியே" (திருக் கோவை, 235). 12. கொடி மின்னல். 13. பாம்பு. பாம்பு கடித்தலைக் கொடித்தட்டல் என்பது நெல்லைநாட்டு மங்கல வழக்கு. 14. நீண்டு செல்லும் ஒடுங்கிய பாதை. கொடித் தடம் = ஒற்றையடிப்பாதை.

கொடி—கொடிச்சி = குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண், குறிஞ்சி நிலத் தலைவி. "கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குர லேனல்" (ஐங் குறு. 296). கொடிபோல் விரைந்து வளர்வதால் பெண்ணைப் பெண்கொடி யென்னும் வழக்கையும், முருகன் தேவியின் பெயராகிய வள்ளி யென்னுஞ் சொல் கொடியென்று பொருள் படுவதையும், நோக்குக.

ம., தெ.. து. கொடி.

கொடி—கொடிறு = 1. வளைந்த குறடு. "கொடிறும் பேதையும் கொண்டது விடாது" (திருவாச. 4 : 63). 2. குறடு போன்ற அலகு. "கொடிறுடைக்குங் கூன்கையர்" (குறள். 1077).

கொள்—கொண்—(கொண்பு)—கொம்பு = 1. வளைந்த விலங்கின் தலையுறுப்பு. 2. ஊதுகொம்பு. "குறிக்குங் கொம் பினன்" (கம்பரா. அயோத்தி. குகப் 9). 3. கொம்புபோன்ற யானை மருப்பு. "யானையின் கொம்பினைப் பறித்து" (திவ். பெரியதி. 4 : 2 : 4). 4. கொம்புபோன்ற அல்லது கொம்பி னுற் செய்த நீர்வீசு கருவி. "சிவிறியுங் கொம்புஞ் சிதறு விரை நீரும்" (மணி. 28 : 10). 5. எழுத்தின் கொம்பு போன்ற வரிவடிவப் பகுதி. "வரைந்திடுந் திறனடைந்த கொம்பு போல" (திருவேங். கலம். 27). 6. கொம்புபோன்ற மரக் கிளை. "வளியெறி கொம்பின் வருந்தி" (மணி. 24 : 86). 7. கிளை போன்ற கோல். 8. தலையுச்சிக் கொம்பு போன் றிருக்கும் ஏரிக்கரைக் கோடி.

ம. கொம்பு, தெ. கொம்மு, க., து. கொம்பு.

கொம்பு—கொம்பர்=மரக்கிளை. "நாறுமலர்க் கொம்பர்" (சீவக. 2019).

கொம்பு—கம்பு=கோல் (பாண்டிநாட்டு வழக்கு).

கொம்பு—கொம்பன்=1. கொம்புள்ள விலங்கு. ஒற்றைக் கொம்பன் = பிள்ளையார். 2. சமர்த்தன். உனக்கென்ன கொம்பு முளைத்திருக்கிறதா என்று வினவுவது உலகவழக்கு. இது தலைவேட்டமாடும் நாகர் வழக்கத்தினின்று தோன்றிய தாயிருக்கலாம். பண்டை மூவேந்தர் முடியும் கொம்பு வடிவிற் குவிந்திருந்தது கவனிக்கத்தக்கது. 3. மகன், ஆண்பிள்ளை. உனக்கொரு கொம்பன் பிறப்பான் என்பது குடுகுடுப்பாண்டி குறிக்கூற்று. கணவனும் மனைவியும், வன்மை மென்மையாலும் வாழ்க்கைச் சார்பினாலும், கொழு கொம்பும் அதைப் பற்றியேறும் இவர் கொடியும் போலிருத்தலை நோக்குக. கொள்கொம்பு—கொழு கொம்பு. 4. அம்மை அல்லது கழிச்சல் நோய்வகை. நீர்க்கொம்பன்=கக்கற் கழிச்சல் (வாந்திபேதி).

கொம்பு—கொப்பு=1. மரக்கிளை. 2. மகளிர் காதணி வகை. "கொப்பிட்ட வுமைபாகர்" (தண்டலை. சத. 12).

கொள்—கோள்=1. சுற்றிவரும் விண்மீன். "கோணிலை திரிந்து கோடை நீடினும்" (மணி. பதி. 24). 2. ஊர்கோள் வட்டம். "மதியங் கோள்வாய் விசும்பிடை" (சீவக. 1098).

கோள்—கோளம்=1. உருண்டை. குடவரைக் கோளம் (Western hemisphere). குணவரைக் கோளம் (Eastern hemi sphere). 2. உடம்பில் நீர் சுரக்கும் சுரப்பி (gland). கோளக் கட்டி.

கோளம்—கோளகம்=1. மண்டல விரியன் (பிங்). வ. கோலக (g). 2. மிளகு. வ. கோலக.

கோளம் — கோளகை= 1. வட்டவடிவம். "அண்ட கோளகைப் புறத்ததாய்" (கம்பரா. அகலிகைப். 60). 2. மண்டலிப் பாம்பு (சூடா.). 3. கிம்புரி என்னும் யானை மருப்புப் பூண் (பிங்.).

கோள் — கோளா = 1. உருண்டைக்கறி. 2. கஞ்சாவுருண்டை. கோளாங்கல்=கூழாங்கல் (யாழ்ப்).

கோள்—கோண்=1 வளைவு. "கோணூர் பிறை" (திருவாச. 16 : 5). 2. கோணம். "முக்கோ ணிவர்தரு வட்டம்" (குற்றால. தல. பராசத். 3). 3. மாறுபாடு. 4. கொடுங் கோன்மை.

கோணுதல்=1. வளைதல். 2. கோணலாயிருத்தல். 3. நெறி பிறழ்தல். 4. முகங் கோணுதல், மாறுபடுதல். 5. மனங்கோணுதல், வெறுத்தல். "கோணுதே குலவி நுழைந் தனையே" (அருட்பா, 6, திருவடிப் புகழ்ச். 1 : 7).

கோண் — கோணல் = 1. வளைதல் (பிங்.). 2. கூன் (திவா.). 3. மாறுபாடு (சூடா.). ம. கோணல்.

கோண்—கோணம்=1. வளைவு. (பிங்.). 2. கூன்வாள் (பிங்.). 3. யானைத் துறட்டி. "கோணந்தின்ற வடுவாழ் முகத்த" (மதுரைக். 592). 4. மூலை. "கோணமொத்திலங் கோர் முழத்தினின்" (திருவாலவா. 15 : 2). 5 கோணத் திசை. "வடக்கொடு கோணந் தலைசெய்யார்" (ஆசாரக். 31). 6. ஒதுக்குப்புறமான இடம்.

வ. கோண. Gk. gonia (angle).

கோணம்—காணம்=1. வளைந்த காயிலுள்ள கொட் பயறு. (திவா.). கொள்ளைக் காண மென்பதே பாண்டிநாட்டு வழக்கு. 2. காணப்பயறள வுள்ள நிறை. 3. காணமொத்த வடிவிலுள்ள பொற்காசு. "ஒன்பதுகாப் பொன்னும் நூறு யிரங் காணமுங் கொடுத்து" (பதிற்றுப். 60, பதி.). 4. பொன் (திவா.). 5. பொருள். "மேற்காண மின்மையால்" (நாலடி. 372). 6. வரி. "குசக்காணம்". ம. காணம்.

காணம்²=1. வட்டமான செக்கு. 2. ஒரு செக்களவு கொண்ட முகத்தலளவை. க. காண (g).

ஓ—ஆ. ஒ. நோ: ஓட்டம்—ஆட்டம் (உவம வுருபு). குரங்காட்டம் ஓடுகிறுன் என்பது நெல்லைவழக்கு. ஓடுதல்= ஒத்தல். நோடு—நோட்டம் — நாட்டம் = பார்வை, கண், தேட்டம், விருப்பம், ஆராய்வு. நோடு—நாடு. நாடுதல்= பார்த்தல், கவனித்தல், ஆய்தல், தேடுதல், விரும்புதல். நோடுதல் என்னும் வினைச்சொல் ஆய்ந்து பார்த்தல் என்னும் சிறப்புப் பொருளிழந்து, பார்த்தல் என்னும் பொதுப் பொருளில் இன்று கன்னடத்தில் வழங்குகின்றது.

கோண்—கோணை=1. வளைவு. 2. கோணல். கோணையன்= இயற்கைக்கு மாறுன குணமுடையவன்.

கோண்—கோடு. ஒ. நோ : பாண்—பாடு.

கோடுதல்= 1. வளைதல். "கொடும்புருவங் கோடா மறைப்பின்" (குறள். 1086) "கோல் கோடி" (குறள். 554). 2. நெறிதவறுதல். "கோடாருங் கோடி" (நாலடி 124). 3. நடுநிலை தவறுதல். "கோடாமை சான்றோர்க்கணி" (குறள். 118).

கோடு=1. வளைவு 2. விலங்குக் கொம்பு. "கோட்டு மண் கொண்டிடந்து" (திவ். பெரியாழ். 3 : 3 : 9). 3. யானை மருப்பு. "களிறு......நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டால்" (புறநா. 4 : 11) 4. யாழ்த் தண்டு. "யாழ்கோடு செவ்விது" (குறள். 279). 5. பிறைமதி. "கோடு மிலைந்தான்" (திருக்கோவை, 149). 6. சங்கு. "கோடுமுழங் கிமிழிசை யெடுப்பும்" (பதிற்றுப். 50 : 25). 7. குளக்கரை. "குளவளாக் கோடின்றி நீர் நிறைந் தற்று" (குறள். 523). 8 எழுத்தின் வரிவடிவுக் கொம்பு. "கோடு பெற்றும் புள்ளி பெற்றும்" (தொல். எழுத். 17, நச் உரை). 9. நடுநிலை யின்மை. "கோடிறிக் கூற்றம்" (நாலடி. 5). 10. காலவட்டம். "கலியுகக் கோட்டு நாள்" (T. A. S. H. O. P. S). தெ., க. கோடு.

கோடு—கோட்டம்=1. வளைவு. "மரத்தின் கனக் கோட்டம் தீர்க்குநூல்" (நன். 25). 2. கோணல் "உட் கோட்ட மின்மை பெறின்" (குறள். 119). 3. வட்டமான ஆன் கொட்டில். "ஆனிரைக டுன்னுங் கோட்டம்" (வாயுசங். பஞ்சாக். 58). 4. மதில் சூழ்ந்த கோயில். "கோழிச் சேவற் கொடியோன் கோட்டமும்" (சிலப். 14 : 10). 5. மதில் சூழ்ந்த சிறைச்சாலை. "ஒறுக்குந் தண்டத் துறுசிறைக் கோட்டம்" (மணி. 19 : 43). 6. குளக்கரை. உயர்கோட்டத்து ...... வான் பொய்கை." (பட்டினப். 36). 7. மண்டலம், வட்டம், நாடு. (பிங்.). 8. வணக்கம். "முன்னேன் கழற்கே கோட்டந்தருநங் குருமுடி வெற்பன்" (திருக்கோவை 156). 9. நடுவுநிலையின்மை. "கோவினுக் கருங்கலங் கோட்ட மில்லது" (தேவா. 1182 : 2).

கோட்டம் — கோட்டகம் = குளக்கரை. "நெடுங்குளக் கோட்டகம்" (சிலப். 11 : 71).

கோடு — கோடி=1. வளைவு. "முளைத்திங்கட் கோடி யென" (திருவாரூ. 134). 2. முடிமாலை (பிங்.).

கோடு—கோடல்=1. வளைவு 2. முறிக்கை. 3. வெண் காந்தள். "கோடல் முகையோடு" (பு. வெ. 8 : 16).

கோடலம்=பிறைபோல் வளைந்த மாலைவகை. கோடு—கோடை=வளைந்த இதழுள்ள காந்தள்.

கோட்டம்—கோட்டை. ஒ. நோ: ஆட்டம்—ஆட்டை.

கோட்டை =1. வட்டமான நெற்கூடு. "உலவாக் கோட்டை" (திருவாலவா. 50 : 13). 2. நெற்கூடு கொள்ளும் 21 மரக்கால் கொண்ட முகத்தல் அளவு. 3. ஒரு நில அளவு. 4. வட்டமான மதிலரண். 5. ஊர்கோள். நிலாக் கோட்டை கட்டியிருக்கிறது (போட்டிருக்கிறது) என்பது இன்றும் உலக வழக்கு.

ம., தெ., க., து., கோட்ட. வ. கோட்ட.

கோடு—கோட்டு (பி. வி.). கோட்டுதல்=1. வளைத்தல். "நகைமுகங்கோட்டி நின்றாள்" (சீவக. 1568). 2. வளைத்து முறித்தல். (திவா.). 3. வளைத்து எழுதுதல். "தன்னும மேருவினுங் கோட்டினனே" (பாரத. சிறப்புப். 19). 4. வளைத்துக் கட்டுதல். "ஒரு மண்டபங் கோட்டினேன்" (பாரத. வாரணா. 123).

கோடு — கோடகம் — கேடகம் = வட்டமான பரிசை. "கேடகம் ஒளிவீச" (கம்பரா. கடிமணப். 33). கேடகம்—வ. கேட்டக்க (khetaka). ஒ. நோ: புரி—பரி—பரிசை=வட்டமான கேடகம். புரிதல்=வளைதல்.

கேடகம் — கிடுகு=1. கேடகம். "வார்மயிர்க் கிடுகொடு" (சீவக. 2218). 2. தேர்மரச்சுற்று. (ஞானா. 7 : 16). 3. வட்டவடிவான பறைவகை. "கிடுகு கொட்டின" (பாரத. அணி 15). வ. கிடுக (g-g).

கோடு—கோடரம்=1. மரக்கிளை (பிங்). 1. குரங்கு. "கொய்தளிர் கோதும் வாழ்க்கைக் கோடரத் துருவு கொண்டு" (கம்பரா. அட்சகுமா. 4). "கோடுவாழ் குரங்கும்" என்று தொல்காப்பியங் கூறுதல் காண்க. (தொ. பொ. மர. 13). க. கோடக (g).

கோடம்—கோரம்=வட்டில். "அமுதுடைக் கோர நீக்கி" (கம்பரா. அயோத்தி. மந்திரப். 25).

கோடு—கோசு. கோசுவிழுதல்=துணிவெட்டும்போது கோணிப் போதல்.

கிளைக் கருத்துக்கள்

1. **திரட்சி.** கோல்=திரண்ட கம்பு. கோல்—கால்=மரத் தூண், கற்றூண். நாற்காற்பந்தல் என்பதில் மரத்தூணும், நூற்றுக்கால் மண்டபம் என்பதிற் கற்றூணும், குறிக்கப்படுதல் காண்க. உருட்சிக் கருத்தினின்றும் திரட்சிக் கருத்துத் தோன் றிற்று. பின்வருபவை வளைவு அல்லது திரிபு என்பதை அடிமணையாகக் கொண்டவை.

2. **தீமை.** எ-டு: கொடுவினை=தீவினை.

3. **நெறிதிறம்பல்.** எ-டு: கொடுங்கோல், கொடுந்தமிழ்.

4. **கடுமை.** எ-டு: கொடும்பனி—கடும்பனி. கொடு—கடு—கடுமை.

5. **நேரடு.** கொடுமலையாளம், கடுநடை.

6. **கொடுமை.** கொடும்பாடு, கொடும்‘பாவி’. கோடு=கொடுமை, கோடணை=கொடுமை.

7. **மனக்கவலை.** கோட்டரவு.

8. **மூளைக்கேடு.** கிறுக்கு—கிறுக்கன். கோடு (த. வி.)—கோட்டு (பி. வி.)—கோட்டி=கிறுக்கு, கிறுக் கன். (அறிவு திரிந்தவன்).

கிறுக்கு என்பது சுற்றற் கருத்தையும், கோட்டி என்பது திரிதற் கருத்தையும் அடியாகக் கொண்டன.

சிறுகிளைக் கருத்துக்கள்

1. கோல்=அரசு, ஆட்சி. செங்கோல்=நேர்மையாட்சி. கொடுங்கோல்=கொடியஆட்சி.

2. கால்=1. தூண்போல் உடம்பைத் தாங்கும் உறுப்பு. 2. உடம்பிற் கால்போல் நாலிலொரு பகுதி. 3. கால்போல் ஒடுங்கி நீண்டு செல்லும் ஓடுநீர்நிலை (வாய்க்கால், கால்வாய்.) 4. நீண்டு இயங்கும் காற்று. கால்—காற்று. 5. என்றும் நீண்டு இயங்கிக் கொண்டேயிருக்கும் காலம். கால்—காலை, காலம். 6 கால்போன்ற உறுப்பு. (முக்காலி, நாற்காலி). 7. பிரிவு. 8. அடிநிலம் (கொடிக்கால், நாற்றங்கால்). 9. நீண்டு தொடரும் குடிமரபு. இவையும் இவை போன்ற பிறவும் உவமையடிப்படையில் தோன்றியனவாகும்.

3. கொடி என்னும் சொற்கு மேற்குறித்த பதினாற் பொருளும், குறிக்கப் பெறாத பிறவும், சிறு கிளைக்கருத்துச் சொற்களே.

5. குல்[3] (குத்தற் கருத்து வேர்)

குல்

குல்—குள். குள்ளுதல்=கிள்ளுதல் (நெல்லை நாட்டு வழக்கு).

குள்—குளவி=கொட்டுந் தேனீ.

ம. குளவி, க. கொளவி.

குள்—கள்=முள். கள்—கள்ளி=முட்செடி. ஒ. நோ: முள்—முள்ளி. "கள்ளியங் கடத்திடை" (ஐங். 323).

ம., க. கள்ளி. கள்+மணி=கண்மணி=முட்போற் கூர் முனையுள்ள உருத்திராக்கம்.

முட்போன்ற முனையுண்மையால் உருத்திராக்கம் முண் மணியென்றும் பெயர் பெறும்.

"முண்மணிகள் காய்க்குமரம் முப்பதுட னெட்டே" என்று விருத்தாசலப் புராணம் (உருத்திராக்-ச) கூறுதல் காண்க. பலாக்காயின்மேற் காணப்படும் முனைகளும் முள்ளென்று பெயர் பெற்றிருத்தலை நோக்குக. ஆரியர் தென்னாடு வரு முன்னரே சிவநெறி குமரிநாட்டில் தோன்றிய தென்மதமாத லால், அதை ஆரியப்படுத்திய வடவர் கண்மணி யென்னுங் கூட்டுச் சொல்லின் பொருளைப் பிறழவுணர்ந்து, அதற்கேற்ப, முள்ளுள்ள தென்றே பொருள்படும் அக்கம் (அக்கு—முள், முள்ளுள்ள உருத்திராக்கம். அக்கு—அக்கம்) என்னும் தென் சொல்லை அகடி என்று திரித்து, உருத்திரன் கண்ணீரில் தோன்றியதென்று முப்புரஎரிப்புக் கதையொன்றுங் கட்டிவிட் டனர். இதுவும் இதுபோன்ற பிற திரிப்புக்களும் தித்திருக்குக் களும் என் 'தமிழர்மதம்'' என்னும் நூலில் வெள்ளிடை மலை யாய் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

கள்—கடு=1. முள் (திவா.) 2. முள்ளி (மலை).

ம. கடு. கடு—கடி=கூர்மை. "கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை'' (நன். 457).

கள்—கண்டு=முள்ளுள்ள கண்டங்கத்தரி.

கண்டு—கண்டி=1. முள்ளுள்ள உருத்திராக்கம், 2. உருத்திராக்க மாலை.

"கண்டியிற் பட்ட கழுத்துடையீர்" (தேவா. 586 : 6)

கண்டி—கண்டிகை = உருத்திராக்கமாலை (பிங்.) கண்டிகை—கண்டிகா (வ).

கண்டு—கண்டம்=1. கள்ளி (மலை). 2. எழுத்தாணி (பிங்). 3. கண்டங்கத்தரி. உருத்திராக்கமணி. கண்டங்கத்தரி—கண்டகாரி (வ). கண்டம் (முள்)—காண்டா (இந்தி).

கண்டு—கண்டல்=1. முள்ளி (சூடா). 2. நீர்முள்ளி (மலை). 3. முள்ளுள்ள தாழை. "கண்டல் திரை யலைக்குங் கானல்" (நாலடி. 194).

கண்டல்—கண்டலம்=1. முள்ளி. 2. நீர் முள்ளி (மூ.அ.)

கண்டு—கண்டகம்=1. முள். "இளங்கண்டகம் விடநாகத்தின் நாவொக்கும்" (இறை. 41 : 172). 2. நீர்முள்ளி. "கண்டகங்காள் முண்டகங்காள்" (தேவா. 268 : 2). 3. உடைவாள். (திவா). 4. வாள் (சூடா).

கண்டக சங்கம்=முட்சங்கு. கண்டகம்—கண்டக (வ).

கண்டகம்—கண்டகி=1. தாழை. "வெம்மினது கண்டவியன் கண்டகி யெனவும்" (கந்தபு. தேவர்புல. 20). 2. இலந்தை. (இலக். அக). 3. ஒருவகை மூங்கில் (இலக். அக.) 4. முதுகெலும்பு.

குள்—கிள், கிள்ளுதல்=முள்ளுதல். கிள்—கிள்ளி—கிளி=கூரிய அலகினாற் கொத்தும் அல்லது கடிக்கும் பறவை வகை.

கிள்—கிள்ளை=கிளி.

கிள்—ம. கிள்ளு, தெ. கில்லு (g). கிளி—ம. கிளி, தெ. சிலுக்க.

குள்—கொள்—கொய். கொய்தல்=உகிராற் கிள்ளி யெடுத்தல். ள்—ய். ஒ. நோ : தொள்—தொய், பொள்—பொய்.

குள்—குட்டு. ஒ. நோ : வள்—வட்டு. குட்டுதல்—கை முட்டியால் தலையிற் குத்துதல். ம. தெ. க. து. குட்டு.

குட்டு—குத்து. ஒ. நோ : முட்டு—முத்து.

குத்துதல்=1. முட்டியாற் குத்துதல். "குத்துமோதை" (கம்பரா. கிட்கிந்தா. வாலிவதைப். 43). 2. கொம்பினுல் முட்டுதல். 3. ஊசி, ஆணி முதலியவற்ருல் துளையிடுதல். "உன்னைக் காது குத்த" (திவ். பெரியாழ். 2 : 3 : 1). 4. கத்தியாற் குத்துதல். 5. புள்ளி குத்துதல். 6. முத்திரை யடித்தல். 7. உலக்கையால் இடித்தல். 8. குத்தித் தைத்தல். "பூம்புனல் நுழையும் புரையக் குத்தி" (பெருங். வத்தவ. 12 : 48). 9. குத்திப் பறித்தல். 10. குத்திக் களைதல். 11. பறவை கொத்துதல். 12. கொத்தித் தின்னுதல். "கானக் கோழி கதிர் குத்த" (பொருந. 222). 13, ஊன்றுதல் "பூந்தலைக் குந்தங் குத்தி" (முல்லைப். 41). 14. செங்கலைச் செங்குத்தாக வைத்தல். "கல்லைக் குத்திக் கட்டு" (உ. வ.) 15. வெள்ளம் அல்லது பேரலை கரையில் மோதுதல். "வையை கொதித்தகன் கரை குத்தி" (திருவிளை. விடை. 10). 16. உடம்பு அல்லது உறுப்பு நோவெடுத்தல். "தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு" (திருவள். வெ. மா.) "குத்தலுங் குடைச் சலும்" (உ. வ.) 17. மனம் புண்படச் சொல்லுதல். 18. காய்ச்சிய பாலில் உறை மோர் ஊற்றுதல். "பிறை குத்த வேண்டும்" (உ. வ.) 19. நிலத்திற் படிந்திருத்தல். 20. முட்டுத் தாங்குதல். 21. செங்குத்தாதல். 22, நேராதல்.

ம., க., து. குத்து. தெ. குத்து (guddu).

குத்த வைத்தல்=புட்டம் நிலத்திற் படியுமாறு உட்கார்தல் (நெல்லை வழக்கு).

குண்டிகுத்துதல்=குத்தவைத்தல் (நாகூர் மரைக்காயர் வழக்கு).

குத்துக்கல்=செங்குத்தாக நிற்குங் கல்.

குத்துவிளக்கு=நிலத்திற் படிந்து நிற்குமாறு பாதம் வைத்த தண்டு விளக்கு.

குத்து=1 கைப்பிடி (குத்தும் முட்டிக்கை) யளவு. "ஒரு குத்துச் சோறு" (உ. வ.) 2 கைப்பிடியளவான தொகுதி "குத்துக்குத்தாய் நட்டால் கோட்டை கோட்டையாய் விளையுமா?" (பழமொழி).

குத்துச்செடி=அடர்ந்த சிறுசெடி.

குத்து—குத்தி—குதி=நிலத்திற் குத்தும் குதிங்கால்.

"குதிபந்தினிரம்பு பேரெழில் வாய்ந்திடில்" (காசிகண். மகளிர். 10) தெ. க. குதி (gudi).

குதித்தல்=1. மேலெழும்பிக் குதிங்கால் அல்லது பாதம் நிலத்திற் குத்துமாறு ஊன்றி நிற்றல். 2. நீர்ப்பொருள் எழும்பி விழுதல். "மலர்தேன் குதிக்க" (தஞ்சை வா.67). 3. கூத்தாடுதல். 4. செருக்குக் கொள்ளுதல். 5. பரபரப் படைதல். 6. குதித்துத் தாண்டுதல், தாண்டிக் கடத்தல், 7. கடந்து வெல்லுதல். "கூற்றங் குதித்தலும் கைகூடும்" (குறள். 269). குதியாளம்=குதித்து விளையாடுதல். ம. குதி. க. குதி (gudi).

குதி—கூத்து. இனி, குத்து (குதி)—கூத்து, என்றுமாம்.

ம. க. கூத்து.

குதி—கொதி. கொதித்தல்=1. நீர் நெய் முதலியன பொங்கியெழுதல் "குண்டிகையிருந்த நீருங்...கொதித்த தன்றே." (கம்பரா. வருணனை. 61). 2. மிகச்சுடுதல். 3. சினம் பொங்குதல்.

குதி—குதிரை=குதித்துத் தாண்டும் விலங்கினம்.

ம. குதிர, தெ. குதிர, க., து. குதுரெ.

குதி—குதிர். குதிர்தல்=படிதல், குடியமர்தல், ஒழுங்காதல். தெ., க. குதுரு.

குதிர்—கதிர்=1. நேராகச் செல்லும் ஒளியிழை. "விரி கதிர் ஞாயிறுந் திங்களும் விளங்கி" (சிலப். 11 : 43). 2. கதிர் வீசும் இருவிண்சுடர். "கதிர் விலகிச் சூழும்" (சேதுபு. முத்தீர்=5). 3. குறட்டினின்று (குடத்தினின்று) கதிர்போற் செல்லும் ஆரக்கால். 4, ஒளிக்கதிரும் ஆரக்காலும்போல் நெடுகக் கிளைக்கும் பயிர்க்கதிர். 5. நேராக நூல் நூற்குங் கருவி. "கதிரே மதியாக" (நன்—24) ம., க. கதிர். தெ. கதுரு (நூற்கதிர்). கதிர்த்தல்=1. விளங்குதல், ஒளிவீசுதல். கதிர்த்த நகை மன்னும்" (திருக்கோ-396). 2. வெளிப்படுதல். "வாய்மை கதிர்ப்பச் சென்ற" (கம்பரந். 1) 3. மிகுதல். "கதிர்த்த கற்பினர்".

குதி—குதை = குதிங்கால் போன்ற வில்லின் அடி. "குதைவரிச் சிலைநுதல்" (கம்பரா. பால. நகர. 49) ம., குத.

குதைத்தல்=விற்குதையில் நாண் பூணுதல். "குதைக் கின்றன நிமிர் வெஞ்சிலை" (கம்பரா. உயுத். இராவணன் வ. 46).

குத்து—குத்தி—கத்தி=குத்தி வெட்டும் அல்லது அறுக்குங் கருவி. குத்து—கத்து=குத்திவெட்டு (இறந்து பட்ட வழக்கு). தத்து—கத்தி. ம., தெ., க., து., கத்தி.

ஒ. நோ: ME—*cutte*, *kitte*, *kette*, Sw. *kata* (kuta). E *cut*. இந்தி, காட் (வெட்டு).

குத்துக்கோடரி=குத்திவெட்டுங் கோடரி.

கத்தி+அரி=கத்தரி. கத்தரித்தல்=1. சிறிது சிறிதாய் (கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்) வெட்டியறுத்தல். (திவா.) 2. அறுத்தல். "தலைபத்துங் கத்தரிக்க வெய்தான்" (கந்தரலங். 22), 3. வெட்டி விலக்குதல், நட்புப்பிரித்தல். 4. பிரிந்து கவராதல்.

கத்தரி=கத்தரிக்கோல். கத்தரி—கத்திரிகை=கத்தரிக்கோல். "மயிரரிதற்கொரு கத்தரிகை தருகென" (பெருங். வத்தவ. 14 : 7). கத்தரி—கர்த்தரீ (வ.).

குத்து—குத்தி — கத்தி — கதி. கதித்தல் = நேராதல். கதிக்க=நேராக. "கிழக்கே கதிக்கப் போ" (நெல்லை வழக்கு). செங்குத்து அல்லது நட்டுக்குத்துக் கருத்தினின்று நேராதற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

குத்து—குந்து. குந்துதல்=1. புட்டம் நிலத்திற்குத்த உட்கார்தல். 2. குத்துதல். 3. படிதல்.

ம. க. குந்து. ஒ. நோ: ME, E *squat*. OF *quatir*.

குந்து—குந்தம்=1. குத்துக்கோல். "பூந்தலைக் குந்தங் குத்தி" (முல்லைப். 41). 2. வேல். "குந்த மலியும் புரவியான்" (பு. வெ. 4 : 7). 3. எறிகோல். "வைவாளிருஞ்சிலை குந்தம்" (சீவக. 1678) 4. குதிக்குங் குதிரை. "வெற்றி சேர் குந்தம்" (திருவிளை. நரிபரி. 106), 5. திரண்ட வைக்கோற் படப்பு. செங்குந்தர்=குந்தங்கொண்டு பொருத படைமறவர் வழியினர். குந்து—குந்தாலம்=குத்தித் தோண்டுங் கருவி. குந்தாலம்—கூந்தாலம். குந்தாலம்—வ. குத்தால (dd).

குந்தாலம்—குந்தாலி=1. குத்தித் தோண்டுங் கருவி. "குந்தாலிக்கும் பாரை வலிது" (திருமந். 2909). 2. கணிச்சி (பு. வெ. 9 : 38, உரை) குந்தாலி—கூந்தாலி. ம. குந்தாலி.

குந்தி நடத்தல்=முன்னம் பாதத்தை மட்டும் ஊன்றி நடத்தல்.

குந்தாடுதல்=நொண்டி விளையாடுதல் (கோவை வழக்கு.)

குந்தாங் குச்சி = நொண்டி விளையாட்டு (கோ. வ.).

குந்தாளித்தல் = களித்துக் கூத்தாடுதல்.

குந்து—குந்தனம் = மணி பதிக்கும் இடம். "குந்தனத்தி லழுத்தின... ரத்தினங்கள்" (திவ். திருநெடுந். 21, வியா. பக் 175). தெ. குந்தனமு.

குந்து + அணை = குந்தணை = எண்ணெய் காய்ச்சுங் கலம் சிதையுமாயின் எண்ணெய் வீணாகாவாறு அடியில் வைக்கப் படும் இருப்பானைக் குவளை. (தைலவ. பாயி. 19).

குந்து—குந்தா = குண்டுக் குழாயின் (துப்பாக்கியின்) அடி. உ. குந்தா.

குந்து—கிந்து. கிந்துதல் = ஒற்றைக்காலால் நடத்தல். "கிந்தி நின்றுடும் அரிவையர்" (திருவிசை. கருவூ. திருக்கீழ்க் 11) ம. கித்து.

குந்து—கொந்து = நொண்டி விளையாட்டு வகை. கொந்துதல் = ஒற்றைக் காலாற் குதித்தல்.

குந்து—குந்தளம் = குழற் கொத்து (பிங்.), பெண்டிர் தலைமயிர். "சந்தமலி குந்தளநன் மாதினொடு" (தேவா. 107 : 1). குந்தளம்—வ. குந்தல.

குந்தளம் — கூந்தளம் = ஒருவகைப் பூ. "காந்தமணி கூந்தளம் பாவை நீண்டு" (சீவக. 1671).

கூந்தளம்—கூந்தலம்—கூந்தல் = 1. கொத்தான பெண்டிர் தலைமயிர். (பிங்.), 2. மயில் தோகை. "கூந்தன் மென் மயில்" (கம்பரா. சித்திரகூட. 31). 3. மயிர்க் கற்றை வாலுள்ள குதிரை. "கூந்தலென்னும் பெயரொடு" (பரிபா. 3 : 31). 4. கூந்தற்பனை. 5. கூந்தற் கமுகு. 6. குதிரைவாற் சாமை. (தைலவ. தைல. 17). ம. கூந்தல், க. கூதல்.

குந்தளம்—கொந்தளம் = பெண்டிர் தலைமயிர் (பிங்.).

குத்து—கொத்து. கொத்துதல் = 1. மண்வெட்டியாற் குத்துதல். 2. அலகாற் குத்தியெடுத்தல். "கழுகு கொத் திடக் கலத்திடைக் கவிழ்ந்தனர்" (காசிகண். தக்கன் வேள் வியை 48). 3. வெட்டுதல். 4. சீவுதல். 5. செதுக்குதல்.

"கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து"

என்னுங் குறளில், குத்து என்னுஞ் சொல் கொத்து என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டிருத்தலை நோக்குக.

ம., க. கொத்து. வ. குட்.

கொத்து—கொத்தன் = கொத்துக் கரண்டியால் வேலை செய்யும் அல்லது செங்கலைக் கொத்தும் கட்டட வேலைக்காரன். கொத்துக் கணக்கு = கொத்தன் சம்பளக் கணக்கு.

கொத்து — கொட்டு. கொத்து மண்வெட்டி—கொட்டு மண்வெட்டி. களைக்கொத்து—களைக்கொட்டு.

கொத்து — கொந்து. கொந்துதல் = 1. குத்துதல். "கொந்தியயி லலகம்பால்" (பெரிய பு. கண்ணப். 145). 2. கொத்துதல். 3. மகளிர் கழற்காயாட்டத்தில், மேலெறிந்த காய் விழுவதற்கு முன் நிலத்திலுள்ள காய்களைக் கொத்துவது போற் பொறுக்கியெடுத்தல். 4. வெட்டுதல். கொந்தறுவாள் = முட்செடிகளை வெட்டியழிக்க உதவும் அறுவாள் வகை.

குத்து (கைப்பிடியளவு, திரட்சி)—கொத்து = 1. கைப்பிடியளவு. "ஒரு கொத்துச் சோறு கொடு" (உ. வ.). 2. பிடிசோறு, சோறு. "அரும்புக்கும் கொத்துக்கும் வந்தார்." (தனிப்பா. காளமேம்). 3. சோற்றிற் கீடாகத் தவசமாகக் கொடுக்குங் கூலி. 4. திரட்சி. 5. பூ காய் முதலியவற்றின் குலை. "கொத்துறுபோது மிலைந்து" (திருவாச. 6 : 30). 6. குடும்பம். "கொத்தடிமை" (உ. வ.) 7. மக்கள் திரள். "அனைத்துக் கொத்துப் பரிஜனங்களும் (குருபரம்).

கொத்து—கொந்து = 1. திரள். "கொந்தினற் பொலியும் வீதி" (இரகு. இரகுவ். 53). 2. பூங்கொத்து. "கொந்தாரிளவேனல்" (சிலப். 8, வெண்பா. 1). 3. கொத்துமாலை. "கொந்தார் தடந்தோள்" (திருக்கோ. 391).

குட்டு—கொட்டு. கொட்டுதல். = 1. குளவி தேள் முதலியன கொட்டுதல். "கருங்குளவி கொட்டும்" (அரிச். பு. நகர்நீங். 41). 2. கம்மியர் சம்மட்டியால் அடித்தல். "கொட்டு வினைக் கொட்டிலும்" (பெருங். மகத. 4 : 16). 3. நெற்குத்துதல். "கொட்டி வீழுமி குத்தல்போல்" (பிரபுலிங். சித்தரா. 9). 4. தோள் புடைத்தல். "கொட்டினன்றேள்" (கம்பரா. சம்புமா. 18). 5. அடித்தல். 6. மேளம் அடித்தல். "மத்தளங் கொட்ட" (திவ். நாய்ச். 6 : 6).

கொட்டு = பறைப்பொது. கொட்டாட்டுப் பாட்டு — கொட்டும் ஆட்டும் பாட்டும்.

குத்து—குற்று. குற்றுதல்=நெல் முதலியன குத்துதல். "வெதிர்நெற் குறுவாம்" (கலித். 42).

குள்—குறு. குறுதல்=1. கிள்ளிப் பறித்தல். "பூக்குற் றெய்திய புனலணியூரன்" (ஐங்குறு. 23.) 2. ஒழித்தல். "இச்சைமற் றுச்சிரயங் குற்றேன்" (ஞான. 61 : 19).

ஒ. நோ: வெள்—வெறு, வெள்ளிலை—வெற்றிலை.

குறுகுறுத்தல்=மனஞ்சான்று குத்துதல். "குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும்." (பழமொழி).

குறு (குறள்)—குறண்டு. குறண்டுதல்=1. முட்போற் குத்துதல். 2. குத்தி வறண்டுதல்.

குறண்டு—குறண்டி=1. முட்செடி வகை. 2. தூண்டில் முள்.

குறண்டு—கறண்டு. கறண்டுதல்=வறண்டுதல். (பாதாள) கறண்டி=(பாதாள) வறண்டி.

6. குல்[4] (எரிதற் கருத்துவேர்)

எரிதற் கருத்தினின்று, சுடுதல், ஒளிர்தல், சிவத்தல், காந்தல், உறைத்தல், நோதல், சினத்தல், விரைதல் முதலிய கருத்துக்கள் பிறக்கும்.

குமரிநாட்டு உலகவழக்கும் இலக்கிய வழக்கும் பெரும்பாலும் இறந்துபட்டதனால், பல இணைப்புச் சொற்களை இங்குக் காட்ட முடியவில்லை. எனினும், நடுநிலையொடு நோக்கும் நுண்மதியர்க்கு, இங்குக் காட்டப்பெறும் சொற்களே போதியனவாம்.

குல்—குலா—குலவு. குலவுதல்=விளங்குதல். "குலவு கோலத்த கொடிநெடு மாடங்கள்" (தேவா. 794 : 7).

குலவு—குலாவு. குலாவுதல்=விளங்குதல்.

குலப்பம்=செம்புமணல். (W.).

குல்—குர்—குரு. குருத்தல்=சினத்தல். (W.). குரு—வ. க்ருத் (dh).

குரு=1. ஒளி. "குருமணித் தாலி" (தொல். சொல். 303, உரை). 2. சிந்துரம் (W.). வ. க்ரு (ghr).

குருவெறும்பு=செவ்வெறும்பு, முசிடு. (W.).

குரு—குருதி=1. சிவப்பு. "குருதித் துகிலின்னுறையை" (சீவக. 926). 2. அரத்தம். (திவா.). 3. செவ்வாய். (திவா.).

ம. குருதி.

குருதிக் காந்தள்=செங்காந்தள். (சீவக. 1651, உரை).

குருதிக்கிழமை (வாரம்)=செவ்வாய்க்கிழமை.

"குருதி வாரந் தனக்குக் கொஞ்சநாளிற் கிழியும்" (அறப் சத. 61).

குரு—குருந்து=மாணிக்க வகையுள் ஒன்று. (W.).

குருந்து—குருந்தம் = மாணிக்க வகை. (W.).

குருந்தம்—குருவிந்தம் = 1. தாழ்ந்த மாணிக்க வகை. (சிலப். 14 : 186, உரை). 2. குன்றி மணி. 3. சாதிலிங்கம்.

குருவிந்தக்கல் = காவிக்கல். "இரத்தின மறியாதா னொருவன் குருவிந்தக் கல்லோடொக்கும் இதுவென்றால்" (ஈடு, 3 : 1 : 2).

குருவிந்தம்—வ. குருவிந்த.

குல்—குது. ஒ. நோ: மெல்—மெது—மெத்து, பல்—பது—பத்து—பஃது.

குது—குதம் = வெங்காயம். (மலை.).

குதம்—குதம்பு. குதம்புதல் = 1. கொதித்தல். 2. சினத்தல்.

குதம்—கதம் = 1. சினம். "கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்" (புறம். 33). 2. பஞ்சம். கதம் பிறந்தது (உ. வ.)—W.

கதகதப்பு = 1. வெம்மை. "கதகதென் றெரியுதே காமாக்கினி" (இராமநா. ஆரணி. 8). 2. இளவெம்மை. மழைக்காலத்தில் கூரைவீடு கதகதப்பாயிருக்கும். (உ. வ.)

கதம்—கதவு. கதவுதல் = சினத்தல். "கதவிக் கதஞ் சிறந்த கஞ்சன்" (திவ். இயற். 2 : 89).

கதவு = சினம். "அவன் யானை மருப்பினுங் கதவவால்" (கலித். 57 : 19).

கத—கதழ்—கதழ்வு. கதழ்தல் = 1. சினத்தல். (திவா.). 2. விரைதல். "கதழெரி சூழ்ந்தாங்கு" (கலித். 25 : 4). 3. மிகுதல். "கதழொளி" (சீவக. 1749).

கதழ்வு = 1. கடுமை. 2. விரைவு (திவா.). 3. மிகுதி. (திவா.).

"கதழ்வும் துனைவும் விரைவின் பொருள" (தொல். உரி. 17).

குல்—குன்—கன்—கனல் = நெருப்பு.

"ஊழிதரு காலுங் கனலும்" (திருவாச. 5 : 8).

கனலுதல்=1. எரிதல். "வேமிருந்தை யெனக் கனலும்" (கம்பரா. சூர்ப்ப. 118). 2. சுடுதல். "வயிற்றகங் கனலுஞ் சூலை" (பெரியபு. திருநா. 62). 3. கொதித்தல். "தீப்போற் கனலுமே" (நாலடி. 291). 4. சிவத்தல். "கண்கனன்று... ...நோக்குதலும்" (பு. வெ. 6 : 23). 5. சினத்தல். "மாமுனி கனல மேனாள்" (கம்பரா. நீர்விளை. 2).

கனல்வு = சினம். "இங்குநின் வர வென்னவெனக் கனல்வெய்த" (கம்பரா. சூளா. 78).

க. கனல், தெ. கனலு.

கனல்—கனலி=1. நெருப்பு. (திவா.). 2. கதிரவன். "வெங்கதிர்க் கனலி" (புறம். 41 : 6).

கனல்—கனலோன்—கதிரவன். "காடுகனலக் கனலோன் சினஞ்சொரிய" (பு. வெ. பொதுவியற். 10).

கனல்—கனற்று. கனற்றுதல்=1. எரிவித்தல். "கலந் தவர் காமத்தைக் கனற்றலோ செய்தாய்" (கலித். 148). 2. சுடுவித்தல். வெயில் பிள்ளையுடம்பைக் கனற்றிவிட்டது. (உ. வ.). 3. வெதுப்புதல். "கனற்றக் கொண்ட நற வென்னும்" (புறம். 384).

மிக விளங்குதல். "காதல் கனற்ற நின்றானும்" (தேவா. 696 : 7).

கனனிறக்கல்=மாணிக்கம். (W.).

குல்—குள்—கள்—காள்—காளம்=சுடுகை.

காளவாய் (காளவாசல்)=சுண்ணாம்புக்கல்.

சுடும் சுள்ளை. ம. காளவாய்.

காளவனம்=சுடுகாடு. (சூடா.).

L. *calor*=heat. E. *caloric*.

L. *calx*, G. *kalk*, E. *calc*, OS. *calc*, E. *chalk*.

LL. *calcina*=lime, E. *calcine*=to reduce to quicklime.

காள்—காழ்=1. ஒளி. (திவா.). 2. பளிங்கு. (பிங்.). 3. முத்து. "பரூஉக் காழாரம்" (சிலப். 4 : 41). 4 மணி. "பருக்காழுஞ் செம்பொன்னும்" (பு. வெ. 9 : 14). 5 மணி வடம். "முப்பத்திருகாழ்" (சிலப். 6 : 87). 6. பூமாலை.

"ஒருகாழ் விரன்முறை சுற்றி" (கலித். 54 : 7). 7. நூற்சரடு. "திருக்கோவை காழ்கொள" (பரிபா. 6 : 15).

காழ்த்தல்=உறைத்தல். (திவா.). காழ்ப்பு=உறைப்பு. (திவா.).

காழ்—காசு= 1. மணி. "நாண்வழிக் காசுபோலவும்" (இறை. 2, உரை). 2. மணிமேகலை. "பட்டுடை சூழ்ந்த காசு" (சீவக. 468). 3. பொன். (ஆ. நி.). 4. அச்சுத்தாலி, "காசும் பிறப்புங் கலகலப்ப" (திவ். திருப்பா. 7). 5. ஒரு பழைய பொற்காசு. 6. சிறு செப்புக்காசு. "நெஞ்சே யுனையோர் காசா மதியேன்" (தாயு. உடல் பொய். 72). 7. பணம். "எப்பேர்ப்பட்ட பல காசாயங்களும்" (S. I. I. i, 89).

ம. காசு. வ. காச். E. cash.

காசு—காசம்=1, பளிங்கு. 2. பொன்.

காள்—கார். கார்த்தல்=உறைத்தல். (பிங்.).

கார்—கார்ப்பு=உறைப்பு. (சூடா.).

காள்—காய். காய்தல் = (செ. குன்றிய வினை): 1. வெயில் நிலா எறித்தல். நிலாக் காய்கிறது. (உ. வ.). 2. நீர் சூடாதல். வெந்நீர் காய்கிறது. (உ. வ.). 3. உடம்பு சுடுதல். உடம்பு காய்கிறது. (உ. வ.). 4. உணத்தல். புழுங்கல் காய்கிறது. (உ. வ.). 5. ஈரம் புலர்தல். வேட்டி காய்கிறது. (உ. வ.). 6. பயிர் வெயிலால் வாடுதல் 7. வயிறு பசியால் எரிதல். 8. புண் ஆறி வருதல் 9. வறுமையால் வருந்துதல். 10 இளைத்தல். "காய்தலு முண்டடக் கள்வெய் யோனே" (புறம். 258).

(செ. குன்றுவினை): 1. எரித்தல். "மதவேள்தன் னுடலங் காய்ந்தார்" (தேவா. 15. 6.) 2. அழித்தல். "கஞ்சனைக் காய்ந்தானை" (திவ். பெரியதி. 7 : 6 : 5). 3. விலக்குதல். "கோப முதலிய குற்றங் காய்ந்தார்" (பெரியபு. அப்பூதி. 2). 4. வெறுத்தல். "காய்த லுவத்த லகற்றி யொருபொருட்க ணுய்தல்" (அறநெறி. 22). 5. கடிந்து கூறுதல். "கறுத் தெழுந்து காய்வாரோடு" (நாலடி. 315). 6. வருத்துதல். "காய்கின்ற பழவினை போம்" (குற்று. தல. நூற்பய. 15).

ம. காய், க. காய். தெ. காயு, து. காயி.

காய் - காய்ச்சல் = 1. வெம்மை. 2. சுரநோய். 3. உலர்ச்சி. அரிசி நல்ல காய்ச்சல். (உ. வ.). 4. வறட்சி. 5. வறுமை.

காய்ச்சுதல் = 1. குழம்பு சமைத்தல். 2. இரும்பை நெருப்பிற் பழுக்க வைத்தல். 3. ஈயத்தை உருக்குதல். காய்த்து—காச்சு.

காய்—காயம் = 1. வெந்த கறித்துண்டு. "நெய்கனி குறும்பூழ் காயமாக" (குறுந். 389). 2. உறைப்பு. (பிங்.). 3. மிளகு. "காயத்தின் குழம்பு தீற்றி" (சீவக. 788). 4. கறிக் கூட்டுச்சரக்கு. "காயங்களான் இனிய சுவைத்தாக்கி" (குறள். 253, உரை). 5. ஈருள்ளி. "காயமுங் கரும்பும்" (சிலப். 25 : 45) 6. பெருங்காயம்.

ம. காயம், தெ. காயமு.

ஐங்காயம் = கடுகு, வெங்காயம், பெருங்காயம், ஓமம், வெந்தயம்.

காய்—காய்ந்து—காந்து. காந்துதல் = 1. (செ. குன்றிய வினை) வெம்மை கொள்ளுதல். 2. ஒளிவிடுதல். "பரம்பிற் காந்து மினமணி" (கம்பரா. நாட்டுப். 7). 3. எரிவெடுத்தல். கண்காந்துகிறது. (உ. வ.). 4. சமையு முணவு கருகுதல் சோறு காந்திப் போயிற்று. (உ. வ.). 5. மனங் கொதித்தல். "புத்தி போய்க் காந்துகின்றது" (கம்பரா. சடாயுகா. 37). 6. பொறாமை கொள்ளுதல். அவனைக் கண்டு காந்துகிறான். (உ. வ.).

(செ. குன்றாவினை) = 1. சுடுதல். 2. வெகுள்தல். "காந்தி மலைக்குத்து மால்யானை" (திருவள். 11).

ம. காந்து.

காந்து – காந்தல் = 1. எரிகை. 2. எரிந்த கருகல். 3. காய்ந்த பயிர். (W.). 4. சினம். (W.).

காந்தல்—காந்தள் = 1. செங்கோடல். "கடிசுனைக் கவினிய காந்தள்" (கலித். 45). 2. காந்தள் மலரணிந்து வேலன் வெறியாடுவதைக் கூறும் புறத்துறை. (தொல். பொ. 60). 2. முருகனுக்குரிய காந்தள் மலரைச் சிறப்பித்துக் கூறும் புறத்துறை. (பு. வெ. 6 : 9).

ம. காந்தள்.

சிறப்புப்பொருள் மறைந்தபின் செங்காந்தள் எனப் பட்டது.

ஒ. நோ : தாமரை (செம்முண்டகம், முண்டகம்.) செந்தாமரை.

காந்து—காந்தி=1. வெம்மை. (மு. அ.) 2. கதிர் (W.). 3. ஒளி. (சூடா.). 4. அழகு. (பிங்.). 5. காவிக்கல். (W.).

காந்தி—வ. (kanti) காந்தி.

காந்து—காந்தாளம்=சினம். (W.).

காந்தாளம்—காந்தாளிகம்=சின்னி. (மலை.).

காந்து—காந்துகம்=காந்தள்.

L. *cand*, shine, be white. L. *candela*, cylinder of Spernaceti enclosing with, for giving light. O. E. *candel*, E. *candle*.

L. *candescere*— E. *candescent*=glowing with white heat.

L. *candidus*, white—E. *candide*—E. *candid*=frank.

L. *candor*. —E. *candour*=open - mindedness.

L. *candidatus*—E. *candidate*=Roman aspirant who was white-robed when canvassing votes.

Skt. *chand*, shine, *chandra*—noon that which shines.

காய்—காய்ங்கு—காங்கு—காங்கை=வெப்பம்.

க. காங்கெ, தெ. காக்க (kaka).

காங்கு—கங்கு=கழல் துண்டு.

குள்—குண்—குண்பு—கும்பு. ஒ. நோ: சண்பு—சம்பு, கொண்பு—கொம்பு.

கும்புதல்=சமைக்கும் உணவு தீய்ந்து போதல்.

கும்பல்=கும்பல் நாற்றம். கும்பி வீசுகிறது என்னும் வழக்கை நோக்குக.

கும்பு—கும்பி=1. தழல். 2. சுடுசாம்பல். தெ. 2. எரி நரகம். "கும்பி கும்மு நரகர்கள்" (திவ். திருவாய். 3 : 7 : 8).

வடமொழியிலுள்ள கும்பீ என்னுஞ் சொல், கும்பத்தை யன்றி நரகத்தைக் குறிக்காது. ஆதலால், கலத்திற் சமைத்தல் அல்லது கலத்தைச் சுடுதல் என்று பொருள்படும் 'கும்பீபாக' என்னும் தொடர்ச்சொல்லை, கும்பி (நரகம்) என்னும் தென்

சொற்கு மூலமாகச் சென்னைப் ப. க. க. த. அகரமுதலி காட்டியிருப்பது, எத்துணைக் கயமையான தமிழ்ப் பகைமை என்பதை நோக்குக. தீயோர்க்குத் தீயுழி (நரகம்) கலஞ்சுடு சுள்ளையும் அடுகலமும் போன்றிருக்கின்றதாம்!

கும்பியிடுசட்டி—கும்பிடுசட்டி=1. கணப்புச் சட்டி. 2. தட்டார் நெருப்புச் சட்டி.

தெ. கும்பட்டி, க. கும்பட்டெ.

கும்பிநாற்றம்=கும்பல் நாற்றம்.

குண்—கண்—கண—கணம்=கணைநோய் (பிங்).

கணகணத்தல்=1. எரிதல். 2. சுடுதல்.

கணகணவென்று எரிகிறது என்பது உலக வழக்கு.

கண—கணப்பு=குளிர் காயும் தீ. கணப்புச்சட்டி=குளிர் காயும் நெருப்புச் சட்டி.

கண—கணை = உடம்புக்காங்கை நோய். கணைச் சூடு என்பது வழக்கு.

கண்—கடு. கடுத்தல் = 1. உறைத்தல். 2. நோவெடுத்தல். 3. விரைதல். "காலெனக் கடுக்குங் கவின்பெறு தேரும்." (மதுரைக். 388). 4. மிகுதல். "நெஞ்சங் கடுத்தது" (குறள். 706). 5. சினத்தல். "மங் கையைக் கடுத்து" (அரிச். பு. நகர்நீ. 110). 6. வெறுத்தல். பொன்பெய ருடையோன் தன்பெயர் கடுப்ப" (கல்லா. 5).

ம. கடு.

கடு—கடுப்பு=1. தேட்கொட்டுப் போன்ற கூர் நோவு. "கடுப்புடைப் பறவைச் சாதியன்ன" (பெரும்பாண். 229). 2. வெகுளி. "கடுநவை யணங்குங் கடுப்பும்" (பரிபா. 4 : 49). 3. வேகம். "மண்டு கடுப்பினிற் படரும் வாம்பரி" (சேதுபு. கத்துரு. 15.) 3. கடும்புளிப்பு. "தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்" (புறம். 392). 4. உறைப்பு - காந்தல். கடுப்புக் கழிச்சல்=வயிற்றுளைச்சல் (சீதபேதி).

கடு—கடுகு=காரமுள்ளது. ம. கடுகு.

கடுகுதல்=1. மிகுதல். "பசி கடுகுதலும்" 2. விரைதல். "கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்" (மணி. 14 : 80).

கடுகு—கடுகம்=1. கார்ப்பு. (திவா.). 2. சுக்கு மிளகு திப்பிலி என்னும் முக்கடுகங்களுள் ஒன்று. கடுகம்—வ. கடுக

(katuka). கடு—காடு=மிகுதி. எங்குப் பார்த்தாலும் வெள்ளக் காடு. (உ. வ.).

கடு—கட்டம்=1. கடுமை. 2. மெய் வருத்தம். கட்டம்—வ. கஷ்ட. ஒ. நோ: நடு—நட்டம்.

கஷ்ட என்னும் வட சொற்குக் 'கஷ்' என்னும் வினை முதனிலையை ஐயுறவு மூலமாகக் குறித்துள்ளார் மானியர் வில்லியம்சு. 'கஷ்' என்னும் வினைச் சொற்குத் தேய் என்பதே பொருள்.

கட்டம்—காட்டம் = 1. எரிநோவு. 2. உறைப்பு. 3. குணவேகம். சாருயம் மிகக் காட்டமாயிருக்கிறது. (உ. வ.).

தெ. காட்டு (g)

கடு—கடி=1. விளக்கம். "அருங்கடிப் பெருங்காலை" (புறம் 166.) 2. சிறப்பு. "அருங்கடி மாமலை தழீஇ" (மதுரைக். 301). 3 மிகுதி. "கடிமுரசியம்பக் கொட்டி" (சீவக. 440). 4. விரைவு. "எம்மம்பு கடிவிடுதும்" (புறம். 9). 5. உறைப்பு. "கடிமிளகு தின்ற கல்லா மந்தி" (தொல். சொல். 384, உரை). 6. அச்சம். "அருங்கடி வேலன்" (மதுரைக். 611). 7. பேய். "கடிவழங் காரிடை" (மணி. 9 : 49).

கடி—கரி கரித்தல்=1. மிகுதல். மிளகு நீர் உப்புக் கரிக்கிறது. (உ. வ.). 2. உறுத்துதல். எண்ணெய் பட்டுக் கண் கரிக்கிறது. 3. வெறுத்தல். "கரித்து நின்றான் கருதாதவர் சிந்தை" (திருமந். 2431). 4. பழித்தல்.

கரி—கரிப்பு = 1. காரம். "ஐயமுங் கரிப்பு மாகலு மரித்தே" (தொல். சொல். 384). 2 உறுத்தம். 3. சுவை மிகை. 4. அச்சம். (திவா.). 5. வெறுப்பு.

கரி—காரம்=உறைப்பு, மிகுதி.

பலகாரம்=பல சுவை மிக்க சிற்றுண்டி.

காரம்=1. உறைப்பு. 2. காரவுப்பு. (W), 3. சாம்பலுப்பு. 4. வண்ணான் காரம். 5 சாயக்காரம். 6. சீனிக்காரம். 7. வெண்காரம். 8. அக்கர காரம். (தைலவ. தைல, 112). 9. கோளக நஞ்சு. (சங். அக.). 10. திருநீறு. "காரமென்றுரைப்பர்" (திருக்காளத். பு. 26 : 4). 11. சினம். அவன் என்மீது காரமாயிருக்கிறான் (உ. வ.).

ம. காரம், தெ. காரமு, க, து. கார.

காரச்சீலை, காரச்சேவு, காரத்துளி (பூந்தி), காரப்பசை, காரப்பொடி, காரமருந்து முதலியன வேகத்தையும் உறைப்பையுமுடைய பொருட்பெயர்கள்.

காரம் = மிகுதி, கடுமை, வலிமை, உரிமை, பொறுப்புரிமை, வினையுரிமை, உறவுரிமை, உடைமை.

காரம்—காரன் = வலியன், உரியன், உடையான். காரி (பெ. பா.). வீட்டுக்காரன் என்பது உரிமையும், பணக்காரன் என்பது உடைமையும், காவற்காரன் என்பது வினையுடைமையும் (குலப்பெயராயின் வினையுரிமையும்), அண்ணன்காரன் என்பது உறவுரிமையும், உணர்த்தும் பெயர்களாம். தோட்டக்காரன், வண்டிக்காரன், மாட்டுக்காரன் என்பன, உரியவனைக் குறிக்காவிடத்துப் பொறுப்புரிமைக்காரனைக் குறிக்கும். உரியவன்—சொந்தக்காரன்.

காரன் காரியீற்றுப் பெயர்கள் நூற்றுக்கணக்கின.

காரன்—வ. கார.

வடமொழியாளர் இவ்வீற்றை வடசொல்லாக்குவதற்கு, 'க்ரு' (செய்) என்னும் முதனிலையினின்று திரித்துச் செய்பவன் என்று பொருள் கூறுவர். ஆட்டுக்காரன், கோழிக்காரன், சொந்தக்காரன், தண்ணீர்க்காரன், நாழிமணிக்காரன், புள்ளிக்காரன், முட்டைக்காரன், வெள்ளைக்காரன் முதலிய பெயர்கட்குச் செய்பவன் என்னும் பொருள் பொருந்தாமை காண்க. வேலைக்காரன், கூலிக்காரன் என்பனவும், வினையுடைமையே குறிக்கும்.

செய்வானைக் குறிக்கும் வடமொழி யீறுகள், கார, காரு, காரி, காரின் (செய்பவன்), காரிணீ (செய்பவள்) எனப் பல வடிவில் நிற்கும்.

அதிகரித்தல் = மிகுதல். அதிகரி—அதிகாரம் = மிகுதி. வலிமை, உரிமை, நூற்பெரும் பிரிவு. அதிகாரம்—அதிகாரி, அதிகாரன். அதிகரி என்னும் வினைச்சொல் வடமொழியில் இல்லை. அதித்தல் = மிகுதல். அதி—அதனம் = மிகுதி. இச்சொல்லும் வடமொழியில் இல்லை. அதிகரி என்பது ஒரு மீமிசைச் சொல்.

7. குல்[5] (துளைத்தற் கருத்துவேர்)

அடிக்கருத்துக்களும் கிளைக் கருத்துக்களும்

குல்—குலை. குலைத்தல்=1. கிளறிக் கலைத்தல். 2. கட்டுப் கோப்பைப் பிரித்தல். 3. பிரித்தல் அல்லது ஒற்றுமையைக் கெடுத்தல். 4. தாறு மாருக்குதல். 5. அழித்தல்.

குலை—கலை. கலைதல்=பிரிதல். கலைத்தல்=1. கட்டுக் கோப்பைப் பிரித்தல். 2. கூட்டத்தைப் பிரித்தல். 3. பகைவரைச் சிதைத்தல். "பற்றலரைக் கலை ....வேந்தர்" (அஷ்டப். திருவரங்கத்தந். 25). 4. எண்ணத்தை அல்லது திட்டத்தைக் கெடுத்தல். "இராவணனைக் கலைக்கின்ருனே" (இராமநா. உயுத். 31). 5. பலகையில் எழுதியதை அழித்தல். ம. கல.

குல்—குர்—குரல். ஒ. நோ : உல்—உர்—உரல்.

குரல்=1. தொண்டைக் குழி (குரல்வளை). 2. தொண்டை (மிடறு). "மணிக்குர லறுத்து" (குறுந். 263). 3. தொண்டையில் எழும் ஒலி. 4. சொல். "யாவருந் தண்குரல் கேட்ப" (கலித். 142 : 9). 5. பாடும் இசை. "காமன் காமுறப் படுங் குரறருமிது" (சீவக. 1218). 6. ஏழிசையுள் முதலாவது. "குரல் குரலாகத் தற்கிழமை திரிந்தபின்" (சிலப். 3 : 85). 7. அஃறிணைப் பேச்சொலி. "சேவல் மயிற் பெடைக்குப் பேசுஞ் சிறுகுரல் கேட்டு" (நளவெண். சுயம். 41). 8. பறையோசை. "தாழ்குரற் றண்ணுமை" (சிலப். 3 : 27).

ம. குரல், க. கொரல், தெ. 'குர்ரு'.

குல்—கல்—கலம்=தோண்டப்பட்ட அல்லது குழிந்த ஏனம்.

கல்—கன்=1. குழிந்த துலைத்தட்டு. 2. கலம். 3. கலத் தொழில். "மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும்" (தொல். 345).

கன் — கன்னுன் = செப்புக்கலஞ் செய்பவன், செம்பு கொட்டி (திவா). ம. கன்னுன். ல்—ன். ஒ. நோ : ஒல்—ஒன்.

துல்—துள். கன்னுதல்=துளைத்தல், தோண்டுதல். கன்—வ. *Khan*, கன்—கன்னம்=1. திருடன் சுவரைத் துளைக்குந் துளை. 2. அங்ஙனந் துளைக்குங் கருவி (பிங்). 3. அங்ஙனந் துளைத்துச் செய்யும் திருட்டு. "கன்னமே கொடுபோயினை கண்டகர்" (இரகு. யாகப். 42). 4. துலைத்தட்டு (திவா). 5. கன்னுன் செய்த படிமை. "கன்னந் தூக்கி" (ஐங்குறு. 245). 6. துளையுள்ள காது. (திவா). 7. காதையடுத்துள்ள அல்லது நடுவிற் குழிவிழும் கதுப்பு (Cheek). ஒ. நோ : செவி—செவிடு=கன்னம்.

கன்னம் (திருடர் செய்த சுவர்த்துளை)—ம. கன்னம், தெ. கன்னமு, க. கன்ன, வ. கனன (kh).

கன்னக்கோல்—ம. கன்னக்கோல், தெ. கன்னகோல.

கன்னக்காரன்—ம. கன்னக்காரன், க. கன்னகார (g), தெ. கன்னகாடு (g).

கன்னப்பூ (காதணி வகை)—ம. கன்னப்பூவு.

கன்னம் (காது)—ம. கன்னம், க. கன்ன, வ. கர்ண, வடமொழியில் கர்ண என்னுஞ் சொற்கு மூலமில்லை. மூலமாகக் காட்டப்படும் க்ருத், க்ரு என்பவை மூலமாகா.

க்ருத்=செய்கை. க்ரு=1. கொட்டு, எறி, கலை. 2. சிதை, சேதப்படுத்து. 3. அறி, அறிவி.

கன்—கன்னல்=1. நீர்க்கலம். "தொகுவாய்க் கன்னற் றண்ணீ ருண்ணூர்" (நெடுநல். 65). 2. நாழிகை வட்டில். "கன்னலின் யாமங் கொள்பவர்" (மணி. 7 : 65). 3. நாழிகை. "காவத மோரொரு கன்னலினுக" (கந்தபு. மார்க். 142).

கன்—கனி=பொன், இரும்பு முதலிய மாழை (வ. உலோகம்) தோண்டியெடுக்குஞ் சுரங்கம்.

கனி—வ. கனி (kh).

குல்—குள்—குளம்=நீரைத் துளைப்பது போல் முழுகிக் குளிக்கும் நீர்நிலை.

ம. குளம், க. கொள, தெ. கொலனு, வ. கூல.

குள்—குளி. குளித்தல்=1. நீருள் முழுகுதல். 2. கடலுள் மூழ்கி முத்தெடுத்தல். "பணிலம் பல குளிக்கோ" (திருக்கோ.

63). நீராடுதல். "களிப்பர் குளிப்பர்" (பரிபா. 6 : 103). 4. முழுகுவதுபோல் உடம்பில், ஆழத் தைத்தல். "கூர்ங்கணை குளிப்ப" (பு. வெ. 10, சிறப்பிற். 10, கொளு). 5. அழுந்திப் பதிதல். "மென்கொங்கை யென்னங்கத் திடைக் குளிப்ப" (திருக்கோ. 351). 6. கூட்டத்திற்குட் புகுதல். "கடற்படை குளிப்ப மண்டி" (புறம். 6 : 12). 7. முழுகினாற்போல் மறைதல். "யானறித லஞ்சிக் குளித்து" (கலித். 98). 8. தோல்வியுற்று மறைதல், தோல்வியுறுதல். "மீன்குளிக்குங் கற்பின்" (சீவக. 2141).

ம. குளி.

குளி—குழி=1. பள்ளம் (திவா). 2. பாத்தி. "இன்சொற் குழியின்" (நான்மணி. 16) 3. நீர்நிலை (பிங்). 4. கிணறு (திவா). 5. வயிறு. (அக. நி). 6. கனவடி. 7. ஒரு நிலவளவு.

குழி—ம. குழி, க. குழி, தெ. கொய்யி (g), மராத். குடி (kh).

குழிதல்=உட்குழிவாதல். "குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்" (நாலடி. 49). குழித்தல்=1. குழியாக்குதல். "குழித்துழி நிற்பது நீர்". (நான்மணி. 30) 2. செதுக்குதல். குழித்த மோதிரம் (கலித். 84, உரை). 3. குழித்தெழுதுதல். க. குழி.

'கும்பக் குழிய' என்பது உலக வழக்கிலை மொழி. குழி—குழியல்=குழிந்த மாழைக்கலம்.

குழிதாழி = குழிந்த பெருந்தொட்டி. ம. குழித்தாழி. குழிசி=பெரும்பானை. "சோறடு குழிசி" (பெரும்பாண். 366). குழிமி=மதகு.

குழிவு—குழிவல்—கூவல்=கிணறு. "கூவலன்ன விடரகம்" (மலைபடு. 366). கூவல்—வ. கூப.

குழிப்பு—குழிப்பம்—கொப்பம்=யானை பிடிக்க வெட்டும் பெருங்குழி. "கைம்மலை செல் கொப்பத்து வீழ" (குமர. பிர. மீனாட். பிள்ளை. 11).

குழி—குழிம்பு—குழும்பு=குழி. "ஆழ்ந்த குழும்பிற் றிருமணி கிளர" (மதுரைக். 273). ம. கொப்பம்.

குழல்=1. உட்டுளை. "குழற்கா லரவிந்தங் கூம்ப" (தமிழ்நா. 63). 2. உட்டுளைப் பொருள் (திவா). 3. இசைக் குழல். (சூடா).

ம. குழல், க. கொழல்.

குழல்—குடல்=குழல் போன்ற உட்டுளையுள்ள உறுப்பு. ம. குடல். குடல்—குடர். ம. குடர். "குடருங் கொழுவும்" (நாலடி. 46). ஒ. நோ: புழல்—புடல்.

குழி—குழை=1 துளை. "கோடிநுண் டுகிலுங் குழையும்" (சீவக. 1369) 2. குழல். (பிங்) 3 காது. "மணித்தோடுங் குழையிலாட" (அஷ்டப். சீரங்கநாயகி. ஊச. 3).

குழை—குகை=1 மலைக்குகை. (பிங்) 2. மாழைகளை உருக்குங் கலம். "கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுள்" (தாயு. 32). ஒ. நோ: முழை—முகை=குகை.

குகை—வ. குஹா (g).

குகை—குவை=பொன்னுருக்குங் கலம். "இருந்தைக் குவை யொத்தன" (தணிகைப்பு. திருநாட்டுப். 63).

குவை—ம. குவ, வ. குஹா (g). E. *cave*, L. *cava*. குழை—குழாய்=1. துளை. 2. துளையுடைப்பொருள். (பிங்).

ஒ. நோ. கழை - கழாய்.

குழை—குடை. குடைதல்=1. கிண்டுதல். "குடைந்து வண்டுண்ணுந் துழாய் முடியானை" (திவ். திருவாய். 1 : 7 : 11) 2. கடைதல். "நெய்குடை தயிரின்" (பரிபா. 16 : 3). 3. துளைத்தல். 4 நீரில் மூழ்குதல். "குடைந்து நீராடு மாதர்" (கம்பரா. பால. நீர்வி. 12). 5. துருவுதல் 6. நாடு துருவுதல். "குடைந்துல கனைத்தையும் நாடும்" (கம்பரா. சுந்தர. உருக். 23). 7. கடுமையாய் வினவி வருத்துதல். 8. குடைந்தாற் போல் நோவெடுத்தல். ஒ. நோ: புழை—புடை. கடை—கடலை=வறுத்துக் கடைந்த பயறு.

குளி—குடி. குடித்தல்=நீரை உட்புகுத்துதல். ஒ நோ: முழுகு—முழுங்கு—விழுங்கு. ள—ட. ஒ. நோ: களிறு—கடிறு, கெளிறு—கெடிறு.

குள்—குண்டு=1. பள்ளம். 2. கிடங்கு. 3. நீர்க்கிடங்கு. 4. சிறு நன்செய் 5. ஆழம் "வண்டுண மலர்ந்த குண்டுநீ ரிலஞ்சி" (மணி. 8 : 8). ம. குண்டு. குண்டுங்குழியும் என்னும் வழக்கை நோக்குக. குண்டு—குண்டில்=சிறுசெய். (திவா).

குண்டு—குண்டம்=1. பள்ளம். 2. குழி. 3. பானை (பிங்). 4. சிறுகுளம் (திவா). 5. வேள்விப் பள்ளம் (ஓம குண்டம்). "மறையவன் குண்ட முறைமுறை வாய்ப்ப" (கல்லா. 94 : 12).

ம. குண்டம். வ. குண்ட.

குள்—குண்—குணம் = கடலாற் பள்ளமான கிழக்கு. குணம்—குணக்கு = கிழக்கு.

குண்டு—குட்டு—குட்டம் = 1. மடு. "நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து" (புறம். 243 : 9). 2 ஆழம். "இருமுந் நீர்க் குட்டமும்" (புறம். 20 : 1). 3. ஏரி. 4. குட்டநாடு. "தென்பாண்டி குட்டம்" (நன். 272, மயிலை). குட்டநாடு =சேரநாட்டைச் சேர்ந்ததும், கோட்டையம் கொல்லம் என்னும் நகரங்களைக் கொண்டதும் ஏரிகள் மிகுதியாக வுள்ளது மான பழைய கொடுந்தமிழ் நாடு. "குட்டநாட்டுத் திருப்புலி யூர்" (திவ். திருவாய். 8 : 9 : 1).

குட்டு—குட்டை = சிறுகுளம்.

குல்-கில் கில்லுதல் = தோண்டுதல். கில்—கீல். கீலுதல் = கிழித்தல். (சூடா.) க. கீல், தெ. சீலு (c) கீன்றல் = கீறுகை. (திவா.)

கில்—கெல். கெல்லுதல் = தோண்டுதல். "கிணறு கெல்ல" (தனிப்பா 11, 140, 356).

கில்—கிள்—கிளறு. கிளறுதல் = 1. கிண்டுதல் "ஏனமோ டன்னமாய்க் கிளறியும் பறந்தும்" (தேவா. 101 : 9) 2 துழாவு தல். 3. துருவியாராய்தல். 4. பழையதை நினைப்பூட்டுதல். க. கெளர், தெ. கெலகு.

கிள்—கிளை. கிளைத்தல் = 1. கிளறுதல். "கேழ லுழுத விருஞ்சேறு கிளைப்பின்" (புறம். 176 : 2). 2. அடிமரம் கிளறப் பட்டதுபோற் கப்பு விடுதல். ம. கிளு.

கிளை = கவை, பிரிவு, சுற்றம், இனம். கிளைஞர் = உறவினர். கிள்—கிண்—கிணம் = கிணறு.

கிண்—கிண்ணம் = 1. சிறுவட்டில். "மழக்கை யிலங்கு பொற் கிண்ண மென்றலால்" (திருவாசக 5 : 92). 2. நாழிகை வட்டில். (பிங்).

கிண்—கிண்ணி = கிண்ணம்.

கிண்—கிணறு. "உவரில் கிணற்றின்கட் சென்றுண்பர்" (நாலடி. 263). ம. கிணறு.

கிண்—(கெண்)—கேணி = 1. கிணறு (திவா). 2. சிறு குளம். (தொல். சொல். 400, உரை). 3. அகழி. (திவா). ம., க. கேணி. து. கணி (அகழி).

கிள்—கிண்டு. கிண்டுதல் = 1. கிளறுதல். (பிங்). 2. தோண்டுதல். 3. ஆராய்தல். ம. கிண்டு. கிண்டு—கிண்டல் = 1. கிளறல். 2. தோண்டல். 3. தூண்டல். 4. பகடிபண்ணல்.

கிண்டு—கெண்டு. கெண்டுதல் = 1. கிண்டுதல். "வண்டு கெண்டி மருவும் பொழில்" (தேவா. 626 : 10), 2. தோண்டுதல். "கவலை கெண்டிய கல்வாய்" (குறுந். 233). 3. அறுத்துத் தின்னுதல். "மன்றத்து மதவிடை கெண்டி" (பெரும்பாண் 143). தெ. செண்டு (c).

கிள்—கிழி. கிழித்தல் = 1. கீறுதல். 2. பீறுதல். "தரியினங்கடம் மெயிற்றினுற் சிதையக் கிழித்த பேரிருல்" (கந்தபு. ஆற்று 23). 3. பிளத்தல். "நெடுங்கிரி கிழித்து" (கம்பரா. நிகும். 8‍3). 4. முறித்தல். 5 கண்டித்தல். "சிலவசனங்கள் சொல்லிக் கிழிப்பதும்" (கவிகுஞ் 2) 6. திறத்தல் "வாயுமுழைவை கிழித்தது" (திருக்கோ. 72) 7. தோற்கடித்தல். 8. கோடு கீறுதல் 9. அழித்தல். ம. கிழி. E. *cleare*, OE, *cleof*, OS, OHG. *kliop*, ON. *kljuf*.

கிழி = 1. கிழித்த துணி. (திவா). 2. துணியில் எழுதிய படம். "கிழி பிடித்து" (திருக்கோ. 74). 3. துணியில் முடிந்த பண முடிப்பு. (திவா).

கிழி—கிழியல்—கிழிசல் = கிழிந்தது. கிழி—கிழிதம் = பண முடிப்பு. (திருக்கோ. 183, உரை).

கிழிப்பு = 1. கிழிக்கை. 2. பிளப்பு. 3. குகை. "வரைக் கிழிப் பன்ன" (நற். 154).

கிள்—கீள். கீளுதல் = 1. கிழித்தல். "கீண்டிலென் வாயது கேட்டு நின்றயான்" (கம்பரா. அயோத். பள்ளி. 71). 2. உடைதல். "தெண்ணீர்ச் சிறுகுளங் கீழ்வது மாதோ" (புறம். 118 : 3). தெ. சீழ் (c).

கீள் = 1. கூறு. "கீளிரண்டாகக் குத்தி" (சீவக. 2248). 2. துணியாலான அரைநாண். "வெளுத்தமைந்த கீளொடு கோவணமுந் தற்று" (தேவா. 811 : 2).

கீளுடை (இலங்கோடு). "கீளுடையான்" (காளத். உலா, 500). கீள்—கீழ். கீழுதல் = 1. கிழித்தல், "பழம் விழுந்து...

பஃறுமரை கீழும்'' (திருக்கோ. 249). 2 பிளத்தல், ''உறுகால் வரை கீழ்ந்தென'' (சீவக 1157) 3 தோண்டுதல். ''வேரொடுங் கீழ்ந்து வெளவி'' (சீவக 2727). 4 சிதைத்தல். ''கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு'' (குறள். 801). 5. கோடு கிழித்தல். 6. பறியுண்ணுதல். ''மரங்கள் வேரொடுங் கீழ்ந் தென'' (சூளா. சீய 144).

கீழ்—கீழ்க்கு—கிழக்கு =1. பள்ளம். (திவா). 2. கீழ், ''காணிற் கிழக்காந் தலை'' (குறள் 488). 3 கீழிடம். ''கிளை இய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே.'' (குறுந் 337). 4. பள்ள மான கீழ்த்திசை. (திவா). 5. இழிவு, ''கிழக்கிடு பொரு ளொடு'' (தொல். பொ. 280). ம. கிழக்கு.

கிழக்கு—கிழங்கு = நிலத்தின்கீழ் விளைவது. ''கொழுங் கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க் கும்மே'' (புறம். 109; 6). ம. கிழங்ங்ு.

கிழங்கு—கிடங்கு =1. பள்ளம். 2. குழி. 3. குளம். (சூடா). 4 அகழி. ''பூங்கிடங்கி னீள்கோவல்'' (திங். இயற். முதற். 77).

கிடங்கு—கிடங்கர் = 1. அகழி. 2. கடல். ''திரைக் கிடங்கர் சூழ் குவலயப் பரப்பில்'' (உபதேசகா. விபூதி 35).

கீள்—கீறு. கீறுதல் =1. கிழித்தல். (திவா). 2. பறண்டு தல். 3. அறுத்தல், ''புண்கீறிய குருதிப்புனல்'' (கம்பரா. பால. பரசுராமப். 9). 4. வகிர்தல். 5. கோடுகிழித்தல். 6. கீறி யெழுதுதல். (பிங்).

கீறு—கீறல் =1. கிழிகை. 2. தற்குறி.

கீறு—கீற்று =1. சில். துண்டு. 2. கூரைவேயுங் கிடுகு.

கிள்—கிறு—கிரும்பு. கிரும்புதல் — மெல்லச் செதுக்குதல். கீறு—ம. கீறு, கீறு (கோடுகிழி)—க. கீறு (g), தெ. கீயு (g). கீறு (கிழி)—க. கீறு, தெ. கீறு (g).

குள் — கொள் — கொழுது. கொழுதுதல் = குடைதல். ''நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்'' (குறுந். 192 : 5.)

கொழுது—கோது. கோதுதல் =1. இறகு பூந்தாது முதலியவற்றைக் குடைதல். ''மயில்கோது கயிலாயம்'' (தேவா. 1157 : 6). 2 மயிர்ச்சிக் கெடுத்தல். ''கோதிச் சிக்கின்றி முடிக்கின்ற...குழலி'' (பெருந்தொ. 1323). 3. சிதறுதல்.

''கோதிக் குழம்பலைக் குங்கும்பத்தை'' (நாலடி. 47). 4. ஒலை வாருதல்.

குள்—குய்—குயில். குயிலுதல்=1. துளைத்தல். ''குன்று குயின்றன்ன வோங்குநிலை வாயில்'' (நெடுநல். 88). 2. மணி பதித்தல். ''சுடர்மணியின் பத்தி குயின்றிட்ட பழுப்பேணியில்'' (கந்தபு. வள்ளி. 50). குயில் = துளை (பிங்).

குள்—(குர்)—குரு—கோர். கோர்த்தல்=நூலை அல்லது நாணைத் துளைவழி துருவச் செய்தல். ம. கோர்.

கோர்—கோர்வை=கோர்க்கை, மாலை, தொடர். ம. கோர்வ. கோர்—கோ—கோவை.

கோத்தல்=1. மணியூடு நூலைத் துருவச் செய்தல். ''கோத்தணிந்த வெற்புமணி'' (பெரியபு. மானக்கஞ். 22). 2. ஒழுங்காக அமைத்தல். ''பார்த்தவிட மெங்கணுங் கோத்த நிலை குலையாது'' (தாயு. கருணாகர. 4). 3. முறைப்படச் சொல்லுதல். ''பூமியாண் முறையுங் கோத்தார்'' (பாரத. சம்பவ. 113). 4. திரட்டிச் சொல்லுதல். ''கோமின் துழாய்முடி யாதியஞ்சோதி குணங்களே'' (திவ். திருவாய். 4 : 1 : 7). 5 கதை புனைதல். 6 கைபிணைத்தல். ''குரவை யாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்'' (திவ். திருவாய். 6 : 4 : 1). 7 ஒன்று சேர்த்தல். ''அன்பரைக் கோத்தற விழுங்கிக் கொண்டு'' (தாயு பொருள்வ. 3). 8. மூக்குள் நீர் கொள்ளுதல். நீர் கோத்தல், நீர்க்கோவை (மூக்குச்சளி) என்பன உலக வழக்கு. ம., க. கோ.

கோவை=1. கோக்கை ''கோவையார் வடக்கொழுங் கவடு'' (கம்பரா. அயோத். வரைக். 1) 2. கோத்த மணியாலை (பிங்). 3. வினையேற்பாடு ''கோத்த கோவை நன்றுயினும்'' (பாரத. சூது. 64). 4. அகப்பொருட் கோவை. ''சீரணங் காகிய சிற்றம்பலக் கோவை செப்பிடினே'' (தனிப்பாடல்).

ம., தெ. கோவ.

குழி—குறி. குறித்தல்=1. கோடு கீறுதல். ''புழுக் குறித்தது எழுத்தாணற் போல'' (ஈடு, 2 : 4 : 3). 2 வரையறுத்தல். (பிங்). 3. குழித்தெழுதுதல். 4. ஒன்றை யெழுதி வைத்தல். 5. எழுதி வைத்தாற் போல் மனத்திற் கொள்ளுதல். 6. எழுதிய குறியால் ஒன்றைத் தெரிவித்தல் அல்லது சுட்டுதல். 7. ஒன்றைச் சொல்லுதல் 8. எழுதிய குறியை எய்தற்கு இலக்காகக் கொள்ளுதல். 9. எதையேனும் அடைதலை அல்லது பெறுதலை இலக்காகக் கொள்ளுதல்.

கிளைக் கருத்துகள் (கொள் என்னும் வினை)

கொள்—ம., க. கொள், தெ. கொனு.

முகத்தல்

கொள்ளுதல் = முகத்தல். "குணகடல் கொண்டு குடகடன் முற்றி" (மதுரைக். 238).

கொள்—கோள் = முகில். "கோளொடு குளிர்மதி வந்து வீழ்ந்தென" (சீவக. 320).

கோள்—கோய் = 1. கள் முகக்குங் கலம். "ஓரிற் கோயிற் றேருமால்" (புறம் 300), 2. சாந்துச் செப்பு, "சாந்துக் கோய் புகிய செல்வ" (சீவக. 764), குல்—கொல்—கோல் கோலுதல் = முகத்தல்.

தன்னுட் கொள்ளுதல்

கொள்கலம் = பண்டம் இடுங்கலம். "இடும்பைக்கே கொள் கலங் கொல்லோ" (குறள். 1029).

"சிதரரிக் கண் கொண்ட நீர்" (நாலடி 394)

இடுதல்

உட்கொள்ளுதல் = உண்ணல்.

உண்ணுதல்

கொண்டி = உணவு. "கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து" (மதுரைக். 137).

பிடித்தல்

"கொண்ட வாளொடும்" (சீவக. 430)

பற்றுதல்

கொள் கொம்பு—கொழுகொம்பு = பற்றுக் கோடு. கொள்ளுதல் = தீப்பற்றுதல். கொள்ளி = தீ. "கைக்கொள் கொள்ளியர்" (நெடுநல். 8). கொள்—கொளுந்து, கொளுந்துதல்—தீப்பற்றுதல். "தீச்கொளுந் தினவுந் தெரிகின்றிலர்" (கம்பரா. சுந்தர. இலங்கையெரி. 5). கொளுத்துதல் = எரித்தல்.

கைப்பற்றுதல்

"களங்கொளக் கழல் பறைந்தன" (புறம். 4 : 3) கோலுதல்=கைப்பற்றுதல். "இருநில முழுவதும் தனதெனக் கோலி" (நன். சிறப்புப் பா.).

பொருந்துதல்

கொள் – கொளுவு. கொளுவுதல்=பொருந்துதல், மாட்டுதல் கொள்—கொளுத்து=பொருத்து. கொள்—கொண்டி = கொளுவி. கொள்ளுதல் = பொருந்துதல். "கொள்ளாத கொள்ளா துலகு" (குறள் 470).

ஒத்தல்

"வண்டினம் யாழ் கொண்ட கொளை" (பரிபா. *11 : 125*)

ஏற்றல்

"உய்ஞ்சன னிருத்தலு முலகங் கொள்ளுமோ" (கம்பரா. சுந்தர. உருக்கா. 17).

மணத்தல்

"தாங்கொண்ட மனையாளை" (நாலடி. 3). கொண்டான் = கணவன். கொண்கன்=கணவன். கொள்நன்—கொழுநன்= கணவன். கொள்வனை = பெண் கொள்ளுதல்.

விலைக்கு வாங்கல்

"கோதையினுங் கொள்வார்" (நைடத. நகரம். 18). கொள்முதல். கொள்விலை. கொள்ளை = விலை. "சில்பத வுணவின் கொள்ளை சாற்றி" (பெரும்பாண். 64).

கடன் வாங்கல்

கொள்வனை.

பெறுதல்

"நல்லா றெனினுங் கொள றீது" (குறள். 222). கொள் - கோள்—கோளி=பெறுவோன்.

கவர்தல்

"மனையாளை மாற்றார் கொள" (நாலடி. 3). "நெஞ்சு நடுக் குறூஉக் கொண்டி மகளிர்" (மதுரைக். 583).

கொள்ளையடித்தல்

"வேற்றுமைப் புலத்தைக்.........கொள்ளை கொண்ட தொழிலை" (பு. வெ. 3 : 15, கொளு, உரை). கொண்டி = கொள்ளை. "கொண்டியும் பெரிதென" (புறம். 78) ம. கொண்டி, ம. கொள்ள, க. கொள்ளெ, தெ. கொல்ல.

மிகுதல்

கொள்ளக் கிடைத்தது = நிரம்பக் கிடைத்தது. கொள்ளை = மிகுதி. "கொள்ளை மாமதத்த நால்வாய்க் குஞ்சரம்" (பாகவ. 1 : 5 : 14). கொண்டி = மிகுதி. "கொண்டியுண்டித் தொண்டையோர்" (பெரும்பாண். 454). கொள்ளை நோய் = பெருவாரி நோய்.

திறை பெறுதல்

கொண்டி = திறை. "கொண்டி வேண்டுவனாயின்" (புறம். 51 : 6).

கொல்லுதல்

கொள் — கோள் = கொலை. "கோள்நினைக் குறித்து வந்தான்" (சீவக. 264). கோளரி = கொல்லும் அரிமா. கொல்—கொலை. கோண்மா = கொள்ளும் விலங்கு. (கம்பரா. இரணிய. 125).

கொல்லத்தொழில் செய்தல்

கொல்—கொல்லன் = 1. மரத்தைக் கொல்வது போல் வெட்டும் மரத்தச்சன், "மரங்கொஃறச்சர்" (சிலப். 5 : 29). 2. மரக்கொல்லனுக்கு இனமான இருப்புக் கொல்லன்.

கருதுதல்

"யார்க்குங் கொடுத்தியெனக் கொள்கின்றிலம்" (இலக். வி. 650, உரை). உட்கொள்ளுதல் = உட்கருதுதல். "முத்தி யென்றுட்கொள்வார் சிலர்" (கந்தபு. பாயி. 28).

மதித்தல்

"கொளப்பட்டே மென்றெண்ணி" (குறள். 699).

கொண்டாடுதல்

"தண்பதங் கொள்ளுந் தலைநாட்போல" (சிலப். 6 : 160).

மேற்கொள்ளுதல்

"குடிப்பிறந்தார் குன்று வொழுக்கமாகக் கொண்டார்" (நாலடி. 143).

மதமாக நம்புதல்

"குலனருள் தெய்வங் கொள்கை" (நன். பாயி. 26).

கற்றல்

"கொள்ளுநர் கொள்ள" (கல்லா. 11 : 21). கொள்ளுநர் =மாணவர். கோளாளன்=மாணவன். கொள்—கோள்—கோளாளன்.

துணைவினைகள் தற்பொருட்டுத் துணைவினை

எ - டு: முகம் வழித்துக் கொண்டான், சண்டையிட்டுக் கொண்டனர்.

எதிர்மறை யேவலொருமைத் துணைவினை

எ - டு: அஞ்சாதே கொள்.

அஞ்சாதே கொண்மின் என்று பன்மைக்கும் பயன்படுத்த இலக்கணம் இடந்தரும்.

இணைமொழித் துணைவினை

'செய' வாய்பாட்டு வினையெச்சம் :

எ - டு: வரக் கொள்ள, பேசக் கொள்ள நிகழ்கால வினையெச்சம் (உலக வழக்கு) :

எ - டு: வந்துகொண்டு, பாடிக்கொண்டு

முந்திய வேர்ச்சொற் கட்டுரைகளில் விடுபட்டவை

கூடற்கருத்து வேர்ச் சொல் :

கூடு—கூடம்=பலர் கூடுமிடம், நீண்ட பேரறை, பட்டசாலை. எ - டு: பள்ளிக்கூடம், வீட்டுக் கூடம், தொழிற் கூடம். கூடம்—வ. கூ(ட்)ட.

குத்தற் கருத்து வேர்ச்சொல் :

குள் — கெள் — கெளிறு — கெடிறு — கெளிற்றி — கொளுத்தி.

'செல்வி' வாசகர்களுக்குத் தெரிவிப்பு

நான் 'செல்வி'யில் வெளியிட்டு வரும் வேர்ச் சொற் கட்டுரைகள் சொற்களின் திரிபையே காட்டிக்கொண்டு செல்கின்றன வென்றும், அவற்றை யாளும் நெறி முறைகளை

எடுத்துக் கூறவில்லையென்றும், அதனால் அவை அறிவியலின் பாற்பட்டனவல்லவென்றும், சொல்லாராய்ச்சியும் மொழியாராய்ச்சியும் செய்யாத பலர் மறைமுகமாகக் குறை கூறுவதாகத் தெரிகின்றது.

ஒவ்வொரு சொல்லும் அசையும் எழுத்தும் தோன்றற்கும் திரிதற்கும் கெடுதற்கும் நெறிமுறைகள் உள. நான் 1938—இலேயே கீற்று (Skeat) எழுதிய 'ஆங்கிலச் சொற் பிறப்பியல் நெறிமுறைகள்' (Principles of English Etymology) இருமடலங்களைப் (2 Vols) படித்து, அவற்றையொட்டிச் 'செந்தமிழ்ச் சொற் பிறப்பியல் நெறிமுறைகள்' எழுதி வைத்தேன். அது பொது மக்கள் வாங்காத மொழியியல் ஆராய்ச்சி நூலாதலின், நானும் வெளியிடவில்லை; வணிக நிலையமாகிய சை. சி. நூ. ப. கழகத்திற்கும் வெளியிடக் கொடுக்கவில்லை. இத்தமிழ்நாடு இன்றும் ஆரியம் வேரூன்றிய அடிமை நாடாதலின், அரசோ பல்கலைக் கழகமோ அதை வெளியிடும் நிலைமையும் இல்லை. பல்லாண்டிற்குமுன் மென்றாளில் எழுதப்பட்டதாதலின், அதன் தாட்கள் பழுப்பேறியும் பூச்சியரித்தும் போய்விட்டன. ஆயினும், இன்று அதனினும் சிறந்ததொன்று தொகுக்கவியலும்.

ஒவ்வொரு கலைக்கும் அறிவியற்கும் தெரிவியல் (Theory), புரிவியல் (Practice) என இரு கூறுகள் உள. தெரிவியலை விரிவாகக் கற்பிக்கும்போது புரிவியலைக் காட்டுவதும், புரிவியலை விளக்கமாகக் காட்டுமிடத்துத் தெரிவியலைக் கற்பிப்பதும் வழக்கமன்று. அதற்குக் காலமும் இடந்தராது. நீர்மின்னோ அனல்மின்னோ உருவாக்கப்படுவது எங்ஙனமென்றறிவது தெரிவியல்; மின்வலியால் விளக்கெரியச் செய்வதும் விசிறியாட வைப்பதும் புரிவியல். மின் விளக்கைக் காணும் பொதுமக்கள் மின்னாக்க முறை அதனால் அறிவிக்கப் படாமையால் அது அறிவியலின் பாற்பட்டதன்று என்று பழித்துப் புறக்கணியார்.

ஐம்பான் ஆண்டாக மொழியாராய்ச்சி செய்தும், 'செல்வி'யில் வெளிவரும் வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள் போன்றவற்றை எழுதியும், வரும் ஒருவனை நெறிமுறையறியாது குருட்டுத்தனமாக வரைபவன் என்பது, அறியாமையொடு அழுக்காறுங் கலந்த இருட்டடிப்பே யன்றி வேறன்று.

"அடக்க முடையார் அறிவில ரென்றெண்ணிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா—மடைத்தலையில்

ஓடுமீ னோடி யுறுமீன் வருமளவும்
வாடி யிருக்குமாங் கொக்கு."   —மூதுரை.

என் 'செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி' வெளிவரும் போது, செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் நெறிமுறைகளை விளக்கும் மடலமும் விரிவாக வெளிவரும்.

அதற்குமுன், என் 'தமிழ் வரலாறு' என்னும் நூலைப் படித்து ஓரளவு தெரிந்து கொள்க. மேலும், என் வேர்ச்சொற் கட்டுரைகளில் எடுத்துக் காட்டும் சொற்களினின்றே, எழுத்துஞ் சொல்லுந் திரியும் முறைகளைப் பொதுஅளவு மதியுள்ள எவரும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

அங்ஙனம் அறிந்துகொள்ளாதவர், பெரும் பேதைகளாகவோ அழுக்காற்றுப் பிண்டங்களாகவோ கடுந்தமிழ்ப் பகைவராகவோ தாம் இருக்க முடியும். தன்மதியும் சொன்மதியும் இல்லாதவர்க்கு என்மதியுண்டு?

8. சுல்[1] (குத்தற் கருத்து வேர்)

சுல்—சூல்=1. குத்தும் கூரிய படைக்கலம், 2. முக்கவர் வேல்.

"குலிசங் கதைசூல்" (சேதுபு. தேவிபுர. 27).

சூல்—சூலம்=1. முக்கவர் வேல். "ஊனக மாமழுச் சூலம் பாடி" (திருவாச. 9 : 17). 2. இடிதாங்கி. "ஒள்ளிலைச் சூல.......மாடம்" (சீவக. 2527). 3. சூலவேல் வடிவில் மாட்டிற்கு இடும் சூட்டுக்குறி. 4. கிழமைச்சூலை, 5. தோணி (இரேவதி) நாள். (பிங்.). 6. குத்தலுங் குடைச்சலுமுள்ள பல்வகைச் சூலைநோய். 7. கூரிய முனையுள்ள கழு (W). சூலம்—சூல (வ).

சூலம் வேல்வகைகளுள் ஒன்றென்பது "உருகெழு சூல வேல் திரித்து" (சங். அக.) என்னும் தொடரால் அறியப் படும். "சூல வேலைப்போல மூன்று வழி" (சிலப். 11 : 73, உரை).

வேல் முருகனது சிறப்புப் படைக்கலமாகக் கொள்ளப் பட்டதுபோல், சூலவேல் சிவனது சிறப்புப் படைக்கலமாகக் கொள்ளப்பட்டதனால், சிவன் கோயிலுக்கு விடப்பட்ட நிலங்களின் எல்லையில் நடப்படும் சூலக்குறியுள்ள கல் சூலக்கல் என்றும், சூலக்குறி பொறிக்கப்பெற்ற சிவன்கோயில் அளவை மரக்கால் சூலக்கால் என்றும், சூலக்குறி யிடப்பெற்ற சக்கரமுள்ள சிவன் கோவில்வண்டி சூலக்கால்வண்டி யென்றும், சிவன் கோவிற்காகச் சூலவடிவிற் சூடிட்டு விடப்பெற்ற காளை சூலக்காளை யென்றும், பெயர்பெறும்.

சிவநெறி தமிழர் சமயமே யென்பதும், ஆரியர்க்குச் சிறு தெய்வ வேள்வியன்றி வேறு மதமில்லை யென்பதும், என் 'தமிழர் மதம்' என்னும் நூலில் விரிவாகக் காணலாம்.

சிவபிரானது சூலம் குறுக்கே நிற்பதால், இன்னின்ன திசை இன்னின்ன கிழமையில் வழிப்போக்கிற்கு ஆகாதென்று விலக்கப்பட்ட கிழமைக்குற்றம், கிழமைச்சூலம் எனப்படும். அஃது இன்று 'வாரசூலை' என இலக்கிய த்தில் வழங்குகின்றது.

சூலம் என்பதே உலக வழக்கு. "திங்கட்கிழமை தெற்கே சூலம்" என்றே மக்கள் கூறுதல் காண்க.

சூல்—சூலை=1. ஒருசார் நோய். "அன்னவனை யினிச் சூலை மடுத்தாள்வன்" (பெரியபு. திருநாவுக். 48). 2. கிழமைச் சூலம் (வாரசூலை). சூலை—சூலா (வ.).

சூலைநோயால் உண்டாகும் திருகுவலி சூலைக்குடைச்சல் எனப்படும்.

"அடைவிலமண் புரிதரும சேனர்வயிற் றடையுமது
வடவனலும் கொடுவிடமும் வச்சிரமும் பிறவுமாம்
கொடியவெலாம் ஒன்றாகும் எனக்குடரின் அகங்குடையப்
படருழந்து நடுங்கியமண் பாழியறை யிடைவிழுந்தார்"

என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளால் (திருநாவுக். 50); சூலை நோயின் குடைச்சல்வலியை ஒருவாறுணரலாம்.

சூல் (சூலம்)—சூலி=1. சூலப்படை தாங்கிய சிவன். "சூலிதன் னருட்டுறையின் முற்றினான்." (கம்பரா. கிட்கிந்தா. நட்புக். 37). 2. சூலப்படை கொண்ட காளி. "சூலிநீலி மாலவற் கிளங்கிளை" (சிலப். 12 : 68). சூலி (சிவன்)—வ. சூலின். சூலி (காளி)—வ. சூலினீ.

சுல்—சுள். சுள்சுள்ளென்று குத்துகிறது என்பது உலக வழக்கு. சுள்ளாணி=முட்போன்ற சிறிய ஆணி.

சுள்ளெறும்பு=சுள்ளென்று கடிக்கும் செவ்வெறும்பு.

சுள்—சுளி-சுளிக்கு=கூர்மையான முனையுள்ள கைக்கோல். க. சுளிக்கெ.

சுள்—சுளு-சுளுகு=1. நுண்ணறிவு. 2. சதுரப்பாட்டுப் பேச்சு. 3. வலக்காரச்சொல். "சுளுகுகள் விவரமொ டுரையிடுவார்" (திருச்செந். பு. செயந்திபுர. 55).

சுளுகன்=சதுரப்பாட்டுப் பேச்சாளன் (யாழ். அக.)

சுள்—சுண்-சுணை=1. இலை காய் முதலியவற்றிலுள்ள சிறுமுள். 2. முட்குத்துப் போன்ற உணர்ச்சியுள்ள அம்மைக் கொப்புளம். 3. கூர்மை. "சுணையில்லாக் கத்தி" (உ. வ.). 4. கூருகிராற் சொறிவுவேண்டும் தினவு. 5. நெஞ்சகத்திற் குத்தும் மானவுணர்ச்சி. "துகிலு மிழிந்து சுணையு மழிந்து" (பட்டினத். உடற்கூற்றுவண்ணம், 249). 6. கூரிய அறிவு.

சுணை (முள்)—ம. சுண, தெ. சொன.

சுணை (கூர்மை)—ம. சுண.

சுணைகெட்டவன் = மானவுணர்ச்சி யில்லாதவன். ம. சுண கெட்டவன்.

சுணைப்பு = மானவுணர்ச்சி. "ஒருதரஞ் சொன்னால் தெரியாதா? உனக்குச் சுணைப்பில்லையா?" என்பது நாஞ்சில் நாட்டு வழக்கு. "உனக்குச் சுணையில்லையா?" என்பது தமிழ் நாட்டு வழக்கு.

சுணைத்தல் = தினவெடுத்தல். மராட்டி—சுணச்சுண.

சுள்—சுர்—சுர. சுரசுர—சுரசுரப்பு = முள்முள்ளாய் அல்லது கரடுமுரடாய் இருத்தல்.

சுரசுர—சரசர — சருச்சரை = சுரசுரப்பு. "களிற்றினது சருச்சரையாற் பொலிந்த கழுத்தகத்தே" (பு. வெ. 12, பெண் பாற்., 2, உரை). இனி, சுர்—சுரு—சரு—சருச்சரு—சருச்சரை என்றுமாம்.

சுர்—சுரி. சுரித்தல் = குத்துதல். சுரி—சுரிகை = 1. உடைவாள். "சுரிகை நுழைந்த சுற்றுவீங்கு செறிவுடை" (பெரும்பாண். 73). 2. கத்தி. "கற்கம் வழித்தற்கு.......கைச் சுரிகை" (தைலவ. தைல.). சுரிகை—வ. சுரிகா (C)

சுரி—சூரி = 1. சூரிக்கத்தி. 2. ஓலையில் துளையிட உதவுங் கருவி. 3. நத்தைச்சூரி. 4. சுணையுள்ள புளிச்சை.

சூரி (கத்தி)—ம., க., து. சூரி., தெ. த்சூரி.

சூரிக்கத்தி—க. சூரிக்கத்தி, தெ. த்சூரக்கத்தி. சூரி என்ற வடிவம் வடமொழியில் இல்லை.

சுர்—சூர்—சூரை = ஒருவகை முட்செடி.

சுரி + அணை = சுரணை = குத்தும் மானவுணர்ச்சி. சுரணை கெட்டவன் என்பது உலக வழக்கு. 2. தன் உணர்ச்சி. "அதிக நித்திரை கொடுக்கச் சுரணைகெட்டு" (இராமநா. உயுத். 33).

சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகரமுதலி (Lexicon), நச்சுக் குறும்புத்தனமாக, நினைவு அல்லது தன்னுணர்ச்சி என்று மட்டும் பொருள்படும் ஸ்மரண என்னும் வடசொல்லை, சுரணை என்னும் சொற்கு மட்டுமன்றிச் சுணையென்னும் சொற்கும் மூலமாகக் காட்டியுள்ளது. சுணை, சுரணை என்னும் தென்

சொற்கள் குத்தற் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சுன் என்னும் வேரினின்றும், ஸ்மரண என்னும் வடசொல் நினை என்று பொருள்படும் ஸ்ம்ரு என்னும் வினை முதனிலையி னின்றும், பிறந்துள்ளன என வேறுபாடறிக. இங்ஙனம் மொட்டைத்தலைக்கும் முழங்காற்கும் முடிபோட்டுக் காட்டுவ தற்குத் தமிழரின் பேதைமையும் பேடிமையுமே முழுக்கரணிய மாகும்.

சுரணை மரணை என்னும் இணைமொழியிலுள்ள இரண் டாம் சொல்லே வடசொல்லாகும். அஃது ஒலியொப்புமையும் இற்றைத் தமிழரின் மொழி யுணர்ச்சியின்மையும் பற்றி இணைந்ததென அறிக.

சுர்—சுரு—சுறு—சுறுக்கு. சுறுக்கெனல்=1. குத்துதற் குறிப்பு. சுறுக்குச் சுறுக்கென்று குத்துகிறது என்பது உலக வழக்கு. 2. பாம்பு கடித்தல். "பாந்தள் சீறிச் சுறுக்கெனவே கடிக்க" (சிவரக. அபுத்திபூ. 13). 3. தேட்கொட்டுதல்.

க. சுருக்கென. சுறுசுறெனல்=பன்முறை முட்குத்துதல்.

க. சுறுசுறெனெ. சுறு—சுறீர். சுறீரெனல் "எறும்பு சுறீரென்று கடித்து விட்டது" (உ. வ.) க சுரீரெனெ.

சுறு—சுறுக்கு=1. கூர்மை. 2. விரைவு. "சுறுக்காய் வா" (உ. வ.) 3. சுறுசுறுப்பு, 4. கடுமை. 5. காரம். 6. விலையேற்றம், 7. கேட்பு (Demand) மிகுதி. ம. க. சுறுக்கு. தெ. து. சுறுக்கு. சுறு—சுறுசுறு—சுறுசுறுப்பு=1. விரைவு.

2. ஊக்கம். ம. சுறுசுறுப்பு. தெ. த்சுரத்சுர.

சுறு—சுறுதி=விரைவு.

சுறு—சுரு=கத்திபோல் வெட்டும் செதிலுள்ள கடல்மீன். சுறவ ஓரை (Capricorn of the Zodiac).

ம. சுரு, க. சொற, தெ. த்சொர.

சுரு—சுற (Shark). "சுற வழங்கும் இரும் பௌவத்து" (பொருந. 203).

சுற சுறவு (Shark). "சுறவினத் தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப" (புறம். 13 : 7).

சுறவுவாய்=ஒரு மகளிர் தலையணி. "சுறவுவாயமைத்த" (பெரும்பாண். 385).

சுறவு—சுறவம் (Shark) "எயிற்றிறப் பாய்ந்தது சுறவம்" (திருவிளை. வலைவீசி. 37).

சுரூளம்=1. விரைவு. 2. சினம். சுறவை=கடுமை. சுறு—சுறண்டு. சுறண்டுதல்=1. உகிராற் பறண்டுதல். 2. கூரிய கருவியாற் களைபறித்தல். களைசுறண்டி=களை வறண்டி. 3. உடம்பைச் சுறண்டி ஒன்றைக் குறிப்பித்தல். 4. சமையற் கலங்களிலுள்ள பற்று வழித்தல். 5. பிறன்பொருளைக் கவர்தல். "என் சொத்தையெல்லாம் சுறண்டிவிட்டான்" (உ. வ.) 6. கற்பழிக்க ஒரு பெண்ணைத் தொடுதல்.

ம. சுறண்டு, க. கெரண்டு.

சுறு—(சுறி)—சொறி=1. முட்போன்ற சிரங்குப் புண். எ-டு : சொறிப்பிடித்தவன், சொறிநாய் 2 உயிரிகளின் கரடு முரடான புறத்தோல். எ-டு: சொறித்தவளை.

சொறி—சொறியன்=1. சொறிப்பிடித்தவன். சொறித் தவளை.

சுறு—(சுற்று)—சுத்து—சுத்தி=குத்துவதுபோல் தட்டும் சிறு சம்மட்டி. சுத்தி—சுத்தியல்=சிறு சம்மட்டி.

ஒ. நோ : மொத்து...மொத்திகை—மத்திகை=குதிரைச் சமட்டி.

சுத்து—சொத்து—சொட்டு. சொத்துதல் வினை இன்று வழக்கற்றுப்போய் ஒலிக்குறிப்பாக மட்டும் வழங்குகின்றது. எ-டு: பழம் சொத்துச்சொத்தென விழுகின்றது.

சொட்டுதல்=தட்டுதல், தட்டுதல்போல் துளி ஒன்றில் விழுதல். சொட்டு—சொட்டை=தட்டுவதால் உண்டாகும் தட்டை, மொட்டை, வழுக்கை, வழுக்கைக் குற்றம். ஒ. நோ : தட்டு—தட்டை. பட்டு—பட்டை. சொட்டு=சொட்டும் துளி, சொட்டுவதால் உண்டான தட்டை அல்லது வழுக்கை, சொட்டை அல்லது வழுக்கை என்னுங் குற்றம்.

ஒ. நோ: குறு—குற்று—குத்து—குட்டு. குத்து – கொத்து- கொட்டு. கொற்று—கொத்து. தகரம் மென்மையையும் டகரம் வன்மையையும் றகரம் இடைமையையும் பொதுவாக உணர்த்தும்.

9. சுல்² (சுடுதற் கருத்து வேர்)

சுல்—சுல்லீ = 1. அடுப்பு (திவா). "சுல்லியுர லுலக்கை" (சைவச. பொது. 266). 2. மடைப்பள்ளி. (இலக். அக). சுல்லி - வ. சுல்லீ (C):

சுல்—சுள். சுள்ளெனல் = கடுமையாகச் சுடுதல், காய்தல். 'சுள்ளென்று வெயிலடிக்கிறது' என்பது உலக வழக்கு. சுள் = வெயிலிற் காய்ந்த கருவாடு என்னும் மீன்வற்றல். "சுள்ளினைக் கறித்தனர்" (கந்தபு. அசமுகிநகர். 18). சுள்—வ. சுஷ்.

சுள்ளாப்பு = கடுவெயில்.

சுள்ளி = வெயிலிற் காய்ந்த சிறு கொம்பு (மரக்கிளை).

சுள்—சுள்ளை = 1. மட்கலஞ்சுடும் சூளை. (தொல். சொல். 449, உரை). 2. செங்கல் சுடும் காளவாய்.

சுள்ளை—சூளை = 1. செங்கல் சுடும் காளவாய். "அகலிரு விசும்பி னூன்றுஞ் சூளை" (புறம். 228 : 3.) 2. ஈமவிறகு. சூளை—ம. சூள.

சுள்—சுளுந்து = 1. சுள்ளியாலான தீப்பந்தம், தீப்பந்தம்.

சுள்—சுடு. சுடுதல் = 1. பொசுக்குதல்: "வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும்" (நாலடி. 89). 2. காய்ச்சுதல். "சுடச்சுடரும் பொன்போல்" (குறள். 267). 3. எரித்தல். 4. பலகாரஞ் சுடுதல். "பிட்டுச் சுட்டுக் கொடுத்தனள்" (திருவாலவா. 30 : 20). 5. சுள்ளையில் வேகவைத்தல். 6. நீற்றுதல். 7. சூடிடுதல். 8. வெடிசுடுதல். 9. நெருப்பில் வாட்டுதல். "சங்கு சுட்டாலும் வெண்மை தரும்" (மூதுரை, 4). 10. வருத்துதல். "துன்பஞ் சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு" (குறள். 267). 11. கெடுத்தல். "குலஞ்சுடுங் கொள்கை பிழைப்பின்" (குறள். 1019). "நின்குலத்தைச் சுட்டதடா என்வாயிற் சொல்" (தனிப்பாடல்).

ம., க., து. சுடு.

சுடு—சுடல்=1. விளக்கிலிருந்து விழும் எண்ணெய்த் துளி. 2. எரிந்து கரிந்த திரிமுனை. விளக்கெரியும்படி சுடலைத் தட்டிவிடு' என்பது உலகவழக்கு. சுடல்—க. சொடல்.

சுடல்—சுடலை = சுடுகாடு. "இவ்வழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்" (மணி. 6 : 101).

ம. சுடல, து. சுடலெ.

சுடு—சுடர்=1. ஒளி. "தெறுசுட ரொண்கதிர் ஞாயிறு" (புறம். 6 : 27). 2. கதிரவன். "சுடர்சுட்ட சுரத்தேறி" (புறம். 136 : 18). 3. வெயில். "வல்லிருள் புதைப்பச் செல் சுடர் சுருக்கி" (பெருங். உஞ்சைக். 33 : 155). 4 திங்கள். "சுடரொடு சூழ்வரு தாரகை" (பரிபா. 19 : 19). 5. விளக்கு. "இரவின் மாட்டிய விலங்கு சுடர்" (பெரும்பாண். 349). 6. தீநாவு. "விளக்கினு ளொண்சுடரே போன்று" (நாலடி. 189). 7. நெருப்பு. "சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்" (திருமுரு. 43).

சுடரவன்=கதிரவன். (திவா).

சுடரோன்=கதிரவன். (பிங்). "கதிராயிரம் விரிக்குஞ் சுடரோன்" (திருக்கருவை. கலித். 11).

சுடரார்=கடவுள். "என்னகத் திருந்த சுடரார்" (திரு நூற். 26). சுடு = சுடுகை. "சுடுவிற் றேனுடைந்த வண்ணமே" (சீவக 416). சுடு—சுடுவல்=வெப்பமான அரத்தம் (திவா). சுடுவல்—சுடுவன். (பிங்.) சுடு—சூடு=1. வெப்பம். 2 சுடப்பட்டது. "கடலிறவின் சூடு தின்றும்" (பட்டினப். 63). 3. சுடுபுண். 4. ஒத்தடம். 5. சூட்டுக்குறி. "கருநரைமேற் சூடேபோல்" (நாலடி. 186). 6. வடு. "பாடகஞ் சுமந்த சூடுறு சேவடி" (பெருங். மகத. 8 : 14). 7. சினம். 8. சினமூட்டுவது. 9. மானவுணர்ச்சி. 10. விலை யேற்றம்.

ம. சூடு, து. சூடு, தெ. த்சூடு (வெப்பம்), சூடு (சூட்டுக் குறி), க. தூடு (சூட்டுக்குறி).

சூடு—சூடம்—சூடன் (கர்ப்பூரம்).

சூட்டுக்கோல்—சுட்டுக்கோல். ம. சூட்டுக்கோல்.

சூட்டு=1. சூட்டிறைச்சி. 2. நாணல் தீப்பந்தம் (க. சூட்டெ).

சுள்—சுண்டு. சுண்டுதல்=1. உலைநீர் வற்றுதல். 2. முகஞ் சுருங்குதல். 3. பயறு வேகவைத்தல்.

சுண்டு—சுண்டல்=நீர் முற்றும் வற்ற வேகவைத்த பயறு. சுண்டவைத்தல்=குழம்புகறி மறுநாளுங் கெடாதிருக்குமாறு நெருப்பெரித்து நீர் வற்றவைத்தல்.

சுண்டு—சுண்டான்=சிறுபிள்ளைகள் தீக்கொளுத்தி விளையாடுங் குச்சு (சுண்டாங் கொள்ளி).

சுள்—சுண்—சுண்ணம்=1. நீறு. 2. சுண்ணும்பு. 3. நறுமணப்பொடி. "பலர்தொகு பிடித்த தாதுகு சுண்ணத்தர்" (மதுரைக். 399). 3. பொடி. "செம்பொற் சுண்ணம்" (பெருங். உஞ்சைக் 33 : 120) 4. பூந்தாது. "தாழைக் கொழுமடலவிழ்ந்த........சுண்ணம்" (மணி 4. : 18).

சுண்ணம்—பிரா. சுண்ண. வ. சூர்ண.

சுண்ணம்—சுண்ணம்பு—சுண்ணும்பு=1. சுட்ட சுண்ணும்புக்கல். 2. நீற்றின சுண்ணும்பு. "விரைப்பாகு வெள்ளிலை சுண்ணும்பினெடு" (வாயுசங். கிரியா. 23). 3. அரைத்த சுண்ணும்பு. ம. சுண்ணும்பு. சுண்ணும்புக்காரன்=சுண்ணும்பு விற்குங் குலத்தான். சுண்ணம்—சுண்ணகம் = நறுமணப்பொடி.

சுண்ணகம்—வ. சூர்ணக (C)

சுண்ணம்—சுணம்=1. சுண்ணப்பொடி. "புரிந்த பூவொடு பொற்சுணங் கமும" (பெருங். உஞ்சைக். 39 : 46). 2. அழகு தேமல். "சுண நன்றணி முலையுண்ண" (திவ். பெரியாழ், 2 : 3 : 4).

சுண்ணித்தல்=நீற்றுதல். (சங். அக.)

சுண்—சுணங்கு=1. பூந்தாது. "பசுமலர்ச் சுணங்கின்" (ஐங்குறு. 76). 2. பூந்தாது படர்ந்தாற் போன்ற பசலை. 3. அழகு தேமல். "மின்னுறழ் சாயற் பொன்னுறழ் சுணங்கின்" (பெருங். மகத. 16 : 5).

சுள்—சுள்கு—சுங்கு—சுக்கு=காய்ந்த இஞ்சி- ஒ. நோ : வெள்—வெள்கு—வெட்கு.

ம. சுக்கு. வ. சுஷ்க.

சுக்குதல்=காய்தல், உணத்தல் (நாஞ்சில் வழக்கு). சுட்குதல்=வறளுதல்.

சுட்கு—சுட்கம்=1. வறட்சி. 2. வறண்டது. 3. வறுமை. 4. கஞ்சத்தனம். 5. ஒருவகை நோய்.

ஒ. நோ: வெட்கு—வெட்கம்.

சுக்கு—சுக்கான்=1. சுண்ணாம்புக்கல். "சுக்கான் கல்லாகிய பகையாலே" (பொருந. 44, உரை). 2. உருக்குச் செங்கல், சுக்கான் சுண்ணாம்பு, சுக்கான்பாறை என்பன வழக்குச் சொற்கள்.

சுள்—சுட்பு—சுப்பு. சுப்பெனல்=விரைந்து நீர் வற்றுதல். சுப்பு—சுப்பல்=சுள்ளி. சுப்பு—சுப்பி=சுள்ளி. சுள்ளி சுப்பல் (சுப்பி) என்பது உலக வழக்கிணைமொழி.

சுப்பு—சும்பு—சம்பு—சாம்பு.

சாம்புதல்=1. எரிதல். 2. வாடுதல். "நெய்தற் பூச்சாம்பும் புலத்தாங்கண்" (பட்டினப். 12). 3. கெடுதல். "செறிற் சாம்புமிவள்" (கலித். 78). 4. குவிதல். (திவா). 5. ஒடுங்குதல் (பிங்). 6. உணர்வழிதல். "சாதல் காப்பவரு மென்றவத்திற் சாம்பினர்" (கம்பரா. சுந்தர. உருக்காட். 21). 7. ஒளி மழுங்குதல். "மன்னரெல்லாந் தளர்ந்துகண் சாம்பினரே" (சீவக. 811).

சாம்பு—சாம்பல்=1. எரிந்த சாணம். "சுடுகாடான சாம்ப லரங்கத்திலே நிருத்தமாடி" (பு. வெ. 9 : 43, உரை). 2. வாடற்பூ. "ஆம்பற் பூவின் சாம்பலன்ன" (குறுந். 46). 3. முதுமை. (பிங்). 4. பருத்தி புகையிலை முதலிய பயிர்களைக் கெடுக்கும் பூச்சி. 5. சாம்பல் நிறம். எ - டு: சாம்பல்வாழை. ம. சாம்பல்.

சாம்பல்—சாம்பர். 1. திருநீறு. "சாம்பரகலத் தணிந்தாய் போற்றி" (தேவா. 967 : 4). 2. எரிந்த தூள். "முடிசார்ந்த மன்னரு மற்று முள்ளோரு முடிவிலொரு பிடிசாம்பராய் வெந்து மண்ணாவதுங் கண்டு" (பட்டினத். திருத்தில்லை, 7).

சுள்—சுர்—சுர்—சுரசுரா=சிறு பிள்ளைகள் கொளுத்தி விளையாடும் வாணவகை.

சுர்—சுரம்=1. தீப்போற் சுடும் பாலைநிலம். "சுரமென மொழியினும்" (தொல். பொ. 216). "வெங்க லழற்சுரந் தாம் படர்ந்தார்" (பு. வெ. 2 : 3). 2. அருநெறி. (திவா).

சுரம்—வ. ஜ்வர (காய்ச்சல்).

சுள்—சள்—சண்டு = காய்ந்த புற்றாள், கூளம்.

சுர்—சர்—சருகு = 1. காய்ந்த இலை. "ஒலியாலமையச் சருகெழ" (வெங்கைக்கோ. 173). "உதிர்சருகு கந்தமூ லங்க ளேனும்" (தாயு. சச்சி).

சண்டுசருகு என்பது உலகவழக்கிணைமொழி.

சர்—சரகு—சரக்கு = 1. காய்ந்த பண்டம். 'காயவைத்த தெல்லாம் சரக்காகி விட்டதா?' (உலக வழக்கு). 2. காய்ந்த வணிகப் பண்டம். 3. வணிகப் பண்டம். 4. மருந்துப்பண்டம். எ-டு: பலசரக்கு. 5. கல்வியறிவு. 'அவரிடத்தில் நிரம்பச் சரக்கிருக்கிறது' (உலக வழக்கு).

சரக்குப் பண்ணுதல் = வெயிலிற் காயவைத்தல்.

சரக்குப் பிடித்தல் = வணிகத்திற்குப் பண்டங்களை மொத்த மாக வாங்குதல்.

சரக்குக் கட்டுதல் = விற்பனைக்குப் பண்டம் அனுப்புதல்.

சரக்குப் பறித்தல் = கப்பலினின்று பண்டங்களை இறக்கு தல்.

சரக்கேற்றுதல் = வண்டியிலும் கப்பலிலும் வணிகப் பண்டம் ஏற்றுதல்.

சரக்கு மாறுதல் = பண்டமாறுதல்.

கிளைக் கருத்துக்கள்

1. சினம்.

சுள்—சுள்ளம் = சினம். சுள்ளம்—சுள்ளக்கம். = சினம். சுள்ளக்கம்—வ. க்ஷுள்ளக்க. சுள்ளாப்பு = பழிச்சொல். "சுள்ளாப்பெல்லாம் பொல்லாப்பு" (பழமொழி). சுள்—சுளி. சுளிதல் = சினத்தல். "கழை காண்டலுஞ் சுளியுங் களியானை" (திருக்கோ. 111).

சுளித்தல் = 1. சினத்தல். "சுளிமுகக் களிறனன்" (சீவக. 298). 2. வெறுத்தல். (சைவச. மாணுக். 33).

சுண்டுசொல் = சுடுசொல்.

சுடுசுடு வென்றிருத்தல் = சினவியல்பாயிருத்தல்.

சுடுமூஞ்சி, சுடுநோக்கு, சுடுசொல் என்பன சினக் கருத்தை யுணர்த்துதல் காண்க. சினம் நெருப்பை யொத்து

குணமாதலின், நெருப்பைக் குறிக்குஞ் சொல் சினத்தையுங் குறித்தது. எரிதல் என்னுஞ் சொல் சினத்தலையுங் குறித்தலையும், ''சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி'' என்று திருவள்ளுவர் கூறியிருத்தலையும் நோக்குக.

2. உறைப்பு

சுவைகளுள் நெருப்புப் போன்றது உறைப்பு.

சுள் = உறைப்பு. க. சுள்.

சுள்ளிடுதல் (சுள்ளெனல்) = உறைத்தல். சுள்ளென்று உள்ளே போகும் என்பது உலகவழக்கு.

சுள்ளக்காய் = மிளகாய். சுள்ளிடுவான் = மிளகு.

சுண்டு—சுண்டி = சுக்கு. சுண்டி—வ. சுண்ட்டி.

3. வெறிவேகம்.

சுடு—சுடிகை = கள். சுண்டு—சுண்டம் = கள் (மூ. அ). சுண்டை = கள். வ. சுண்டா.

சுண்டியுண்டை = சதுரக்கள்ளி, சித்திரகம், கொஞ்சி ஆகியவற்றின் வேர்ப்பட்டையாலும் சீரகத்தாலும் செய்து, சோற்றைப் புளிக்க வைப்பதற்குப் பயன்படுத்துங் குளிகை. சுண்டு சோறு = வெறிப்புளிப் பேற்றிய சோறு.

4. சுருங்கல்

வெயிலாலும் நெருப்பாலும் நீர் வற்றுவதாலும், காய்ந்த பொருள் வடிவிற் சுருங்குவதாலும் சுட்டுக் கருத்தில் சுருங்கற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

சுண்டி = தொட்டால் வாடி (தொட்டாற் சுருங்கி, தொட்டாற் சிணுங்கி). சுண்டி—சுண்டில் = தொட்டால் வாடி (மலை).

சுட்கு — சுட்கம் = கஞ்சத்தனம்.(ஈகை அல்லது செலவுச் சுருக்கம்). சுக்குச் செட்டு = கஞ்சத்தனம். கஞ்சனைச் சுக்குச் செட்டி, சுக்கஞ் செட்டி, சுக்காஞ் செட்டி என்று சொல்வது உலக வழக்கு.

சம்பு—சம்பு. சம்புதல் = விலை குறைதல். சம்பு—சம்பல்— 1. விலையிறக்கம். 2. மலிவு.

சுணங்கு = மெலிவு.

5. **சோம்பல்**

சுணங்குதல்=1. வினையிற் சோர்தல். 2. காலந்தாழ்த்தல்.

சுணக்கம்=1. மனத்தளர்ச்சி. 2. காலத்தாழ்ப்பு.

சும்பு—சூம்பு. சூம்படைதல்=சோம்பற் படுதல் (நெல்லை வழக்கு).

சூம்பு—சோம்பு. சோம்புதல்=1. வினைமடிந் திருத்தல். "சோம்பி யிருந்ததக் குரங்கு மென்றுரர்" (கம்பரா. சுந்தர. பஞ்சசே. 67), 2 மதிமந்தமாதல். 3. திடாரிக்கங் குறைதல். "சூல மன்னதோர் வாளியாற் சோம்பினன் சாம்பன்" (கம்பரா. யுத். முதற்போர். 199). 4. வாடுதல். 5. கெடுதல். "அரிவையர் கற்புச் சோம்பி" (கலிங். 247). 6. பின்வாங்குதல். ஒரு காசுக்குச் சோம்புவான் என்பது உலகவழக்கு.

சோம்பு—சோம்பல். சோம்பு—சோம்பன்=சோம்பேறி. சோம்பு—சோம்பி=சோம்பேறி. சோம்பேறு—க. சோமாரி. "காணிக்குச் சோம்பல் கோடிக்குக் கேடு" (பழமொழி).

சோம்பு=1. மடிமை. (தொல். பொ. 260, உரை). 2. மந்தம். "சோம்பு தவிர்ப்பிக்கும்" (திருமந். 566) 3. தூக்க மயக்கம். 4. மயக்கம்.

ஒ. நோ: GK. Somnus (Sleep).

சும்பு—சும்=மடிமை. சும்மா (சும்மாக)=மடிமையாக, ஒருவினையுஞ் செய்யாமல், ஒன்றுஞ் செய்யாமல், ஒன்றுஞ் சொல்லாமல், ஒன்றுங் கொடாமல், ஒன்றும் பெறுமல், ஒரு பயனுமின்றி, ஒரு கருத்துமின்றி, ஒரு நோவுமின்றி, ஒருவகை அச்சமுமின்றி, இக் கருத்துக்களை யெல்லாம் 'சும்மாயிருத்தல்' என்னும் மரபுச்சொல் உணர்த்துதல் காண்க.

கொண்முடிபு (சித்தாந்த) நூலாரும் மெய்ப்பொருள் (தத்துவ) நூலாரும், இச் சொல்லை இருவகைப் பற்று மறுத்து முற்றத் துறந்த முழு முனிவரான ஓகியர் இருவினையுஞ் செய்யாது இறைவன்மேல் எண்ணத்தை நிலையாக நிறுத்தி அமைதியாயிருக்கும் இணையற்ற இன்ப நிலைமையைக் குறிக்கப் பயன் படுத்தியுள்ளனர்.

மௌன குருவடிகள் தாயுமான அடிகட்குச் 'சும்மாயிரு' என்று செவியறிவுறுத்தியதையும், அதை நினைந்து தாயுமான அடிகள்,

"...................................
வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர் காணாம லுலகத்து லாவலாம்
விண்ணவரை யேவல்கொளலாம்
சந்ததமு மிளமையோ டிருக்கலா மற்றொரு
சரீரத்தினும் புகுதலாம்
சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாம்
தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
திறமரிது சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே"

என்று பாடியிருத்தலையும், நோக்குக.

வெப்பத்தினால் மந்தமும் மடிமையும் உண்டாகுமாதலால், வெப்பக் கருத்தில் சோம்பற் கருத்துத் தோன்றிற்று. வெப்பக் காலத்திலும் வெப்ப நாட்டிலும் வினைமுயற்சி குன்றுவதையும், குளிர் காலத்திலும் குளிர் நாட்டிலும் அது மிகுவதையும், உலகியலை நோக்கிக் காண்க.

10. சுல்[3] (சிவத்தற் கருத்து வேர்)

சுல்—சுல்லி=1. அடுப்பு. 2. மடைப்பள்ளி. சுல்—சுள். சுள்ளல்=சுடுதல், காய்தல்.

சுல்—சுல்லம்=செம்பு. (மலை.). சுல்லம்—வ. சுல்ல.

சுல்—சுல்வு—சுல்வம்=செம்பு. "சுல்வத்தா லமைத்த நெடுங் களத்தின்" (சேதுபு. தனுக்கோ. 9). சுல்வம்—வ. சுல்வ.

நெருப்பின் நிறம் சிவப்பாதலால், நெருப்புக் கருத்தி னின்று சிவத்தற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

ஒ. நோ: எரி=நெருப்பு, சிவப்பு. எரிமலர்=1. சிவந்த முருக்கமலர். 2, செந்தாமரை.

செம்பு செந்நிற மாழை (உலோகம்). அதனால் அப்பெயர் பெற்றது.

சுல்—செல்—சேல்=செந்நிறக் கெண்டை மீன்.

சேல்விழி=சேல் மீன் போலும் செவ்வரி பரந்த பெண் ணின் கண். "சேலுண்ட வொண்கணாரிற் றிரிகின்ற செங்கா லன்னம்" (கம்பரா. நாட்டுப். 13).

செல்—செள்—செட்டு—செட்டி = 1. சிவந்த அடியை யுடைய வெட்சிச் செடி. "செங்கால் வெட்சி" (திருமுரு. 21) 2. சேயோன் (செந்நிற முருகன்).

செட்டு—செச்சு—செச்சை=1. சிவப்பு. "செச்சை வாய் திறந்து" (திருவிளை. வலை. 24,. 2. வெட்சி. "செச்சைக் கண்ணியன்" (திருமுரு. 208). 3. செந்துளசி. (மலை.).

செச்சு—செஞ்சு=செம்மை, செவ்வை, நிறைவு. "செஞ் சுறு செஞ்சுடர்" (திருமந். 1713).

செஞ்சு—செஞ்சம்=1. நேர்மை. 2. நிறைவு, முழுமை. "செஞ்சமுற வேறல் செயமென்று" (குற்றா, தல. திருமால். 114). இயல்பாக எல்லாரையுஞ் சுடவேண்டிய நெருப்பானது, வாய்மை, குற்றமின்மை, கற்பு, தெய்வநம்பிக்கை முதலிய

பண்புகளை மெய்ப்பிக்கும் தெய்வச் சான்றாக நின்று சுடா திருப்ப தால், தீயின் நிறப்பண்பாகிய செம்மைக் கருத்தினின்று, தூய்மை அல்லது நேர்மைக் கருத்தும், நேர்மைக் கருத்தி னின்று நிறைவுக் கருத்தும், கிளைத்தன.

செள்—செய்—செய்ம்மை=செம்மை (சிவப்பு).

செய்ய=1. சிவந்த. "செய்ய தாமரைகளெல்லாம்" (கம்பரா. நீர்விளை. 3). 2. செப்பமான, நேர்மையான, "செய்ய சிந்தைப் பேரருளாளர்" (கம்பரா. விபீடண. 128).

செய்யவள்=சிவந்த திருமகள். "செய்யவள் தவ்வையைக் காட்டி விடும்" (குறள். 167).

செய்யவன்=1. சிவந்தவன். 2. சிவன். "செய்ய வனே சிவனே" (திருவாச. 6 : 7). 3. செவ்வாய்க்கோள். (விதான. குணகுண. 12). 4. கதிரவன் (w.).

செய்யான்=செம்பாம்பு. (சித்தர். சிந்து).

செய்யாள்=1. செங்கோலத் திருமகள். "செய்யாட் கிழைத்த திலகம் போல்" (பரிபா. 22 : 4.). 2. மூதேவியின் தங்கை போன்ற தாயின் தங்கை (சிறிய தாய்)—தஞ்சை வழக்கு.

செய்யான்=1. சிவன். "செய்யானை வெண்ணீறணிந் தானை" (திருவாச. 8 : 13). 2. செம்பூரான்.

செய்யோள்=1. செந்நிற முள்ளவள். "எய்யா விளஞ்சூற் செய்யோள்" (பொருந. 6). 2. திருமகள். "செய்யோள் சேர்ந்தநின் மாசிலகலம்" (பரிபா. 2 : 31).

செய்யோன்=1. செந்நிறமுள்ளவன். "செய்யோனக ளங்கன்" (பெருந். தொ. 817) 2. செவ்வாய். "மீனத்து மந்தன் செய்யோன் மதியெழ" (விதான. கர்ப்பா. 10).

செய்—செயல்—செயலை=சிவந்த அடியையுடைய அசோக மரம். "செயலைத் தண்டளிர்" (திருமுரு. 207) என்னுந் தொடருக்கு, "சிவந்த அரையினையுடைய அசோகிற் குளிர்ந்த தளிர்" என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் வரைந்திருத்தல் காண்க. "சேந்த செயலை" (மலைபடு. 160)=சிவந்த அசோக மரம்.

செய்தல்=1, சிவத்தல், 2. கை சிவக்குமாறு வேலை செய்தல். 3. ஏதேனுமொரு வினை செய்தல். 4. செய்யுள்

இயற்றுதல். "வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்" (நன். 268). 6. நூலியற்றுதல். 'பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும்" (நன். 49). 7. உண்டாக்குதல். "செறிந்தேர் முறுவலாள் செய்தவிக் காமம்" (கலித். 140). 8. ஈட்டுதல். "செய்க பொருளை" (குறள். 759). 9. ஒத்தல். "வேனிரை செய்த கன்னி" (சீவக. 2490). தமிழருள் தொன்று தொட்டு வெள்ளாளர், காராளர் என இரு வண்ணத்தார் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். வெள்ளாளர் என்றது பொன்னிறத்தாரை. காராளர் என்றது குரால் (கபில) நிறத்தாரையும் கரியரையும். கரியரும் புதுநிறத்தார் முதல் கன்னங்கரியர் வரை பல திறத்தர். பொன்னரைச் சிவப்பர் என்பதுமுண்டு. மெய்வருந்தி யுழைப்பின், வெள்ளாளர் அகங்கை சிவந்தும் காராளர் அகங்கை கருத்தும் போகும். அதனால், வினைசெய்தலைக் குறிக்கச் செய்தல் கருத்தல் என்னும் இரு சொற்கள் தோன்றின. கருத்தல் வினைவழக் கிறந்து போயிற்று. இன்று அது கருவி, கருமம், கரணம் என்னும் பெயர்ச் சொற்களில் முதனிலையாக மட்டும் நிற்கின்றது. கரு என்னும் தென்சொல்லே வடமொழியிற் 'க்ரு' என்று திரியும்.

செய்ம்மை—செம்மை—செம்.

ஒ. நோ: வெள்—வெய்—வெய்ம்மை—வெம்மை—வெம்.

செம்மை=1. சிவப்பு. (திவா.), 2. செவ்வை. (திவா.). 3. நேர்மை. "செம்மையி னிகந்தொரீஇ" (கலித். 14). 4. மனக்கோட்டமின்மை. "செம்மையுஞ் செப்பும்" (தொல். பொருளியல், 15). 5. கேது. (சூடா.). 6. துப்புரவு. 7. அழகு. 8. பெருமை. "செம்மை சான்ற காவிதி மாக்களும்" (மதுரைக். 499).

செம்=1. சிவந்த. எ-டு: செந்நீர். 2. நேர்மையான. எ-டு: செங்கோலாட்சி. 3. நடுநிலையான. "செம் மனத்தான்" (நள. 46) 4. இலக்கணம் பிறழாத. எ-டு: செந்தமிழ். 5. முதிர்ந்த. எ-டு: செங்காய். 6. சொல் லழகில்லாத. எ-டு: செந்தொடை, 7. இயல்பான. "செம்மகள் (கல்லா. 5 : 31) 8 தகுந்த, ஏற்ற. எ-டு: செந்துறை. 9. சமமான. எ-டு: செம்பாகம். 10. ஒரே யொழுங்கான. எ-டு: செந்தூக்கு. 11. கோட்டமில்லாத எ-டு: செங்குத்து. 12. எண்ணிடைச்சொல் பெறாத. எ-டு: செவ்வெண்.

பருவியற் கருத்தினின்று நுண்ணியற் கருத்துத் தோன்றுவதுபோன்றே, நுண்ணியற் கருத்தினின்று பருவியற் கருத்துந்

தோன்றும். குணத்தின் அல்லது நடத்தையின் நேர்மை நுண்ணியல்; கோலின் அல்லது உடம்பின் நேர்மை பருவியல்.

செம்+படு=செம்படு—செப்படு. செப்பட=செவ்விதாக. "செப்பட முன்கை யாப்ப" (சீவக. 2665).

செம் + ஆ = செம்மா. செம்மாதல் = செம்மையாதல். "என் கண்ணன் கள்வ மெனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்" (திவ். திருவாய். 9 : 6 : 6).

செம்மன்=காவி நிறமுள்ள திருக்கை மீன்வகை.

செம்மல்=1. வாடிச் சிவந்த பழம்பூ. "உதிர்ந்த...... செம்மல் மணங்கமழ" (சிலப். 7. பாடல், 39). 2. பெருமை, தலைமை. "அருந்தொழில் முடித்த செம்மற் காலை" (தொல். கற்பியல், 5). 3. வலிமை. (பிங்.). 4. தருக்கு. "செயிர்ப் பவர் செம்மல் சிதைக்கலா தார்" (குறள். 880). 5. பெருமை யிற் சிறந்தோன் தலைவன். (திவா.). 6. பெருமையுள்ள மகன். "பருதிச் செல்வன் செம்மலுக்கு" (கம்பரா. அனும. 18) 7. இறைவன். (திவா.). 8 சிவன். (சூடா.) ம. செம்மு.

தலைவன் அல்லது அரசன் செம்மல் எனப்பட்டது, நேர்மையான ஆட்சியால்; சிவன் செம்மல் எனப்பட்டது செந் திறத்தால்.

செம்மாத்தல்=1. வீறுபெறுதல். "அண்ணல் செம்மாந் திருந்தானே" (சீவக. 2358), 2. இறுமாத்தல். "மிகப் பட்டுச் செம்மாக்குங் கீழ்" (குறள். 1074).

செம்—செம்பு= 1. தாம்பரம். "செம்பிற் செய்நவும்" (சிலப். 14 : 174). 2. செம்பினுற் செய்த குடிநீர்க்கலம். 3. ஒரு முகத்தலளவு.

ம செம்பு, க. செம்பு, கெம்பு.

செம்பு—செம்பை=ஒருவகைப் பூச்செடி.

செம்பு—செப்பு=1. செம்பு. 2. செம்பினுற் செய்த நீர்க்கலம். "சேமச் செப்பிற் பெறீஇயரோ" (குறுந். 277). 3. சிமிழ். "செப்பின் புணர்ச்சிபோற் கூடினும்" (குறள். 887). ம. செப்பு.

செப்பு—செப்பம்=1. செம்மை. "செப்பமும் நாணு மொருங்கு" (குறள். 951). 2. நடுநிலை. "செப்பம் உடையவ ணக்கம்" (குறள். 112). 3. ஒக்கிடுகை. குடையைச் செப்பஞ்

செய்ய வேண்டும். (உ. வ.). 4. செவ்வையான பாதை. "சேந்த செயலைச் செப்பம் போகி" (மலைபடு. 160). 5. செவ்வையான தெரு. (பிங்.).

செப்பு—செப்பல்=1. செந்நிறம். "பொழுது செப்ப லோடிவரும் பொழுது" (யாழ்ப்.). 2. அருணன் எழும் நேரம்.

செப்பம்—செப்பன். செப்பனிடுதல்=செவ்வை செய்தல், ஒக்கிடுதல், பழுது பார்த்தல், புதுப்பித்தல்.

செப்பல்=செப்பலி=செந்நிறமுள்ள கடல்மீன் வகை.

செம்—செவ். செஞ்செவ்வே—செஞ்செவே=1. நேராக "செஞ்செவே கமலக் கையாற் றீண்டலும்" (கம்பரா. பூக்கொய் 7). 2. எளிதாக. "செஞ்செவே படர்வரென் படைஞர்" (கம்பரா. வருணனை. 13). 3. முழுதும். "செஞ்செவே யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே" (திருவாச. 28 : 6).

ம. செஞ்செம்மே.

செஞ்செவே—செஞ்ச=1. நேராக. "செஞ்ச நிற் போரைத் தெரிசிக்க" (திருமந். 2079). 2. முழுதும்.

செவ்—செவ்வல்=1 செந்நிறம். "செவ்வலங் குன்றம்" (களவழி. 10). 2. செம்மண் நிலம்.

செவ்வன்=செவ்வையாக. "செவ்வ னிறைகாக்கு மிவ் வுலகில்" (பு. வெ. 10, முல்லைப். 9).

செவ்வன்—செவ்வனம் = செவ்வையாக. "செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செம்மை தானிலள்" (மணி. 3 : 81).

செவ்—செவ்வி=1. தகுந்த சமயம். "கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி" (குறள். 130). 2. காட்சி. "செவ்வியுங் கொடாஅன் இவ்வியல் புரிந்தனன்" (பெருங். 2 : 9 : 198). 3. பேரரும்பு. (பிங்.). 4. விளைச்சற் பருவம். "முதிர்ந்த செவ்வித் தினையினை" (கந்தபு. வள்ளி. 158). 5. புதுமை. "காயா மலருஞ் செவ்விப்பூப் போல" (பு. வெ. 9 : 4, உரை). 6. அழகு. "வண்டுறை கமலச் செவ்வி வாண்முகம் பொலிய" (கம்பரா. சூர்ப்ப. 2). 7. சுவை. "பாற் சோற்றின் செவ்வி கொளறேற்று" (நாலடி. 322). 8. மணம். "நாவிய செவ்விநாற" (கம்பரா. கார்கால. 35). 9. தன்மை. 10. செம்மை. "செவ்வியிற் றொடர்ந்த வல்ல செப்பலை" (கம்பரா. இரா. வதை. 210).

செவ்வு = 1. செம்மை. 2. நேர்மை. "ஆருயிர் செவ்விராது" (கம்பரா. காட்சி. 29). 3. நேர் (திசை). இந்தச் செவ்வுக்குப் போனாற் கல்லூரியைக் காணலாம். (நாஞ்).

க., ம. செவ்வு.

செவ்வே = 1. நன்றாக. "செவ்வே நெஞ்சால் நினைப் பரிதால்" (திருவிருத். 98), 2. நேரே. "செவ்வே பாரிற் செல்கின்ற" (கம்பரா. முதற் போர். 216). ம. செவ்வே.

செவ்—செவ்வை = 1. செப்பம். அது செவ்வையான பாதை. (உ. வ.). 2. நேர்மை: "தேமொழி யுரைத்தது செவ்வை நன்மொழி" 3. ஒழுங்கு. எல்லாம் செவ்வையா யிருக்கின்றன. (உ. வ.).

செவல் = 1. செம்மண் நிலம்.

செவேர் எனல் = செந்நிறமாயிருத்தல்.

செவ்—சிவ். சிவ்வெனல் = சிவந்திருத்தல்.

சிவ்—சிவ. சிவத்தல் = 1. செந்நிறமாதல். "காமர் நெடுங்கண் கைம்மீச் சிவப்ப" (பெருங். இலாவாண. 14 : 63). 2. சினத்தல். "சிவந்தனை காண்பாய்நீ தீதின்மை" (கலித். 91).

சிவத்தை = 1. சிவப்பு. 2. பொன்னிறப் பெண். 3. செந்நிறக் காளை.

சிவப்பு = 1) செந்நிறம். 2. சிவப்புக்கல். 3. சினம். "கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள" (தொல். உரி. 74).

ம. சுவப்பு.

சிவப்பன் = பொன்னிறத்தான். "பேர் கறுப்பன் நிறஞ் சிவப்பன்" (தனிப்பாடல்) சிவப்பு—சிகப்பு.

சிவப்பி = 1. பொன்னிறத்தாள். 2. செந்தெங்கு.

சிவ—சிவம் = 1. செம்பொருள் (சிவன்). 2. சிவன் தன்மை. "சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி" (திருவாச. 51 : 1). 3. வீடு, பேரின்பம்.

சிவம்—சிவன் = சிவநெறியாரால் செந்நிறத்தான் எனக் கருதப்படும் இறைவன் அல்லது கடவுள்.

சிவன்—சிவை=சிவன் தேவியாக உருவகிக்கப்பட்ட திரு வருள்.

சிவ—சிவல்=செம்மண் நிலம். 2. பெரும்பாலும் சிவற் காடான முல்லை நிலத்துக் கதுவாலி என்னும் பறவை.

சிவல்—சிவலை=செந்நிறக்காளை. "நெற்றிச் சிவலை" (கலித். 104).

சிவீர் எனல்=சிவந்திருத்தல்.

சிவீர்—சிவேர். சிவேர் எனல்=சிவந்திருத்தல்.

செவ்—செவு—செகு—செக்கு—செக்கம்.

செக்கம்=1. சிவப்பு. 2. சினம். "செக்கஞ் செகவென் றவள்பா லுயிர்செக வுண்ட பெருமான்" (திவ். திருவாய். 1 : 9 : 5).

செக்கச் செவேர் எனல்=மிகச் சிவந்திருத்தல்.

செக்கச் சிவத்தல்=மிகச் சிவத்தல். "விழியிணை செக்கச் சிவந்து" (திருப்பு. 126).

செக்கம்—செக்கல்=1. செவ்வந்தி. 2. அந்திமாலை.

செக்கல்—செக்கர்=1. சிவப்பு. "சுடுதீ விளக்கஞ் செல் சுடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரிற் றோன்ற" (புறம். 16). 2. செவ் வானம். "செக்கர்கொள் பொழுதினான்" (கலித். 126).

செகு — செகில் = சிவப்பு. "செகிலேற்றின் சுடருக் குளைந்து" (திருவிருத். 69).

செகில்—செகிள்=மீனின் சிவந்த மூச்சுறுப்பு (gills).

செகிள்—செகிடு=அலகடி, கன்னம். செகிட்டைக் கட்டி யறைந்தான். (உ. வ.).

செகிள்—செவிள்—செவிடு=செவியொட்டிய கன்னம்.

செய்—சேய்=1. சிறப்பு. "சேயுற்ற கார்நீர் வரவு" (பரிபா. 11 : 114). 2. செவ்வாய். (பிங்). 3. செந்நிற முருகன்.

"பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கை......

....
சேவலங் கொடியோன்'' (குறுந். கட. வாழ்)

என்றது காண்க.

4. முருகனை யொத்த மறவன். ''பாரதப்போர் செற்றானுங் கண்டாயிச் சேய்'' (நள. 137).

சேய்—சேயன் = செந்நிறத்தான். ''வண்ணமு மாய னவனிவன் சேயன்'' (தொல். உவ. 32, உரை).

சேயன்—சேயான் = செந்நிறத்தான்.

சேயவன் = 1. செவ்வாய். (திவா.). 2. செந்நிற முருகன். ''ஆறுமாமுகச் சேயவன்'' (கந்தபு. தெய்வயா. 58).

சேயோன் = 1. முருகன். ''சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்'' (தொல். அகத். 5). 2. சிவன்.

சேயது — சேய்து — சேது = 1. சிவப்பு. (சூடா.). 2. சிவந்தது. சேது—கேது = சிவந்த சாயைக்கோள், the descending node (திவா.).

ஒ. நோ: செம்பு—கெம்பு (க.). சீர்த்தி—கீர்த்தி (வ.).

சேது—சேத்து = சிவப்பு. (திவா.). ''சேத்தகில் புழுகு சந்தம்'' (பாரத. பதினான். 219).

சேது + ஆ = சேதா = செந்நிற ஆன். ''சிலம்பின் மேய்ந்த சிறுகோட்டுச் சேதா.'' (நற். 359).

சேது + ஆம்பல் = சேதாம்பல் = செவ்வாம்பல்.

''சேதாம்பற் போதனைய செங்கனி வாய்'' (கம்பரா. நகர் நீங். 101).

சேய்—சே. சேத்தல் = சிவப்பாதல். ''அவன் வேலிற் சேந்து'' (கலித். 57). 2. சினத்தல். ''நித்தில மேந்திச் சேந்தபோல்'' (சீவக. 329).

சே = 1. சிவப்பு. ''சேக்கொள் கண்ணை'' (கல்லா. 85 : 9). 2. சேங் கொட்டை. (மலை.).

சே—சேப்பு = 1. சிவப்பு. ''ஊடலிற் செங்கண் சேப்பூர'' (பரிபா. 7 : 70). 2. சிவப்புக்கல்.

சேத்து—சேந்து = 1. சிவப்பு. (பிங்). 2. தீ. (யாழ். அக.). ''சேந்தி னடைந்த வெலாஞ் சீரணிக்க'' (அருட்பா, i, நெஞ்சறிவுறுத்தல், 689). 3. அசோகு. (மலை.).

சேந்து—சேந்தன்=முருகன். "சூர்தடிந் திட்ட சேந்தன்" (தேவா. 942 : 6).

சேந்தன்—சேந்து. ஒ. நோ : வேந்தன்—வேந்து.

சேந்து+இல்=சேந்தில்—செந்தில்.

சேந்து+ஊர்=சேந்தூர்—செந்தூர் (திருச்செந்தூர்).

சே—சேவு = செவ்வயிரம், வயிரம். "செய்த கை சேவேறும், செய்யாத கை நோவேறும்." (பழமொழி).

சேவு—சேகு. சேகுவயிரம்=செவ்வயிரம்.

சேகு — சேகை = சிவப்பு. "அண்டத் துயிர்களெலாம் வந்திறைஞ்சச் சேகையாய் மல்குந் திருத்தாள்" (கந்தபு. இரணியன்பு, 14).

குறிப்பு : சிவம் என்னும் சொல்லிற்கு, நன்மை என்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகரமுதலி ஒரு பொருள் கூறியிருப்பது, வடநூல் வழக்கைத் தழுவியதாகும். சிவன் தென்னவர் தெய்வமாதலால், அப்பொருள் பொருந்தாது. நல்ல அல்லது மங்கல என்னும் பொருளில், உருத்திரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் அக்கினிக்கும் பொதுவாக வழங்கிய, 'சிவ:' என்னும் அடைமொழியாகிய வடசொல் வேறு; நெருப்பின் கூறுகக் கொள்ளப்பட்டு அழல் வண்ணன் எனப்பட்ட இறைவன் பெயராகிய சிவன் என்னும் தென்சொல் வேறு.

சிவனியம், மாலியம் ஆகிய இரு தமிழ மதங்களையும் ஆரியப் படுத்தற் பொருட்டு, ஆரியர் வகுத்த முத்திருமேனிக் கூட்டில், முத்தொழில் தலைவனுகிய சிவனுக்கு அமங்கலமான அழிப்புத் தொழிலே ஒதுக்கப்பட்டதுபற்றி, சிவனியத் தமிழர்க்குள்ள மனத்தாங்கலைத் தீர்த்தற்கே, சிவன் என்னும் சொற்கு நன்மை செய்பவன் என்று பொருள் கூறி, சிவனுக்குச் சங்கரன் (சம்+கர சங்கர=நன்மை செய்வன்) என்றொரு பெயரையும் அமைத்தனர் என அறிக.

---

11. சுல்[4] (வளைதற் கருத்துவேர்)

வளைதல் என்பது, சாய்வு, வளைவு, கோணல், வட்டம், உருண்டை, முட்டை, உருளை முதலிய பல கருத்தைத் தழுவும்.

சுல்—சுலவு. சுலவுதல்=1. சுற்றுதல். "அரவூறு சுலாய் மலை தேய்க்கும்" (திவ். திருவாய். 7 : 4 : 2). 2. சுழலுதல். "சுலவுற் றெதிர்போகிய தூவியனம்" (நைடத. அன்னத். 45).

சுலவு—சுலாவு, சுலாவுதல்=சூழ்தல்.

"விரைகமழ் சோலை சுலாவி யெங்கும்" (தேவா. 418 : 1).

சுலாவு = (வளைந்து வீசும்) காற்று. "சுலாவாகி" (தேவா. 1227 : 3).

சுல்—சில்=1. வட்டமான துண்டு. 2. கடற்சில் (வட்டமான கடற்செடி விதை). 3. உருளை, தேர்க்கால்.

சில்—சிலை=1. வளைந்த வில். "கொடுஞ் சிலைக்கைக் கூற்றினை" (பு. வெ. 1 : 10). 2. வானவில். "சிலைத்தாரகலம்" (புறம். 61 : 14). 3. சிலையோரை (தனுராசி) (விதான யாத், 13). 4. சிலை (மார்கழி) மாதம். "சிலையில் வெங்கதிரைத் திங்களொன்றிய" (பாரத. முகூர்த் 4).

சில்—சிலந்தி=1. வட்டமான நூல்வலை யமைக்கும் பூச்சி. 2. சிலந்திப் பூச்சிபோன்ற கொப்புளக்கட்டி. ம. சிலன்னி. சிலந்தி—சிலம்பி. "சிலம்பி வானூல் வலந்த மருங்கில்" (பெரும்பாண். 236).

சுல்—சுன்—சுன்னம் = சுழி. சுன்னம் பிரா. சுன்ன—வ. சூன்ய. சுன்—சூன் =வளைவு. 'சூன் நிலம்' (உ. வ.).

சுன்—சின்—சினை=1. முட்டை (பிங்). "சினைவளர் வாளையின்" (பரிபா. 7 : 38). 2. மக்கள் விலங்கு பயிர் முதலிய உயிரிகளின் கரு.

தெ. ஜென. சுல்—சூல்=1. முட்டை. "ஞமலி தந்த மனவுச் சூ லுடும்பின்" (பெரும்பாண். 132). 2. கரு. "இளம்

பிடி யொருசூல் பத்தீனும்மோ" (புறம். 130 : 2). 3. முகில் நீர் நிரம்பியிருக்கை. "சூன்முதிர் முகில்" (பரிபா. 20 : 3).

சூல் – சூலி = கருவுற்றவள். "சூலி முதுகிற் சுடச்சுட" (திருக்கை வழக்கம், கண்ணி, 12).

சூலுதல் = கருக்கொள்ளுதல். "சூலாமை சூலிற்படுந் துன்பம்" (சிறுபஞ். 75).

ம. சூல், க. சூல், தெ. த்சூலு.

சுல்—சுள்—சுளகு = வளைத்துப் பின்னும் புடைப்புத் தட்டு.

சுள்—சுளி. சுளிதல் = திரிதல். சுளித்தல் = வெறுப்பால் முகத்தைத் திரித்தல்.

சுள்—சுளு—சுளுக்கு = நரம்புப் புரட்சி.

ம., க. சுளுக்கு, து. உளுக்கு, தெ. இலுக்கு.

சுளுக்குதல் = நரம்பு பிசகுதல்.

சுளி—சளி. சளிதல் = ஒரு பக்கம் சரிதல், சுற்றிவரச் சரிந்து சப்பளிதல். ம. சளி(க்க).

சளி—சழி. சழிதல் = உடற்சதை சரிந்து தளர்தல்.

சழிவு நெளிவு = கோணல் மாணல்.

சுள்—சுழகு—சுழங்கு. சுழங்குறுதல் = சுழலுதல். "நெஞ் சகஞ் சுழங்குற" (காஞ்சிப்பு. பன்னிரு. 276).

சுழலுதல் = 1. வட்டமாகச் சுற்றிவருதல். "சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன்" (திவ். பெரியதி. 9 : 4 : 6). 2. உருண் டோடுதல், உருளுதல். "தேர்க்கா லாழியிற் சுழன்றவை" (பெருங். வத்தவ. 12 : 205). 3. பம்பரம்போற் சுற்றியாடு தல். 4. பித்தன்போல் உடம்பைச் சுற்றியாட்டுதல். "சுழலலுஞ் சுழலும்" (மணி. 3 : 111). 5. சுற்றித் திரிதல். "குழலின்படி சுழலும்" (கம்பரா. கங்கைப். 3). 6. காற்றிற் கப்பல்போல் அலைவுபடுதல். 7. மனம் அலசடிப் படுதல். "சுழலுஞ் சுராசுரர்க ளஞ்ச" (திவ். இயற். 1 : 48) 8. பொறி மயங்குதல். "கண்ணுஞ் சுழன்று பீளையோடு" (திவ். பெரியதி. 7 : 4 : 1.). ம. சுழலு(க). தெ. சுடியு.

சுழலமாடுதல் = 1. விடாமுயற்சி செய்தல். 2. ஒருவரை அடிக்கடி கண்டு தொழுதல்.

சுழலி = மாந்த வலிப்பு வகை.

சுழலை = வஞ்சகம். "சுழலை பெரிதுடைத் துச்சோதனனை" (திவ். பெரியாழ். 1 : 8 : 5.).

சுழல் = 1. சுருள். "சுழலிடு கூந்தலும்" (கம்பரா. மிதிலை. 43). 2. பீலிக்குடை (பிங்). 3. காற்றுடி (சூடா). 4. சுழற்சி. "சுழற்கண் வேதாள மானன்" (சேதுபு. வேதாள. 72). 5. வளைவு. சுழல்படை = வளைதடி (சூடா.). 6. சுழிநீர். 7. சுழல்காற்று. 8. அலசடி (சஞ்சலம்). "சுழலார் துயர்" (தேவா. 294 : 19). 9. ஏமாற்று, வஞ்சகம். ம. சுழல்.

சுழன்மரம் = மரத்திரிகை. "சுழன்மரஞ் சொரித்த" (அகம். 393). சுழல்—சுழற்று—சுழற்றி = 1. இருட்டைக்கைப் பிடி. 2. துளையிடுகருவி, துறப்பணம். சுழற்றல் = கிறுகிறுப்பு.

ம. சுழற்று.

சுளி—சுழி. சுழிதல் = 1. வளைதல், சுருளுதல். "சுழியுங் குஞ்சி மிசை" (கம்பரா. எழுச்சி. 34). 2. சினத்தாலும் வெறுப்பாலும் முகந்திரிதல். "தழலுமிழ்ந்தும் மதம் பொழிந்தும் முகஞ்சுழிய" (தேவா. 1148 : 7). 3. வட்டமாதல். 4. நீர்ச்சுழிபோற் சுற்றுதல். 5. மனங் கலங்குதல். "வரிவிழி கொண்டு சுழியவெறிந்து" (பட்டினத். பா. உடற். 3) 6. இறத்தல் (இடத்து வழக்கு). க. சுளி.

சுழி = 1. சுன்னம். 2. எழுத்துச் சுழி. எ - டு. அ, ள, ன, ண. 3. மயிர்ச்சுழி. 4. ஆகூழையோ போகூழையோ குறிக்கும் உடம்புச்சுழி. "சுழிகொள் வாம்பரி" (கம்பரா. எழுச். 32). 5. சுழிமதி. "சுழியுடைத் தாயுடைக் கொடிய சூழ்ச்சி யால்" (கம்பரா. பள்ளி. 74). 6. கடல். "கொண்ட சுழியுங் குலவரை யுச்சியும்" (திருமந். 2966). 7. நீர்ச்சுழி. "கங்கையின் சுழியிற்பட்ட" (சீவக. 1096). 8. சுழிக்காற்று. 9. சுழற்சி. 10. சுருள். ம., சுழி, க. சுளி, தெ. சுடி.

சுழியன் = 1. குறும்பன். 2. சுழல்காற்று. "சித்திரைச் சுழியின்" (உ. வ.).

சுழியம் = 1. ஒருவகை இனிப்புருண்டைப் பலகாரம். 2. மகளிர் தலையணி வகைகளுள் ஒன்று "சுழியஞ் சூடி" (கம்பரா. கடிமணப் 52). சுழியம்—சுசியம் = ஒருவகை இனிப்புருண்டைப் பலகாரம் (நெல்லை வழக்கு).

சுழியம்—சுழியன்—சுகியன்=ஒருவகை இனிப்புருண்டைப் பலகாரம். ''அவல்பொரி சுகியன்'' (திருப்பு. 926). சுள்—சூள்—சூளிகை=நீர்க்கரை. ''நன்னீர்ச் சூளிகை தோறும்'' (அரிச். பு. விவாக. 46).

சூள்—சூழ். சூழ்தல்=1. சுற்றியிருத்தல். ''அறைகடல் சூழ் வையம்'' (நாலடி. 230). 2. சுற்றி வருதல். சூழ்கதிர் வான் விளக்கும்'' (பு. வெ. 9 : 16). 3. ஆராய்தல். ''நின்னொடு சூழ்வல் தோழி'' (கலித். 54). 4. கருதுதல். ''புலைசூழ் வேள்வியில்'' (மணி. 13 : 28). 5. கெடுதலை யெண்ணுதல். ''கொடியவன் கடிய சூழ்ந்தான்'' (சீவக. 261). 6. தெரிந்தெடுத்தல். ''சூழ்புரவித் தேர்.'' 7. பண்ணுதல். ''பாவை சூழ்ந்தும்'' (பட்டினப். 102). 8. வரைதல். ''தொய்யில் சூழிளமுலை'' (கலித். 125).

சூழ்=1. சுற்று. ''சூழா மெட்டே யாயிரவேதி'' (கந்தபு. அசுரர்யா. 61). 2. ஆராய்ச்சி. ''கற்றூர் சூழ் சொல்லுமாங் கண்டு'' (சி. போ. 8 : 1 : 1). 3. தலையணிமாலை. ''மென்பூச் சூழு மெழுதி'' (திருக்கோவை, 79).

சூழ்—சூழ்ச்சி = 1. தேர்ந்தெண்ணல். ''போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்'' (புறம். 2 : 7). 2. நுண்ணறிவு. ''கருமக் கிடக்கையுங் கலங்காச் சூழ்ச்சியும்'' (பெருங். உஞ்சைக் 46 : 117). 3. ஆம்புடை (உபாயம்). ''சொல்லா யானுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே'' (திவ். திருவாய். 3 : 2 : 3). சூழ்ச்சி—சூழ்ச்சியம்=மதித்திறமை (Ingeniousness).

சூழ்—சூழல்=1. சூழ்ச்சி. 2. கூட்டம். ''வானவர் சூழலோடு'' (கந்தபு. மேருப். 48). 3. இடம். (பிங்).

சூழி=1. வட்டமான நீர்நிலை. ''அலங்குகதிர் சுமந்த கலங்கற் சூழி'' (புறம். 375). 2. கடல்.

சூழியல்=வீட்டிறப்பு. வீட்டிறப்புத் தாங்குங் கம்பு.

சூழியற்படை=வீட்டுச்சுவரின் எடுத்துக்கட்டி.

சுள்—சுட்டி=1. குழந்தைகளும் மகளிரும் அணிந்து கொள்ளும் வட்டமான நெற்றியணி. ''சுட்டி சிதையக் குட்டத்துக் குளித்து'' (பெருங். உஞ்சைக் 40 : 102) 2. மாட்டின் நெற்றியிலுள்ள வெண்சுழி. ''சுட்டியை நெற்றியிலே யுடைய கரிய எருது'' (கலித். 101, 21, உரை). 3. பாம்பு

முதலிய உயிரிகளின் உச்சி வெள்ளை. 4. நெற்றிப் பட்டம் (அக. நி.). 5. தலைச்சுழி. 6. குறும்பு. 7. குறும்பன். ம., க., து. சுட்டி.

சுட்டி சுட்டியாக = வட்டம் வட்டமாக. அவன் உடம்பில் சுட்டி சுட்டியாக வெள்ளை விழுகிறது. (உ. வ.).

சுட்டித் தலையன் = 1. தலையிற் சுழியுள்ள குறும்பன். 2. உச்சி வெள்ளையுடைய விலங்கு.

சுட்டித்தனம் = குறும்புத்தனம்.

சுட்டிப்பயல் = குறும்பு செய்யும் பையன்.

சுட்டி—சுட்டிகை = மகளிர் நெற்றியணி. "சூளிகையுஞ் சுட்டிகையும்" (பதினொ. ஆதியுலா. 68).

சுட்டிகை—சுடிகை = 1. நெற்றிச்சுட்டி. (திவா.). 2 நெற்றிப் பொட்டு. (திவா.). 3. தலையுச்சி. (திவா.) 4. மயிர் முடி. (திவா.). 5. சூட்டு. "பஃறலைச் சுடிகை மாசுணம்" (கந்தபு திருநாட்டுப். 19). 6. மகுடம். (திவா.). சுடிகை—வ. ஜுட்டிக்கா.

சூள்—சூடு: சூடுதல் = வளைதல், வளைந்திருத்தல். "வண்டிச் சக்கரம் சூடியிருக்கிறது." (நாஞ்சில் நாட்டு வழக்கு).

சூடு = வட்டமாக அடைந்த கதிர்ச்சாணை.

சூடு—சூடகம் = வளையல். "பாடகத் தரவமுஞ் சூடகத் தோசையும்" (பெருங். வத்தவ. 12 : 210). க. சூடக. (g) து. சூடக (c) (g), தெ. சூடிகமு (g).

சூடு—சூட்டு = 1. வண்டிச் சக்கரத்தின் விளிம்பைச் சூழத் தைக்கப்பட்ட வளைவுச் சட்டம். "கொழுஞ் சூட்டருந்திய திருந்துநிலை யாரத்து" (பெரும்பாண். 46). 2. பூமாலை. "மல்லிகை நறுஞ்சுட்டு வெள்ளிதின் விளங்க" (பெருங். உஞ்சைக். 46 : 233). 3. நெற்றிப் பட்டம். "செம்பொற் சூட்டொடு கண்ணி" (சீவக. 2569). 4. மகளிர் நுதலணி. (பிங்.). 5. பறவைகளின் உச்சிக் கொண்டை. "காட்டுக் கோழிச் சூட்டுத்தலைச் சேவல்" (பெருங். உஞ்சைக். 52 : 62). 6. பாம்பின் படம். "செங்க ணயிரஞ்சூட் டராவி னறிதுயி லமர்ந்து" (கூர்மபு. வருணச். 3). 7. அம்பு விடும் அறை. "இடுசூட் டிஞ்சியின்" (பு. வெ. 6 : 18, கொளு).

சுடிகை—சூடிகை=1. மணிமுடி. (பிங்.). 2. கோபுரக் கும்பம். "சூடனீத்தன சூடிகை சூளிகை" (கம்பரா. பள்ளி. 24). சூடிகை—வ. சூடிகா (c, k).

சூள்—சாள்—சாளை = வட்டமான குடிசை (கோவை வழக்கு).

சாளை—சாளையம்=வளைவு.

சாளையக்கை=பெருவிரல் சுட்டுவிரல் நடுவிரல் ஆகிய மூன்றையும் நீட்டி, மோதிரவிரல் சுண்டு விரல்களின் நுனி உள்ளங்கையிற் படும்படி வளைத்து, விரல்கட்குள் இடைவெளி தோன்றச் செய்து மணிக்கட்டை வளைத்துக் காட்டும் நளி நயக்கை. (பரத. பாவ 24).

சாளை—சாணை=1. வட்டமான கதிர்ச் சூட்டு (நெ. வ.). 2. சருக்கரை முதலியவற்றால் வட்டமாய்ச் சுட்ட பணியார வகை. (வி. அ.) 3. வட்டமாய்த் தட்டிய புளிமொத்தை. 4. வட்டமான சாணைக்கல். "வாடீட்டிய கிடந்த சாணை" (நைடத. அன்னத்தைத். 14).

சாணை—வ. சாண, சான.

சாணைக்கல்—ம. சாணக்கல்லு, க. சாணெக்கல்லு.

சாள்—சாடு. சாடுதல்=1. சாய்தல்.

'பட்டம் வாலுக்குச் சாடுகிறது' (உ. வ.). 2. சாய்ந்து ஒன்றன்மேல் விழுதல். 3 மோதுதல். 4. தாக்குதல். 5. கண்டித்தல். சாடு—சாட்டம் = சாய்வு. 'அங்கணம் வாட்டஞ் சாட்டமாய் (வாட்ட சாட்டமாய்) இருக்க வேண்டும்' (உ. வ.).

சாடு—சாடி=ஒருவனைத் தாக்கிச் சொல்லும் கோட்சொல் (பிங்.).

சாடு—சாடை=1. சாயல். 'அண்ணனுந் தம்பியும் ஒரே சாடை' (உ. வ.) 2. சிறிது ஒப்பு. 'பார்வையும் பேச்சும் இராமசாமிக் கவுண்டர் சாடையாயிருக்கிறது' (உ. வ.). 3. குறிப்பு. "சாடை பேசிய வகையாலே" (திருப்பு. 572). 'சாடையாய்த் திட்டினான்' (உ வ.). 4. சைகை. 'வரும்படி கைச் சாடை காட்டினான்' (உ. வ.). 5. தெரியாதது போலிருத்தல். 'அவன் குற்றத்தை யறிந்தும் சாடையாக விட்டுவிட்டார்' (உ. வ.).

'சாடை சாடையாய்ப் பேசுதல்,' 'சாடைமாடையா யிருத்தல்' (விட்டு விடுதல்)' என்பன மரபுத் தொடர்மொழிகள்.

சாள்—சாய். சாய்தல்=1. வளைதல். "சாய்செவிக் குருளை" (சிறுபாண். 130). 2 கவிழ்தல் "நாணடச் சாய்ந்த நலங்கிள ரெருத்தின்" (பொருந 31). 3. கதிரவன் வானிற் சாய்ந்திறங்குதல். 4. சார்தல். 'தூணின்மேற் சாய்ந்தான்' (உ. வ). 5. படுத்தல். "திருக்கையிலே சாயு மித்தனை" (ஈடு, 2 : 7 : 5).

6. நடுநிலை திறம்புதல், ஒரு பக்கம் சேர்தல்.

7. தோற்றோடுதல். "வந்தவர் சாய்ந்த வாறும்" (பாரத. நிரைமீட்சி. 137).

8. நடந்தேறுதல். 'அந்தக் கருமம் (காரியம்) சாய்ந்தது' (உ. வ.).

9. திரண்டு செல்லுதல், அல்லது வருதல். 'திருவிழா விற்கு மக்கள் திரள் சாய்கிறது' (உ. வ.).

10. தளர்தல். "கள்ளொற்றிக் கண் சாய்பவர்" (குறள். 927). 11. வருந்துதல். "சாய்குவ ளல்லளோ" (கலித். 79 : 10). 12. மெலிதல். "சாயினள் வருந்தியா ளிடும்பை" (கலித். 121). 13. வற்றுதல். "கான்யாற்றுக் கடும்புனல் சாஅய்" (அகம். 25).

14. விழுதல். 15. இறத்தல். 16. அழிதல். "மறஞ் சாய" (பு. வெ. 2 : 1, கொளு).

ம. சாய், வ. சய் (c), சீ, க்ஷய்.

சாய்கடை — சாக்கடை = வாட்டமாகவுள்ள அங்கணம் (சலதாரை). உ. சாக்கித்.

ஒ. நோ : சூல்—சால்—சாலகம்=அங்கணம். சாலுதல்= சாய்தல்.

சாய்=1. சாயல், அழகு. "சங்கஞ் சரிந்தன சாயிழந் தேன்" (திவ். திருவாய். 8 : 2 : 1). 2. சாயம், நிறம். "சாயாற் கரியானை" (திவ். இயற். பெரிய திருவந். 14). 3. சாயை, நிழல். 4. ஒளி. "சாய்கொண்ட விம்மையும்" (திவ். திருவாய். 3 : 9 : 9) 5. புகழ் "இந்திரன் தன் சாயாப் பெருஞ்சாய் கெட" (கம்பரா. நாகபா. 21).

சாய்கால் அல்லது சாய்காலம்=சொற் செல்லும் (செல்வாக்குள்ள) காலம்.

சாயுங்காலம் (சாயுந்தரம்)=கதிரவன் சாயும் எற்பாடு. 'பொழுது சாய்தல்' என்னும் வழக்கை நோக்குக. சாயுங் காலம்—சாயங்காலம்—சாய்ங்காலம். வடமொழியாளர் சாயங் காலம் என்னும் வழுநிலைச் சொல்லை மாரிக்காலம் என்பது போன்ற காலப் பெயராக மயங்கி, சாயம் என்னும் நிலைமொழி வடிவை எற்பாட்டைக் குறிக்கும் வடசொல்லாக அமைத்துக் கொண்டனர்.

'சாயம்'—வ. ஸாயம்.

சாய்தல்=படுத்தல். தலை சாய்த்தல்=படுத்தல், சிறிது நேரம் உறங்குதல். 'தலைசாய்க்க நேரமில்லை' (உ. வ.). சாயல்=படுக்கை, துயிலிடம் (பிங்.).

சாய்—(சாயனம்)—வ. சயனம்=படுக்கை.

சாய்கை=படுக்குமிடம், இளைப்பாறுமிடம், தங்குமிடம்.

ஒ. நோ: இ. (இந்தி). ஜகா, உ. (உருது). ஜாகா.

சாய்—சாயை—1. நிழல். "தன்னது சாயை தனக்குதவாது" (திருமந். 170). 'நிழல் சாய்கிறது' (உ. வ.). 2. படிவடிவம் (பிரதிபிம்பம்). 3 நிழற்கோள் (இராகு கேதுக்கள்). 4. ஒப்பு. 'இக் குழந்தைக்குத் தகப்பன் சாயை உள்ளது' (உ. வ.). 5 புகழ். "நின்சாயை யழிவுகண்டாய்" (திவ். பெரியாழ். 5 : 3 : 3). 6. நிலப்பகுதி, கொந்து, "ஒரு சாயையிலே மேகம் வர்ஷியா நின்றால்" (ஈடு, 4 : 5 : 2.).

சாயை—வ. சாயா (c).

சாய்—சாயல்=1 சார்பு. "அன்பர்கள் சாயலுளடைய லுற்றிருந்தேன்" (தேவா. 154 : 7). 2. நிழல் 3. ஒப்பு. "பாலனை நின் சாயல் கண்டு........மெல்லியலா ளெடுத்தாள்" (தனிப்பாடல்). 4. மேனி. "தளர்ந்த சாயற் றகைமென் கூந்தல்" (சிலப். 8 : 100). 5. நிறம். (பிங்). 6. அழகு. "கண்ணுருஞ் சாயல்" (பரிபா. 11 : 54). 7. மென்மை. "நீரிலுஞ் சாயலுடையன்" (கலித். 42).

சாயல் மாயலாய்=சாடைமாடையாய் (இ. வ.).

சாய்—சாயம்=1. நிறம். 2. நூலிற்கும் ஆடைக்கும் ஊட்டும் வண்ணம். 3. உண்மைத் தன்மை. 'சாயம் துலங்கி

விட்டது' (உ. வ.). 4. பொய்த்தன்மை. 'சாயம் வெளுத்து விட்டது' (உ. வ.).

சாய்தல்=விழுதல், இறத்தல். ஒ. நோ: படுதல்=விழுதல், இறத்தல். தலை சாய்தல்=இறத்தல் (உ. வ.).

சாய்—சா. சாதல்=இறத்தல். சா—சாவு, சாக்காடு. சா—செ—செத்தல்=1. சாகை. 2. தேங்காய் நெற்று. 3. உலர்ந்து சுருங்கிய காய்கனி தண்டுகள். 4. ஒல்லி. 5. மெலிவு. 'செத்தற் பிள்ளை' (யாழ். அக.).

செத்தல்—செத்தலி = எலும்புந் தோலுமான பெண். (யாழ்ப்.).

சாள்—சார். சார்தல்=1. சாய்தல். 2. சென்றடைதல். "சாரா வேதங்கள்" (திவ். திருவாய். 10 : 5 : 8). 3. புகலடைதல். 4. அடுத்தல். "கடல் சார்ந்து மின்னீர் பிறக்கும்" (நாலடி. 245). 5. பொருந்தி யிருத்தல். "நலமாட்சி நல்லாரைச் சார்ந்து" (நாலடி. 175). 6. கலத்தல். "நல்லெழில் மார்பனைச் சார்ந்து" (கலித். 142). 7. உறவு கொள்ளுதல். 8. ஒத்தல்.

ம. சாரு, க. சார்.

சார்—சார்பு=1. சாய்ப்பு. 2. குட்டுகை. 3. கூட்டு, கூட்டுறவு. 4. பற்று. "சார்புகெட வொழுகின்" (குறள். 359). 5. ஒருதலைப் பற்று. 'அவனுக்குச் சார்பாகப் பேசுகிறான்' (உ. வ.). 6. புகலிடம். "ஓர் சார்பிலாமையால்" (திருவிளை. வளையல். 28). 7. துணை. "மதலையாஞ் சார்பிலார்க்கு" (குறள். 449). 8. ஆட்பக்கம் அல்லது கட்சிப் பக்கம். 'நடுவர் எதிர் வழக்காடி பக்கம் தீர்ப்புக் கூறினார்.' (உ. வ.). 9. இடம். "படைஞர் சார்புதொறேகி" (கந்தபு. முதனாட். 30). 10. சேர்ப்பு. 11. ஒருபுடை யொப்பு.

சார்—சார்ப்பு=1. சாய்ப்புக் கூரை. 2. மலைச்சரிவு.

சார்—சார்ச்சி=1. சாய்வு. 2. அடுக்கை. "சகுனி கௌசிகன் சார்ச்சியை" (பெருங். மகத. 26 : 47).) 3. சேர்கை. 4. தொடர்பு. "கருமச் சார்ச்சி யல்லாத" (தொல். சொல். 84, உரை). 5. சார்விடம் (பிங்). 6. சார்த்திக் கூறல்.

எ - டு: சார்ச்சி வழக்கு (உபசார வழக்கு).

சார்—சார்த்து. சார்த்துதல்=1. சாரச் செய்தல். 2. சேர்த்தல், இணைத்தல். ம. சார்த்து.

சார்த்து—சாட்டு. ஒ. நோ : துவர்த்து—துவட்டு.

சாட்டுதல்=1. பொறுப்பை அல்லது கடமையைப் பிற னிடஞ் சார்த்துதல். 2. ஒருவர்மீது குற்றஞ் சுமத்துதல். 3. தலைக்கீடாக (வியாஜமாக)க் கொள்ளுதல். 'கோவிலைச் சாட்டி வயிறு வளர்க்கிறான்' (உ. வ.). 'பிள்ளையைச் சாட்டி வேலையைக் கழப்புகிறாள்'. (உ. வ.).

சார்—சாரி=1. வட்டமா யோடுகை. '"திரிந்தார் நெடுஞ் சாரி" (கம்பரா. வாலிவ. 37). 2. உலாவுகை. 3. செல்லுகை, நடை. 4. சேர்க்கை, கூட்டம். 'எறும்பு சாரி சாரியாய்ப் போகிறது' (உ. வ.). 5. பக்கம். 'அவன் வீடு வடசாரியில் இருக்கிறது.

சாரி கொள்ளுதல்=இடம் வலமாகச் சுற்றி நடஞ் செய்தல். "பதசாரி சாரிகொள்ள" (விறலிவிடு. 419).

சார்=1. சாய்ந்த தாழ்வாரம். 2. கூடுகை (சூடா.) 3. வகுப்பு, கூட்டம். 'ஒரு சாரார்', 'ஒரு சாராசிரியர்' (உ. வ.). 4. அழகு (பிங்). 5. பக்கம். "பழுமரத்தின் புறத்தொரு சார்" (திருவிளை. பழியஞ்சு. 12). 6. இடம். (பிங்.). 7. இடப் பொருள் வேற்றுமை யுருபு. "காட்டுச் சார்க் கொய்த சிறு முல்லை" (கலித். 117 : 11).

சார்—சாரல்=1. மலைச்சரிவு, மலைப்பக்கம். "வழையமை நறுஞ்சாரல்" (கலித். 53). 2. மலை (பிங்). 3. பக்கம். "மாளிகையின் சாரல்" (கம்பரா. சுந்தர. ஊர் தேடு. 100). 4. சாய்ந்து பெய்யும் தூறல். "சாரல் மழை பெய்கிறது. சம்பாக் கோழி கூவுகிறது." (சிறுவர் பாட்டு). 5. சாய்ந்து இறைக்குந் தூவானம். 6 சேர்கை, கிட்டுகை. "தாஞ்சாரற் கரிய தனுவளைத்தான்" (பாரத. திரௌபதி, 57). 7. மருத யாழ்த் திறங்களுள் ஒன்று.

ம. சாரல் (மழை).

சார்—சாரம்=சுவரைச் சாரக்கட்டும் மரம்.

சார்—சாரி—சாரிகை=பக்கம்.

சாரல் நாடன்=மலைச் சரிவிலுள்ள நாட்டரசன். "சாரல் நாட வாரலோ வெனவே" (குறுந். 141).

சாரல்—சேரல்—சேரலன்=சேரன்.

"சேரலர் சுள்ளியம் பேரியாற்று" (அகம். 149).

குடமலைநாடு சேரனுக்கே சிறப்பாக வுரியதா யிருந்தமை யையும், அதனால், மலையன், மலையமான், பொறையன், வானவன், வானவரம்பன் என்னும் பெயர்கள் அவனுக்கு வழங்கியமையையும், நோக்குக.

சேரலன்—சேரன். "சேரன் பொறையன் மலையன் திறம்பாடி" (சிலப். வஞ்சி. ஊசல்வரி, 2).

சேரலன்—சேரல். "குடக்கோச் சேரல் இளங்கோ வடி கட்கு" (சிலப். பதி. 2).

சேரலன் என்ற பெயர் ஈறுகெட்டுச் சேரல் என நின்றது. ஒ. நோ: பாண் (பாட்டு)—பாணன் (பாடல் தொழிலான்)—பாண்=பாணர் குலம்.

சேரலன்—சேரலம்—ம. கேரளம்—வ. கேரல. சேரலன்—கேரளன்=1. சேரன் (திவா). 2. சேரநாட்டான். "வெற்றிக் கொடிக் கேரளர்" (பாரத. வெளிப்பா. 21).

சார்—சேர். சேர்தல் = சென்றடைதல், கூடுதல், பொருந்துதல், திரளுதல்.

ம. சேருக. க., து. சேரு தெ. சேரு (C).

சுல்—சுர்—சுரி, சுரிதல்=1. சுழிதல், "வெள்ளைச் சுரி சங்கொ டாழியேந்தி" (திவ். திருவாய். 7 : 3 : 1). 2. கடைகுழலுதல். "சுரியிரும் பித்தை" (பொருந, 160). 3. மடிப்பு விழுதல்.

சுரித்தல்=1. சுழிதல். 2. சுருளுதல். 3. வளைந்து கிடத்தல். "சுரிக்கு மண்டலந் தூங்குநீர்" (கம்பரா. தேரேறு. 30). 4. திரைதல். 5. மனஞ் சுழலுதல். "சுரிச்சிராது நெஞ்சே யொன்று சொல்லக் கேள்" (தேவா. 369 : 3).

சுரி=1. சுழி. "சுரியேறு சங்கினாய்" (திவ். இயற். 3:49). 2. எருதின் நெற்றி வெள்ளைச் சுழி. "சுரிநெற்றிக் காரி" (கலித். 101). 3. சுழற்சி. 4. அணியுறுப்பு வகை. "உருத்திராக்ஷத் தாழ்வடம் ஒன்றிற் பொன்னின் சுரி" (S. I. I. ii, 156 : 39).

சுரித்த மூஞ்சி=1. வெறுப்பை அல்லது சினத்தைக் காட்டும் முகம். 2. மூப்பினால் திரைந்த முகம்.

சுரிகுழல்=(சுருண்ட கூந்தலையுடைய) பெண். (பிங்). சுரிமுகம்=1. (சுழிந்த முகமுள்ள) சங்கு. (திவா). "முரசுடன்

சுரிமுகந் தழங்க'' (பாரத. அருச்சுனன்றீ. 77). 2. நத்தை. (திவா).

சுரியல்=1. வளைவு. ''சுரியற்ருடி'' (மணி. 3 : 116). 2. குழன்ற மயிர். ''தென்றல்..........சுரியற் றூற்றும்'' (அகம். 21). 3. நீர்ச்சுழி. (திவா).

சுரிந்து=நீர்ச்சுழி. ''நீர்..........சுரிந்தோடு மதனைச் சுரிந்தென்றும் சுழியென்றும் வழங்குவதுபோல்'' (யாப். வி. பக். 282).

சுரிதகம்=ஒருவகைத் தலையணி. ''சுரிதக வுருவினதாகி'' (நற். 86).

சுரி—சரி. சரிதல்=1. சாய்தல். 2. சரிவாயிருத்தல். 3. கூட்டமாகச் சென்று குவிதல். 4. நழுவுதல். ''சரிந்த துகில்'' (திருவிசை. கரு. 5 : 10). 5. கீழே விழுதல். ''சரிந்த பூவுள'' (கம்பரா. அயோத். மந்திரப். 56). 6. பின்னிடுதல். நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழி கொண்டான் (திவ். திருவாய். 7 : 4 : 8). 7. குலைதல். ''சாடிய வேள்வி சரிந்திட'' (திருவாச. 14 : 5). 8. சாதல்.

சரி=1. மலைச்சாரல். ''சிங்கம் வேட்டந் திரி சரிவாய்'' (திருக்கோ. 156) 2. மலைவழி. ''பெருமலைகளிடைச் சரியிற் பெரும்பன்றி புனமேய்ந்து'' (பெரியபு. கண்ணப்ப. 142). 3. கூட்டம். (பிங்). 4 வளையல் வகை. ''சரியின் முன்கை நன்மாதர்'' (தேவா. 118 : 3). தெ. த்சரி.

சுர்—சுருள். சுருளுதல்=1. வட்டமாக வளைதல். ''நீண்டு குழன்று.......... கடை சுருண்டு'' (கம்பரா. உருக் காட்டு. 57). 2. சுருங்குதல். 3. சோர்தல் ம., க. சுருள்.

சுருள்=1. சுருண்ட பொருள். ''தாமரை மென் சுருள்'' (சூளா. நாட்டுப். 18). 2. வெற்றிலைச் சுருள். ''சுருளைச் சேடியர் செப்பொடு மேந்த'' (சீவக. 197, உரை). 3. ஓலைச் சுருள் மடிப்பு. ''சுருள்பெறு மடியை நீக்கி'' (பெரியபு. தடுத்தாட். 58), 4. மகளிர் ஐம்பான் முடிகளுள் ஒன்று. (பு. வெ. 9 : 35, உரை.) 5. மகளிர் காதணி வகை. ''செம் பொன் செய்சுருளுந் தெய்வக் குழைகளும்'' (கம்பரா. பூக் கொய். 5). 6. திருமணத்தில் மணமக்களுக்குத் தாம்பூலத் துடன் கொடுக்கும் பரிசு.

சுருள்—சுருளி=1. ஒருவகை மரம். 2. ஒருவகைச் செடி. 3. ஒரு மலை.

ம. சுருள், க. சுருளி, து. சுருள்.

சுருள்—சுருளை=1. சுருள். 2. சுருண்ட குருத்து. "வாழையுள் ளொழுசுருளை வாங்கி" (சூளா. சுயம். 87). 3. காதணிவகை. "செம்பொன் செய் சுருளை மின்ன" (சூளா. சுயம். 79). க. சுருளெ.

சுருளை—சுருணை=1. இலைச்சுருள். 2. கணக்கெழுதிய ஓலைச்சுருள். (திவ். பெரியாழ். 5 : 2 : 2 வ்யா). 3. வீணைக் கம்பிச் சுருள். 4. சாணித் துணிச்சுருள். 5. தீப்பந்தத் துணிச் சுருள். "நெருப்பானது சுருணையை வேவப் பண்ணி" (ஈடு. 5 : 4 : 6). 6. பூண். "கனையிருஞ் சுருணைக் கனிகாழ் நெடுவேல்" (அகம். 113). 7. கட்டட வளைவுவகை. (W). ம. சுருண. க. சுருளெ.

சுருள்—சுருட்டு=1. சுருட்டுகை. 2. சுருட்டிய பொருள். 3. புகையிலைச் சுருட்டு. 4. சுருட்டுப் பட்டு (உயர்ந்த பட்டு வகை). 5. விரகு (தந்திரம்)—யாழ்ப்.

ம. சுருட்டு, தெ. த்சுட்ட, க. சுட்டி.

சுருட்டு—சுருட்டி=1. பெரியோர் முன் சுருட்டி வீசப்படும் பாவாடை. 2. எடுபிடிவகை. "சந்த்ரோதயம்போற் றயங்குஞ் சுருட்டிவர" (கூளப்ப. 69). 3. ஒரு பண். 4. ஒரு பூண்டு (மலை). தெ., க. சுரட்டி.

சுருட்டு—சுருட்டை=1. சுருள்மயிர். 2. விரியன் பாம்பு வகை. 3. மிளகாய்ச் செடியிற் காணும் நோய்வகை.

ம. சுருட்ட.

சுர்—(சுரு)—சரு—சருவு. சருவுதல்=சாய்தல், சரிதல். சருவு—சருவல்=1. சாய்வு. 2. சரிவான நிலம். சருவுசட்டி= மேல் நோக்கிச் சரிவான சட்டி. சருவு—சருவம்=மேல் நோக்கிச் சரிவாகவுள்ள கலம்.

சருவம்—வ. சராவ.

சருவப் பானை, சருவச்சட்டி என்னுங் கலங்கள் மேனோக்கிச் சரிவாயிருத்தலைக் காண்க. "வாயகன்ற பாத்திர வகை" என்று சென்னைப் ப. க. க. தமிழ் அகர முதலி (Lexicon) இயல்வரையறுத்ததோ டமையாது, சராவ என்னும் வட சொல்லின் திரிவாகவுங் காட்டியிருப்பது, அதைத் தொகுத்த பிராமணப் பண்டிதரின் நெஞ்சழுத்தமான குறும்புத் தனத்தையே காட்டுவதாகும்.

சருவு ∠சரிவு. Declivity, steep side of a rock; சரிவு (W).

சருவு—சருகு. சருகுதல்=சரிதல்.

சருகு—சருக்கு. சருக்குதல்=சாய்தல், சரிதல், வளைதல், வழுவுதல், வழுக்குதல், சறுக்குதல்.

ம. சர்க்கு. தெ., க. ஜருகு.

சருக்கு—சறுக்கு. சறுக்குதல்=1. வழுக்குதல். "ஆனைக் கும் அடி சறுக்கும்" (பழமொழி). 2. வழுவுதல். 3. கருமம் தவறுதல். க. ஜரகு, தெ. த்ஜாரு.

சருக்கு—சருக்கம்=வட்டம் (L. *Circum*), நூற்பிரிவு. ஒ. நோ: மண்டலம்=வட்டம், நூற்பிரிவு.

சருக்கம்—வ. ஸர்க (g). வடமொழியாளர் இச்சொல்லை ஸ்ருஜ் என்னும் சொல்லொடு பொருத்திக் காட்டுவர். அதற்கு விடு, எறி, வீசு, வெளிவிடு என்ற பொருள்களே உண்டு.

சருக்கு—சருக்கரம்—சக்கரம். சக்கரம்=1. வட்டம். (பிங்). 2. உருளி. சூடா). 3. குயவன் சக்கரம் "சக்கரந்தான் சுழற் றத்தகுங் குயத்தி" (சிவப். பிரபந். பிக்ஷாடன. 6. 4. சக்கரப் படைக்கலம். "சக்கரக்கை மன்னுயிர் முதல்வன்" (மணி. 13; 57). 5. ஆட்சிச் சக்கரம். "வழுக்கில் சக்கரம் வலவயி னுய்க்கும்" (பெருங். வத்தவ. 5 : 106). 6. சக்கரக் கட்டு (சக்கர பந்தம். தண்டி. 94). 7. சக்கர மாற்று. "சக்கரஞ் சீர்த்தமிழ் விரகன்" (தேவா. 146 : 12). 8. சக்கர அணி வகுப்பு. (சீவக. 757, உரை). 9. பழைய வெள்ளிக் காசுவகை. "சால்பு திருவை யாற்றுச் சக்கர மென்றும்" (பணவிடு. 14). 10. சக்கரவடிவம் பொறித்த காசு. 11. ஒரு நெசவுக் கருவி. 12. கொலைத் தண்டனைச் சக்கரம். 13. சகோரப்புள் (சூடா.). 14. திரிகை. 15. செக்கு. "தயிலவினைத் தொழின் மரபிற் சக்கரப் பாடித் தெருவு" (பெரியபு. கலியனு. 5). 16. சக்கரவாளம். 17. ஞாலம். (பிங்). 18. கடல். (சூடா.). 19. பிறவித் தொடர்ச்சி. (சூடா.). 20. அறுபதாண்டுக் காலம்.

செக்கு வட்டமா யிருத்தலாலும் வட்டமாய் எள்ளாடுத லாலும் சக்கரம் எனப்பட்டது. செக்காரக் குடியைச் "சக்கரப் பாடித் தெருவு" என்று பெரியபுராணம் கூறுதல் காண்க.

சக்கரம் (ஆழி)—Gk *kuklos*, *Ecycle*. வ. சக்ர (c). சருக்கரம்—சருக்கரை—சர்க்கரை—சக்கரை=வட்டமாக வார்க் கப்பட்ட வெல்லக் கட்டி.

ஒ. நோ: வட்டு=வட்டமான கருப்புக்கட்டி.

சருக்கரம்—சருக்காரம்—சக்காரம் (மூ. அ.)=சருக்கரை போல் இனிக்கும் தேமா. இன்றும் சர்க்கரைக்குட்டி என்று ஒரு மாங்கனிப் பெயர் வழங்குதல் காண்க.

சக்காரம்—அக்காரம்=சருக்கரை. "அக்கார மன்னூர்" (நாலடி. 374).

அக்காரடலை (அக்காரவடலை), அக்காரவடிசில் என்பன சருக்கரைப் பொங்கல் வகைகள்.

பதநீரை (தெளிவை) அக்காரநீர் என்பது நாஞ்சில் நாட்டு வழக்கு.

அக்காரம் என்று மாங்கனிக்கும் பெயர். அக்காரக்கனி நச்சுமனார் என்னும் புலவர் பெயர் அக்கனியைப் பாடியதனால் வந்தது போலும்!

சக்கரம்—(சக்கு)—செக்கு=எண்ணெயாட்டும் வட்டமான பேருரல். செக்கு—செக்கான்=எண்ணெய் வாணியன்.

ச—செ. ஒ. நோ: சத்தான்—செத்தான். சற்றே பொறு—செத்த (கொச்சை) பொறு. சருமன் (வ.)—செம்மான்.

சக்கு—சக்கடம்—சக்கடா=கட்டை வண்டி. தெ. செக்கடாபண்டி சக்கரத்தின் பெயர் அதை யுறுப்பாகக் கொண்ட ஊர்திக்கு ஆகிவந்தது சினையாகு பெயர். ஒ. நோ: வண்டி= சக்கரம், சக்கரத்தையுடைய ஊர்தி. இன்றும், கமலை வண்டி, வண்டி யுருட்டுதல் என்னும் வழக்குக்களை நோக்குக.

சக்கடம்—சகடம்=1. சக்கரம், 2. வண்டி.

"பல்கதிர் முத்தார் சகடம்" (சீவக. 363). 3. தேர். "சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்" (கந்தபு. காப்பு. 1) 4. தேர் வடிவ அணிவகுப்பு. "சகடமாம் வெய்ய யூகமும்" (பாரத. எட்டாம். 3). 5. ஒரு நாண்மீன் (பிங்). 6. முரசு (பிங்). 7. வட்டில் (பிங்).

சகடம்—சகடு—சகடி = வண்டி. சகடி—சகடிகை = கை வண்டி. சகடம் — வ. சகட்ட. சகடி — வ. சகட்டீ. பிரா. சாட்டீ. சகடிகை—வ. சகட்டிகா.

சகடு—1. வண்டி "பெருஞ்சகடு தேர்காட்ட" (பெரியபு. திருநா. 6.) 2. தேரைக் குறிக்கும் சூதரங்குக்காய். 3. ஒரு

நாண்மீன். ''வானூர் மதியஞ் சகடணைய'' (சிலப். 1 : 50). ம. சகடு. சகடு என்னும் வடிவம் வடமொழியில் இல்லை.

சகடு—சாகாடு = வண்டி. ''பீலிபெய் சாகாடும்'' (குறள். 476).

சகடு—சாடு = வண்டி. ''குறுஞ்சாட் டுருளை'' (பெரும் பாண். 188).

ம. சாடு. சாடு—சாடுகம்—வண்டி.

சகடு - சகடை = 1. வண்டி. (புறம். 60 : 8, உரை). 2. பெருமுரசு. ''சகடையோ டார்த்த வன்றே'' (கம்பரா. பிரமாத்திர. 5). 3. அமங்கலச் சிறுபறை.

சகடை—சகண்டை = பெருமுரசு. (பிங்).

சகடம்—சகோடம் = 16 நரம்பு கொண்ட யாழ். (சிலப். 3 : 26, உரை)

சகோடம்—சகோரம் = சக்கரப்புள். (திவா.) சகோரம்— வ. சக்ர.

சக்கு—சங்கு = 1. உள் வளைந்துள்ள நந்துக்கூடு. ''சங்குதங்கு தடங்கடல்'' (திவ். பெரியதி. 1 : 8 : 1). 2. சங்கு வடிவான ஐம்படைத்தாலி யுரு (சூடா). 3. சங்கு வடிவான வரை. (திவா). 4. சங்கினுற் செய்த கைவளை. ''சங்கமரு முன்கை மடமாதை'' (தேவா. 89 : 1). 5 சங்கு போன்ற ஊட்டி என்னும் மிடற்றுறுப்பு. 6. மிடற்றில் இயல்பாக எழும் குரல் என்னும் இசை (திவா). 7. சங்கு வளைவுகளால் அல்லது முட்களால் ஏற்பட்ட பேரெண். ''சங்குதரு நீணிதியம்'' (சீவக. 493). 8. பேரெண் கொண்ட போர்ப் படை. (சூடா). 9. பெருவிரல் நிமிர மற்ற நால் விரல்களும் வளைந்து நிற்கும் இணையாவிணைக்கை வகை. (சிலப். 3 : 18, உரை). சங்கு வடிவான தலையுடைய கோழி. (அக. நி.). ம. சங்கு.

சங்கு உள்வளைந்திருப்பதால், கோடு, சுரிமுகம், புரி, வளை, வாரணம் என்னும் அதன் பெயர்களெல்லாம் வளைவுக் கருத்தையே வேர்ப்பொருளாகக் கொண்டிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது வலம்புரி = வலமாக வளைந்தது. இடம்புரி = இட மாக வளைந்தது.

சங்கு—சங்கம் = 1. பெரிய சங்கு. ''அடுதிரைச் சங்க மார்ப்ப'' (சீவக. 701). 2. சங்குக் கைவளை. ''சங்கங் கழல''

(இறை. 39, உரை). 3. ஊட்டி (குரல்வளை). 4. இலக்கங் கோடி என்னும் எண். ''நெய்தலுங் குவளையு மாம்பலுஞ் சங்கமும்'' (பரிபா. 2 : 13). 5. 2187 தேரும் 2187 யானையும் 6561 குதிரையும் 10 935 காலாட்களுங் கொண்ட போர்ப்படை (பிங்). 6. பேரெண் கொண்ட பொக்கசம். சங்கம்—வ. சங்க (kh).

'சக்கரம்' முதல் 'சங்கு' வரை குறிக்கப்பட்ட சொற்க ளெல்லாம் வளைவுக் கருத்தடிப்படையில் ஒரே தொடர்புடை யனவா யிருத்தல் காண்க.

சக்ர என்னும் வடசொல் வடிவிற்கு வடமொழியாளராற் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூலம் க்ரு (செய்) என்பதே. மானியர் வில்லியம்சு சமற்கிருத—ஆங்கில அகரமுதலி சர் (car) என்னும் சொல்லை வினக்குறிப்புடன் குறித்துள்ளது. இவ் விரண்டுள், முன்னதன் பொருந்தாமையையும் பின்னதன் வன்புணர்ப்புத் தன்மையையும், அறிஞர் கண்டு கொள்க. மா. வி. அ ''Of doubtful derivation'' என்று குறித்திருத்தலையும் நோக்குக.

'அம்' பெருமைப் பொருட் பின்னொட்டாதலால், இலக் கண நெறிப்படி, சங்கம் என்பது பெருஞ் சங்கையே குறிக்கும். சங்கு என்னும் இயல்பான வடிவு வடமொழியிலின்மை, அது வடசொல்லன்மையை யுணர்த்தும்.

சுர்—சூர். சூர்த்தல்=சுழலுதல். ''சூர்த்த நோக்கு''.

சூர்=சூர்ப்பு=1. சுழற்சி. 2. கைக்கடகம். ''சுடர்விடு பசும்பூட் சூர்ப்பமை முன்கை'' (புறம். 153 : 3).

சூர்ப்பு—சூர்ப்பம்=வளைந்த முறம். (பிங்). வ. சூர்ப்ப.

சூர்—சூரல்=சுழித்தடிக்கை. ''சூரலங் கடுவளி யெடுப்ப'' (அகம். 1).

சுர்—சுறு—சுற்று. சுற்றுதல்=1. வளையக் கட்டுதல். ''சுற்றுஞ் சடைக்கற்றைச் சிற்றம்பலவர்'' (திருக்கோ 134). 2. உடுத்துதல் ''கூறையைச் சுற்றி வாழினும்'' (நாலடி. 281). 3. வளையச் சூடுதல். ''குடர்நெடு மாலை சுற்றி'' (திருவாச. 6 : 30). 4. சுருட்டுதல். பாயைச் சுற்று. (உ. வ.) 5. சுழற்றுதல். சிலம்பஞ் சுற்றுகிறான். (உ. வ.). 6. சூழ்ந் திருத்தல், ''தோகை மாதர்கள் மைந்தரிற் றோன்றினர் சுற்ற'' (கம்பரா, பிணிவீட். 45). 7. வளைந்து பற்றுதல். ''காலிற் சுற்றிய நாகமென்ன'' (கம்பரா. நீர்விளை. 11). 8. சுற்றி

யியங்குதல். கடிகாரத்தில் நிமைய முள் ஒரு மணிக்கு ஒரு முறை சுற்றிவரும். (உ. வ.). 9. சுற்று வழியிற் செல்லுதல். 10. அங்குமிங்கும் அலைதல். 11. சுழன்று செல்லுதல். ஞாலம் ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறை சுற்றும். (உ. வ.). 12. கிறு கிறுத்தல். பித்தத்தினால் தலை சுற்றுகிறது. (உ. வ.).

ம. சுற்று, க., து. சுத்து, தெ. த்சுட்டு.

சுற்று—சுற்றம்=1. சூழவிருக்கும் உறவினர். 2. தலைவி யின் தோழிமார் கூட்டம். "தொடிமாண் சுற்றமு மெம்மு முள்ளாள்" (அகம். 17). 3. அரசனின் உறுதிச் சுற்றம் அல்லது பரிவாரம்.

ம. சுற்றம். தெ. த்சுட்டமு. திருச்சுற்று=கோவிலின் சுற்றுத்தெரு.

சுறு—சூறு. சூறுதல்=சூழ்தல். "சூறிய விமையோர்" (பாரத. காண்டவ. 31).

சூறு—சூறை=1. சுழல்காற்று. "சூறை மாருதத்து" (திருவாச. 3 : 10). 2. சுழல்காற்றுப்போல் வாரிக் கொண்டு போம் கொள்ளை.

சூறை (கொள்ளை)—க. சூறெ, து. சூரெ, தெ. சூர (C).

சூறுவளி=சூறைக்காற்று.

12. சுல்[5] (துளைத்தற் கருத்துவேர்)

சுல்: சுல்—சூல். சூலுதல்=1. தோண்டுதல்.

'நுங்கு சூன்றிட்டன்ன கண்ணீர்மை'' (நாலடி. 44). 2. அறுத்தல் (யாழ்ப்.).

அறுத்தலும் ஒருவகைத் துளைத்தலே. கத்தியால் நீட்டுப் போக்காகப் பன்முறை முன்னும் பின்னும் இழுத்துத் துளைத்தல் அறுத்தலும், செங்குத்தாக ஒரே அறையில் துளைத்துத் துணித்தல் அல்லது சிறிது துளைத்தல் வெட்டுதலும், ஆகும்.

சுல்—(சுன்)—சுனை=1. உட்டுளையினின்று நீர் வருவது போன்ற நீரூற்று. 2. நீரூற்றுள்ள மலைக் குண்டு.

> ''வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து
> மீன்க ணற்றதன் சுனையே'' (புறம். 109)

3. நீரூற்றுள்ள பொய்கை (பிங்.).

சுனை—தெ. சொன, க. தொன. சுன்—சூன்=இரு வீட்டுச் சுவர்களின் இடைச்சந்து.

சுனை-(சொனை)—சோனை=1. வானத்தினின்று நீரூற்றுச் சொரிவது போன்ற விடாப் பெரும் பெயல். ''மேகஞ் சோனை பட'' (கம்பரா. அயோத்தி. குகப். 20). 2. (சோனையாகப் பொழியும்) கார் முகில். ''சோனைவார் குழலினர்'' (கம்பரா. பால. நீர்விளை. 14). 3. மலையடிவார விடாமழைச் சாரல்.

தெ. சோன, க. சோனெ.

சோனைமாரி—சோனுமாரி—சோனுவாரி = விடாப் பெரு மழை. 'சோனுமாரியாய்ச் சொரிகிறதே' என்பது உலகவழக்கு. ''சோனை மாரியிற் சொரிந்தனன்'' (கம்பரா. யுத்த. பிரமாத். 59).

சோனை—சோனம் = முகில். ''சோனந்தரு குழலார்'' (பதினொ. ஆளு. மும். 12). தெ. சோன, க. சோனெ.

சோனை மேகம்=பெருமழை முகில். ''சொரிந்தது சோனை மேகம்'' (பாரத. சம்பவ. 79).

சோனைமேகம்—சோணமேகம். "சோணமேகம் பொழிவதுபோல்" (பாரத. பதினேழாம். 135).

சுல்—(சுர்)—சுர. சுரத்தல் = 1. உட்டுளையினின்று ஊறுதல் போற் பால் சுரத்தல். 2. பால் சுரத்தல் போல் மழை பொழிதல்.

"மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி யுலகிற் கவனளிபோல்
மேனின்று தான்சுரத்த லான்" (சிலப். 1 : 9)

3. மழை பொழிதல் போல் இறைவன் அருள்பொழிதல். "ஆழியா னவனை நோக்கி யருள்சுரந்து" (கம்பரா. யுத்த. விபீடண. 142).

4. மிகக் கொடுத்தல். "நெடுந்தேர் களிறொடு சுரக்கும்" (அகம். 249). 5. (மிகக் கொடுத்தலால்) நிறைதல். "விருப்பஞ் சுரந்த சிலந்தி முடிசூட்டும் பெருமான்" (திருவானை. உலா. 60). 6. உடம்பில் நோய்நீர் பெருகி வீங்குதல்.

சுர—ம. சுரத்து, க. ஒசர்.

சுர—சுரப்பு=1. ஊறுகை. "சுரப்புறு சிறைப் புனல்" (அரிச். பு. விவாக. 107). 2. ஊற்று. 3. கறக்குமாறு ஆவின் மடியிற் பாலூறுகை, 'ஒரு சுரப்பு ஆகிவிட்டது' (உ. வ.). 4. கெட்ட நீரால் ஏற்பட்ட வீக்கம். 'காலிற் சுரப்பு உண்டாயிருக்கிறது' (உ. வ.).

சுரப்பு—சுரப்பி=நன்றாக அல்லது நிரம்பப் பால் சுரக்கும் ஆ(வு).

ஒ. நோ: கறவை=கறப்பு, கறக்கும் ஆவு. சுரை=சுரப்பு, சுரக்கும் ஆவு.

சுரப்பி—வ. சுரபி (Surabhi). வடமொழியில் சுரபி என்னுஞ் சொற்கு மூலமில்லை. சு - ரப் Su-rabh=Pleasantly affecting என்று மானியர் வில்லியம்சு சமற்கிருத—ஆங்கில அகர முதலி உன்னிப்பாகக் கூறும்.

சுர—சுரம்=உட்டுளை.

சுர—சுரங்கு—சுரங்கம்=1. நிலவறை. 2. கீழறுக்கும் அறை. 3. திருடர் கன்னமிடச் சுவரில் துளைக்கும் துளை. 4. பாறைகளை உடைக்க வெடிமருந்து வைக்கும் குழி.

சுரங்கம்—சுரங்கா. (வ.).

சுர்—சுரி. சுரித்தல்=துளையிடுதல்.

சுரி=1. துளை. (திவா.). 2. ஏட்டுத்துளை. ம. சுரி. 3. ஏட்டில் துளையிடுங் கருவி.

சுரியூசி=ஏட்டில் துளையிடுங் கருவி.

இச்சொல் முந்தின குத்தற் பொருட் கட்டுரையிலும் குறிக்கப்பட்டது. குத்தலும் துளைத்தலும், கலத்தை நீர்மேல் வைத்தலும் அதற்குள் முழுக்குதலும் போன்ற, நெருங்கிய அல்லது அடுத்து நிகழும் வினைகள் என்றறிதல் வேண்டும். அதனால், ஒரே சொல் இரண்டையுங் குறிக்கும். ஆயினும், கருவி வேறுபாட்டால் வினை வேறுபடும். கையினால் முதுகிற் குத்துவது தொடுதலின் பாற்பட்டது; கத்தியினால் அதில் அல்லது வேறுறுப்பிற் குத்துவது துளைத்தலின் பாற்பட்டது. ஆதலால், துளைக்குங் குத்தல் வினைச் சொற்களெல்லாம் இக் கட்டுரைக்கே யுரியவை யெனப் பிரித்துணர்க. குடைச்சற் கருத்தைக் கொண்ட சூலைநோய்ப் பெயரும், அணிவகைத் துளைத்தலைக் குறித்தலால் இக் கட்டுரைக்கே யுரியதாகும்.

சுர்—சுரு—சுருங்கு=சாய்கடை (Gutter) (பிங்.).

சுருங்கு—வ. சுருங்கா.

சுருங்கு—சுருங்கை=1. நுழைவாயில். (பிங்.). 2. மாளிகையின் சாளரம். "மாடமேற் சுருங்கையிலிருந்து............ மாநகரணி பார்த்திடும்" (சீகாளத் பு. நக்கீர. 30). 3. புதை சாலகம். "பெருங்குள மருங்கிற் சுருங்கைச் சிறுவழி" (மணி. 12 : 79). 4. கோட்டையில் மறைவான கீழ்நில வழி. (சூடா). "போக வமைத்த பொய்ந்நிலச் சுருங்கையுள்" (பெருங். 2 : 17 : 94).

சுருங்கை—வ. சுருங்கா.

ஒ. நோ: Gk. *Surigx*, *Surigg*=குழாய். L., E. *Sgrinx*= நாணற்குழல். L. *Siringa*, E. *Syringe*=உறிஞ்சி (உறிஞ்சு குழாய்).

சுரு—சுருவம்=1. அகப்பை வகை (அக. நி.). 2. நெய்த் துடுப்பு. "சீரைச் சுருக்குச் சுருவமெலாம்" (உத்தரரா. அனுமப். 41).

சுருவம்—வ. ஸ்ருவ.

சுரு—சுருவை=நெய்த் துடுப்பு. "அந்தணாளர்க்குச் சுருவையும்" (தொல். பொ. 629, உரை).

ஒ. நோ: முள்—முழு—முழுகு. முழு—மூழை=அகப்பை. முழுகுதலும் துளைத்தல் வகையே.

சுர—சுரை=1. குழிந்த இடம். ''பாத்திரத் தகன் சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்து'' (மணி. 11 : 117). 2. உட்டுளை. (பிங்.). 3. மூங்கிற் குழாய். ''அகன்சூ லஞ்சுரைப் பெய்த வல்சியர்'' (அகம். 113). 4. திரிக்குழாய். ''சொரிசுரை கவரு நெய்'' (பதிற்றுப். 47). 5. திருகாணியைச் செலுத்துஞ் சிறு குழாய். 6. மூட்டுவாய். ''சுரையம்பு மூழ்க.'' (கலித். 6). 7. பூண். ''செறிசுரை வெள்வேல்'' (அகம். 216). 8. தோண்டும் கூரான பாரைவகை. ''உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மண்டி'' (பெரும்பாண். 92). 9. நெற்றுனபின் உட்டுளையுள்ள காய்வகை ''சுரைவித்துப் போலுந்தம் பல்'' (நாலடி. 315). ம. சுர, க. சொரெ. 10. நுண்ணிய துளையினின்று சுரக்கை. ''கடுஞ்சுரை நல்லான்'' (குறுந். 132). க. சொரெ. 11. மான் மரை மறி ஆன் முதலியவற்றின் பான்மடி. ''வருடை மான்மறி சுரைபொழி தீம்பால்'' (குறுந். 187). 12. கறக்கும் ஆ. (திவா.). ''சுரைமலி யமிர்தத் தீம்பால்'' (சூளா. தூது. 90).

சுள்—சுளி—(சுகி)—சுகிர். சுகிர்தல் = 1. கிழித்தல். ''பல்லிறை சுகிர்ந்த நாரின்'' (சீவக. 438). 2. மயிர், நார் முதலியவற்றை வகிர்தல். சுகிர்=உட்டுளை. (சூடா.).

சுர்—(சூர்)—சூறு=எருவாய் (Anus). சூறு—சூற்று—சூத்து=1. எருவாய் (மலவாயில்). 2. புட்டம். ''சூத்திலடித் தானும், பல்லுப் போச்சாம்'' (பழமொழி).

ம. சூத்து. வ. சுத்து (c), சூத்து (c), சுத்தீ (c). வட மொழியில் இதற்கு மூலமில்லை, தமிழில் மூலம் தெளிவாக வுள்ளது. சூறல் (சூலுதல்)=தோண்டுதல். சூறு=துளை, எருவாயில். இங்ஙனமிருந்தும், சூத்து என்னும் தென் சொற்குச் சுத்தீ என்னும் வடசொல்லை மூலமென்று தலைகீழாகச் சென்னைப் ப. க. க. த. அகரமுதலி (Lexicon) காட்டியிருப்பது எத்துணைக் குறும்புச் செய்தியாம்!

சூத்தழகி=குரங்குச் சூத்து மாம்பழம்.

சூத்தாங் கரடு=எருவாயின் தடிப்பு.

சூத்தாட்டி=வலியான் என்னும் ஒருவகைக் குருவி.

சூத்தாம்பட்டை=புட்டம்.

சூத்தெரிச்சல்=எருவாய் காந்துதல்.

இடக்கர் வினைச் சொற்களும் வழக்குக்களும் இங்கு விடப் பட்டுள்ளன. இவ்வழக்குக்களுள் ஒன்றேனும் வடமொழியில் இல்லை.

சுல்—சொல்—சொலி. சொலித்தல்=1. தோண்டுதல். 2. பிளத்தல். 3. உரித்தல். "காம்பு சொலித் தன்ன அறுவை" (சிறுபாண். 236). 4. பெயர்த்தல். "திங்களுகிரிற் சொலிப்பதுபோல்" (சீவக. 350).

சொல்லுதல்=தீர்த்தல். "துணைவனுக் குற்ற துன்பஞ் சொல்லிய தொடங்கினாளே" (சீவக. 1146).

சொலி=உரி, தொலி, பட்டை. "கழைபடு சொலியி னிழையணி வாரா" (புறம். 383).

சொல்—சொள்—சொள்ளை = 1. துளை. 'ஒற்றைக் கடுக்கன் சொள்ளை' (உ. வ.). 2. உள்ளீடற்ற சொத்தை. 3. பள்ளமான அம்மைத் தழும்பு. 'அம்மைச் சொள்ளை' (உ. வ.). 4. குற்றம்.

சொள்—சொள்ளல்=குற்றம்.

சொள்—சொண்டு=சொத்தை மிளகாய்.

சொண்டு—சொட்டு=குற்றம். சொட்டு — சொட்டை = சொத்தை, குற்றம். சொட்டை—சொத்தை = 1. உள்ளீ டற்றுக் கறுத்த பழம். 2. புழுத்தகாய். 3. பூச்சியரித்த பல்.

சொத்தை—சூத்தை (கொச்சை வழக்கு).

சொள்—சொளு. சொளு சொளுத்தல் = எளிதாய்த் துளைக்குமாறு கூழ்போற் குழைதல், சேருதல். ஒ. நோ:

நொள்—நொளு. நொளு நொளுத்தல்.

சொளு சொளுவெனல்=நெய் தேன் முதலியன வடிதல், சொள் (சொள்ளு)=சாளைவாயினின்று வடியும் நீர்.

சொளுசொளு—சொலுசொலு. சொலு சொலெனல் = சோறு குழைதல்.

சொளுசொளு—சொதுசொது. சொதுசொது வெனல்= சேறுபோற் குழைந்திருத்தல்.

சொது—சுது—சுதை = சேறு போன்ற சுண்ணம்பு அல்லது சிப்பிச் சாந்து. சுதை—வ. (Sudha).

"ஒளியார்முன் ஒள்ளிய ராதல் வெளியார்முன்
வான்சுதை வண்ணங் கொளல்" (குறள். 714)

என்று திருவள்ளுவரும்,

"வெள்ளி வெண்சுதை யிழுகிய மாடத்து"

என்று சீத்தலைச் சாத்தனாரும் (மணி. 6 : 43), கூறுவதால், சுதை யென்பது தென்சொல்லே.

சுது—சது—சதுப்பு=சேற்றுநிலம்.

சொள் — (சோள்) — சோளி = இரப்போன் பெரும்பை. து. ஜோலி, இ(ந்தி). ஜோலீ.

சோளி—சோளிகை=இரப்போன் பெரும்பை. "ஒருவன் மாளிகைக்காரனாக இருக்க வேண்டும்; ஒருவன் சோளிகைக் காரனாக இருக்க வேண்டும்" (பழமொழி).

க. ஜோலிகெ, து. ஜோலிகெ, தெ. த்ஜோலிய.

ஒ. நோ: பொள்—பொய்—(பய்)—பை=துளை, துளை யுள்ளது, துளைபோலத் தையல் கொண்டது.

சொள்—(சொர்)—சொருகு. சொருகுதல் = துளைக்குள் இடுதல், உள்ளிடுதல். சொருகு—செருகு.

சொள்—(சொர்) — சொரி. சொரிதல் = உள்ளிருந்து விழுதல், சிந்துதல்.

சொள்—சோள்—சோர். சோர்தல்=1. குழைதல். 2. தளர்தல். "கடியு மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள் கை" (கலித். 92 : 50). 3. மனந் தளர்தல். 4. மயக்க மடைதல். "அரசன் சோர்ந்தான்" (கம்பரா. அயோத். தைல. 59). 4. துயர்தல். 5. வாடுதல். "எரியிதழ் சோர்ந்துக" (கலித். 78). 6. மெலிதல். "காம்பேர் தோளி கண்டு சோர்ந்தன்று": (பு. வெ. 11, பெண்பாற். 1, கொளு). 7. தள்ளாடுதல். "கோலூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்" (நாலடி. 13). 8. வடிதல். "அயறு சோருமிருஞ் சென்னிய" (புறம். 22 : 7). 9. கழிதல். "மலஞ்சோரு மொன்பது வாயில்" (திருவாச. 1 : 54). 10. கழலுதல். "பைந்தொடி சோரும்" (குறள். 1234) 11. நழுவுதல். "துகிலிறையே சோர்ந்தவாறும்" (திருவாச. 5 : 57). 12. விழுதல். 13. விட்டு நீங்குதல். "சூதரைச் சோர்த லினிது" (இனி. நாற். 24). 14. இறத்தல். "பாலகன்றான் சோர" (சிலப். 9 : 6).

ம. சோருக, க. சோர், தெ. சோலு.

சோர்—சோர்வு = சொரிகை. வான்சோர் வினிதே'' இனி. நாற். 16).

சோர்—சோரி=சிந்தும் அரத்தம். ''ஓசைச் சோரியை நோக்கினன்'' (கம்பரா. கிட்கிந். வாலிவதை. 69.). ம. சோரி.

சோரியிளநீர்=செவ்விளநீர். (பதார்த்த. 69). சோரத் தேய்த்தல்=உடம்புள் எண்ணெய் இறங்கத் தேய்த்தல். சோரப் பெய்தல்=பெருமழையாகப் பொழிதல்.

சோரப் போடுதல்=ஆறவிடுதல், தணிய விடுதல். சோரா வொற்றி=மீளா (தளரா) வொற்றி. (நாஞ்சில் நாட்டு வழக்கு).

இவ் வழக்குக்கள், மேற்குறித்த பொருள்களின் நுண் வகைகளான கருத்துக்களைத் தழுவினவாகும்.

———

13. துல்[1] (பொருந்தற் கருத்துவேர்)

துல்—துல்லியம்=ஒப்பு. ''அவனுக்கு இவன் துல்லியம்'' (தத்துவப். அளவை. 3, உரை). 2. சரி. 'துல்லியமாய்ச் சொன்னான்' (உ. வ.). 3. ஒப்பக் கையெழுத்து 'அரசரின் துல்லியஞ் சார்த்தின நீட்டு' (நாஞ். வ.).

துல்—துலம்=1. ஒப்பு 2. இருபுறமும் ஒத்த நிறை கோல். 3. துலாநிறை. 4. கனம்.

துல்—துலா=1. நிறைகோல். 2. ஏற்றம். 3. வண்டி யின் ஏர்க்கால். 4. துலாக்கட்டை. 5. துலாவோரை. 6. தூண் மேலுள்ள போதிகையின்கீழ் வாழைப்பூ வடிவிலமைந்த அணியுறுப்பு. வ. துலா.

கைத்துலா = கையினால் ஒருவனே ஓலைப்பட்டையில் நீரிறைக்கும் சிறிய ஏற்றம். ஆளேறுந்துலா=பலர் குறுக்கு மரத்தில் ஏறிநின்று முன்னும் பின்னும் உலவ, கூந்தற் பனை யடியிற் குடைந்த சாலில் ஒருவன் நீரிறைக்கும் பெரிய ஏற்றம்.

துலா—துலாம்=1. நிறைகோல். 2. ''நாஞ்சிலுந் துலாமு மேந்திய கையினன்'' (சிலப். 22, 66). 3. துலா வோரை. (பிங்.). 4. துலா (ஐப்பசி) மாதம். 5. உத்தரக் கட்டை. 'செந்தனி மணித்துலாஞ் செறிந்த திண்சுவர்'' (கம்பரா. நகரப். 30). 6. துலாக் கட்டை. 7. தூண் மேலுள்ள பொதிகையின்கீழ் வாழைப்பூ வடிவிலமைந்த அணியுறுப்பு. (பெருங். உஞ்சைக். 37 : 102, உரை). 8. ஏற்றம். 9. நூறு பலம் அல்லது ஐந்து வீசை கொண்ட நிறை.

ம. துலாம். வ. துலா.

துல்—துலை=1. ஒப்பு. ''தோல்வி துலையல்லார் கண்ணும் கொளல்'' (குறள். 986). 2. நிறைகோல். ஞானமாத்துலை'' (ஞானா. 31 : 11). 3. துலையோரை. ' இடபமரிதுலை வான் கடகம்'' (சிலப். 3: 123, உரை). 4. துலைநிறைத் தானம் ''மருவுந் துலையாதி யாமே வருகொடை'' (சேதுபு. அனு மகுண். 8). 5. ஏற்றம். 6. நூறுபலங் கொண்ட நிறை. 7. கனம். துலை—வ. துலா.

துல்—துன். துன்னுதல்=1. பொருந்துதல். 2. அணுகுதல். "யாவருந் துன்னல் போகிய துணிவினேன்" (புறம். 23). 3. செறிதல். "துன்னிக் குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மர மெல்லாம்" (நாலடி. 167). 4. அடைதல். "துன்னருஞ் சீர்" (நாலடி. 226). 5. மேவுதல் "துன்னுமை வேண்டும் பிறன்கட் செயல்." (குறள். 316). 6. தைத்தல்.

"நீயிங் குடுத்திய கந்தையைத் துன்னுவா ரிலேயோ" (அருட்பா, i, காட்சிப்பெரு. 4).

துன்னார் = பகைவர். "தொல்லமருட் டுன்னாரைச் செற்றும்" (கம்பரா. சரபங்க, 26).

துன்னியார்=நண்பர். "மன்னர் திருவு மகளிர் எழி னலமுந் துன்னியார் துய்ப்பர்" (நாலடி. 167).

துன்னு=உடம்பிற் பொருந்திய தசை.

துன்னல்=தையல். "துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி" (பொருந. 81). துன்னம்=தையல். "இழைவலந்த பஃறுன்னத்து" (புறம். 136).

துன்னர்=தையற்காரர். (பிங்). துன்னகாரர்=தையற்காரர். "துன்ன காரருந் தோலின் றுன்னரும்" (சிலப். 5 : 32).

துன் — துன்று. துன்றுதல் = 1. பொருந்துதல். "கொன்றை மதியமுங் கூவிள மத்தமுந் துன்றிய சென்னியர்" (திருவாச. 17 : 10). 2. நெருங்குதல். "துன்றுகரு நறுங் குஞ்சி" (கம்பரா. குகப். 28). 3. கிட்டுதல்.

துன்—தும்—துமல்—துவல். துவலுதல்=நிறைதல்.

துவல் — துவன்று. துவன்றுதல் = 1. நெருங்குதல். 'வானம் வெளியறத் துவன்றி" (கம்பரா. நாகபா. 97) 2. கூடியிருத்தல். "ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி" (தொல். பொ. 192) 3. குவிதல். "அகன்கட் பாறைத் துவன்றி" (மலைபடு. 276).

துவன்று=நிறைவு. "துவன்று நிறைவாகும்" (தொல். 815).

துல்—துறு. துறுதல்=1. நெருங்குதல். "துறு மலரவிழ் குழலாய்" (சிலப். 7 : 42). 2. அடைதல். "சோர் பொழு தணிநகர் துறுகுவர்" (கம்பரா. திருவவ. 132). 3. குவிதல். 4. கூடுதல். க. துறுகு (g).

துறு—துறுமு. துறுமுதல் = நெருங்குதல். "நறுமலர் துறுமி" (பெருங். இலாவாண. 15 : 6).

துறுமு — துறும்பு. துறும்புதல் = நெருங்குதல். "கொன்றையு நாகமுந் துறும்பு செஞ்சடை" (தேவா. 370 : 5).

துறு—துறை=1. பலர் கூடுமிடம். 2. பலர் கூடிக் குளிக்கும் நீர்த்துறை. "தண்புனற் றுருத்தியுந் தாழ்பூந் துறைகளும்" (மணி. 1 : 65). 3. வண்ணர் கூடித் துவைக்கும் வண்ணன் துறை. "துறைச் செல்லா ளூரவராடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்தி" (கலித். 72 : 13). 4. கடற்றுறை. "துறைவளர் நாட்டொடு" (சீவக. 1618). 5. துறைநகர். 6. கல்விக் கடலின் துறைபோன்ற கலை அல்லது அறிவியல். 7. கலைப் பிரிவு அல்லது கல்விப் பகுதி. 8. பகுதி. "வீரரா யவர் புரிவ தாண்மைத் துறையென லாயிற்றன்றே" (கம்பரா.) 9. தமிழ்ப் பொருளிலக்கணத்தில் அகமும் புறமும் பற்றிய பொருட்கூறு. "ஒண்டீந் தமிழின் துறைவாய் நுழைந் தனையோ" (திருக்கோ. 20). 10. பொருட்டுறை பற்றி வரும் செய்யுள் வகை. 11. மூவகைப் பாவினத்துள் ஒன்று.

துறைபோதல்=1. ஒரு கல்வித் துறையில் முழுத் தேர்ச்சி பெறுதல். 2. எடுத்த கருமத்தில் வெற்றி பெறுதல். "எண்ணியவை யெல்லாந் துறைபோத லொல்லுமோ" (கலித். 67).

துறுகல்=1. திரண்ட கல், பாறை, "வேழமிரும்பிணர்த் துறுகற் பிடிசெத்துத் தழூஉம்" (ஐங் 239). 2. குன்று. "துறுக லேறி" (ஐங். 210).

துறு—துறுத்து (பி. வி.). துறுத்தல் = திணித்தல். "வாயிலே சீரையைத் துறுத்து" (ஈடு : 9 : 9 : 1).

ம. துறு, க. துறுகு, தெ. துறுகு (g).

துல்—துள்=துண்—துணர்=1. கொத்து. 2. பூங் கொத்து. "பொற்றுணர்த் தாமம்" (கல்லா. 10). 3. குலை. "சாரற் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்" (ஐங். 214).

துணர்த்தல்=கொத்துடையதாதல். "துணர்த்த பூந் தொடையலான்" (கம்பரா. வேள்வி. 53).

துணர்தல்=திணிதல், திரளுதல், கொத்தாதல்.

"இருடுணர்ந் தனைய குஞ்சியன்" (சூளா. குமார. 6).

துணர்—துணரி=பூங்கொத்து. "துணரி ஞாழல் நறும் போது நஞ்சூழ் குழற்பெய்து" (திவ். பெரியதி. 9 : 3 : 5).

துண்=துணை=1. ஒப்பு. "துணையற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி" (திருமுரு. 237). 2. கூட்டு. 3. புணர்ச்சி. "முந் நாளல்லது துணையின்று கழியாது" (தொல். பொ. 122). 4. கூட்டாயிருப்ப—வன்—வள்—து. "நறுநுதலாள் நன்மைத் துணை" (நாலடி. 381). 5. இரட்டை. துணைமீன் காட்சி யின்" (கல்லா. 5 : 27). 6. இரண்டு. "துணையடி". 7. உதவி புரிவோன். "நானேர் துணைகாணேன்" (திருவாச. 25 : 10). 8. உதவி. "தங்குமா பொருளுந் தருமமுந் துணையா" (கம்பரா. பால. நகரப். 6). 9. நண்பன். "தந் துணைக் குரைத்து நிற்பார்" (சீவக. 465). 10. கணவன் "தாழ்துணை துறந்தோர்" (சிலப். 4 : 13). 11. மனைவி. "துணையொடு வதிந்த தாதுண் பறவை" (அகம். 4). 12. உடன் பிறப்பு. "துணையின்றிச் சேறல் நன்றோ" (கம்பரா. கும்பகர்ண. 158). 13. அளவு. "விருந்தின் றுணைத் துணை" (குறள். 87). 14. வரை (இடைச்சொல்). "தங்கரும முற்றுந்துணை" (நாலடி. 231).

துணங்கை=முடக்கிய இருகைகளையும் விலாப்புடைகளில் ஒற்றியடித்துக் கொண்டு, அசைந்தாடும் ஒருவகைக் கூத்து. "பிணந்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க" (திருமுரு. 56).

துண்—தூண்—திரண்ட கம்பம். "சிற்றில் நற்றூண் பற்றி" (புறம். 86). 2. பற்றுக்கோடு. "துன்பந் துடைத் தூன்றுந் தூண்" (குறள். 615). ம. தூண்.

பலபொருள்கள் அல்லது கூறுகள் ஒன்ருகப் பொருந்தும் போது அல்லது சேரும்போது திரட்சியுண்டாவதால், பொருந்தற் கருத்தில் திரட்சிக் கருத்துத் தோன்றிற்று. "சேரே திரட்சி" என்னுந் தொல்காப்பிய நூற்பாவை (346) நோக்குக.

தூண்—தூணம்=1. பெருந்தூண். "பசும்பொற் றூணத்து" (மணி. 1 : 48). 2. பற்றுக் கோடு.

'அம்' பருமைப் பொருட் பின்னெட்டு.

எ - டு : நிலை—நிலையம், மதி—மதியம்=முழுநிலா.

தூணம்—வ. ஸ்தூணா.

தூண்—(தீண்)—தீண்டு. தீண்டுதல்=1. தொடுதல். "எங்கோலந் தீண்டா விளி" (பு. வெ. 9 : 50). 2. பாம்பு

கடித்தல். "பதுமையைப் பாம்பு தீண்டிற் றென்றலும்" (சீவக. 1273). 4. பற்றுதல். "தீப்பிணி தீண்ட லரிது" (குறள். 227).

ம. தீண்டுக.

தீண்டு—சீண்டு. சீண்டுதல்=ஒரு பெண்ணைத் தீண்டிக் குறும்பு செய்தல்.

தீண்டு—தீட்டு=1. தாழ்ந்தவன் உயர்ந்தவனைத் தொடுவதால் ஏற்படும் தூய்மைக் குலைச்சல். 2. பிறப்பு, இறப்பு, மாதவிடாய் முதலியவற்றால் ஏற்படும் தூய்மைக்கேடு.

தீண்—தீட்பு=பிறரைத் தொட்டுத் தூய்மை குலைக்கத் தக்க இழிவு.

தீட்பு—தீழ்ப்பு=இழிவு, தீட்டு.

துண்—துடு—துடவை = தோட்டம். "தோன்றுத் துடவையி னிட்டனள் நீங்க" (மணி. 13 : 10). 2. சோலை (சூடா.). 3. விளைநிலம். "ஆத்தொழு வோடை துடவையுங் கிணறும்" (திவ். பெரியாழ். 5 : 1 : 5).

துள்—தொள்—தோள்=1. திரண்ட மேற்கை. "சிலைநவி லெறுழ்த்தோ ளோச்சி" (பெரும்பாண். 145). 2. கை. "தோளுற்றொரர் தெய்வந் துணையாய்" (சீவக. 10).

"குன்றன்ன குவவுத் தோளான்", "எழுவுறழ் திணி தோளான்" என்னும் உவமைகளாலும்; தோள் கொட்டுதல், தோள்கொடுத்தல், தோள்மாற்றுதல் என்னும் வினைகளாலும்; தோட்கடகம், தோட்பட்டை என்னும் பெயர்களாலும்; தோள் என்பது மேற்கையே யென்றும், புயம் என்னும் வடசொல் ஓரளவு வழக்கூன்றவே தோள் என்னும் தென்சொல் ஒரு சிறிது வழக்கு வீழ்ந்த தென்றும், அறிந்து கொள்க.

தொள்—தொழு=1. மாட்டு மந்தை. 2. மாட்டுக் கொட்டில். "ஏறு தொழூஉப் புகுத்தனர்" (கலித். 101). 3. பட்டி மாடுகளை அடைக்கும் இடம். 4. காட்டு விலங்குகளை அடைக்குங் கூடு. "தொழுவினிற் புலியனுன்" (கம்பரா. மூலபல. 181).

தொழு—தொழுகு=மாட்டுத்தொழு (பிங்). தொழுதல்=கூடுதல். தொழு—தொழுதி = கூட்டம். "இரும்பிடித் தொழுதியொடு" (புறம். 44). 2. திரட்சி. "தொழுதிச் சிறகிற் றுயராற்றுவன." (சீவக. 1187).

தொழு—தொகு. ழ—க, போலித்திரிபு. ஒ. நோ: மழவு—மகவு, முழை—முகை.

தொகுதல்=1. கூடுதல். 2. நெருங்குதல். 3. அடுக்கி வருதல். "உம்மை தொக்க எனுவென் கிளவியும்" (தொல். சொல். 291). 4. ஒன்றுதல். 5. மொத்த மாதல். 6. சுருங்குதல். "தொகுபீலி கோலின" (கம்பரா. வனம்பு. 1). 7. ஒடுங்குதல். "அசுத்த தத்துவங்கள் தொகும் முதலில்" (கோயிற்பு. இரணிய வன்ம. 2). 8. மறைதல். "மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதியான" (தொல். சொல். 105).

தொழுதி—தொகுதி=1. சேர்க்கை. "வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்" (தொல். சொல். 33). 2. கூட்டம். "தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி" (திவா.). "வினையின் றொகுதி பொறுத்தெனை யாண்டுகொள்" (திருவாச. 6 : 6). 3. சவை. (பிங்.). 4. மந்தை. 5. மொத்த வெண். "உம்மை யெண்ணு மெனவே னெண்ணும்—தம்வயிற் றொகுதி கடப்பா டிலவே" (தொல். சொல். 289). 6. சொல்லின் அல்லது சொல்லுறுப்பின் மறைவு. "தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்" (தொல். எழுத். 132, உரை).

தொகு—தொகுப்பு=1. கூட்டம். "தொகுப்புறு சிறுவர்" (அருட்பா, vi, பிள்ளைப்பெரு. 32). 2. தொகை.

தொகுப்பு—தோப்பு=சோலை. (பிங்.) ம., தெ., க., து. தோப்பு.

தொகு—தொகை=1. சேர்க்கை. "உயர்திணைத் தொகை வயின்" (தொல். சொல். 90). 2. கூட்டம். "உன்னடியவர் தொகை நடுவே" (திருவாச. 44 : 1). 3. புலவர் கழகம். "மதுரைத் தொகையாக்கினனும்" (தேவா. 1179 : 11). 4. உயிரிகளின் திரள். "புள்ளின் றொகை யொப்ப" (பு. வெ. 6 : 20). 5. கொத்து. "தொகைப் பிச்சம்" (கம்பரா. எதிர் கோட். 7). 6. மொத்தம். 7. எண்.

"ஏயி னுகிய வெண்ணி னிறுதியும்
யாவயின் வரினும் தொகையின் றியலா" (தொல். சொல். 292)

8. தொகுத்துக் கூறுகை.

"தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே" (தொல். 1597)

9. சொல்லும் சொல்லுறுப்பும் மறைகை. "ஈற்று நின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்தே" (தொல். சொல். 78).

10. அறுவகைத் தொகைநிலைத் தொடர். "எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய" (தொல். சொல். 420). 11. பதினெண் மேற்கணக்கில் எட்டுத்தொகை. "அது தொகைகளினுங் கீழ்க்கணக்கினும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு காண்க" (தொல். பொ. 5, உரை).

தொள்—தொண்—தொண்ணை=பருமன். தொண்ணைத் தடி=பருந்தடி.

தொள்—தொடு. தொடுதல்=1. தீண்டுதல். "தொடிற் சுடினல்லது" (குறள். 1159). 2. பொருந்துதல். 3. பிடித்தல். "தொட்ட மூவிலைச் சூலந் துளக்குவார்" (கந்தபு. வீரபத். 38). 4. எடுத்தல். "பதுமுகன் சிலை தொட்டானே" (சீவக. 1862). 5. செலுத்துதல். "கடுங்கணைக டம்மைத் தொட்டனன்" (கந்தபு. சூரபன்மன்வ. 191). 6. தொடங்குதல். "அன்றுதொட் டனங்கனே யாயினுன்" (கம்பரா. தாடகை. 1). "தொட்டுக் காட்டாத வித்தை சுட்டுப் போட்டாலுந் தெரியாது" (பழமொழி). 7. உண்டாதல். "பழிபாவமுந் தொடுமே" (விநாயகபு. 77 : 35). 8. அடித்தல். 9. இயம் (பறை) இயக்குதல். "கலித்த வியவ ரியந்தொட் டன்ன" (மதுரைக். 304). 10. உள்ளத்தில் தொடுதல், நினைத்தல். "நின்பெரு முலை மூழ்கவென் னுளத்தினிற்ரெடா முன்" (கல்லா. 52 : 9). 11. தொட்டுச் சூளிடுதல். "தொட்டு விடுத்தே னவனை" (சீவக. 1876). 12. தொடுத்தல், செருப்பணிதல். "பாதஞ் சேரத்தொடு நீடுசெருப்பு" (பெரியபு. கண்ணப்ப. 62). 13. கட்டுதல். 14. மனைவிய ரல்லாரொடு கூடுதல். ம. தொடுக. து. துடுகு.

தொடு—தொடுப்பு=1. தொடர்ந்திருக்கை, தொடர்ச்சி. 2. கட்டுகை, கட்டு. 3. கூட்டுறவு. 4. தொடுசு. 5. வைப் பாளன் அல்லது வைப்பாட்டி. 6. தொடக்கம். 7. பழக்கம். 8. கட்டுக்கதை. 9. குறளை. 10. செருப்பு.

தொடு—தொடல்=தொடரி (சங்கிலி).

தொடல்—தொடலி=தொடரி.

தொடல் — தொடலை=1. மாலை. "தொடலைக் குறுந் தொடி" (குறள். 1135). 2. மணிமேகலை. "தொடலை யல்குற் ரெடித்தோண் மகளிர்" (புறம். 339).

தொடு—தொடவு—தொடவல்=மாலை.

தொடு—தொடை=1. பூமாலை. (பிங்.) 2. முத்துமாலை. "முத்துத் தொடை" (பரிபா. 6 : 16). 3. பின்னுகை. "தொடையுறு வற்கலை யாடை" (கம்பரா. முதற்போ. 109). 4. கட்டு. 5. வில்லின் நாண். "தொடையை நிரம்ப வாங்கி விடாத முன்பே" (சீவக. 2320). யாழ் நரம்பு. 6. அம் பெய்கை. "செந்தொடை பிழையா வன்க ணாடவர்" (புறம். 3). 7. சந்து. "வணங்கு தொடைப் பொலிந்த வலிகெழு தோன்ருள்". 8 காலின் மேற்பகுதி. 9. மோனை யெதுகை முரணியைபளபெடை யென்னும் ஐவகைச் செய்யுள் தொடுப்பு.

"மோனை எதுகை முரணே இயைபென
நால்நெறி மரபின தொடைவகை என்ப." (தொல். 1345)

"அளபெடை தலைப்பெய ஐந்து மாகும்." (ஷை 1346)

10. பாட்டு. 11. தொடர்ச்சி. "தாபதர் தொடைமறை முழக்கும்" (கல்லா. 39 : 10). 12. இடையருமை. "தொடை யிழி யிருலின் றேனும்" (கம்பரா. நாட்டுப். 9).

தொடு — தொடர். தொடர்தல் = 1. பின்பற்றுதல். "அவரை.... .. அரக்கியர் தொடர்குவர்" (கம்பரா. ஊர்தேடு. 26). 2. இடையருது வருதல். "தொடர்ந்த குவளைத் தூநெறி யடைச்சி" (பதிற்றுப். 27 : 2). 3. வித்தும் மரமும் போல ஒன்றனையொன்று இடையருது மாறிமாறிப் பின் பற்றுதல். 4. வழக்குத் தொடர்தல். க. தொடர். தெ. தொடரு.

தொடர்=1. தொடர்ச்சி. 2. தொடரி (சங்கிலி). "தொடர்ப்படு ஞமலியின்" (புறம். 74), 3. கைகால் விலங்கு. "தொடர் சங்கிலிகை" (திவ். பெரியாழ். 1 : 7 : 1). 4. வரிசை. 5 சொற்றொடர். "தழுவு தொடரடுக் கெனவீ ரேழே" (நன். 152). 6. நட்பு. "நல்லார் தொடர்கை விடல்" (குறள். 450). 7. உறவு. 8. கொடிவழி. ம., க. தொடர்.

தொடர்—தொடர்ச்சி.

தொடர்—தொடர்பு=1. தொடர்ச்சி. 2. நட்பு. "கேள் போற் பகைவர் தொடர்பு" (குறள். 882). 3. உறவு. 4. இணைப்பு. 5. செய்யுள் (பிங்.).

தொடர்—தொடரி=1. மாழைவளையத் தொடர். 2. புலி தொடக்கி. 3. ஒருவகை முட்செடி.

தொடு—தொடங்கு. தொடங்குதல்=துவங்குதல்.

ம. துடங்ஙுக, க. தொடங்(க்)கு, து. தொடகுறி (ளு).

தொடங்கு—தொடக்கு. தொடக்குதல்=1. கட்டுதல். "நினைத் துன்பத்தாற் றொடக்கினேன்" (சீவக. 579). 2. அகப்படுத்துதல். "விளைபொருள் மங்கையர் முகத்தினும்....... சொல்லினுந் தொடக்கும்" (கல்லா. 62 : 28). 3 பொருத்துதல். 4. சிக்கிக் கொள்ளுதல். "சங்கந் துங்க விலைக்கதலிப் புதன்மீது தொடக்கி" (பெரியபு. ஆனாய 4). 5. செருப் பணிதல். "பாதுகை திருவடி தொடக்கி" (விநாயகபு. 80 : 278).

தொடங்கு—துடங்கு. தொடக்கு—துடக்கு.

தொடக்கு=1. கட்டு. "படைச்சொற் பாசத் தொடக்குள் ளுறீஇ" (பெருங் மகத. 2 : 13). 2. ஆதனைக் கட்டும் பாசம் "தொடக்கெலா மறுத்தநற் சோதீ" (திருவாச. 37 : 10). 3. பற்று. "தொடக்கறுத்தோர் சுற்றமே" (கம்பரா. சரபங். 27). 4. மாதவிடாய்த் தீட்டு. 5. குஞ்சம். தொடக்கொடு தூக்கி" (சீவக. 1343). க. தொடக்கு.

தொடு—தொடுக்கு. தொடுக்குதல்=எளிதாக விலகுமாறு தொட்டுக் கொண்டிருத்தல். 'மரத்திற் கிளை தொடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது' (உ. வ.).

தொடுக்கு—தொசுக்கு=தகாப் புணர்ச்சி, வைப்பு.

தொடு—தொடுசு=1. தொடர்ச்சி. 2. கூத்திவைப்பு. தெ. தொடுசு. தொடுசு—தொடிசு.

துடக்கு—துயக்கு. துயக்குதல்=கட்டுதல். "துயக்குமவ் வினையின் கழிவும்" (தணிகைப்பு. நந்தியுப. 110). ம. துயக்குக.

துயக்கு=1. கட்டு. "துயக்கறுத மயக்கிவை" (தேவா. 260 : 10). 2. ஆசை. "தொண்டையங் கனிவாய்ச் சீதை துயக்கினு லென்னைச் சுட்டாய்" (கம்பரா. பொழிலிறுத். 40 .

தொள் — தொழு — தோழன் = கூட்டாளி, நண்பன். தோழம்—தோழமை=உடன்கூட்டு நட்பு.

தொழு — தொடு — தொட்ட = பெரிய. க. தொட்ட. தொடு—தோடு=1. திரட்சி. 2. திண்ணமான இலையாகிய ஓலை. "வண்டோட்டுத் தெங்கின்" (பெரும்பாண். 353). 3. ஓலைச்சுருள். 4. காதணி. "வெளிவெண்டோட்டு" (மணி. 3 : 118). 5. விளாம்பழத்தின் ஓடு. "விட்டதடா ஆசை விளாம்பழத் தோட்டோடே." (பழமொழி). 6. தொகுதி. "தோடுகொள் வேலின் தோற்றம் போல" (புறம். 35).

தோடு—தோட்டம்=வளர்ப்புச் செடிகளின் தொகுதி. ம. தோட்டம். தெ., க., து. தோட்ட.

தோள்—தோய். தோய்தல்=1. படுதல். "கால்நிலந் தோயாக் கடவுளை" (நாலடி. கட. வாழ்.). 2. தொடுதல் "விண்டோயு மிளைகடந்து" (பு. வெ. 6 : 16), 3. செறிதல். 4. கலத்தல். "தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாது" (கம்பரா. சரபங். 27). 5. அணைதல். "நிறைநெஞ்ச மில்லவர் தோய்வர்" (குறள். 917). 6. பொருந்துதல். "தாடோய் தடக்கை" (புறம். 14). 7. உறைதல். "தோயும் வெண் டயிர்" (கம்பரா. நாட்டுப். 28). 8. ஒத்தல். "விசும்புதோ யுள்ளமொடு" (மலைபடு. 558). 9. நட்டல். "தோய்ந்தாருட் டோய்ந்தா ரெனப்படுதல்" (திரிகடு. 81).

துறு—தொறு=1. கூட்டம். "படைப்பெருந் தொறு வொடும் படர்ந்து" (கந்தபு. யுத்த. முதனாட். 15). 2. ஆமந்தை. "தொகைமலி தொறுவையாளுந் தோன்றல்" (சீவக. 474). 3. தொழு. 4. இடைக்குலம். "நலத்தகு தொறுவினுள்ளேன்" (சீவக. 477).

தொறு—தொறுவு. தொறு—தொறுவன்=இடையன்.

தொறு=உம்மீறு பெற்றுப் பொருளிடங் காலம் ஒவ் வொன்றும் என்னும் பொருள்படவரும் இடைச்சொல்.

"நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்" (குறள். 783)

தொறு—தோறு. "காண்டோறும் பேசுந்தோறும்" (திருவாச. 10 : 3).

தொறு—தொற்று. தொற்றுதல்=1. கை கால்களாற் பற்றுதல். 2. பற்றியேறுதல் அல்லது படர்தல். "புரைதீர் தவந்தொற்று கொள்கொம்பெனுந் தெய்வமுனி" (உபதேச. சிவபுண்ணிய. 93). 3. ஒட்டிக் கொள்ளுதல். தொற்று நோய்=ஒட்டிக் கொள்ளும் நோய்.

தொற்று — தொத்து. தொத்துதல் = 1. பற்றுதல். "கோற்றொத்து கூனனும்" (பதினொ. திருத்தொண். 48). 2. ஒட்டுதல். "உடுமீன் தொத்த புலி கனகக்கிரி வெயில் சுற்றிய தொத்தான்" (கம்பரா. பிரமாத். 117). 3. பற்றி யேறுதல். "நரருமினித் தொத்துவர்" (திருவாலவா. 29 : 1) தொற்றுநோய்—தொத்துநோய்.

தொத்து=1. பற்று. "சித்தந் தொத்தற" (ஞானவா. சுரகு. 23). 2. தொடர்பு. "தொத்தற விட்டிட" (திருமந்.

2245). 3. திரள். "தொத்தொளி முத்துத் தாமம்" (சீவக. 2653). 4. பூ இலைகாய் முதலியவற்றின் கொத்து. "தொத்தீன் மலர்ப் பொழிற்றில்லை" (திருக்கோ. 121). 5. அடிமை. 6. வைப்பாட்டி.

தொத்து—தொத்தன் = அடிமையாள்.

தொத்துவான் = தொத்துநோய்.

தொத்துக் குட்டி = 1. உடன்பற்றித் திரிபவன். 2. குரங்குக் குட்டிபோல் தாயைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் குட்டி அல்லது பிள்ளை.

தொத்து — தொத்தாய் = சிறிய தாய். (சென்னை வழக்கு).

தொத்து — தொத்தை — தத்தை = இலையைப் பற்றிக் கொண்டு தொங்கும் கிளி. இ. தோத்தா.

தொத்து — தொந்து — தொந்தம் = 1. தொடர்பு. "தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தா னென்செயும்" (தேவா. 4 : 4). 2. உறவு, உறவாடல். 3. தொடுப்பு. 4. புணர்ச்சி. 5. இரட்டை. வ. த்வந்த்வ.

துறு—துற்று. துற்றுதல் = நெருங்குதல். "மைம்மரு பூங்குழற் கற்றை துற்ற" (தேவா. 83 : 1). க. துத்து.

துற்று = கூட்டம் (பிங்.). தெ, துத்த.

துற்று—துத்து—துது—துதை. துதைதல் = 1. செறிதல். "தோடமை முழவின் துதைகுர லாக" (அகம். 82). 2. மிகுதல்.

துதை—ததை. ததைதல் = நெருங்குதல். "ததையிலை வாழை" (ஐங். 460).

துது—தொது—தொதி = பப்பரப்புளி.

தொது—தோது = 1. தொடர்பு. அதற்கும் இதற்கும் என்ன தோது? (உ. வ.). 2. பொருத்தம். மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணிற்கும் தோதில்லை. (உ. வ.). 3. ஒப்பு. அவனுக்குத் தோது எவனுமில்லை. (உ. வ.). தெ., க. தோது.

தும்—திம்—திம்மை = 1. பருமன். 2. கண்டை (சரிகை) முதலியவற்றின் பந்து.

திம்—திம்மன் = 1. தடித்தவன். 2. ஆண் குரங்கு.

க. திம்ம., தெ. திம்மடு.

திம்மலி = தடித்தவள் (யாழ்.). திம்மலி—திமிலி.

திமி = பெருமீன். (திவா.). வ. திமி.

திமி—திமிசு = தளத்தைக் கெட்டியாக்குங் கட்டை. தெ. திமிச.

திமிதம் = 1. பேரொலி. 2. உறுதி (யாழ் அக.)

திமிர் = 1. மரத்துப்போகை. 2. உணர்ச்சியறும் நோய். 3. மனக் கொழுப்பு.

ம. திமிர். தெ. திமிரி.

திமில் = 1. திரண்ட எருதின் முரிப்பு. 2. திண்ணிய மீன் படகு.

"திண்டிமில் வன்பரதவர்" (புறம். 24).

திமில்—திமிலம் = 1. பேரொலி. "திமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்" (திருவாச. 29 : 4) 2. பெருமீன் வகை (பிங்).

திமுதிமு வெனல் = மக்கள் திரளாக வந்து கூடுதற் குறிப்பு.

திமுக்குத் திமுக்கெனல் = தடித்த ஆள், சிறப்பாகப் பெண், நடந்து போதற் குறிப்பு.

துல் — தில் — திர் — திரள். திரளுதல் = 1. கூடுதல். மக்கள் திரளுகிறார்கள். (உ. வ.). 2. மிகுதல். "அவலு மிசையு நீர்த்திரள் பீண்டி" (மதுரைக். 240). 3 இறுகுதல். பால் திரண்டுவிட்டது. 4. பருத்தல். "தீங்கரும் பீன்ற திரள்கா லுளையலரி" (நாலடி. 199). 5. வீங்குதல்.

ம. திரளுக.

திரள = முழுதும். "திரள ஒப்பில்லையாகில் ஒருவகை யாலேதான் ஒப்புண்டோ" (ஈடு, 1 : 1 : 2).

திரளை = 1. கூட்டம். 2. கட்டி. "சோறுவெண்டயிரினுற் றிரளை மிடற்றிடை நெருக்குவார்" (திவ். பெரியதி. 2 : 1 : 7). 3. நூலுருண்டை.

திரளை — திரணை = 1. திண்ணை. 2. எழுதக வேலை. 3. வைக்கோற்புரிக் கற்றை. 4. மாலைவகை. "ஒட்டிய திரணை யோடு" (சிலப். 22 : 43). 5. உருண்டை.

திரட்சி=1. கூட்டம். "திரட்சி விரும்பக் கையிலே பாத்திரத்தை யிருத்திய" (பு. வெ. 3 : 5, உரை). 2. உருண்டை வடிவம். 3. முத்து.

திரட்டு=தொகுப்பு. எ-டு: பட்டினத்தார் பாடற் றிரட்டு.

திரள்—திரடு=மேடு (நெல்லை வழக்கு).

திரம்=1. உரம். 2. வலிமை. 3. உறுதி. 4. நிலை பேறு. "உலகைத் திரமென வுட்கொண்டு" (தாயு. பராபர. 274). 5. மலை. 6. பேரின்ப வீடு. 7. ஒரு தொழிற் பெயரீறு. திரம்—வ. ஸ்திர.

திரம்—திறம்=1. உறுதி. 2. வலிமை. 3. நிலைபேறு. 4. கற்பு. "தீதிலா வடமீனின் திறமிவள் திறமென்றும்" (சிலப். மங்கல. 27). 5. சமர்த்து. 'உன் திறத்தைக் காட்டு, பார்க்கலாம்'' (உ. வ.); 6. கூட்டம். 7. ஆடு மாடு எருமை எவ்வெண்பது கூடின கூட்டம். 8. மிகுதி. 9. இயல்பு. "ஒருதனி நின்றாய் உன்திறம் அறிந்தேன்" (மணி. 4 : 96). 10. வகை. 11. கூறுபாடு. "நிற்றிறஞ் சிறக்க" புறம் 6) 12. சார்பு. 13 கிளைப் பண். "குறைந்த நரம்பு திறமெனக் கொள்க" (பிங் 6 : 325) 14. செயல். "தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்கென்று காய்த்திய" (சிலப். 21 : 54). 15. கோலம். "தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டு" (மணி. பதி. 93). 16. கொள்கை. "சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்டதும்" (மணி. பதி. 88). 17. இடையாட்டம் (விஷயம்). "பதைக் கின்ற மாதின் திறத்து" (திவ். இயற். திருவிருத். 34). 18. செய்தி. "அத்திறங் கேட்ட" (காஞ்சிப்பு வாணீச. 27). 19. ஆம்புடை (உபாயம்). "உய்திறமில்லை" (கம்பரா. திருவவ. 18). 20. திருவம் (பாக்கியம்). "திருவுறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோசலை" (கம்பரா. திருவவ. 104). 21. பக்கம் 22. படித்தரம்.

திறம்—திறன்=1. உறுதி. 2. கூறுபாடு. "திறனறிந் தேதிலா ரிற்கட் குருடனாய்" (நாலடி, 158). 3. பக்கம். "பெண்ணுரு வொருதிற னாகின்று" (புறம். 1).

க. தெற.

திறன்—திறல்=1. வலிமை. "துன்னருந் திறல்" (புறம். 3 : 8). 2. திடாரிக்கம். 3. வெற்றி. "திறல் வேந்தன் புகழ்" (பு. வெ. 9 : 31, கொளு). 4. ஒளி. "திறல் விடு திரு மணி யிலங்கு மார்பின்" (பதிற்றுப். 46 : 3).

திறம்—திறவு=1. உறுதி. "திறவதிற் றீர்ந்த பொருள்'. (திரிகடு. 72). 2. செவ்வை. "திறவதி னுடி" (தொல். பொ' 521). 3. தகுதி. 4. ஆம்புடை.

திறக்க=திறமையாக (நாஞ். வ.).

திறவு—(திறகு)—திறக்கு=கருமம். "அவன் திறக்கிலே போகப் படாது." (யாழ்.).

தில்—(திர்)—திரு=1. திரண்ட செல்வம், செல்வம். (ஒ. நோ: வெறு—வெறுக்கை = செல்வம். வெறுத்தல் செறிதல்). "சீறிற் சிறுகுந் திரு" (குறள். 568). 2. திருவம் (பாக்கியம்). "நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்" (குறள். 1072). 3 சிறப்பு. 4. அழகு. "ஒளிகெழு திருமுகம்" (மதுரைக். 448). 5. பொலிவு. (திருக்கோ. 114). 6. காந்தி. "திரு என்று காந்தி" (ஈடு, 3 : 5 : 10). 7. நல்வினை. "சேர்ந்தெழு நங்கைமாரே திருநங்கைமார்கள்" (சீவக. 2552), 8. தாலி. "திருவொன்றுட்படப் பட்டைக் காறை" (S. I. I. ii, 157). 9. ஒருவகைத் தலையணி. "செந்திருவிற் கேற்கத் திருவும் பிறையுமிட்டு" (கூளப்ப. 140), 10. கணியன். திரு ஒருவ னுக்கும் கீழாள் இரண்டுக்கும் (S. I. I. ii, 294). 11. தெய்வத் தன்மை. திருச்சிற்றம்பலம், திருமூலர், திருமந்திரம், திருப் பணி. 12. திருமகள். "நினைப்பானை நீங்குந் திரு" (குறள். 519) 13. மகளிர் கொங்கைமேல் தங்குவதாகக் கருதப்படும் வீற்றுத் தெய்வம். ம., தெ., க. திரு. வ. ச்ரீ (ஸ்ரீ).

திருவன்=1. செல்வன். 2. திருமால். "சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவன்" (திவ். இயற். 2 : 84).

திருவாளன்=1. செல்வன். 2. ஒரு மதிப்படைச் சொல் எ-டு: திருவாளர் மாணிக்கவேல் செட்டியார் (காசிமேடு, சென்னை). 3. திருமால். "ஒலி திரை நீர்ப் பௌவங் கொண்ட திருவாளன்" (திவ். பெரியதி. 5 : 5 : 1).

திருமகன்—திருமான்—வ. ஸ்ரீமான்—சீமான்.

தில்—திள்—திண்—திண்மை=1. பருமன். 2. வலிமை "சால்பென்னுந் திண்மையுண் டாகப் பெறின்" (குறள். 988). 3. செறிவு. "மண்ணிற் றிண்மை வைத்தோன்" (திருவாச. 3 : 26). 4 உறுதி. 5. உண்மை. 6. கலங்கா நிலைமை. "கற்பென்னுந் திண்மையுண் டாகப் பெறின்" (குறள் 54).

திண்—திண்ணம்=1. வலிமை. 2. இறுக்கம். "திண்ண மாத்தொளிர் செவ்விளநீர்" (கம்பரா. எழுச்சி. 50). 3. தேற்றம். "பரகதி திண்ண நண்ணுவர்" (தேவா. 1111 : 10).

திண்ணன்=வலியன். "உரிமைப் பேருந் திண்ணனென் றியம்பு மென்ன" (பெரியபு. கண்ண. 17).

திண்ணிமை=மனவுறுதி. "திண்ணிமையோடு மெல்லச் சார்ந்தநின்" (திருவாலவா. 29 : 17).

திண்ணியன்=1. வலியவன். 2. மனவுறுதியுள்ளவன். "திண்ணியராகப் பெறின்" (குறள். 666).

திண்—திண்ணகம்=1. செம்மறி யாட்டுக் கடா. 2. தட்டார் மெருகிடுங் கருவி வகை. "திண்ணகத்தாற் செய்யுந் தொழில்களை வல்ல பணித்தட்டார்" (சிலப். 6 : 136, உரை).

திண்ணகம்—திண்ணக்கம்=நெஞ்சுரம், நெஞ்சழுத்தம். திண்—திண்ணை=1. மேடு "தேனயாம் பூம்பொழிற் றிண்ணை" (சீவக. 1822). 2. வீட்டுத் திரணை. "ஆய்மணிப் பவளத் திண்ணை" (சீவக. 1126).

திண்—திண்ணம்—திணம்=வலிமை. "திணமணி மாடத் திருவிடைக் கழியில்" (திருவிசை. சேந். திருவிடை. 5).

திணம்—திணர். திணர்த்தல் = செறிதல். "வண்டு திணர்த்த வயல்" (திவ். திருப்பள்ளி. தனியன்). 2. கனமாகப் படிந்திருத்தல். "திணர்த்த வண்டல்கண்மேல்" (திவ். திருவாய். 6 : 1 : 5).

திண்—திணி. திணிதல்=1. செறிதல். "மண்டிணிந்த நிலனும்" (புறம். 2). 2. இறுகுதல்.

திணித்தல்=1. செறிய உட்புகுத்துதல். "சோற்றினை வாங்கிப் புல்லைத் திணிமினே" (திவ். பெரியாழ். 4 : 4 : 5). 2. பதித்தல். "பொன்றிணி மணிமான" (கம்பரா. வனம்பு. 3)

திணி—திணிகம்=செறிந்து நின்று பொரும் போர்.

திணி—திணிம்பு=செறிவு. "இருளின் கருந்திணிம்பை" (திவ். இயற். திருவிருத். 72).

திணியன்=பயனற்ற தடியன்.

திண்—திணுகு—திணுங்கு. திணுங்குதல்=1. செறிதல். "திணுங்கினவிருள்" (திவ். திருவாய். 2 : 1 : 7 : பன்னீ.) 2. உறைதல். "நெய்திணுங் கினாற்போல" (திவ். திருமாலை. 2, வியா. பக். 15).

திணுங்கு—திணுக்கம்=1. செறிவு. 2. கட்டி.

திண்—(திண்ணை)—திணை = 1. கூட்டம். 2. வகுப்பு. 3. இலக்கணப் பொருள் வகுப்பு. உயர்திணை, அஃறிணை. "ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே" (தொல். சொல். 1). 4. அகப்பொருளிலக்கண ஐந்நிலப் பகுப்புள் ஒன்று. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை 5. ஐந்நில மக்கள் காதலொழுக்கம். 6. அகப்பொருளின் எழுவகுப்புள் ஒன்று. கைக்கிளை, அன்பின் ஐந்திணை, பெருந்திணை. 7. புறப்பொருளின் எழு வகுப்புள் ஒன்று. வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்.

திண்—திண்பு = 1. செறிவு. 2. இறுக்கம். 3. வலிமை. 4. உறுதி. க. திண்பு.

திண்பு—திட்பு = 1. செறிவு. 2. இறுக்கம். 3. வலிமை. 4. உறுதி.

திட்பு – திட்பம் = 1. செறிவு. 2. சொற்பொருள்களின் உறுதி. "திட்ப நுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரம்" (நன். 18). 3. வலிமை. "உருத்திட்ப முருக்காலை" (காஞ்சிப்பு. திருநாட். 97). 4. மனவுறுதி. "வினைத்திட்ப மென்ப தொருவன்" (குறள். 661). 5. தேற்றம்.

திண்—திண்டு = 1. பருமன். 2. சிறுமேடை. 3. அரை வட்டமான பஞ்சணை. "திண்டருகு போட்டான்" (விறலிவிடு. 476). ம. திண்டு, தெ. திண்டு (d).

திண்டு—திண்டி = 1. பருமன். "திண்டி வயிற்றுச் சிறுகட் பூதம்" (தேவா. 1225 : 7). 2. தடித்தவள். 3. யானை. 4. அரசமரம்.

திண்டு – திட்டு = 1. மேட்டுநிலம். 2. மண் வெட்டிய இடத்தில் வெட்டாது விடப்பட்ட சிறு துண்டு 3. ஆற்றிடைக் குறை "புளினத் திட்டிற் கண்ணகன் வாரிக் கடல் பூத்த" (கம்பரா. வானர. 8). 4. யானைகளைப் பிரித்து வைப்பதற்காகக் கட்டப்பட்ட இடைச் சுவர். 5. சிறு குன்று 6. நூறு குதிரை காலாள் முதலியன கொண்ட படைத் தொகைப் பிரிவு. எ - டு: ஒரு திட்டுக் குதிரை.

ம., க. திட்டு. திட்டு—திட்டாணி = மரத்தைச் சுற்றிய மேடை. "சத்திரச் சாலையு மொத்த திட்டாணியும்" (இராமநா. சுந். 4).

திட்டு—திட்டம் = 1. நிலைபேறு. "மயிலைக்கட் டிட்டங் கொண்டார்" (தேவா. 1118 : 1). 2 தேற்றம் (நிச்சயம்). "திட்டமாப் பரகதி சேர வேண்டிடில்" (செவ்வந்திப்பு. பிரம

தேவ. 25). 3. உறுதியான ஏற்பாடு. "அவர்தந் திராணிக்குத் தக்க திட்டஞ் செய்வதுவும்" (பணவிடு. 26). 4. ஒரு வினையைச் செய்யும் வழிவகுப்பு. 5. ஒரு வினைக்குரிய வரவு செலவுக் கணக்கு. திட்டவட்டம்=முழுத் தேற்றமான வரையறை.

திட்டு—திட்டை=1. திண்ணை. (திவா.). 2. மேட்டு நிலம். "மணற்றிட்டை சேர்ந்தான்" (சீவக. 514). 3. உரல் (பிங்). ம., திட்ட.

திட்டம்—திடம்=1. உறுதி. "இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென் றெண்ணவோ திடமில்லை" (தாயு). 2. வலிமை. "தாண்டுபரி தூண்டு திடசாலி" (தனிப்பா.). 3. தேற்றம். "வார்த்தை திடம்படக் கேட்டு" (தேவா. 171 : 4). 4. திடாரிக்கம். "பொறைதிட ஞானம்" (காசிகண். தீர்த். 7). 5. நிலை தவருமை. 'திடவிசும் பெரிவெளி" (திவ். திருவாய். 1 : 1 : 7). 6. உண்மை. "உயர்கதி பெறுவது திடனே" (தேவா. 617 : 2).

திடம்—வ. த்ருட. (drdha).

திடம்—திடன்—திடல்=1. மேட்டுநிலம். "திடலிடைச் செய்த கோயில்" (தேவா. 893 : 3). 2. பொட்டல் (திறந்த வெளிநிலம்). "திடலடங்கச் செழுங்கழனி" (தேவா. 562 : 3).

திடல்—திடர்=1. மேட்டு நிலம். "திடர் விளங்கு கரைப் பொன்னி" (திவ். பெருமாள். 1 : 11). 2. குப்பைமேடு. (பிங்.) 3. சிறு தீவு.

திடர்—திடறு.

திடம்—திடாரி=அஞ்சா மனத்தன்.

திடாரி—திடாரிக்கம்=நெஞ்சுரம், அஞ்சா நெஞ்சம்.

துல்—தெல்—தெறு—தெற்று. தெற்றுதல்=1. செறிதல். "கற்றவர் தெற்றிவா" (திவ். பெரியாழ். 1 : 5 : 8). 2. தொடுத்தல். "ஆய்பூந் தட்டத் தகத்தோடு தெற்றிய தாமம்" (பெருங். வத்தவ. 7 : 26). 3. பின்னுதல். "குடம்பை நூல் தெற்றி" (கல்லா. கணபதி.).

தெற்று—தெற்றி=1. திண்ணை. "இலங்குவளை மகளிர் தெற்றியாடும்" (புறம். 53). 2. மாடம். (பிங்.). 3. மேட்டிடம். "புற்றுந் தெற்றியும் காடும்" (S. I. I. iii, 410). 4. தெற்றியம்பலம். கோயிலில் மேட்டிடமாக அமைந்த சித்திர கூடம்.

———

14. துல்² (வளைதற் கருத்துவேர்)

துல்—துலம்—துளம்—துளங்கு. துளங்குதல்=சாய்தல், அசைதல், வருந்துதல். தெ. தொளங்கு, ம. துலகு. துளம்—துடம்—தடம்=வளைவு.

"தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்." (தொல். சொல். 321).

"தடமருப் பெருமை" (நற். 120).

துல்—(துறு)—துறள்—துறடு=வளைந்த கத்தி அல்லது கருவி. க. தொறடு.

துறடு — துறட்டு = 1. முண்மரவகை. 2. சிக்கல். 3. ஏதம் (அபாயம்). "ஆங்கோர் துறட்டுண்டதனை யான் சொல்வேன்" (விறலிவிடு. 150).

துறடு—துறட்டி=1. அங்குசம். 2. காய் பறிக்கும் துறட்டுக் கோல். 3. சிக்கு. 4. துறட்டிச் செடி.

ப. க. தொறடு. வ. த்ரோட்டி. துறட்டுமுள்=1. செடில், 2. துறட்டிச்செடி,

துறட்டி—தோட்டி = 1. அங்குசம். "உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்" (குறள். 24). 2. கொக்கி. 3. பகைவர் பாதத்தைக் குத்த நிலத்திற் பதிக்கப் படும் கூரிய படைக்கருவி. "தோட்டி முள் முதலியன பதித்த காவற்காடு" (தொல். பொ. 65, உரை). க. தோட்டி (d), ம. தோட்டி.

துல் — தில் — (திர்) —திரி. திரிதல்=1. வளைதல். 2. திரும்புதல், திரும்பிவருதல். "ஒன்றைச் செப்பினை திரிதி யென்றான்" (கம்பரா. அங்கத. 10). 3. திசை திரும்புதல்.

"நாராசத் திரிவிற் கொள்ளத்தகுவது காந்தம்" (மணி. 27 : 55-6). 4. சுற்றுதல். 5. சுழலுதல். வலந்திரியாப் பொங்கி (பு. வெ. 9 : 12). 6. அலைதல்.

"வண்டாய்த் திரிதருங் காலத்து" (நாலடி. 284.) 7. திருகுதல். "திரிந்து மறிந்துவீழ் தாடி" (கலித். 15). 8. வேறுபடுதல். "நாஅல் வேத நெறி திரியினும்" (புறம் 2). 9. எழுத்து மாறுதல். "தோன்றல் திரிதல் கெடுதல்" (நன். 154). 10. சொல் மாறியமைதல். "சொற்றிரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை" (நன் 346). 11. மயங்குதல். "திரிந்தயர்ந் தகன்ரோடி" (பரிபா. 3 : 54). 12. கெடுதல். (திவா).

க. திரி. தெ. திருகு. ம. திரிக்க.

திரித்தல்=1. சுழற்றுதல். "எஃகுவலந் திரிப்ப" (திருமுரு. 111). 2. முறுக்குதல். "கயிறு திரிக்கிருன்" (உ. வ.). 3. திரும்பச் செய்தல். "சென்று சென் றழியு மாவி திரிக்குமால்' (கம்பரா. மாயாசனக. 23). 4. அலே வித்தல். "கொடிப்புள் திரித்தாய்" (திவ். பெரியதி. 1 : 10 : 2) 5. வேறுபடுத்துதல். "அறிவு திரித்து" (மணி. 23 : 39). "துயவென் கிளவி அறிவின் திரிபே" (தொல். 851). 6. திரிகையில் மா வாக்குதல். 7. பொருள் மாற்றுதல். 8. சொல் வடிவு மாற்றுதல். 9. மொழி பெயர்த்தல். 10. மடக்கின் முதலெழுத்தை மாற்றுதல். 11. சேதித்தல். "அவனுருவு திரித்திட்டோன்" (பரிபா. 5 : 35). ம. திரிக்க. க. திருகிசு.

திரி—திரிவு=1. வேறுபாடு. "திரிவின்றித் துஞ்சே மென மொழிதி" (பு. வெ. 12 : 15). 2. திரிபுக்காட்சி. "ஐயமே திரிவே யென்னு மவையற" (விநாயகபு. 2 : 46). க. திரிவு.

திரிவு — திரிபு = 1. வேறுபாடு. "குறிதிரி பறியா வறிவனை" (கலித். 39 : 46). 2. (வீடுபேற்றிற்கு இடை யூருய் நிற்கும்) மயக்க அறிவு. 3. முதலெழுத்தல்லாத தொடர்கள் எழுத்தொத்து வரும் மடக்கு.

திரிசொல்=1. வேறுபட்ட சொல். 2. இயற்சொல்லி னின்று வேறுபடுத்தி யமைக்கப்பட்ட சொல்.

"இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்று" (தொல். 880). திரிகல்=மாவரைக்குங் கல். "திரிக லொப் புடைத்தாய..... தொண்டகம்" (கல்லா. 24 : 13). திரிமரம்= கூலம் அரைக்கும் மரம். "களிற்றுத்தாள் புரையுந் திரிமரப் பந்தர்" (பெரும்பாண். 187). திரி—திரிகை=1. திரிகல்.

2. குயவன் சக்கரம். "குயவர் திரிகையென" (கம்பரா. மூல பல. 165). 3. கூத்தின் கைகை வகை. (சிலப். பக். 81).

திரி—திகிரி = 1. வட்டவடிவு. (பிங்,) 2. குயவன் சக்கரம். "அத்திகிரி பரித்த பச்சை மண்ணெனலாகும்" (காஞ்சிப்பு. திருநகரம். 76). 3. சக்கரப்படை. "காலநேமி மேலேவிய திகிரிபோல்" (கம்பரா. சித்திர 40). 4. கதிரவன். "விசும்புடன் விளங்கும் விரை செலற்றிகிரி" (அகம். 53). 5. வண்டிச்சக்கரம். 6. வண்டி. 7. தேர். "சேகரக் கூவிரத் திகிரி யூர்வோன்" (ஞானு. 7 ; 17). 8. அரசாணை. "தீதின் றுருள்கநீ யேந்திய திகிரி" (மணி. 22 : 16). 9. உருளை. "ஒரு தனித் திகிரி யுரவோன்" (சிலப். 4 : 2).

திர்—திரு—திருகு. திருகுதல் = செ. குன்றியவினை—1. முறுகுதல். "பரிதி சினந்திருகிய கடுந்திறல் வேனில்" (பெரும்பாண். 3). 2. மாறுபடுதல். "திருகு சிந்தையைத் தீர்த்து" (தேவா. 338 : 2). செ. குன்றாவினை—1. முறுக்குதல். "யாக்கையைத் திசைமுகன் படைசென்று திருக" (கம்பரா. பாசப். 58). 2. பின்னுதல். "திருகு குழலுமை நங்கை" (தேவா. 657 : 3) 3. திருகிப் பறித்தல் தெ. திருகு (g) க. திருகு (h). திருகுவலி=உடம்பை முறுக்கும் நோவு. திருகு—திருகி. தேங்காய் திருகி=ஒரு கருவி.

திருகாணி=1. முறுக்காணி (Screw) 2. அணியின் திருகு மரை 3. ஒரு வகைக்காது மூக்கணி. க. திருகாணி (g). கொண்டைத் திருகு=கொண்டையி லணியும் ஓர் அணி. திருகு—திருக்கு =1. முறுக்கு. 2. முடக்கம். "மதிற்றிருக்காற் ....பெயர் திரு முடங்கலென்றூர்" (திருவாலவா 47 : 14) 3. மாறுபாடு. "பெருந்திருக் குளத்துளான்" (திருவாலவா. 16 : 34). 4. வஞ்சனை.

தித்திருக்கு=பெருவஞ்சனை.

திரு—திரும். திருமல் = திரும்புதல். "உண்பொருந் திரும்தின்" (நன். 137).

திரும்—திரும்பு. திரும்புதல்=1. வளைதல். 2. கதிரவன் சாய்தல். 3. விலகுதல். 4. மாறுதல். 5. மீளுதல். 6. பிசகுதல். திரும்ப=மறுபடி, அடுத்து, மீள. திரும்பவும்=மறுபடியும், மேலும், மீண்டும். திரும்பத் திரும்ப=அடிக்கடி, மேலும் மேலும், மீண்டும் மீண்டும். திரும்பி=திரும்ப. திரும்பியும்= திரும்பவும். (உ. வ.)

திரும்பு—திருப்பு. திருப்புதல்=1. திரும்புவித்தல், மடக்குதல். "ஆட்டு மந்தையைத் திருப்பினான்" (உ. வ). 2. மாற்றுதல். "கயவர் குணமட்டுந் திருப்ப வசமோ" (குமரே. சத. 39). 3 முறுக்குதல். 4. நடை பெயர்த்தல். இது விவிலியத்தின் புதிய திருப்புதல், (கிறித்தவ வழக்கு). 5 மொழி பெயர்த்தல். திருக்குறள் முப்பது மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. (உ. வ.) 6. பாடத்தை மறுமுறை ஓதுதல். 7. கை பை கலம் முதலியவற்றை மேல் கீழாக அல்லது தலை கீழாகக் கவிழ்த்தல். 8. அடகு வைத்ததை மீட்டல். 9. வாங்கினதைத் திரும்பக் கொடுத்தல். 10. ஒருவர் அனுப்பினதை ஏற்றுக்கொள்ளாது திரும்புவித்தல். 11. பொத்தக ஏட்டின் பக்கத்தைத் தள்ளுதல். 12 செய்வினையைச் செய்தவர் மேல் ஏவுதல். 13. நஞ்சை மாற்றுதல்.

க. திருகிசு. தெ. திப்பு.

திருப்பு=ஒரு முறை போய் வருகை (trip).

திருப்பு—திருப்பம்=1. திரும்புகை. "வடபத்திரசாயி முகத்திருப்பங்கொண்டு" (குருபரம் 77). 2. திரும்புகோடி. 3. வாழ்க்கையில் அல்லது கதையில் நேரும் பெருமாற்றம் (Turning point).

திரும்பு—திறம்பு. திறம்புதல்=மாறுபடுதல், மீறுதல், விலகுதல்.

திரு—தெரு—தெரும். தெரும்வரல் — தெருமரல் = 1. மனச்சுழற்சி. "அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டுஞ் சுழற்சி" (தொல். சொல். 311). 2. அச்சம். (திவா.)

தெரும் வருதல்—தெருமருதல்=மனஞ்சுழலுதல். "வளை முன்கை பற்றிநலியத் தெருமந்திட்டு" (கலித். 51).

தில் — தெல் — தென். தென்னுதல் = (செ. குன்றிய வினை)—1. கோணுதல். 2. சாய்தல். (செ. குன்றாவினை)—நெம்புதல்.

பல் தென்னிக்கொண்டிருக்கிறது என்பது உலக வழக்கு.

தென்—தென்னை=பெரும்பாலும் கோணி வளரும் மரம்.

"பல்வகை யுதவி வழிபடு பண்பின்
அல்லோர்க் களிக்கும் அதுமுடத் தெங்கே" (நன். 35).

தென்—தென்கு—தெங்கு=1 தென்னை. "தெங்கி னிளநீ ருதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு" (புறம். 29). 2. தெங்கந்தீவு.

3. போர்ச்சேவலின் திறங்குறிக்கும் குழூஉக் குறிகளுள் ஒன்று. "தெங்குக்குத் தெங்குவெல்லும் எனக் கோழிகளின் திறமறிந்து விடுதல்" (பு. வெ. 12, வென்றிப். 6, உரை). க. தெங்கு. ம. தெங்ஙு.

தெங்கு—தெங்கம். "தெங்கங்களு நெடும்பெண்ணையும் பழம்வீழ் மணற்படப்பை" (தேவா. 846 : 3).

தெங்கங்காய்—தேங்காய். "தெங்கங்காய்போலத் திரண் டுருண்ட பைங்கூந்தல்" (யாப். வி. 95, பக். 372). தெ. தெங்(க்)காய. ம. தேங்ஙா.

தென்—தென்று—தெண்டு. தெண்டுதல் = நெம்புதல், கிளப்புதல்.

தெண்டுதடி = நெம்புதடி.

தெண்டு—தெண்டில் = தலையை நெம்புவதுபோல் மேலுங் கீழுமாக அலைக்கும் ஓணான்.

தென்—தெறு—தெற்று. தெற்றுதல் = 1. மாறுபடுதல். 2, முறுக்கிக்கொள்ளுதல். "நெற்றுகொடி முல்லையொடு" (தேவா. 622 : 6). 3. இடறுதல். "தெற்றுகாலின ரோடினர்" (உபதேசகா. சிவவிரத. 139). 4. தடைப்படுதல். "இல்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடை வான்சகடம் செல்லாது தெற்றிற்று நின்று" (அறநெறி 158). 5. பிழைசெய்தல். "தெற்றினார் புரங்கள் செற்றார்" (பெரியபு. திருநீலகண்ட. 3). 6. மாற்றுதல். "இது சந்திரன் தொழிலைத் தெற்றினமையால் தெற்றுருவகம்" (வீரசோ. அலங். 18, உரை) 7. இகலுதல். "மருட்டி யெங்குந் தெற்றிய விவனை" (திருவாலவா. 30 : 23). 8. கொன்னுதல். 9. முட்டிதட்டுதல். 10. பின்னுதல்.

தெற்றல் = மாறுபாடுடையவன். "தெற்றலாகிய தென் னிலங்கைக் கிறைவன்" (தேவா. 680 : 8).

தெற்றுக்கால் = முட்டிதட்டுங்கால்.

தெற்றிக்காலை = பின்கால் முட்டிதட்டுங்காலை.

"தெற்றிக்காலை கழுத்தால் நெரிக்க" (பருளை. பள்ளு.)

தெற்றுப்பல் = தென்னிக்கொண்டு அல்லது ஒன்றோ டொன்று பின்னிக்கொண்டிருக்கும் பல்.

தெற்றுமாற்று = ஏமாற்று.

தெற்றுவாய் = கொன்னைவாய்.

தென் = தென்னைமரம் இயற்கையாக வளர்ந்த தென்றிசை. குமரிக்கண்டத்தில் ஏழ்தெங்க நாடிருந்தமையையும், தென்கண்டத்திலும் அதனையடுத்த தீவுகளிலும் இன்றும் தென்னை செழித்து வளர்தலையும், நோக்குக.

தென்—தெற்கு = தென்றிசை.

தென்மொழி = குமரிக்கண்டத்தின் தெற்கில் தோன்றிய தமிழ்மொழி.

தென்புலம் = தமிழகத்தின் தெற்கிலிருந்த பாண்டி நாடு.
தென்னவன் = தென்புலத்தை யாண்ட பாண்டியன்.

---

15. துல்[8] (துளைத்தற் கருத்துவேர்)

துல்—துன் = துளை, வளை. எலித்துன் = எலிவளை. துன்னெலி = வளைதோண்டும் எலி. துன்—துன்னு. துன்னுதல்—துளைத்தல், உழுதல்.

துன்னூசி = கலப்பைக் குத்தி. "கொழுச் சென்ற வழி துன்னூசி இனிது செல்லுமாறு போல" (தொல். சி. பாயி. நச். உரை). துன்—துன்னம் = உழவு, ஊசித்துளை (பிங்).

தெ. துன்னு (dunnu), to Plough.

தெ. துன்ன போத்து = உழவெருமை.

துன் — துன்னல் = துளை. ஒ. நோ: E. tunnel. "*tunnel* = 1. Artificial Subterranean Passage through hill etc. or under river etc; Subterranean Passage dug by burrowing animal; (Mining) adit or level open at one end; main flue of chimney".

[ME, f. OF *tonel* & *tonnelle*, dim of *tonne* TUN] — எருதந்துறைச் சிற்றகர முதலி (C. O. D.).

துன் — தொன் — தொன்னை = துளையுள்ளது போன்ற இலைக்கலம். "கைக்கே யிலைகொண்டு தொன்னையுங் கொண்டு" (தனிப்பா.), 2. எச்சிற் கல்லை போன்ற இழிந்தோன். (W).

தெ., க. தொன்னெ (donne).

ஒ. நோ: E. *tun*.

"*tun* = 1 Large cask for wine, beer, etc., esp. formerly as measure of capacity (252 wine gallons); brewer's fermenting-vat". [OE *tunne* = OHG, ON *tunna*, f. Gaulish *tunna*.

தொன்னைக்காது = தொன்னைபோல் மடங்கிய காது.

துள்—துள—துளவை = தொளை. (யாழ். அக.). துள்—துளை. துளைதல் = 1. நீரில் விளையாடுதல் "ஆனந்த

வெள்ளத் துறையிலே படிந்து மூழ்கித் துளைந்து'' (தாயு. வம்பனேன். 2). 2 அழுந்திக் கிடத்தல். ''குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்து'' (தாயு. சொல்லற். 7).

துளைத்தல்=1 துளையிடுதல். 2. ஊடுருவுதல். 3. துன்புறுத்துதல், தொல்லை கொடுத்தல். ஓயாமல் அவனைத் துளைக்கிறான். (உ. வ.). 4. கிண்டிக் கேட்டல், கரும விளத்தம் வினவுதல். விழாவின் வரவு செலவுக் கணக்குப் பற்றி அவனைத் துளைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். (உ. வ.).

ம. துளைக்க., தெ. தொளுத்சு.

துளை=1. ஓட்டை, குழி, (பிங்.). 2. வாயில். 3. உட்டொளை. 4. உட்டொளையுள்ள மூங்கில் (பிங்.). 5. துளையுள்ளது போன்ற மயிர்ச் சுருட்சி. ''துளையார் கருமென்குழலாய்ச்சியர்'' (திவ். பெரியதி. 3 : 8 : 8). 6. வயிரக் குற்றங்களுள் ஒன்று. ''துளைகரி விந்து காக பாதம்'' (சிலப். 14 : 180, உரை).

ம. துள, தெ. தொள, க. தொளெ, து. தொளு.

துளைக்கருவி=துளையுள்ள இசைக்கருவி.

துளைக்கை=தும்பிக்கை. (யாழ். அக.).

துளைச்செவி=1. செவியுட்புறம். 2. உட் செவியுள்ள உயிரிவகை.

துளைப்பு—1. துளையிடுகை. 2. தொந்தரவு செய்கை. துளைப்பொன்=தூய்மைக்கு அடையாளமாகத் துளையிடப்பட்ட மாற்றுயர்ந்த தங்கம். (I. M. P. Tj. 138). (பெருங். இலாவாண. 6 : 63).

துளையம்=நீரிற் குடைந்து விளையாடுகை. ''வெள்ள நீர்த் துளையமாடி'' (குமர. பிர. முத்துக். பிள். 52).

துளை—திளை—திளைத்தல்=1. நீரில் முழுகுதல். 2. நீரிற் குடைந்து விளையாடுதல். 3. இன்புறுதல் 4. ஒரு வினை முயற்சியில், அமிழ்தல்.

துள்—துள—துழ. துழத்தல்=துளைத்துக் கிண்டுதல். துழாவுதல். ''தொடித்தோள் துடுப்பிற் றுழந்த வல்சியின்'' (புறம். 26). ''இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்'' (புறம். 188). க. தொளசு.

துழ—துழதி=துன்பம். "பிறவித் துழதி நீங்க" (திவ். திருவாய். 2 : 7 : 7).

துழ—துழவு. துழவுதல்=1. கிண்டுதல், துழாவுதல். "வழையமை சாரல் கமழத் துழைஇ" (மலைபடு. 181.) 2. துழாவுதல்போற் சூழ வருதல், "மாதிரந் துழவுங் கவலை நெஞ்சத்து" (புறம். 174).

துழவு—துழவை=துழாவியட்ட (கிண்டிச் சமைத்த) கூழ். "அவையா வரிசி யங்களித் துழவை" (பெரும்பாண். 275). 2. சிறுபடகைச் சுக்கான்போல் திருப்ப உதவும் மூங்கிற் பற்றை. (யாழ்ப்.).

துழவை தொடுத்தல்=தண்டு வலித்தல். (W.). துழனி= கிண்டுவதுபோல் நோட்டஞ் செய்து கூறும் குற்றம். அவன் ஓயாமல் துழனி பேசுவான். (நெ. வ.).

துழ—துழா. துழாதல்=துழவுதல், சூழ்ந்து வீசுதல். "பனிவாடை துழாகின்றதே" (திவ் இயற். திருவிருத். 35).

துழாவாரம்=பலர் கூடிப் பிறர் செய்திகளைக் கிண்டிப் பேசும் வம்புப் பேச்சு.

துழா—துழாவு. துழாவுதல்=1. கையால் அளைதல். 2. கிளறுதல். 3. தண்டு வலித்தல். "துளிபடத் துழாவு திண்கோற் றுடுப்பு" (கம்பரா. குகப். 60). 4. தடவுதல். "துழாநெடுஞ் சூழிருளென்று" (திவ். இயற். திருவிருத். 36). 5. தடுமாறுதல். "எண்ணந் துழாவுமிடத்து" (திவ். இயற். திருவிருத். 28). 6. நாடுதல். "வானு நிலனுந் திசையுந் துழாவும்" (கலித். 145 : 43). 7. ஆராய்தல், 8. அளவளாவுதல். (பிங்).

துழ—துழை. துழைதல்=துழாவுதல், வள்ளத் துடுப்பால் துழாவிப் படகைச் செலுத்துதல். (நாஞ். வ.).

துள் — துளு — துளுப்பு. துளுப்பிடுதல் = கலக்குதல். "குன்றிற் கருங்கடல் துளுப்பிட் டாங்கு" (சீவக. 1112).

துளுப்பு—துடுப்பு=1. சட்டுவம். "இட்டார் தொடு கழலார் மூழை துடுப்பு" (பு. வெ. 6 : 23). 2. அகப்பை. "துடுப்பிற் றுழந்த வல்சி" (புறம். 26). 3. துழாவுமணை. 4. அகப்பை போன்ற காந்தள் மடல். "பஃறுடுப் பெடுத்த வலங்குகுலைக் காந்தள்" (அகம். 108). 5. வலிப்புத்தண்டு. 6. பூங்கொத்து (யாழ். அக.).

ம. துடுப்பு, க. துடுப்பு, தெ. துடுப்பு (d).

துளு—துடு—துடுவை=நெய்த் துடுப்பு.

"துடுவையா னறுநெ யார்த்தி" (திருவிளை. திருமணப். 184).

துழை—துடை. துடைத்தல் = 1. தடவி நீக்குதல். "வான்றுடைக்கும் வகைய போல" (புறம். 38). 2. பெருக்கித் தள்ளுதல். "தூளி......ஆர்ப்பது துடைப்பது போன்ற" (கம்பரா. கும்பகர்ண. 101). 3. கைவிடுதல். 4. அறுவாக்குதல். 5. நீக்குதல். "தன்கேளிர் துன்பந் துடைத் தூன்றுந் தூண்." (குறள். 615). 6. கொல்லுதல். "துடைத்த காலன்றனை" (ஞானவா. சுக்கி. 18.) 7. அழித்தல். "படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி" (திருவாச. 4 : 100).

ம. துடெக்க, க. தொடெ, தெ. துடுச்சு. துடை—துடைப்பு—துடைப்பம்=விளக்குமாறு. "உரோமநீள் வால்களற்றன துடைப்ப மொத்தலின்" (உத்தரரா. இலங்கையழி. 31).

துடைகாலன் = தன் குடும்பத்திற்குக் கேடுவிளைக்கும் ஆக்கங் கெட்டவன்.

துடைகாலி=தன் பிறந்தகத்திற்கு அல்லது புகுந்தகத்திற்குக் கேடுவிளைக்கும் ஆக்கங் கெட்டவள்.

துழவு—துடவு=ஒரு முகத்தலளவு. "ஒரு துடவு நெய்யும்" (T. A. S. ii, 86).

துடவு—தடவு. தடவுதல்=1. துழாவுதல்போற் கையால் தேய்த்தல், பூசுதல், தலைக்கு எண்ணெய் தடவு. (உ. வ,). 2. வருடுதல். "தந்நெஞ்சந் தாமே தடவாரோ தானவர்கள்" (கம்பரா. மாயாசனக. 80). 3. தகட்டுப் பணிகாரஞ் செய்தல் (யாழ்ப்). 4. படியால் தலைதட்டி யளத்தல். தலைதடவ மூன்றுபடி கொடுத்தாள். (உ. வ.). 5. யாழ் போன்ற நரப்புக் கருவியை இயக்குதல். 6. இருட்டிற் கைகால் முதலியவற்றால் துழாவுதல். "காலினுற் றடவிச் சென்று" (பெரியபு. இளையான் குடி. 18). 7. திருகுதல். 8. இருட்டில் உரிமை யல்லா தவளைப் புணர்தல். 9. தேடுதல். "பிலந்தடவி" (கம்பரா. நட்புக்கோ. 53). 10. தடுமாறுதல். 11. குடிகாரன்போல் தள்ளாடுதல். "களிப்பட்டா னிலையேபோற் றடவுபு" (கலித். 101). 12. பன்னாங்குழி விளையாட்டிற் குழியைத் தடவிக்

காயெடுத்தல். 13. குருடன் எழும்ப லெழுத்தைக் கையா லறிதல். 14. பயிற்சிக் குறைவால் அல்லது பார்வைக் குறைவால் கைவைத்துப் படித்தல். 15. முட்டுப் படுதல்.

ம. தடவுக, தெ. தடவு.

துல்—துர்—துர. துரத்தல்=1. துளைத்தல். (நாஞ். வ). 2. உட்செலுத்துதல். "துரப்பமை யாணி" (பொருந. 10).

துர—துரவு=1. பாசனத்திற்கு உதவும் பெருங்கிணறு. "துரவுகிணறு இழித்தப் பெறுவதாகவும்" (S. I. I. ii, 509). 2. மணற்கேணி. 3. துருவியாராயும் வேவு. துப்புத் துரவு. (இணைமொழி).

ம. துரவு, தெ. தொருவு (பெருங் கிணறு).

துர—துரப்பு = 1. மலையிற் குடையப்பட்ட பாதை. (நாஞ். வ.). 2. உள் முடுக்குகை. "துரப்பமை யாணி" (பொருந. 10).

துரப்புதல்=துருவித் தேடுதல், தேடுதல். "எனதொரு வாய்க்கு நால்வாய்க்கு மிரையெங்கே துரப்புவேனே" (தனிப்பா. i, 181 : 3).

துரப்பு—துரப்பணம் = துளையிடுகருவி.

ம. துரப்பணம். துரப்பு—துரப்பை=துழாவித் தூர்க்கும் வார்கோல். (நாஞ். வ.).

துர — துரக்கு — திரக்கு. திரக்குதல் = தேடுதல். "ஊரெங்குந் திரக்கியும் திருட்டுப்பயல் அகப்படவில்லை. (நாஞ். வ.).

துர—துற. துறத்தல்=துளைத்தல், துளைத்து உள் ளிருப்பதை வெளிப்படுத்துதல்.

துற—துறவு=1. மருமம், மறைபொருள். "உறவு கொண் டவரவர் துறவு கண்டேன்" (சீதக். 41). 2. வாய்ப் பான நிலை. "சோடாய் மரத்திற் புறவிரண்டிருந்திடத் துறவு கண்டே வேடுவன்" (குமரே. சத. 85). 3. வெளியிடம்.

துற—துறவை = 1. வெளியிடம். 2. வெளிப்படை யானது.

துற—துறப்பு=1. துளைத்துத் திறத்தல். 2. திறக்கும் திறவுகோல். 3. திறக்கப்படும் பூட்டு. (பிங்.)

துறப்புக் குச்சு = திறவுகோல்.

துரப்பணம்—துறப்பணம்.

துற—திற. திறத்தல் = 1. கதவு திறத்தல். "அறவை யாயின் நினதெனத் திறத்தல்". (புறம். 44). 2. பூட்டைத் திறத்தல். 3. சுவர் நடுவே யிடித்து வழியமைத்தல். 4 வானத்தை மூடியிருந்த முகில் நீங்குதல். 5. துன்பம் நீங்க வழியுண்டாதல். வாளால் வழிதிறந்தான் பணம் என்பது ஒரு பழங்காசு (Pudu. Insc. 767). 6. குடை, பொத்தகம், ஆடை முதலியவற்றை விரித்தல். 7. திரையை நீக்குதல். 8. மண்டை வெடித்தல் அல்லது பிளத்தல். தடியடியால் தலை திறந்து விட்டது. (உ. வ.). 9. மனத்திலுள்ள மருமத்தை வெளிப் படுத்துதல். 10. துளைத்தல்.

ம. துறக்க, தெ. தெர, க. தெறெ.

திறந்த மடம் = நாற்புறமும் அடைப்பில்லாக் கூடம்.

திறந்தமனம் = மறைவாக உள்ளொன்றும் இல்லாத உள்ளம்.

திறந்தவெளி = கட்டிடம் மரம் குன்று முதலியன இல்லாத வெட்டவெளி.

திற—திறப்பு = 1. பிளப்பு. "மண்டிறப் பெய்த வீழ்ந் தான்" (கம்பரா. கும்பக. 195). 2. திறவுகோல். (யாழ்ப்.). 3. வெளியிடம்.

க. தெறப்பு, தெ. தெரப்பி.

துன் = துளை. துன்னுதல் = துளை போன்ற வாய்க்குட் செலுத்துதல், உண்ணுதல். ஒ. நோ : உள்—உண்.

இவ்வினை (துன்) இன்று வழக்கற்றது. துன்—துற்று. துற்றுதல் = 1. உண்ணுதல். "கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி" (அகம். 36.). 2. கவ்வுதல். "இகலன்வாய்த் துற்றிய தோற்றம்." (களவழி. 28). க. துத்து.

துற்று = உணவு. "பற்றின்று துற்றின்று" (பு. வெ. 10 : 4). 2. கவளம். "முற்றுற்றுந் துற்றினை" (நாலடி, 190).

துற்றர் = உண்பவர். "விரைந்தால முண்ணுந் துற்றரை" தேவா. 204 : 9).

துற்றவை — நுகர் பொருள். "துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை" (திருவாச. 3 : 137).

துற்றி = உணவு, உண்பவை. (திவா.).

துன்—தின். தின்னுதல் = 1. உண்ணுதல். "இரும்பே ரொக்கலொடு தின்மெனத் தருதலின்" (புறம். 150). 2. சிற்றுண்டி யருந்துதல் 3. மெல்லுதல். 4. மிகுதியாய் உண்ணுதல். 5. அரித்தல். ஏட்டுச் சுவடியைக் கறையான் தின்றுவிட்டது. (உ. வ). 6. வருத்துதல். "பிணிதன்னைத் தின்னுங்கால்" (திரிகடு. 88).

"கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே இவையென்னைத்
தின்னும் அவர்க்காண லுற்று". (குறள். *1244*)

7. சொறிவெடுத்தல். "தின்றவிடஞ் சொறிந்தாற் போல" (திவ் திருவாய். 4 : 8 : 9). 8. பிறர் பொருளை நுகர்தல். என் சொத்தை யெல்லாந் தின்றுவிட்டான். (உ. வ.) 9 அராவுதல். "அரந்தின்ற கூர்வேல்" (கம்பரா. சம்புமா. 6.). 10 வெட்டுதல். "கோணந்தின்ற வடுவாழ் முகத்த" (மதுரைக். 592). 11. அழித்தல். "அறிவழுங்கத் தின்னும் பசிநோயும்" (திரிகடு. 95) 12. பெறுதல். "கானகம் போய்க் குமைதின்பர்கள்" (திவ். திருவாய். 4 : 1 : 2). நன்றாய் அடி தின்றான் என்பது உலக வழக்கு.

ம. தின்னுக, க. தின், தினு, தின்னு; தெ. தினு, கோத். தின், துட. தின்.

தின்—தின்றி = தின்பண்டம், உணவு (திவா.). க. திண்டி.

தின்றிப் போத்து = பேருண்டியான். க. திண்டிப்போத்த.

தின்னி = அடிக்கடி யுண்பவன், பேருணவினன் தின்— தீன் = உணவு. "தீனுணுதன" (கம்பரா. சேதுபந்தன. 28.). ம. தீன்

தீன்—தீனி = 1. சிற்றுண்டி. 2. விலங்குணவு. 3. இன்சுவை யுண்டி. "தீனியிலாசை தெவிட்டாது தேவர்க்கும்" (திருமந்.)

ம. தீன், க., து. தீனி.

தின்—திற்று — தீற்று. தீற்றுதல் = 1. ஊட்டுதல். "நென்மா வல்சி தீற்றி" (பெரும்பாண். 343). 2. சுண்ணம்

சுதை முதலியவற்றாற் சுவரைப் பூசுதல். 3. நிற மூட்டுதல். "வெண்மை தீற்றிய.......மாளிகை" (கம்பரா. நகரப். 27). 4. சாம்பல் முதலியவற்றால் பல்விளக்குதல்.

துல் — துள் — துண்பு — தும்பு = உட்டுளை, துளையுள்ள உறுப்பு, உறிஞ்சி.

தும்பு — தும்பா = 1. உட்டுளையுள்ள சுரைக் குடுக்கை. 2. குடுக்கைக் கலம். 3. குடிகலவகை. தும்பா—வ. தும்ப.

தும்பு—தும்பாலை = சுரைக்காய், சுரைக்குடுக்கை.

தும்பு—தும்பி = 1. சுரை. (பிங்.). "கமுகு மாத் தும்பி" (சைவச. பொது. 277). 2. குடிகல வகை. தும்பி—வ. தும்பீ.

3. தேனுறிஞ்சும் உறுப்புள்ள வண்டு. (பிங்.). "துவைத் தெழு தும்பி" (அகம். 317).

ம. தும்பி, க., து. தும்பி. தும்பிப் பதக்கம் = வண்டின் வடிவாகச் செய்யப்பட்ட பதக்கம். "தும்பிப் பதக்க விலை சொற்பமோ" (விறலிவிடு. 698).

4. உட்டுளையுள்ளதும் கைபோல் உதவுவதுமான நீண்ட மூக்கையுடைய யானை. (பிங்.). "தும்பியை யரிதொலைத் தென்ன" (கம்பரா. வாலிவதை. 51).

தும்பிக்கை = யானைக்கை, துளையுள்ள கை.

தும்பிமா = வண்டு துளைத்த மாம்பழம்.

தும்பு—துப்பு = 1. துருவியாராய்தல். 2. உளவு. 3. உளவடையாளம். க., து. துப்பு (Tubbu).

தும்பு—தூம்பு = 1. உட்டுளை. "தூம்புடைத் தடக்கை" (புறம். 19). 2. உட்டுளைப் பொருள். (பிங்.). 3. மதகு. "குளந் தூம்பு விட்டு" (சீவக. 2760). 4. மூங்கில். (திவா.) 5. மூங்கிற் குழாய். "தூம்பகம் பழுநிய தீம்பிழி மாந்தி" (பதிற்றுப் 81 : 21). 6. மூங்கிலால் ஆகிய இசைக்கருவி. "கழைவளர் தூம்பின் கண்ணிட மிளிர" (மலைபடு. 533). 7. மரக்கால். 8. இடுக்குவழி. (யாழ். அக.). 9. மனைவாயில். 10. வாய்க்கால். (பிங்.). 11. சாய்கடை. "சுருங்கைத் தூம்பின் மனை" (மணி. 28 : 5). 12. தோற்கூனை. 13. மேனிலையிலிருந்து மழைநீர் விழுங்குழாய்.

ம., க. தூம்பு, தெ. தூமு.

தூம்புக்கை = தும்பிக்கை (உ. வ.).

தூம்புவாய் = சாய்கடை. (திவா.).

தூம்பு — தூம் = 1. முகத்தலளவை வகை. எ-டு: குப்பத்தூம், தேவதூம். (W). 2. ஒரு நிறை.

தூம்பு—ஒ. நோ: L. *tubus*, E. *tube*.

தூம்பு — தூம்பல் = சுரை. (மலை.).

தூம்பு—தூம்பா. தூம்பா மடை = சாய்கடை (நெ. வ.)

தும்பு—தொம்பு—தொம்பை = மூங்கிலா லான நெற்குதிர். "அழகான ரம்பை, அரிசி கொட்டுந் தொம்பை" (உ. வ.). க. தொம்பெ,

தொம்பை—தொப்பை = 1. தொந்தி. "தொப்பை யொரு பெருவயிற்றுப் பிள்ளைக்குச் சுமத்துதியே." (தக்கயாகப். 229). 2. கொப்புளம். (யா.).

தொப்பை (வயிறு)—தெ. தொப்ப (dobba).

துள்—துய். துய்த்தல் = 1. உண்ணுதல் (துளை போன்ற வாய்க்குட் செலுத்துதல்). ஒ. நோ: துல் — துன் — தின். "புதுப்பூத் துய்த்த வாய" (அகம். 15).

2. புலன்களால் நுகர்தல். "கொடுப்பதூஉந் துய்ப் பதூஉ மில்லார்க்கு" (குறள். 1005).

3. இன்ப துன்பம் நுகர்தல். "தொல்வினைப் பயன் றுய்ப்ப" (கலித். 118).

துய் = உணவு. "துய்தா னுறும் வாயினை" (கந்தபு. தாரக. 159).

துய்—து. துத்தல் = 1. உண்ணுதல். "துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கி" (குறள். 12 . நுகர்தல்.

து = 1. உணவு. (இலக். அக.). 2. நுகர்வு. (யாழ். அக.).

து — துப்பு = 1. உணவு. "துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கி" (குறள். 12). 2. நுகர்ச்சி. "துப்புமிழ்ந் தல மருங் காமவல்லி" (சீவக. 197). 3. நுகர்ச்சிப் பொருள். "வருபவர்க்குத் துப்பமைத்து நல்கும்" (திருவாரூ. 480). 4. வலிமை. "கெடலருந் துப்பின்" (அகம். 105). 5.

திறமை. "ஆழ்கடலைக் கடைந்த துப்பனே" (திவ். திருவாய். 4 : 7 : 5).

து—துவ்வு. துவ்வுதல்=1. உண்ணுதல். 2. நுகர்தல். (திவா.). "துவ்வா நறவின் சாயினத் தானே" (பதிற்றுப். 60 : 12). 3. வலியுறுதல். "ஆன்ற துணையிலன் தான்றுவ்வான்" (குறள். 862).

துவ்வு=1. உணவு (யாழ். அக.). 2. ஐம்பொறி நுகர்ச்சி. (சூடா.). 3. வினைப் பயன் நுகர்ச்சி. (யாழ். அக.).

துவ்வு—துவ்வை=பருகுதற் குரியது.

துவ்வாமை=1. உண்ணாமை. 2. நுகராமை. "துவ்வாமை வந்தக் கடை" (கலித். 22). 3. வறுமை. "துன்புறூஉந் துவ்வாமை யில்லாகும்" (குறள். 94). 4. வெறுப்பு.

துள்—துன்—தூண்—தூணி=1. அம்புக் கூடு.

தூணி—வ. தூண.

2. நான் மரக்கால். "கருங்கொள்ளுஞ் செங்கொள்ளுந் தூணி பதக்கென்று" (நாலடி. 387).

தூணி—வ. ஸ்தூணு.

துள்—தொள்—தொள்கு=பள்ளம். (W).

தொள்—தொள்ளல்=துளை. (உ. வ.).

தொள்—தொள்ளை=1. துளை. "தொள்ளைப் புலாற்பை" (திருப்பு. 289). 2. குழி. "தொள்ளை மன்றத் தாங்கண்" (புறம். 333). 3. துளையுடைப் பொருள். (யாழ். அக.). 4. மரக்கலம் (திவா.). 5. மரக்கால். (தைலவ. தைல 135 : 17.). 6. குற்றம். "தொள்ளை யுணர்வின் னவர்கள் சொல்லின்" (சீவக. 496). 7. அறியாமை. "தொள்ளை பூத்தலர்ந்த நெஞ்சிற் றக்கன்" (கூர்மபு. தக்கன்வே. 6). ம. தொள்ள, க. தொள்ளெ.

தொள்ளைக்காது=1. துளையிட்ட காது. 2. பெருந் துளைக்காது. 3. அணி நீங்கிய துளைக்காது.

தொள்ளுதல்=1. துளைத்தல். (திவா.). "செந்தீத் தொட்ட கருந்துளைக் குழலின்" (பெரும்பாண். 179). 2. நெகிழ்தல். (W).

தொள்—தொள்கு. தொள்கல்=துளைத்தல். (பிங்.).

தொள்ளை—தொளை. தொளைத்தல்=1. துளையிடுதல். ''மணித் தோளையுந் தொளைத்தான்'' (கம்பரா. நிகும்பலை. 123.). 2. தொந்தரவு செய்தல். (உ. வ.). 3. புலனம் (விஷயம்) தெரிய ஆழம் பார்த்தல். (உ. வ.).

தொள்=தொழு=சிறு குற்றவாளிகட்குத் தண்டனையாகக் கால்களை மாட்டி வைக்கும் குட்டை யென்னும் மரச்சட்டம்.

தொளை=1. துளை. ''தொளைகொடாழ் தடக்கை'' (கம்பரா. சித்திர. 29). 2. மூங்கில். (பிங்.).

தொள்—தொழு=1. தொழில். 2. பயிர்த்தொழில்.

தொழு — தொழுவன்=1. தொழிலாளி. 2. பயிரிடுவோன்.

தொழுவர்=1. தொழில் செய்வார். ''நீர்த்தெவு நிரைத் தொழுவர்'' (மதுரைக். 89). 2. உழவர். ''நெல்லரி தொழுவர்'' (புறம். 209).

தொழு—தொழில்=1. செயல். ''பிறிது தொழி லறியா வாகலின்'' (புறம். 14). 2. உழவு, கைத்தொழில், வரைவு, வாணிகம், கல்வி, கம்மியம் என்னும் அறு தொழில்களுள் ஒன்று. (திவா.) 3. படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் இறைவன் முத்தொழில்களுள் ஒன்று. ''தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும்'' (சி. சி. 1 : 33). 4. அலுவல். 5. தொழில்திறம். 6. வேலை. 7. ஏவல். ''தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப'' (மதுரைக். 72). 8. வினைச்சொல். ''பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப'' (தொல். எழுத். 132).

உலகில் முதன் முதல் தோன்றிய விளைப்பு அல்லது உண்டாக்கத் தொழில், நிலத்தைத் தோண்டி அல்லது கொத்தி அல்லது உழுது வித்திய பயிர்த்தொழிலாதலின், தோண்டுதலைக் குறிக்கும் தொள் என்னும் மூலத்தினின்று திரிந்த தொழில் என்னும் பெயர்ச்சொல், முதற்கண் உழவுத் தொழிலையும் பின்னர்ப் பிறதொழிற் பொதுவையும் குறித்தது. தொள் என்னும் தென் சொல்லொடு till என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லை ஒப்புநோக்க.

E. till=to prepare and use soil for crops.

tiller=ploughman, tillage=ploughing.

தொள்—தொய். தொய்தல்=1. உழுதல். "தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை" (மலைபடு. 122). 2. வினை செய்தல். "தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும்" (புறம். 214).

தொள்—தொண்டு=1. துளை. 2. ஒன்பது. "தொண்டு படு திவவின்" (மலைபடு, 21). 3. ஒடுக்கவழி. (உ. வ.). 4. உருவாஞ் சுருக்கு (அக. நி.). ம. தொண்டு.

மாந்தன் உடம்பில் ஒன்பான் துளைகள் இருப்பதால், துளையின் பெயர் அதன் தொகைக் காயிற்று. "தொண்டுபடு திவவின் முண்டக நல்யாழ்" (ஆசிரியமாலை). தொண்டு+ பத்து = தொண்பது — ஒன்பது — ஒன்பது. தொண்டு = 9. தொண்பது=90. தொண்டு+நூறு = தொண்ணூறு (900). தொண்டு + ஆயிரம் = தொள்ளாயிரம் (9000). தொண்டு என்னும் முதலாம் இடத்து எண்ணுப் பெயர் வழக்கு வீழவே, அதற்கு மேற்பட்ட இடத்து எண்ணுப் பெயர்களெல்லாம் ஒவ்வோரிடம் முறையே தாழ்ந்துவிட்டன என அறிக.

"தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
றொன்பஃ தென்ப உணர்ந்திசி னோரே"   (செய். 100)

என ஒரே தொல்காப்பிய நூற்பாவில், பண்டைப் பெயரும் பின்றைப் பெயரும் வந்திருத்தல் காண்க.

தொண்டு—தொண்டி=துளை. தெ. தொண்டி.

தொண்டு—தொண்டலம்=1. நீண்ட துளையுள்ள யானைத் துதிக்கை. "சூர்மக னுந்து தொண்டலம் பற்றி" (கந்தபு. அமரர்சி. 83). 2. யானைத் துதிக்கை போன்ற கம்மாலை இறைவைக் கூனைத் தோல் வால்.

தொண்டலக்குழி=இறைவைக் கூனைநீர் வால் வழியாக விழும் பள்ளம்.

தொண்டலம்—ப. க. தொண்டில்=யானைக்கை.

வ. குண்டா (cunda).

தொண்டு—தொண்டை=1. மிடறு (பிங்.); throat, gullet. 2. குரல்வளை; windpipe, larynx. 3. குரல்; voice, singing voice. அவனுக்கு நல்ல தொண்டை, கந்தனுக்குக் கீச்சுத் தொண்டை (உ. வ.). 4. யானைத் துதிக்கை. (பிங்.). "கருநாகத் தொண்டைக் கயமுனிக் கூட்டங்கள்" (திருப்போ. சந். அலங்கா. 18).

ம. தொண்ட, து. தொண்டெ.

தொள்—தொட்டி=1. நீர்த்தாழி. 2. பூஞ்செடிக்கலம். 3. நீர்த்தொட்டி. "துற்றுவ துற்றுந் துணையிதழ் வாய்த் தொட்டி" (பரிபா. 20 : 51). 4. மாட்டிற்குத் தீனிவைக்குங் காடி. 5. குப்பைத் தொட்டி. 6. பிடிகை (அம்பாரி). 7. வீட்டு நடுவிலுள்ள திறந்த வெளி.

நடுவில் வானவெளியுள்ளது தொட்டிக்கட்டு வீடெனப் படும்.

ம., தெ., க., து. தொட்டி.

தொட்டி—தொட்டில்=குழந்தைகட்குத் தொட்டி வடிவில் மரத்தாற் செய்த சிறு தொங்கு கட்டில்.

"இல்" ஒரு சிறுமைப் பொருளீறு. எ - டு: புட்டி—புட்டில், விட்டி—விட்டில்.

குழந்தைகள் தூங்குவதற்குச் சேலையாற் கட்டியது ஏணை எனப்படும். இன்று ஏணைக்குத் தொட்டில் என்னும் பெயர் தவறுக வழங்குகின்றது.

தொள்—தொடு. தொடுதல்=1. தோண்டுதல். "தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி" (குறள். 396). 2. துளைத்தல். "உழலை மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு" (கலித். 106). 3. வளைய லணிதல். ப. க. தொடு. "சுருவே றெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்" (கலித். 84 : 23).

தொடு—தொடி=1. வளையல், கைவளை. "குறுந்தொடி கழித்தகை" (புறம். 77). 2. தோள்வளை. "தொடியொடு தோணெகிழ" (குறள் 1236). 3. மறவளை. "தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்" (மணி. க : ச). 4. பூண். "தொடித்தலை விழுத்தண் டூன்றி" (புறம். 243). தெ. தொடி. 5. கிணறுகளிற் படியாக உதவுமாறு வெட்டப்படும் அல்லது கட்டப்படும் சுற்று வட்டம்.

தொள்—தோள். தோட்டல்=1. துளைத்தல். "கேள்வி யாற் றோட்கப் படாத செவி" (குறள். 418). 2. தோண்டுதல். "தெவ்வேந்த ருடறோட்ட நெடுவேலாய்" (கம்பரா. குல முறை. 8).

தோள்=தொளை. (அக. நி.).

தோள்—தோண்—தோணி = 1. மரத்திற் குடைந்து செய்யப்பட்ட அல்லது குடைந்ததுபோற் பலகையாற்

பொருத்தப்பட்ட மரக்கலம். "புணைகலம் பெய்த தோணி" (சீவக. 967). 2. சிறு கப்பல். "கடன்மண்டு தோணியில்" (புறம். 299). 3. நீர்த்தொட்டி. "தாழிகள் தோணி கடாரங்கள்" (அரிச். பு. விவாக. 293). 4 இருபத்தேழாம் உடு (இரேவதி).

ம. தோணி, க., து. தோணி (d), தெ. தோனி (d); வ. த்ரோணி (d), E. dhoney

தோள்—தோண்டு. தோண்டுதல் = 1 அகழ்தல். 2. குடைதல். 3. முகத்தல். "நெடுங்கிணற்று வல்லூற்றுவரி தோண்டி" (பெரும்பாண். 98) 4. கப்பற்சரக் கிறக்குதல். "மிசைப்பரந் தோண்டாது புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலம்" (புறம். 30).

ம. தோண்டுக, தெ., க, தோடு, து. தோடுனி.

தோண்டு—தேண்டு. தேண்டுதல் = தோண்டிப் பார்த்தாற்போல் தேடிப் பார்த்தல். "தேண்டி நேர் கண்டேன் வாழி" (கம்பரா. உருக்காட்டு. 77).

தேண்டு—தேடு. ஒ. நோ: நோண்டு—நேண்டு—நேடு. நேடுதல்=தேடுதல். நோண்டுதல்=தோண்டுதல்.

தேடுதல்=1. துருவி யலைந்து பார்த்தல். "தேடினேனுடிக் கண்டேன்" (தேவா. 1189 : 3). 2. துருவி யாய்தல். 3 பொருள் ஈட்டுதல். "பாடுபட்டுத் தேடி" (நல்வழி 22). 4. போற்றுதல், விரும்புதல் அவனைத் தேடுவார் ஒருவருமில்லை. (உ. வ.) ம. தேடுக.

தேடு — தேட்டு — தேட்டம். ஒ. நோ: நோண்டு—நோடு—நோட்டம்.

தேட்டம்=1. துருவித் தேடுகை. 2. பொருள் ஈட்டுகை. 3. ஈட்டப்பட்ட பொருள். "தேட்டற்ற தேட்டமே" (தாயு. தேசோ. 5) 4. விருப்பம். "தேட்டந் தான் வாளெயிற்றிற்றின்னவோ" (கம்பரா. சூர்ப். 121). அவனுக்கு அதில் தேட்டமில்லை. (உ. வ.).

தேட்டாளன்=1. முயற்சியாற் பெரும்பொருள் ஈட்டியவன். "தேட்டாளன் காயற்றுரை சீதக்காதி" (தனிப்பா. i 238). 2. தேட்டிற்குரிய புதல்வன். (இ. வ.).

தேட்டு—தேட்டை=தேட்டம்.

தோண்டு—தோண்டான் = ஓநாய். (சது.).

கழுத்து, மார்பு, வயிறு ஆகியவற்றைக் கடித்துச் சதையைத் தோண்டித் தின்றுவிடுவதால், ஓநாய் தோண்டான் என்று பெயர் பெற்றது போலும் !

தோண்டு தோண்டி = மரத்தைக் குடைந்து தோண்டிச் செய்யப்பட்ட சிறுகுடம், அதுபோன்ற மாழைக் கலம்.

துள்—துர்—துரு—துருவு. துருவுதல் = 1. துளைத்தல். 2. தேடுதல். "கீழ்நீர்க் குளித்தானைத் தீத்துரீஇ யற்று" (குறள். 929), 3. குடைதல். 4. கடைதல்.

க. துருவு, தெ. துருமு.

OE. OS. *thurh*, OHG. *duruh*, Goth. *thairh*.

துரு—தூர். தூர்த்தல் = 1. உட்செலுத்துதல். "பழுக்கும் பழத்தைத் தூர்த்து" (தைலவ. தைல. 134). துரிசு. 2. அடைத்தல். "கடறூர்த்தன் மலையகழ்தல்." (சீவக. 2165). 3. மறைத்தல். "விண்ணவர் விசும்பு தூர்த்தார்" (கம்பரா. கைகேயி. 74). 4. எல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பொழிதல். "தூர்க்கின்ற மலர்மாரி தொடரப்போய்" (கம்பரா. இராவணன் வதை. 199).

தூர்தல் = 1. புகுதல். வீட்டிற்குள் தூர்ந்து விட்டான். (வ. ஆ. வ.). 2. அடைபடுதல். "துளவாய் தூர்ந்த துரப்பமை யாணி" (பொருந. 10). 3. மறைதல். "வள்ளி நடந்த வழி தூர்ந்திடாது" (வெங்கைக்கோ. 345). ம. தூருக.

தூர் = கிணற்றை யடைக்கும் சேறு செத்தை.

தூர் = தூர்வை. "தானே வந்தாலுந் தூர்வை யெடுக்க வொண்ணாது" (திவ். இயற். திருவிருத். 12, வ்யா. 85).

தூர்—தூரி = மீன் தங்கி நீர் மட்டும் துருவிச் செல்லும் மீன்பொறி.

தூர்—தோர்—தோரணம் = தெருவில் துருவக் (குறுக்காகக்) கட்டும் சுவடிப்புத் தொங்கல்.

தொள்—தொள. தொளதொளத்தல் = துளையுண்டது போல் நெகிழ்தல்.

தொள—தொளர்—தளர். தளர்தல் = 1. நெகிழ்தல். 2. கட்டுக்குலைதல். "தாழாத் தளராத் தலைநடுங்கா" (நாலடி.

14). 3. சோர்தல். "தளர்ந்தே னெம்பிரா னென்னைத் தாங்கிக் கொள்ளே" (திருவாச. 6 : 1). 4. நுடங்குதல். 5. மனங் கலங்குதல். 6. உயிரொடுங்குதல். "தகை பாட வலாய் தளர்கோ தளர்கோ" (சீவக. 1379).

தொள்—தொய். தொய்தல்=1. தளர்தல். 2. சோர்தல். "தொய்யுமான் போலத் துவக்குண்டேன்" (விறலிவிடு 107). 3. துவளுதல். "தொய்யு மரவணைக்குள்" (திருப்பு. 1173). 4. இளைத்தல். 5. வாடுதல். 6. தொங்குதல். 7. கெடுதல். "தொய்யா வெறுக்கையொடு" (பெரும்பாண். 434).

தொய்—தொய்யகம்= தலைக்கோலத்தின் ஓர் உறுப்பு. "தொய்யகந் தாழ்ந்த கதுப்பு" (கலித். 28).

துல் — துன் — துன்பு = துளைத்தாற்போல் வருத்தும் நிலைமை. துன்பு—துன்பம்.

துன்பு—தும்பு=வரம்பு கடந்த நடத்தை, கடுஞ்சொல், ஒ. நோ: வன்பு—வம்பு. வம்பு தும்பு என்பது மரபிணை மொழி.

துல்—தொல்—தொல்லை=துன்பம், இடர்ப்பாடு.

தொண்டு=தொழில், பணிவிடை, அடிமை வேலை.

தொண்டு—தொண்டன் = பணிவிடைக்காரன், திருவடியான்.

தொழீஇ=1. தொழில் செய்பவள். (கலித். 103). 2 பணிப்பெண். "தொழீஇயுட னுண்ணூர்" (சிறுபஞ். 38).

Serve, servant, service, servitude, servility, serf என்னும் உயர் சொல்லும் இழி சொல்லும், *Servus* (L.) என்னும் ஒரே சொல்லினின்று தோன்றியிருத்தலை நோக்குக.

———

16. துல்[4] (தெளிவுக் கருத்துவேர்)

துல்—துலங்கு. துலங்குதல்=1. ஒளிர்தல். (சூடா.). 2. விளக்கமாகத் தோன்றுதல். (W.). 3. தெளிவாதல். "துலங்கிய வமுதம்" (கல்லா. 5).

க. தொலகு. தெ. துலகிஞ்சு.

துலங்கு—துலக்கு=மினுக்கு. (W.). க. தொலகு.

துலக்கு—துலக்கம்=1. ஒளிர்வு. "துலக்க மெய்தினன் ரேமில் களிப்பினே" (கம்பரா. இராவணன் களங். 1). 2. மெருகு. (W.). 3. தெளிவு. துலக்க மாய்த் தெரிகிறது. (உ. வ.).

துல் — துல்லியம் = தூய்மை. துல்லியமான ஆடை. (உ. வ.).

துல்—தெல். ஒ. நோ: குழு—கெழு. உ—எ (சொல் லாக்கத் திரிபுகளுள் ஒன்று).

தெல்—தென்—தென்பு=தெளிவு.

தென்பு—தெம்பு=1. தெளிவு. 2. உள்ளத் தெளிவு, ஊக்கம். இந்த வேலை செய்ய எனக்குத் தெம்பா யிருக்கிறது. (உ. வ.). 3. உடல் வலிமை. உடம்பில் ஒன்றுந் தெம் பில்லையே! (உ. வ.). 4. திடாரிக்கம். "தெம்பை நானென்று காண்பேனே" (இராமநா. உயுத். 81).

தெ. தெம்பு. இச் சொல்லைத் தெலுங்கினின்று தமிழுக்கு வந்ததாகச் செ. ப. க. க. த. அகரமுதலி காட்டியுள்ளது.

தென்—தேன்=1. பிழிந்தெடுத்துத் தெளிந்த மது. "பாலொடு தேன்கலந் தற்றே" (குறள். 1121). 2. இனிமை. "தேனுறை தமிழும்" (கல்லா. 9). 3. இனிய கள். (சூடா.). 4. இனிய மணம். "அகிற்புகை யளைந்து தேனளாய்ப் பஞ்சுடை யமளிமேற் பள்ளி யேற்பவன்" (சூளா. குமர. 17). 5. தேன் கூடு. "தீந்தே னெடுப்பி" (ஐங்குறு. 272). 6. தேன் வண்டு. (திவா.),

ம. தேன், தெ. தேனெ, க. ஜேனு.

தேன்—தேம்=1. தேன். ''தேம்படு நல்வரை நாட'' (நாலடி. 239). 2. இனிமை. ''தேம்பூங் கட்டி'' (குறுந். 196). தேங்குழல் (உ. வ.). 3. கள். (சூடா.). 4. இனிய மணம். ''தேங்கமழ் கோதை'' (பு. வெ. 12: 7). 5. இனிய ஒலி. ''தேம்பிழி மகர யாழின்'' (கம்பரா. நாட்டுப். 4). 6. ஒளி மண ஊற்றினிமை. ''தேங்கொள் சுண்ணம்'' (சீவக. 12). 7. தேன் வண்டு. ''தேம்பாய் கூந்தல்'' (குறுந். 116). 8. தேன்போன்ற எண்ணெய். ''தேங்கலந்து மணிநிறங் கொண்ட மாயிருங் குஞ்சியின்'' (குறிஞ்சிப். 111). 9. வண்டிற்குத் தேன்போன்ற மணமுள்ள யானைமதம். ''தேம்படு கவுள.......யானை'' (முல்லைப். 31).

தேம்—தீம்=1. இனிமை. 2. இனிய, இன்சுவையுள்ள. ''தீந்தேன்.'' (குறுந். 179), ''தீங்கனி'' (ஷை 277), ''தீம்பால்'' (ஷை 27), ''தீம்புளி நெல்லி'' (ஷை 317), ''தீம்புனல்'' (149). 3. ஒலியால் இனிய. ''தீம்பாலை'' (சிலப். 7: 48). 4. ஒலியாலும் சொல்லாலும் பொருளாலும் செய்யுளாலும் இலக்கண விலக்கியத்தாலும் இனிய. ''ஒண்டீந் தமிழின் துறைவாய் நுழைந்தனையோ'' (திருக்கோ. 20).

தீம்—தீவு=இனிமை. தீவுதல்=இனித்தல்.

தீவு—தீவிய=1. இனிய. 2. இனியவை. ''செவ்விய தீவிய சொல்லி'' (கலித். 19).

தீம்தீம்—தீந்தீம்—தீந்தீ—திந்தி—தித்தி.

ஒ. நோ: சீச்சீ—சிச்சீ—சிச்சி. தம்தம்—தந்தம்—தத்தம்.

தீந்தி, திந்தி என்னும் இணைப் பண்டுகள் இறந்துபட்டன. முதலிரு கழக இலக்கியமும் குமரிநாட்டு உலக வழக்கும் இன்றின்மையால், இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டில்லை.

தித்தித்தல்=இனித்தல். ''திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ'' (திவ். நாய்ச். 7: 1).

தித்தி=1. தித்திப்பு. (w.). 2. பேரீந்து. (w.). 3. இன்பம்.

இது செ. ப. க. க. த. அகர முதலி குறிக்கின்றவாறு, ஒலிக் குறிப்புச் சொல்லன்று.

*

தித்திப்பு = 1. இனிப்பு. "தித்திக்கு மோர் தித்திப் பெலாங் கூட்டியுண்டாலும்" (அருட்பா, vi, நடராஜ. 10). 2. இனிப்புள்ள பண்டம்.

தேன்—தேனி. தேனித்தல் = 1. இனித்தல். 2. இன் புறுதல், மகிழ்தல். "கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள் தேனித் திருமினோ" (திவ். பெரியாழ். 4 : 6 : 1).

தேன்—தென் = இனிமை. "தென்னிசை பாடும் பாணன்" (திருவாலவா. 56 : 7).

தென்—தின்—இன் = 1. இனிமை. "இன்வள ரிளம் பிறை" (சீவக. 1008). 2. இனிய. "இன்சொ லினிதீன்றல் காண்பான்." (குறள். 99).

க. இன். ஒ. நோ : தொண்பது—தொன்பது—ஒன்பது.

இன்—இன்பு = இனிய நுகர்ச்சி. "வளநகரம்பரின்பொடு புரியவர்" (தேவா. 553 : 8).

தெ. இம்பு, க. இம்பு (p).

இன்பு—இன்பம் = 1. இனிமை. "கண்டு தண்டாக் கட்கின்பத்து" (மதுரைக். 16). 2. இனிய காம நுகர்ச்சி. "அறம் பொரு ளின்பம்" (குறள். 501). 3. திருமணம். "கொம்பனையாளையும்.........குன்றனையானையும்.......இன்பமியற் றினார்" (சீவக. 1980). 4. அகமகிழ்ச்சி. (திவா.). 5. சொல் லும் பொருளும் சுவைபடுங் குணம். "சொல்லினும் பொரு ளினுஞ் சுவைபட லின்பம்." (தண்டி. 18).

இன்—இனி. இனித்தல் = 1. தித்தித்தல். 2. செவிக் கின்பந் தருதல்.

இனி—இனிமை = 1. தித்திப்பு. (பிங்.). 2. இன்பம். "இனிமை கூர்ந்து" (திருவாலவா. 1 : 18).

தெல்—தெர்—தெரி. தெரிதல் = செ. குன்றிய வி—1. கண் காணுதல். அவனுக்குக் கண் தெரிகிறது. (உ. வ.). 2. பொருள் தோன்றுதல், தொலைவில் ஓர் உருவம் தெரி கின்றது. (உ. வ.). 3. தெளிவாதல், விளக்கமாதல். "தன்னால் நிகழ்ந்த தன்மை தானே தெரியச் சொன்னாள்" (கம்பரா. நகர்நீ. 37). 4. மனமறிதல். தெரிந்து செய்த தீவினை. (உ. வ.).

செ. குன்று வி :—1. அறிதல். "எல்லாந் தெரிந்த இறைவா" (தாயு. காண்பேனோ. 33). 2. செவியுற்றறிதல்.

"தெரிதல் நினைத லெண்ண லாகாத் திருமாலுக்கு" (திவ். திருவாய். 6 : 9 : 11). 3. ஆராய்தல். "திறந்தெரிந்து தேறப் படும்." (குறள். 501). 4. தெரிந்தெடுத்தல். "புனை மாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே" (கலித். 7). 5. அரித் தெடுத்தல். (திவா.). ம. தெரி(யுக). தெ. தெலியு.

தெரித்தல்=1. வெளிப்படுத்துதல். "தெய்வ மாக்கவி மாட்சி தெரிக்கவே" (கம்பரா. சிறப். 6). 2. சொல்லுதல். (திவா.). 3. குறிப்பிட்டு விளக்குதல். "தெரித்து மொழி கிளவி" (தொல். சொல். 56). 4. கொழித்தல். (யாழ். அக.). 5 தெரிந் தெடுத்தல் "தெரித்த கணையாற் றிரிபுர மூன்றுஞ் செந்தீயின் மூழ்க" (தேவா. 10 : 7).

தெரிக்கல்=விளத்தமாய்ச் சொல்லுதல். "சைவத் திறத் தினைத் தெரிக்க லுற்றும்" (சி. சி. பாயி. 2.).

தெரியல்=1. தெரிந்தெடுத்தல். "தேங்கமழ் தெரியற் றீம்பூந் தாரவன்" (சீவக. 2253). 2. தெரிந்தெடுத்த பூவால் தொடுத்த மாலை. "புனைவினைப் பொலிந்த பொலனறுந் தெரியல்" (புறநா. 29).

தெரிவை=1. 25 முதல் 31 வரைப்பட்ட அகவையுள்ள பெண். (திவா.).

தெர்—தெருள். தெருள்தல்=1. தெளிதல். "தெருண்ட வறிவினர்" (நாலடி. 301). 2. மெய்யறிவுறுதல். "தெரு ளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால்" (குறள். 249). 3. உண்மை விளங்குதல். "வளமலை நாடனைத் தெருள...... நீயொன்று பாடித்தை" (கலித். 43). 4. பெண் பூப்படைதல். பிள்ளை தெருண்டு விட்டாள். (உ. வ.). 5. பெயர் பரவி விளங்குதல். "தெருளு மும்மதில்" (திருவாச 26 : 10).

தெருள்=1. தெள்ளுணர்வு. "தெருளு மருளு மயங்கி வருபவள்" (கலித். 144). 2. தெள்ளறிவு (ஞானம்). "தெருளு மருளு மாய்த்து" (திவ். திருவாய். 8 : 8 : 11).

மயக்கத்தையும் அறியாமையையும் குறிக்கும் மருள் என்னும் சொல்லும், அதற்கு மறுதலையான தெருள் என்னும் சொல்லும், எதுகையா யிருத்தலை நோக்குக.

தெர்—தேர். தேர்தல்=1. உள்குதல் (சிந்தித்தல்.) 2. ஆராய்தல். "தேர்ந்து செய்வஃதே முறை" (குறள். 541). 3. தேடுதல். "சிறுவெண் காக்கை........யிரைதேர்ந்துண்டு" (ஐங்குறு. 162). 4. தேற்ற முறுதல். (நிச்சயித்தல்). "பேதை

பாகனே பரமெனத் தேர்ந்துணர் பெரிய'' (திருவிளை. புராண வர. 8). 5. தெளிவாக அறிதல். ''தேர்ந்தனன் முருகன் வாய்மை'' (கந்தபு. மூவாயிர. 81). 6. தெரிந் தெடுத்தல். (செ. குன்றிய வி.) பயின்று திறமை பெறுதல். ம. தேருக.

தேர்ச்சி=1. ஆராய்ச்சி. 2. தெளிவு. 3. பயிற்சி யாற்பெறும் பெருந் திறமை. ம. தேர்ச்ச.

தேர்வு=1. ஆராய்ச்சி. 2. திறமை யறிகை.

தேர்தல்=பொதுமக்கள் ஆட்சித் தலைவனைத் தேர்ந் தெடுக்கை (இக்கால வழக்கு).

தெல்—தெள். தெள்ளுதல்=1. கொழித்தல். ''வன்னத் தினைமாவைத் தெள்ளியே'' (அண்ணாமலை ரெட்டியார் காவடிச் சிந்து). 2. ஆராய்தல். ''தெள்ளி யறிந்த விடத்தும்'' (நாலடி. 380). 3. நீர் தெளிதல். ''தெள்ளுநீர்க் காவிரி'' (மணி. 22 : 40). 4. அறிவு தெளிதல். ''புள்ளுணர் முது மகன் தெள்ளிதிற் றேறி'' (பெருங். 56 : 7). 5. விளங்குதல். ''தெள்ளுங் கழலுக்கே'' (திருவாச. 10 : 19).

தெள்ளிமை=1. தெளிவு. 2. அறிவு நுட்பம். ''சொன்ன தென்ன தெள்ளிமையோ'' (விறலிவிடு.).

தெண்மை = 1. தெளிவு. 2. அறிவின் தெளிவு. ''தெண்மை யுடையார்'' (பு. வெ. 8 : 12, உரை).

தெள்ளியர்=தெளிந்த அறிவினர். ''தெள்ளிய ராதலும் வேறு'' (குறள். 374).

தெள்விளி=1. தெளிந்த இசை. ''கோவல ரம்பலந் தீங்குழற் றெள்விளி பயிற்ற'' (குறிஞ்சிப். 222). 2. தெளிந்த சொல். ''வள்ளுயிர்த் தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி'' (குறிஞ்சிப். 100).

தெள்—தெள்கு. தெள்குதல்=தெளிவாதல்.

தெள்—தெட்பு=தெளிவு. தெட்பு—தெட்பம்=1. தெளிவு. 2. தேற்றம், திடம். ''சயந்த னங்க ணிருந்தனன் றெட்ப மெய்தி'' (கந்தபு. இந்திரன் கரந். 37). 3. மூதறிவு (திவா.). 4. முதிர்ச்சி.

தெட்ட=1. தெளிவான. ''மால்கரி தெட்ட மதப்பசை கட்டின'' (கம்பரா. சரபங்க. 8). 2. முற்றிய. ''தெட்ட பழஞ் சிதைந்து'' (திவ். பெரியதி. 3 : 4 : 8).

தெட்டவர்=தெளிந்த அறிவினர். "பரம ஞானம் போய்த் தெட்டவ ரல்லரேல்" (கம்பரா. மந்திர. 20).

தெள்–தெளி=1. ஒளி. "தெளிவளர் வான்சிலை" (திருக்கோ. 16, உரை). 2. தெளிவு. "தெளிகொண்ட வெங்கள்" (பு. வெ. 1 : 15). 3. தெளிந்த சாறு. "கரும்பின் றெளி" (தேவா. 280 : 5).

தெளிதல்=செ. குன்றிய வி.—1. ஒளிர்தல். 2. வெண்மையாதல். 3. அமைதி யுறுதல். "தெளியா நோக்க முள்ளினை" (அகநா. 33). 4. தெளிவாதல். 5. ஐயம் நீங்குதல். 6. முடிவிற்கு வருதல். 7. நோய் நீங்குதல். நோய் தெளிந்து விட்டது. (உ. வ.). 8. ஆள் செழிம்பாதல். ஆள் இன்று நன்றாய்த் தெளிந்து விட்டான். (உ. வ.). 9. பஞ்சம் நீங்குதல். பஞ்சந் தெளிந்தது (உ. வ.).

செ. குன்றா வி.—1. ஆராய்தல். 2. தெளிவாக அறிதல். "பிரியலேந் தெளிமே" (குறுந். 273). 3. நம்புதல். "தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்" (குறள். 510).

ம. தெளியுக, க. திளி.

தெளிவு= 1. ஒளிர்வு, விளக்கம். 2. துலக்கம். 3. பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் செய்யுட்குணம். "தெளிவெனப் படுவது பொருள்புலப் பாடே" (தண்டி. 16). 4. உடற் செழிம்பு. 5. தெளிந்த சாறு. "கரும்பின் தெளிவே" (திருவாச. 5 : 55). 6. தெளிந்த பனஞ்சாறு, பதநீர் (கொங். வ.). 7. கஞ்சித் தெளிவு. 8. தெள்ளறிவு. (பிங்.). "நறுமா மலர் கொண்டு நின்றேத்தத் தெளிவாமே" (தேவா. 1114 : 6). 9. நனவு. (திவா.). 10. மனத்தெளிவு. (திவா.). 11. ஆராய்ந்து கொண்ட முடிபு. "தெளிவி லதனைத் தொடங்கார்" (குறள். 464). 12. நம்பிக்கை. "தெளிவிலார் நட்பிற் பகை நன்று" (நாலடி. 219.). 13. மனவமைதி. 14. நற்காட்சி. "அறத்துளார்க் கெலாமினியராத லதுதெளிவே" (சீவக. 2816.). 15. தூக்க நீக்கம், தூக்கந் தெளிந்துவிட்டது (உ. வ.) 16. மெய்ப்பு. தக்க தெளிவில்லாததால் வழக்குத் தள்ளுபடியாயிற்று. (நாஞ்.).

ம. தெளிவு, க. திளி.

தெளியக் கடைந்தவன்=ஏமாறுதவன், எவரையும் எளிதாய் நம்பாதவன். (உ. வ.).

தெளிச்சல்=உடற்செழிம்பு. வேலை முடிந்தபின் அவனுக்கு உடம்பில் தெளிச்சல் காணுகிறது. (நாஞ்.).

தெளிஞன்=அறிஞன். (W.)

தெளி—தெளிர். தெளிர்தல்=1. ஒளிபெறுதல். ''வண்ணந் தெளிர'' (பரிபா. 10 : 95).

தெளிர்த்தல்=1. தெளிவா யொலித்தல். ''இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவ னூட்டி'' (ஐங்குறு. 197.). 2. செழித்தல். ''வறந்த ஞாலந் தெளிர்ப்ப வீசி'' (ஐங்குறு, 452.). 3. மகிழ்ச்சியுறுதல். ''சேயிழை தெளிர்ப்பக் கவைஇ'' (அகநா. 51.).

தெள்—தெறு—தெற்று=தேற்றம். (W.).

தெற்றென்னுதல்=தெளிதல். ''தெற்றென்க மன்னவன் கண். (குறள். 581.).

தெற்றென=தெளிவாக. ''யானுந் தெற்றென வுணரேன்'' (அகநா. 48.).

தெற்றெனவு=1. தெளிவு. தெற்றென வில்லார் தொழில்'' (திரிகடு. 54.). 2. வெட்கமின்மை. (தவறுன தெளிவு). ''சோற்றை முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றிய தெற்றெனவும்'' (திவ். இயற். பெரியதிரு. 141.).

தெற்று—தெற்றல்=அறிவில் ''தெள்ளியவன். ''இணைமருதிற்று வீழ நடைகற்ற தெற்றல்'' (திவ். பெரியதி. 11 : 4 : 9).

தெறு—தேறு. தேறுதல்=(செ. குன்றிய வி.)—1. நீர் தெளிதல். ''தேறுநீர் சடைக்கரந்து'' (கலித். கட. வாழ்.). 2. மயக்கந் தெளிதல் 3. மனந்தெளிதல், அறிவு தெளிதல். ''உடன்மூவர் சொற்றெக்க தேறப் படும்'' (குறள். 589.). 4. செழிம்புறுதல். நோய் நீங்கி உடல்தேறி வருகிறுன். (உ. வ.) 5. ஆறுதலடைதல். 6 திடங்கொள்ளுதல். 7. தேர்ச்சியடைதல். 8. தேர்வில் வெற்றி பெறுதல். 9. முதிர்தல். தேறின காய். (உ. வ.). 10. உருப்படியாதல். எல்லாம் புடைத்தெடுத்தால் ஒருபடி தேறும். (உ. வ.). 11. கூடுதல். ''ஒரு காசு பேணின் இரு காசு தேறும்.'' (பழமொழி).

செ. குன்றுவி.—1. நம்புதல். ''தேற்றுது செய்வார்களைத் தேறுதல் செவ்விதன்றால்'' (கம்பரா. வாலிவ. 33). 2. துணிதல். ''தேறுவ தரிது'' (கம்பரா. மாயா சீதை. 89). 3. சேருதல். ''அழிவின்கட் டேறுன் பகாஅன் விடல், (குறள். 876). தெ. தேரு, க. தேரு.

தேறு = 1. தெளிவு. 2. தேற்றம். (சூடா.). 3. தேற்றாங் கொட்டை. "தேறுபடு சின்னீர் போல" (மணி. 23 : 142).

கலங்கிய நீரைத் தெளியச் செய்வதால், இல்லம் (தேற்றாங் கொட்டை) தேறு எனப் பட்டது.

"இல்லின் — படுகாழ்ப் படுத்துத் தேய்வை யுறீஇக் கலுழி நீக்குங் கம்மியர் போல" (பெருங். 35 : 215–17).

இல் = இல்லம்.

"கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக் கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்றாள் நல்லெழில் மார்பனைச் சார்ந்து" (கலித். 142, சுரிதகம்).

இதன் நச். உரை :—"தேய்க்குங் காலத்தே சிதைக்கின்ற தேற்றாவினுடைய விதையைக் கொண்டு கலத்தே மெல்லத் தேற்றக் கலங்கிய நீரிற் சிதைவு தெளியுமாறு போல...... பெற்றாள்."

தேறுகடை = தீர்மானம். அவன் அவ்வாறு தேறுகடை பண்ணினான். (உ. வ.)—(W.).

தேறுசூடு = ஆடு மாடுகள் தேறுவதற்கு இடுஞ் சூடு.

தேறுதலை = 1. ஊக்குவிப்பு. 2. ஆறுதல்.

தேறுமுகம் = பற்றுக் கோடு. "தேறுமுக மின்றித் திரிந் தேமை யாள" (கந்தபு. தேவர்கள் போற். 4).

தேறல் = 1. தெளிவு. (பிங்.). 2. தெளிந்த கள். "தேக்கட் டேறல்." (புறநா. 115). 3. தேன். "மலர்த்தேற லூறலின்" (தேவா. 9413). 4. தெளிந்த சாறு. "ஆலையைக் கரும்பினின் றேறலை" (திருவாச. 5 : 38). ம. தேறல், தெ. தேர.

தேறு — தேற்று = 1. தெளிவிக்கை. 2. தெளிவு. "சொற் பொருளின் றேற்றறிந் தேனே" (சிவப். நால்வர். 28). 3. தேற்றாங் கொட்டை. "தேற்றின் கலங்குநீர் தெளிவ தென்ன" (ஞானவா.).

தேற்று—தேற்றம் = 1. தெளிவு. "தேற்றச் சொற் றேர்வு" (நாலடி. 259). 2. உறுதி. "தேற்றம் வினாவே" (தொல். சொல். 259). 3. மனங் கலங்காமை. "தேற்ற மவாவின்மை" (குறள். 513). 4. ஆறுதல். 5. செழிம்பு. 6. சூளுறவு. "தீராத் தேற்றம்." (தொல். பொ. 102). ம. தேற்றம், தெ. தேட்ட, க. தேட்டெ.

தேற்றம்—தேற்றன்=மெய்யறிவன். "தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே" (திருவாச. 1 : 82).

தேற்று—தேற்றரவு=1. தேற்றம். 2. ஆறுதல்.

தேற்றரவாளன்=1. திடநெஞ்சன். 2. ஆறுதல் சொல்வோன். 3. தூய ஆவி (கிறித்தவ வழக்கு).

தேற்றரவாளி=தேற்றரவாளன்.

தேற்று—தேற்ரு = 1. தேற்ரு மரம். 2. தேற்ருங் கொட்டை. ம. தேற்ரு.

தேற்ரு—தேற்ருன் (தைலவ. தைல.).

தெள்—தெடு. தெடுதெடுவெனல்=(தெளிந்து) 1. நீர்ப் பதமா யிருத்தல் (நெல்லை வழக்கு).

தெடு—தெடாரி=தெளிந்த கண்ணையுடைய பறைவகை.

"கடாஅ யானைக் கால்வழி யன்னவென்
தெடாரித் தெண்கண் தெளிர்ப்ப வொற்றி" (புறநா. 368)

தெடாரி—தடாரி.

"சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி
யூன்சுகிர் வலந்த தெண்க ணொற்றி" (புறநா. 381)

பிழைதிருத்தப் பட்டி

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
12	4	hr	hari
13	ஈற்றயல்	அரைக்கீரை	அறைக்கீரை
66	15-இற்குக் கீழ்	—	உலம் வருதல் - அலம் வருதல். உலமருதல் - அலமருதல். உலமரல் - அலமரல். (சேர்த்துக்கொள்க)
135	14	மஞ்சை	மஞ்ஞை
145	29	clim	dim
148	24	—	க. கரு. (சேர்த்துக்கொள்க)
152	7	—	= கொட்டான் பெட்டிபோன்ற தேங்காயோட்டுத் துண்டு. (சேர்த்துக்கொள்க)
157	20	bouk	bullet
161	ஈற்றயல் முன்	—	குடில் - குடிலம் - வ. குட்டீர. (சேர்த்துக்கொள்க)
211	30	சுங்கு	சுட்கு
223	26	சிறப்பு	சிவப்பு
285	11	ஒன்பது—ஒன்பது	ஒண்பது—ஒன்பது

ஒப்பியன் மொழிநூல்

(மொழிப் பேரறிஞர் ஞா. தேவநேயன், எம்.ஏ. எழுதியது)

இவ்வொப்பற்ற நூலின்கண் தமிழினத்தின் வரலாறும், தமிழ் மொழியின் இலக்கண அமைவும், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆரிய திராவிட நாகரிக வேறுபாடுகள், பார்ப்பனர் தமிழரை வென்றவகை, ஆரியத்தால் தமிழ் கெட்டமை, மொழிநூல் நெறிமுறைகள், தொல்காப்பியம் பற்றிய ஆராய்ச்சி, தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புகள், தமிழிலக்கண இலக்கியத் தோற்றம், உலக முதன் மொழிக் கொள்கை, ஆகிய செய்திகள் தக்க அகப்புறச் சான்றுகளுடன் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

உயர்ந்த பதிப்பு விலை ரூ. 10-00

கழக வெளியீடு : கசகுகூ

பதிப்பாளர் :
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்,

தலைமை நிலையம் :
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள் :
திருநெல்வேலி-6.
மதுரை-1. கோயமுத்தூர்-1. கும்பகோணம்.
திருச்சி-2.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.